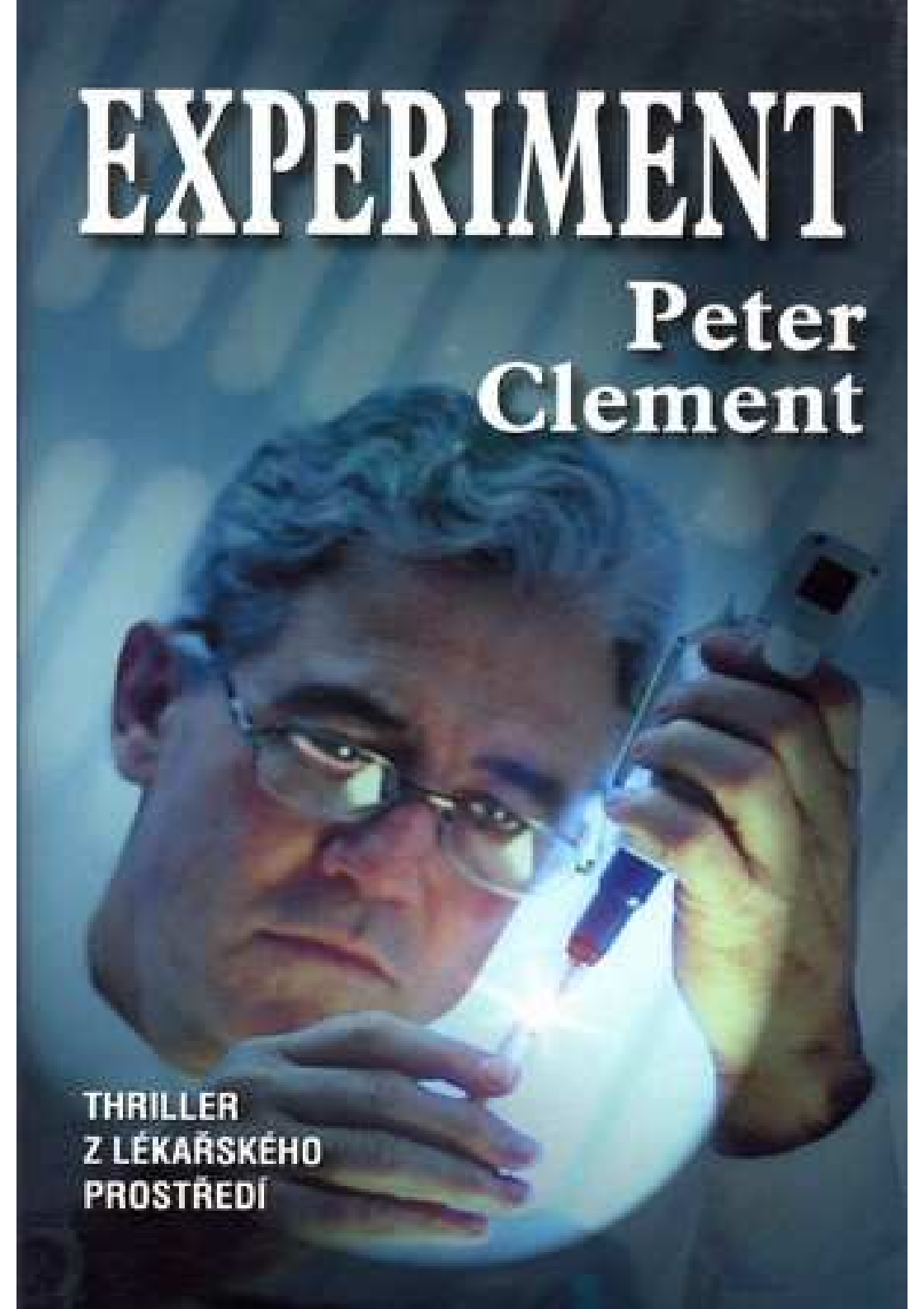


EXPERIMENT

Peter
Clement

A close-up photograph of a man with grey, curly hair and glasses, wearing a white lab coat. He is holding a pipette in his right hand and a small vial in his left hand, with a bright light reflecting off the pipette tip. The background is a blurred laboratory setting with blue and white tones.

THRILLER
Z LÉKAŘSKÉHO
PROSTŘEDÍ

Peter Clement

EXPERIMENT

2003



Copyright © 2002 by Peter Clement Duffy
Translation © 2003 by Dagmar Kalová
Cover design © 2003 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu CRITICAL CONDITION,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2002,
přeložila Dagmar Kalová
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Michaela Kontriková, Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v roce 2003

ISBN 80-7303-129-9

Životním souputníkům:

Seanovi, Jamesovi a Vytě

PODĚKOVÁNÍ

Mnoho lidí mi při psaní této knihy poskytlo svůj čas, znalosti i názory. Děkuji dr. Thomasi Changovi, dr. Davidu Gearhartovi, dr. Lorně Kastrukoffové a dr. Janet Rossantové. Zejména pak děkuji dr. Rayi Chiuovi za to, že mě ochotně poučil o problémech týkajících se kmenových buněk a za to, že mě laskavě provedl po své laboratoři, kde v současné době zkoumá význam kmenových buněk pro obnovu poškozené srdeční tkáně.

Mé nejvřelejší díky za radu v lékařských záležitostech patří i tentokrát dávným přátelům a kolegům: dr. Brianu Connollymu a dr. Jennifer Frankové.

Z celého srdce děkuji Johanně, Betty, Connii a Tamaře za to, že cennými poznámkami přispěly ke zdatu mé knihy.

Díky mé neúnavné agentce Denise Marcilové a jejím spolupracovníkům Derykovi a Maure za to, že se vyjádřili ke konceptu tohoto díla.

V neposlední řadě děkuji Joeu Bladesovi z nakladatelství Ballantine za jeho velkodušnost a odbornou zdatnost.

PROLOG

Byl lékař a procital okamžitě. Na první zazvonění telefonu.

Ale tohle na telefon nevypadalo. Ten pronikavý bzukot spíš připomínal komára nebo zubařskou vrtačku.

A ze sevření spánku se pořád nedokázal vyprostit. Vlastně věděl, že by se o to ani neměl pokoušet.

Vždyť tam nahoře, nad hladinou, na něho čeká bolest. Chtěl se ponořit do tmy. Ale nedařilo se mu to.

Začalo ho bolet v krku. Ale to přece nic není, taková banalita. Vezme si dva acylpyriny a ráno může nastoupit do služby.

Náhle mu celým krkem, až k obličejí, projelo ostré bodnutí. Polkl. Jako by vypil kyselinu. Co to sakra je, chtěl říct, ale namísto slov se mu hrdlem dral žár; roztavil hrtan a s hlasitým zasyčením unikl z těla.

V hlavě mu hučelo a paže ho po celé délce krutě pálily. Někdo jím smýkal. Snažil se ho vytáhnout z temných hlubin, kde si tolik přál zůstat.

Na něco si vzpomněl. Když se za svítání probudil, v šeru ložnice se nad ním skláněla osoba, která tam neměla co dělat. Chystal se vykřiknout, ale vtom se mu zatemnilo vědomí. Pokusí se tedy znovu. Třeba někoho vyburcuje. Nic. Ani hlásek. Jen zasyčení kdesi pod bradou. A pnutí v pažích neustávalo.

Bude tedy utíkat, rozhodl se. Jenomže nohy ho neposlouchaly.

A co má znamenat ten pisklavý zvuk? Nějak se sem nehodí, tím si je jistý.

Letěl teď vzhůru, rychle se přibližoval ke světlu, aniž se mohl zastavit. Otevřel oči. Byl nahý ve sprše. Paže připoutány ke kovové trubce. Nohy u kotníků svázané. To protivné pištění se ozývalo za zástěnou z mléčného skla. Vypadalo to na nějaký elektrický motorek. Najednou se před ním vynořila jakási postava.

Volal o pomoc. Marně. Jen z díry pod bradou unikl vzduch. Někdo mu prořízl průdušnici.

Dveře od sprchy se otevřely a vstoupil přízrak převlečený za chirurga. Držel kotoučovou pilu na řezání kostí. Měl by ho znát? Prozatím však ani netušil, kdo by to mohl být. Oči nad rouškou se chladně leskly. Nikdy nic takového neviděl. V bláhové naději, že se vysvobodí, zmítal celým tělem. Ozubené kolečko se už téměř dotýkalo hrudní kosti. Když se ocelové zuby zakously do kůže, nenadělal jeho křik větší hluk, než svěží vánek pohrávající si se záclonkou v koupelnovém okně.

1

O dva týdny dříve středa 13. června, 6 hodin 45 minut

Ten zvuk snad ani neslyšela. Spíš ho cítila.

Vyšel hluboko z hlavy a v první chvíli mu nepřikládala žádný význam. Bylo to, jako když se uvolní ucpaná dutina nebo když zdravému člověku drobně lupne za krkem poté, co příliš dlouho setrval v jedné poloze.

Kathleen Sullivanová automaticky přičetla celou záležitost na vrub blížící se čtyřicítce a dál se jí nezabývala. Takovou malicherností si přece nenechá zkazit milování s Richardem Steelem. Seděla na něm obkročmo a v šedavém ranním světle, které se nesměle vplížilo do její stále ještě potměšlé ložnice, pozorovala jeho žhnoucí oči.

Panebože, jak strašně ho má ráda! A jejich fyzická láska byla vždycky nádhernou oslavou toho, jak se jeden k druhému hodí.

Vzápětí udeřila bolest silněji. „Proboha!“ chytila se za hlavu a ztuhla. Richard se pohyboval čím dál rychleji, ale když nereagovala, zpomalil. Šťastný výraz v jeho tváři vystřídal nechápavý úlek.

Přemohla ji závrať. Trhla sebou napravo, jako by dostala pohlavek, a bezvládně se sesunula z Richardova těla. Z úst jí vytryskl proud zvratků. Pak už neviděla nic. Ale trvalo ještě dlouho, než přestala vnímat.

A slyšela.

„Kathleen! Kathleen! Co se děje?!“ volal odněkud z dálky. *Rozskočí se mi hlava*, snažila se povědět, než z ní utrpení vytlačilo poslední špetku vědomí.

Surová bolest zapustila kořeny hluboko do milosrdného spánku. Z laskavé tmy ji vytrhly paprsky ostrého světla. Ráda by zakřičela,

ale nešlo to. Spatřila police s lahvemi, vaky naplněné tekutinou, prstence umělohmotných hadiček, všechno však bylo nějak divné, jakoby zdvojené. Mrkla, aby si projasnila zrak, ale nic se nezměnilo. Očima navíc dokázala pohybovat jen nahoru a dolů, ze strany na stranu se jí to nepodařilo. Vyzkoušela ruce. Nekmitla ani malíčkem. Proč ji připoutali k posteli?

Někdo se k ní sklonil, přiložil jí na obličej dýchací masku a začal ventilovat.

„Dýchá s obtížemi,“ ozval se Richard. Byl za ní, ale neviděla ho. „Připravte se!“

„Brzy budeme na místě!“

Celý pokoj se nahnul doleva. V tom okamžiku jí došlo, že je v sanitce. Nejspíš jede k Richardovi, na oddělení akutních příjmů. Ale proč se na něho nemůže podívat? Proč není schopna jediného pohybu? Co se jí stalo?

„Všchno bude v pořádku, Kathleen,“ chlácholil ji. „Máme tě pod kontrolou. Odpočívej a my ti pomůžeme s dýcháním.“ Vzduch se těžce prodíral dýchacími cestami. Míjel kořen jazyka a postupoval do hrtanu. Měla pocit, že jí do krku tlačí tenisové míčky. Chtělo se jí zvracet, ale hltan potřeby jejího těla ignoroval. Nejraději by si strhla masku a volně se zhluboka nadechla. To však nebylo možné.

„Slyšíš mě, Kathleen? Volali jsme do nemocnice. Šéf neurochirurgie na nás už čeká. Měla jsi mrtvici a – soudě podle oční reakce – s krvácením. Ale neboj se, zvládneš to.“ Mluvil rozechvěle a hlas se mu každou chvíli zlomil. Jestlipak pláče, pomyslela si. S každým stiskem se jí do plic dostal doušek vzduchu. „Následkem hyperventilace dojde k úniku kysličníku uhličitého a ke zúžení tepen v mozku,“ vysvětloval Richard. Hlas se mu zadrhával o cosi ostrého. „Tak zpomalíme krvácení.“

Se skřípěním brzd zastavili. U jejích nohou se otevřely dveře a do sanitky vlétl závan chladivého ranního vzduchu. Teprve tehdy jí došlo, že je pod dekou nahá. Zatímco do ní dál pumpovali kyslík, skupinka lidí v bílých pláštích vysouvala lehátko. „Kde je Tony Hamlin?“ ptal se Richard.

„Čeká na vás s týmem dalších specialistů,“ odpověděl kdosi. Řítili se chodbou. Strop jí utíkal před očima a dělalo se jí ještě víc zle. Richard pevně svíral masku kolem nosu a úst. Cítila jeho ruce. Když se hodně snažila, mohla ho i na chvílku spatřit. Tvářil se ponuře a sem tam vykřikl nějaký pokyn. Občas k ní shlédl a pokusil se o úsměv. Moc mu to nešlo.

Chudák, napadlo ji. Myslí si, že zemřu. Jako jeho žena.

Konečně ji dovezli do stroze chladné místnosti. Jako na pokyn se kolem začali hemžit lidé v zeleném úboru. Měli chirurgické rukavice a roušku. Každý se vrhl na část jejího těla, až si připadala jako závodní automobil v depu. Do paží zavedli kanyly, do hrdla vsunuli trubici a do zápěstí zapíchli miniaturní kolíčky. Znovu pocítila nutkání k dávení, ale neozvalo se ani slabounké zakuckání. Ležela nehybně jako mrtvola. Ovšem při vědomí.

„Stabilizovali jsme ji, Richarde. Pustíme se do toho rovnou, co říkáš?“ navrhl lékař s dlouhými bílými vlasy. Stál u hlavy lůžka.

„Samozřejmě, Tony. Souhlasím,“ odpověděl její milenec nejistě.

Ne, nenechávej mě tady samotnou, prosila mlčky.

Richardův obličej se jí znovu objevil v zorném poli. Jeho pěkná tvář byla bledá a napjatá jako lebka potažená latexem. „Kathleen, to je doktor Tony Hamlin. Vedoucí neurochirurgického oddělení. Bude se o tebe starat.“

„Dobrý den,“ ozval se Hamlin. „Je mi líto, že se setkáváme za takových okolností.“

„Tady budeš v dobrých rukou, Kathleen,“ pokračoval Richard. „Lepší odborníky bys nenašla.“ Pak se k ní nahnul a zašeptal: „Miluju tě.“

Prosím! Neodcházej!

Otočil se a zmizel jí z neměnného zorného pole.

Pak k ní přistoupila sestra, stáhla příkrývku a zavedla katetr. „Došlo k tomu při styku?“ zeptala se neosobně a zkoumavě si prohlížela výměšky, které jí ulpěly na latexové rukavici.

„Jde o typickou manifestaci krvácející výdutě, že?“ zajímal se vlasatý mladík v krátkém bílém plášti. Právě upevnil kanylu.

Mohl být jen o něco starší než její devatenáctiletá dcera Lisa. Kriste na nebi, Richard ji svěřil do rukou dítěte!

„Pokud jste s prací hotov, pane kolego, vyhledejte doktora Steela a zjistěte, co se přesně stalo,“ nařídil bělovlasý lékař a posvítil jí do očí baterkou. Navzdory oslnivému světlu nemohla odvrátit pohled. Dokázala jen mrknout. Hamlinův obličej se mozaikovitě třásl, jako by ho byl nakreslil Picasso.

Richard stál na chodbě a zhrouceně se opíral o zeď. V sanitce měl plné ruce práce. Dilem to bylo nezbytné, dilem mu rutinní úkony pomáhaly překonávat hrůzu. Ale teď už se neměl čím rozptýlit. Události uplynulých okamžiků před ním – nikoli jako před doktorem, ale jako před milencem – vyvstaly ve své nesmiřitelné krutosti. Na místě, které považoval skoro za svůj domov, kde celý profesní život odháněl smrt, se roztrásl bezmocí.

Z místnosti, kterou před chvílí opustil, se vynořila sestra s nakrátko ostříhanými vlasy. Na nose jí seděly brýle s hranatými obroučkami. „Pojďte, pane doktore, do své pracovny. Dáte si kávu.“ Jmenovala se Josephine O'Brienová, byla na oddělení déle než Richard a přátelé jí říkali Jo. „Doktorka Sullivanová je napojena na všechny monitory, co máme, a její stav se stabilizoval. Další zprávy se dozvíme až po vyšetření počítačovou tomografií.“

V patách jí šla podstatně mladší kolegyně. „Doktor Hamlin se o ni dobře postará,“ dodala. „Tím, že tady budete postávat, nepomůžete jí ani sobě.“ Z jejich slov čisela přesně ta směsice nekompromisní naléhavosti a soucitu, kterou rád slýchal u zaměstnanců svého oddělení, když promlouvali k vyděšeným příbuzným a známým. Poděkoval za podporu, a kdyby nebyl lékař, možná by se trochu uklidnil. Ovšem jako všichni dobří lékaři urgentní medicíny věděl, co se může přihodit. A neradostné statistiky mu z mysli nevytěsnil ani ohleduplný personál.

Osmdesátiprocentní úmrtnost na tento typ nitrolebečního krvácení.

Trvalé poškození mozku u těch, kteří přežili – téměř jisté.

Pravděpodobnost dalšího smrtelného krvácení – velmi vysoká.

Kdesi kolem žaludku se mu usídlila mrazivá prázdnota. Přestože ho obě sestry prakticky podpíraly, soustředěně sledoval, kudy jde, tak jak to dělají opilci. Ta procenta jím doslova otrásla. U své pracovny manipuloval s klíči tak neobratně, že mu je Jo vzala a odemkla sama.

Neumírej mi, Kathleen, prosím tě, neumírej mi, opakoval bez ustání.

Jakmile se octl ve svém útočišti – pokojíčku se zbytečně velkým plechovým stolem, dvěma židlemi a bonsají –, zakryl si kvapně obličej. Nechtěl, aby si sestry všimly, že má vlhké oči. Ale než je stihl osušit, tekly mu po tvářích proudy slz. „Prosím vás, nechte mě být,“ požádal je chvatně. Ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl vyrovnaně. Aby nemusel snášet jejich pohledy, zíral upřeně na strop. Drobné prasklinky na omítce mu připomínaly černá souhvězdí v bílém vesmíru.

„To nás ani nenapadne, Richarde,“ promluvila Jo. Jako jedna z mála si troufla oslovovat ho křestním jménem. Vzala ho za paži: „Tak a teď ten slíbený kofein.“ Pokynula hlavou ke dveřím, čímž své mladé kolegyni naznačila, že se má o posilující nápoj postarat. „A žádné strachy, že se přede mnou shodíte,“ pokračovala, když osaměli. „Co se týče Kathleen... my Irky v sobě máme nesmírnou houževnatost, která nám pomáhá snést všechna utrpení. Nevím, kde se v nás taková nezdolnost vzala. Nejspíš pramení z toho, že se nám do života vždycky připletli samí mizerní chlapi. No a slyšela jsem, že se Kathleen dokáže rvát s větším odhodláním než kdokoli jiný. Díky tomu přežije.“

Richard se zadíval na její vrásky a laskavé hnědé oči. Jeho žena taky bojovala. A k čemu jí to bylo?

Ozvalo se zaklepání a do dveří vsunul hlavu praktikant: „Posílá mě doktor Hamlin. Potřebuje zjistit pár skutečností.“

„To snad počká!“ vyjela na něho Jo.

Mladík beze slova zmizel.

„Z takových děcek jsou teď doktoři,“ zabručela. „Naučí je všechna fakta, ale nic o lidech.“

Tak je to totiž nejjednodušší, pomyslel si Richard.

„Krvácení do mozku,“ dozvěděl se Richard o hodinu později. Seděl s Hamlinem ve své pracovně a neurochirurg hovořil o postižení horní části mozkového kmene. „Zornice zúžené, prozatím nereagují, končetiny ochrnuté, vymizení dávčího reflexu. Není schopna polykat, neovládá svaly hltanu ani obličej, takže nemluví a nevyjadřuje emoce. Je ale při vědomí a na pokyn pohybuje očima nahoru a dolů. Může mrkat. Takový je výsledek vyšetření.“

Richard ztuhl hrůzou.

„Dýchání se už nezhoršilo, ale bez ventilátoru se neobejde,“ potřásl hlavou Hamlin. „Museli jsme ji intubovat i proto, aby nevdechla zvratky. Podali jsme sedativa – je pochopitelně ve velkém stresu –, ale naštěstí dává znamení očima. Taky dostala morfium. Bolest hlavy se zmírnila, jak nám naznačila. Když probíráme tuhle látku s mediky, vždycky je upozorním, že jako první popsal tento stav Alexandre Dumas a že...“

„Jaké má vyhlídky?“ skočil mu do řeči Richard, zahlcen suchými lékařskými daty a neschopen strpět samolibého Hamlina, jenž nasazuje mentorský tón, třebaže mluví s kolegou. „Ale ušetři mě statistických údajů. Ty znám. Usuzuješ na další poškození?“

„Za stávajících okolností se k tomu nemohu vyjádřit. Bylo by to předčasné,“ rozumoval Hamlin povýšeně. „Podle CT je krvácení pravděpodobně omezeno jen na tuto oblast. Zatím. Jestliže se nerozšíří do čtvrté komory, která je nebezpečně blízko, a jestliže pacientka přežije následujících několik hodin, můžeme očekávat relativně dobré výsledky. Víc se dozvíme, až se stabilizuje a podstoupí vyšetření magnetickou rezonancí. Na angiografii už jsem ji pochopitelně objednal. Pokud ovšem dojde k dalšímu krvácení s postižením čtvrté komory, potom bohužel...“ umklkl Hamlin uprostřed věty.

Richard moc dobře věděl, že v tom případě by se šance na záchranu blížila nule.

„Co jsou podle tebe *relativně dobré výsledky*?!“ vysoukal ze sebe. V ústech mu vyprahlo.

„Někdy to znamená, že se dostatečně obnoví dýchací funkce a pacient se obejde bez přístroje. Jindy je to ale mnohem lepší. Někteří

zůstanou ochrnuti jen na dolní končetiny, případně se – při notné dávce štěstí – zotaví natolik, že jimi mohou nepatrně pohybovat. Jen velmi malé procento postižených může nakonec chodit. Viděl jsem případy, kdy trvalé následky – zejména v horní části těla – byly minimální. Pacienti se naučili znovu polykat a mluvit. U každého je to zkrátka jiné a veškeré odhady by byly pouhou sázkou do loterie.“

Richard už neurochirurga neposlouchal. Vyvstaly před ním ty nejhrůznější obrazy: chřadnoucí Kathleen napojená na dýchací trubici; Kathleen o berlích táhnoucí za sebou mrtvé nohy; Kathleen s potřísněným bryndákem na krku... všechno už viděl... u cizích.

„Angiografie nám pomůže objasnit příčinu krvácení. Usuzuji na vrozenou tepennou malformaci, a jelikož se neléčí na hypertenzi, vypadá to na kapsulární angiom. Vše je samozřejmě nutno beze zbytku odstranit. Jinak by zde přetrvávalo nebezpečí nového krvácení. Nejdříve ji ale potřebujeme stabilizovat do té míry, aby operaci vůbec vydržela. Dále je nezbytné ověřit, zda je postižené místo vůbec přístupné, a v neposlední řadě musíme zhodnotit riziko druhotného poškození.“ Richard se zachvěl. Výrazem *druhotné poškození* naznačovali lékaři pravděpodobnost ještě strašnějšího výsledku. Jestliže množství nervových drah a center, nacházejících se v těsné blízkosti těch, které umožňují dýchat, chodit, ovládat svěrače, pohybovat pažemi, rukama a prsty, mluvit a jíst, přečkalo krvácení, nemusí už přežít chirurgický zákrok. Vyjmutí spleti abnormálních cév z mozkové tkáně představuje vysoce riskantní operaci, při níž může dojít k další destrukci neuronů, což by vedlo ke zhoršení stavu a – v nejhorším případě – ke smrti.

To všechno Richard znal, věděl, čeho se může obávat. Nicméně i lékaři se uchylují k falešným nadějím, jsou-li konfrontováni s fatální nemocí, která se jich osobně dotýká. A Hamlinova slova za takovými útechami definitivně zabouchla dvířka.

„Díky za informace, Tony,“ dostal ze sebe Richard. Div že ho nezradil hlas.

Jakmile zůstal sám, dlouho pěstovaná schopnost držet nervy na uzdě vzala za své. Z jeho útrob se draly mohutné vzlyky, cloumaly

jím v surových křečích a roztínaly okolní ticho groteskním kvílením. Takto plakal v životě jen jednou. Bylo to před lety, v den Luaniny smrti. Pak se na osmnáct měsíců vrhl do propasti pití, žalu a zatvrzelosti. Málem přišel o syna, o práci i o život.

„To se nesmí opakovat,“ procedil skrz zaťaté zuby. Stál v předklonu a lapal po dechu. „Ať se stane cokoli, tentokrát mě to nepoloží.“

Snad na posměch takovému holedbání se mu sevřel žaludek. Jako by mu chtěl připomenout: zbabělec zůstane zbabělcem.

Pomyslel na ostatní, kteří Kathleen milují – na její dceru Lisu a na svého syna Cheta.

Musel je o všem informovat. Vzchopil se, sáhl po telefonu a vytočil Lisino číslo. Než zvedla sluchátko, modlil se, aby v sobě našel sílu, kterou potřeboval, když sděloval podobné zprávy anonymním příbuzným.

„Prosím?“

„Ahoj, Liso. To jsem já, Richard.“

„Jé, ahoj! Co je?“

Mladistvé nadšení toho bezstarostného pozdravu mu zasadilo ránu do srdce.

„Liso, stalo se něco zlého...“

Kde je Richard? Proč se zatraceně nevrátil? A proč jí nikdo nic neřekne? Už to přece musí být drahá doba, co do ní ten Beethoven a jeho učni přestali rýpat.

Trubice v krku ji nutila zvracet, ale žádný zvuk nevycházel. Další lahůdkou byl katetr v močové trubici. Pálil jako žhavé uhlí a vyvolával neustálou potřebu močit. Závrať neustoupila ani na chvíli. Celá místnost se s ní kymácela, až nabyla dojmu, že se právě účastní výcviku kosmonautů.

A jak se k ní chovají! To je snad to nejhorší. Stala se pro ně jen jakousi neživou hmotou, souborem tělesných funkcí, který si nezasluhuje větší pozornost. Stačí sem tam ověřit pár technických údajů. V podstatě pro ně ani neexistuje.

„Dýchání nastaveno na osmnáct.“

„Nasycení kyslíkem devadesát osm.“

„CO₂ dvacet, pulz sedmdesát, tlak sto třicet na sedmdesát.“ Proč se nemůže hýbat? Proč jí to někdo nevysvětlí? Zuřivě mrkla a doufala, že si jí některá z bílých postav všimne. Nikdo jí nevěnoval sebemenší pozornost. Co s ní je?

Mrtvice, krvácení, tvrdil Richard. Ale taky slíbil, že to zvládne, že bude všechno v pořádku. A tomu tedy nic nenasvědčuje. Prostě ji tady odložili a napíchali do ní dráty.

Potom se objevila sestra s krátkými šedivými vlasy a hranatými brýlemi.

„Dobrý den, paní doktorko. Jmenuji se Josephine O’Brienová, ale všichni mi tady říkají Jo. Vím, že se bojíte, a nemá význam přesvědčovat vás, že o nic nejde. Jste ale – jak se říká – stabilizovaná. Víc si zatím přát nemůžeme. Richard přiveze vaši dceru. Mrkněte prosím dvakrát, jestli se s ní chcete setkat.“

Několik obyčejných, mile pronesených slov zaplavilo Kathleen pocitem lidskosti.

„Ano! Ano!“ Mrkla a z očí jí vytryskly slzy. Až dodatečně si uvědomila, že může plakat.

Doktor Tony Hamlin se rozhlédl po přeplněném bufetu. Jakmile spatřil člověka, kterého hledal, jal se prodírat mezi obsazenými stoly, kde sestry, zřízenci i praktikanti pořádali snídani. Ti, kteří už dojedli, se ubírali – většinou s umělohmotným kelímkem v ruce – na svá pracoviště. V newyorské Městské nemocnici začínal nový den. Zaměstnanci nosili barevně odlišené úbory, v souladu s funkcí, kterou v nemocnici vykonávali. Sestry tak byly oděny do lovecké zeleně, zřízenci do šmolkové modře, zatímco personál operačního sálu se halil do tmavších odstínů, jež lépe zakrývaly skvrny od krve a jiných tělesných tekutin. Lékaři se honosili bílým pláštěm různé délky. Čím delší plášť, tím větší vážnost. Krátké košilký byly určeny praktikantům.

Hamlinův háv rozmáchle vlál a spolu s hřívou bílých vlasů symbolizoval výsostné postavení svého uživatele.

Hamlin si vyhlédl doktora Jima Norrise. Ten se všeobecně zavedenému systému barevného kódování vymykal tmavohnědou bombardérskou bundou. Ačkoli byla značně obnošená, patřila k Norrisovi stejně jako jeho zarostlý, větrem ošlehaný obličej a štíhlá stoosmdesáticentimetrová postava. Seděl pohroužen do sebe nad šálkem vřelé vody, do něhož občas namočil sáček s čajem. Při pohledu na Hamlina přivřel oči, podobně jako když rozmrzelý pes dává najevo, že nechce být rušen. „To by mě zajímalo, jak v tuto časnou hodinu můžu být užitečný šéfovi neurochirurgie,“ prohodil, když si myslel, že ho Hamlin uslyší. „Nevykládej mi, že máš zase nějaký fatální případ a že mě kvůli tomu ani nenecháš dopít čaj.“

„Nech toho, Norrisi. Jsi jediné rád, když tě na chvíli vytáhnu od těch tvých potkanů a dám ti šanci věnovat se skutečné medicíně. Nepřetvařuj se!“

Vědec se zasmál. Jeho ústa působila mezi chuchvalci drátovitých vousů a prošedivělým knírem nečekaně svěže a projasnila celý obličej. „Tak co to bude tentokrát?“

„Musíme si pospíšet,“ naklonil se Hamlin nad stůl a pro jistotu ztišil hlas. „Zrovna se mi dostala do rukou ta slavná přítelkyně našeho veleváženého šéfa akutního oddělení. Nitrolební krvácení v oblasti mostu – zřejmě na to šli pěkně zobra. Není jí ještě ani čtyřicet, jinak je zdravá, bez rizikových faktorů, podle něho. Myslím, že je vhodným kandidátem...“

„Nenaznačuješ, doufám, že to zkusíme na ní!“

„Samozřejmě že ano!“

„Zbláznil ses?! Co když na to Steele přijde? Budeme odepsaní!“

„Možná ne. Jestli ji zachráníme, třeba se dostaneme z bryndy.“

„Jak?“

„Kdyby to u ní zabralo, měli bychom reálnou šanci získat ho na svou stranu. Představ si, jakou by to mělo výhodu. Kdykoli by našeho pacienta přivezli na akutní příjem, věděli bychom to dřív, než by se někdo začal hrabat ve starých zprávách. Odstranili bychom tak další riziko.“

„Co když to nebude účinkovat?“

„Pak by s ní byl konec tak jako tak. Bud' by vůbec nepřezila, nebo by, v horším případě, skončila na vozíku. A s tím on počítá.“

„Ale co když to přece zjistí?“

„Na něco přijde jedině tehdy, když to bude fungovat. Protože mu to sám řeknu. A dám mu jasně na srozuměnou, že jestli se k nám nepřidá, ta jeho nedostane druhou dávku. Bez ní se nevyhlídá.“

„To je absurdní. I tak může odmítnout a udat nás. Jak víš, že to neudělá?“

„Protože jsem si jistý, že udělá všechno, aby tu ženskou neztratil. Pamatuješ si, jak dopadl, když přišel o manželku?“

Norris se zamračil, oběma dlaněmi si podepřel hlavu a napil se čaje. „Já nevím.“

„Krucinál! Všude je moje jméno. Když to praskne, půjdou nejdřív za mnou. Mě budou otravovat. Mám je odkázat na tebe?“

Vousáč mlčel, ale pak váhavě odhalil dvě řady zdravých bílých zubů: „Výhrůžky ti neseď, Hamline. Nebo jsem snad něco nepochopil?“

„Všichni jsme na tenkém ledě. Rozumíš? Ty a ostatní se zachráníte jedině tak, že budete chránit mě! A k tomu potřebujeme Steela. Kristepane, kdybych věděl, co to obnáší, nikdy bych na ten tvůj šílený plán nepřistoupil.“

„Na můj šílený plán?“ Norris nahnul ani brvou, po obličeji se mu stále rozléval nucený úsměv. „Jsme oběti vlastního úspěchu. Kdo mohl tušit, že dosáhneme tak skvělých výsledků a budeme je muset propustit?“

„Tomu ty říkáš úspěch? Panebože! Vždyť nikdo z nás neví dne ani hodiny. Máš štěstí, že jsem zatím všem pozůstalým vymluvil pitvu.“

Norris se zachechtal. Nezasvěcený pozorovatel by ho považoval za nejšťastnějšího člověka v okolí. „Takže jednou z nás budou hrdinové a ty se staneš hvězdou neurologického sborníku. Po tom jsi přece vždycky toužil, ne?“ Dopil čaj a vstal. „Jenom doufejme, že se ve Steelovi nepleteš a že se projeví jako dobřej kámoš. Připravím ti, co potřebuješ. Budu v laboratoři, kdybys mě hledal. Předpokládám, že jí to dáš během angiografie. Jako ostatně vždycky.“

Hamlina Norrisovo přezíravé vystupování dráždilo a jeho arogantní hlas se mu protivil. Nebo spíš sarkastický? V Norrisovi se nikdy nevyznal. Přesto nedal znát nelibost. Už dávno se smířil s myšlenkou, že bez toho geniálního syčáka to jednoduše nikam nedotáhne. „Přesně tak. Zbytek dostane při operaci. Zavolám ti, až budeme připraveni.“

„Je to ale naposledy, Tony,“ zakabonil se najednou Norris a jeho kožená bunda vyvolala v Hamlinovi představu jedovatého hada.

Myslela si, že je noc, ale určitě to nevěděla.

„To je teda doba na angiografii,“ stěžovala si sestra, která Kathleen převážela z jednotky intenzivní péče.

„No jo, chtějí minimalizovat prostoje a zvýšit efektivitu,“ odpověděl její kolega. Zřejmě má na starost přenosný ventilátor, usoudila Kathleen. Občas zahlédla jeho ebenově černou ruku, jak upravuje monitory, které jí naskládali na lůžko.

Sestra vyprskla smíchy. „To mi povídej! Moje sestřenice dělá v nemocnici v Jersey a tam na noc půjčují přístroje veterinářům.“

„To snad ne! A co pak dělají s blechama?“

Jejich hlasy k ní následkem morfia přicházely ve vlnách. Omámeně sledovala strop, cítila, že několikrát zabočili, až projeli dveřmi s nápisem *Radiologické oddělení*.

Zastavte! chtěla křičet. Potřebuje Richarda. Chovají se k ní slušně, jenom když je u ní on.

Na akutním příjmu to šlo. Richardovy sestry ji uklidňovaly, jak to jen bylo možné, a Jo si vždycky našla chvíli, aby ji podržela za ruku, pohladila po čele nebo vysvětlila, co s ní zamýšlejí. Potom se ale octla na jednotce intenzivní péče. Sotva se za Richardem zavřely dveře, nikdo z lékařského personálu s ní neměl slitování a vyslechla řadu uštěpačných poznámek.

„Ona si asi myslí, že má nárok na nějaké zvláštní ohledy.“

„Není ani jeho žena.“

„Jenom proto, že je slavná genetička a pobláznila Steela...“

Padlo dokonce i slovo *konkubína*.

Zní to tak krásně starosvětsky, napadlo ji v morfiovém opojení. Když jí však prázdnou stříkačku nechali v paži příliš dlouho, brala takové opomenutí osobně.

To mi rovnou můžete napsat na čelo, že mě nesnášíte, vy hnusní pokrytci! nadávala, přesvědčena o nenávisti všech kolem. V němém vzteku se vzpínala v nepoddajném krunýři vlastního těla, zuřivě kmitala víčky, připomínajíc motýla bušícího křídly do skla. Ale drobounkého chvění si nikdo nevšímal. V těch okamžicích se jí zmocnila klaustrofobie a dusila se, jako by jí na obličej tiskli polštář. Po chvíli, jež se zdála být věčností, do pokoje nakoukla mladá sestra s přidrzlým výrazem, účesem kuželovitého tvaru a náušnicí v nose a píchla Kathleen injekci přinášející úlevu.

A Kathleen někam bezstarostně odplula.

Někdy přemýšlela o Lise.

Krvácelo jí srdce, když viděla, jak statečně se to dítě snaží chovat. Richard ji k ní přivedl krátce po poledni. Obě měly nádherné sytě zelené oči a zlatohnědé vlasy, ale dnes byla její dcera tak bledá, skoro nadpřirozeně průsvitná, že tyto jindy tak krásné barvy působily křiklavě.

„Bolí to?“ zeptala se Lisa.

Ne, lhala.

„Uzdravíš se, maminko, uvidíš.“

Ano, mrkla, plna ochoty souhlasit s libovolným výmyslem, jen aby se dcera uklidnila. Za posledních třináct ze svých devatenácti let ji takto neoslovila ani jednou. Richard stál za Lisou s rukama položenýma na jejích ramenou. Slušelo jim to.

Přesto si oddechla, když návštěva skončila a Richard Lisu odvedl.

Aspoň jsem neplakala, pochválila se Kathleen.

„Chet by se tady taky rád zastavil,“ poznamenal Richard poté, co se vrátil. Chet byl jeho čtrnáctiletý syn.

Opravdu? zapochybovala. Věděla, co všechno musel po smrti své matky prožít. A od té chvíle uplynuly teprve necelé čtyři roky.

Do očí jí vhrkly slzy. Navzdory rozhodnutí, že se nebude poddávat plačtivým náladám. Během posledního roku jí Chet přirostl k srdci a s potěšením sledovala, že i on ji má rád. Nepřála si, aby ji

viděl v tak zuboženém stavu, tak blízko smrti. Bála se, že pohled na ni nevydrží, že se zjistí jeho ještě nezacelené rány a že ho znovu opustí blízký člověk, protože zemře... protože *ona* zemře. Možná její smrt ponese dokonce hůř než Lisa.

„Jsi na setkání s ním dost silná?“ zeptal se Richard. *Ne*, mrkla a uvědomila si utrpení, které by pro hochu návštěva nemocnice nepochybně představovala. A vlastně šlo taky o to, jestli by byl *dost silný* i Richard.

Jakmile ucítla, že zastavili, otevřela oči. Ležela pod oslnivě jasným světlem operačního sálu, vedle velkého béžového přístroje a jakési obrazovky. Zprava se k ní naklonil Hamlin v roušce a něčím chladivým jí potřel krk. Z pachu dezinfekce se jí obrátil žaludek.

„Prozatím děkuji,“ zavolal za personálem, který ji přivezl. „Zavoláme vás, až budeme hotovi.“

„Pořád tomu nemůžu věřit,“ ozval se lékař s protáhlým obličejem. Skláněl se k ní zleva a podle vizitky to byl Matt Lockman.

I on měl nasazenou roušku, která dobře kopírovala špičatý nos a zapadlou bradu, čímž dodávala celému obličejí vzezření laboratorního potkana. Potkana zahnaného do kouta, zhodnotila Kathleen jeho duševní rozpoložení, když si všimla očí rozšířených hrůzou.

„Drž hubu!“ osopil se na něj Hamlin. Jeho dřívější elegantní vystupování bylo to tam. „Může slyšet, a i když tak nevypadá, je docela možné, že si to i zapamatuje.“

Hlodavec se na ni zkoumavě zadíval. „Myslel jsem, že ji naládováli morfiem.“

„Morfiem a midazolamem. Ale sám nejlíp víš, že se nedá určit, jak silně tyto látky na pacienty po mrtvici působí. O některých bys tvrdil, že jsou úplně mimo, ale pak si vzpomenu na každý detail.“

„No nazdar,“ zamumlal Lockman a potřel jí něčím stejně studeným i tříslu.

Kathleen se ze všech sil snažila zhlédnout jeho ruce. Svíral v nich jakousi hadičku, téměř metr dlouhou, zakončenou drátěným očkem. Vše bylo uloženo v plastovém pouzdře s velkou jehlou. Ucítla, jak jí hrot pronikl kůží v tříslu, a kdyby mohla, ucukla by.

Pomalou vytahoval trubičku z obalu a jehlou ji provlékal do těla, až na povrchu zůstalo jen několik centimetrů. Z vlastní laboratorní praxe věděla, že zavádí centrální katetr. Do tepny, usoudila, když zahlédla, jak prudce vytryskla krev do vyčnívající hadičky.

„Tony, i kdybys Steelovi prozradil jenom něco,“ neudržel se Lockman, „skončíme všichni v base... a ty pokuty, co nám naparí, nás zruinují.“

„Řekl jsem ti, abys držel hubu.“

„Ale jakmile k němu na akutní příjem přivezou další mrtvolu...“

„Mlč!“

„Varuju tě,“ zamračil se Lockman. „Nedopustím, aby sem on nebo někdo jinej přitáhl poldy. Pak bude jen otázkou času, kdy nás obviní z vraždy, chápeš? I kdyby to mělo znamenat, že ho umlčím sám...“

„Ježíšikriste, co to s tebou je?“ rozzuřil se Hamlin. „Zavři už tu zatracenou klapačku!“ Pak se sehnul k jejímu hrdlu a v ruce se mu zaleskl hrot patnácticentimetrové jehly.

Proboha, mihlo se jí hlavou. Ale ať se snažila sebevíc, neurochirurgovy prsty už nespatriła. Pak ucítla bodnutí. Špička obrovské jehly prorazila kůži na krku v místě, kde se nacházejí důležité tepny a žíly. Bolestí se jí zalily oči. V hrůze, a aniž tušila, co se s ní bude dít, začala zuřivě mrkat na protest.

Hamlin její nespokojenost ignoroval. Vzal tenký katetr, vsunul ho do jehly zapíchnuté v krku a opatrně zaváděl do hlavy. Lockman přisunul běžový přístroj a umístil ho tak, že se kuželovitý cylindr dotýkal oblasti pod uchem, a stiskl knoflík. Na monitoru byl v různých odstínech černé a šedé zobrazen lidský mozek. Potom jí do většího katetru v tříse vstříkl nějakou látku a zahleděl se na obrazovku. Objevily se bílé propleteniny pracujících cév. Na spodní části monitoru putoval cévami velký tmavý červ. K němu se horizontálně vinula mnohem jemnější nitka.

Zachvátila ji panika a kdesi hluboko pod lebkou ucítla teplo. Oni pozorují její mozek! Do hlavy jí nastrkali katetry! Co mají v úmyslu?

„Kde ses naučil takhle protahovat mikrovlákná krkavici?“ zeptal se popuzeně Lockman a vstříkl do katetru v tříse trochu tekutiny.

Na snímku se rozbíhaly další bílé pramínky. Pochopila, že je to kontrastní látka.

„Jednou jsem se účastnil výzkumného projektu, jehož cílem bylo ověřit, jestli se dá tkáňovým lepidlem, které se běžně užívá k zacelení povrchových ran, ucpat poškozená mozková tepna. Ta metoda se sice neosvědčila, ale vypracoval jsem se na tom.“

Snad jí nechtějí do hlavy nalít tkáňové lepidlo! vykřikla v duchu Kathleen. Proboha, octla se v rukou šílenců!

„Myslíš si, že by to tak bylo jednodušší,“ procedil Lockman. Hamlin na jeho poznámku nereagoval.

„Tady. Tady to je. Zkus jít nahoru. Uvidíme, jestli se to balónkem podaří...“

Netušila, o čem mluví. Nicméně postřehla, že větší červ začal postupovat vzhůru, až se smyčka na jeho konci dotkla konečku druhé, tenčí nitky. Pak Lockman poznamenal něco o niti a jehle a tenké tmavé vlákénko se provléklo kličkou.

„Nafoukni balónek,“ poručil Hamlin netrpělivě.

Lockman začal manipulovat hadičkou v tříse a v bodě průniku obou katetrů se na bílém pozadí objevila temná bublina.

„To by mělo stačit,“ pronesl.

„Jemně táhni.“

Konsternována hrůzou sledovala, jak silnější nit vleče tenčí k jakési bílé kaňce. Tak tam krvácela?

„Ježíšimaria, buď tak laskav a zaveď hrot k tepně tak, jak se to normálně dělá,“ rozčilil se Hamlin.

„Víš co, můžu se ti na všechno vykašlat.“

„Nic nepodnikej, tok krve ho posune.“

Tak se častovali nadávkami, dokud se slaboučký provázek nevsunul do pramínku směřujícího k bílé skvrně.

„Upuť trochu,“ nařídil Hamlin. Vzal skleněnou stříkačku naplněnou čirou tekutinou a rázně ji aplikoval do katetru na krku. Zatímco kontrastní látka hrála, teď to spíš studilo. Rozbolela ji hlava. Ledová bolest, napadl ji příměr. Bože, co jí to dali tentokrát? Byl to zlý sen, který nebral konce. Lockman tvrdil, že by mohli mít na krku

obvinění z vraždy. Zabíjejí snad pacienty? Zbavují se jich tak, jako se teď chystají zlikvidovat ji? Ale proč?

Vybavila si historky o nemocničních masových vražích. Ne, to je příliš vykonstruované, pokoušela se nepříjemné představy zavrhnout. Případaly jí příliš fantastické. Není možné, že by ti dva byli takové zrůdy a beztrestně by jim to procházelo.

Vzápětí se jí ale podezření vkradlo na mysl znovu. A proč by to nemohla být pravda? Zvlášť Lockman vypadá nebezpečně. Proč by se neměly potvrdit ty nejhorší obavy? Copak před chvílí nevyhrožoval Richardovi?

Blesklo jí hlavou, že se z područí svých trýznitelů musí okamžitě vymanit. Ve skutečnosti jen vztekle mrkala.

Lockman na ni vrhl kradmý pohled. „Ta tvoje charakteristika sedí,“ poznamenal.

Hamlin neodpověděl. Zjevně na Lockmana neměl náladu.

„To, co říkal studentům. Odkud to bylo?“ nenechal se odradit neurochirurgovou nepřístupností.

Hamlin vyprázdnil stříkačku a povzdechl si. „Myslíš *Hrabě Monte Christo*? Dumasův popis Nortiera?“ Sňal ze stříkačky jehlu a se strojeným gestem si stáhl rukavice. Už zase to byl ten afektovaný elegán.

„Jo,“ vydechl Lockman. Evidentně ho potěšilo, že ho Hamlin vůbec ráčil vzít na vědomí. „Opravdu je jako *mrtvola s živoucíma očima*.“

2

Za poslední období se Chet vytáhl takřka závratnou rychlostí, takže ve čtrnácti letech dosáhl Richardových sta osmdesáti pěti centimetrů. Výrazné změny doznal také chlapcův hlas. Nicméně jeho tmavé kudrnaté vlasy – stejnými se kdysi pyšnila i Luana – zůstaly dětsky rozvrkočené. Hluboké černé oči neochvějně prozrazovaly sebemenší hnutí mysli, ale od smrti Chetovy matky v nich Richard spatřoval ještě něco – bojovnost, která tam předtím nebyla. Dávala tušit nově nabytou sílu. Vždyť Luanin odchod je málem oba připravil o život.

„Tati, tentokrát mi pověz pravdu. Myslíš si, že Kathleen umře?“

Tentokrát. V protikladu k době, kdy mu Richard lhal. Kdy si vymýšlel báchorky o Luanině zdravotním stavu.

„Nevím, Chete,“ odpověděl. „S Kathleen je to vážné, ale existuje naděje, že se z toho dostane.“

Chet na něho hleděl vykulenýma očima. Tolik se podobaly očím jeho matky. Vždycky když se do nich Richard zadíval, byla v nich Luana. Vyčítavě ho pozorovala ze záhrobí, protože se nechal unést vlastním zármutkem a zanedbal syna. V posledním roce však v těchto očích nacházel útěchu. Tak tomu bylo i nyní, a dokonce se do nich vloudil i jakýsi zákmit statečnosti, kterou se tento muž, ačkoli měl blíž spíš k dítěti, snažil projevit.

Chet polkl: „Mluvíš dost věčně.“ V jeho hlase bylo patrné zděšení.

Bál se snad, že pokud se otec zřekne Kathleen, opustí znovu i jeho? Richard by si k sobě syna rád přitáhl, objal ho a rozcuchal mu neposlušnou kšticí, ale rozpačitá léta dospívání tak otevřeným projevům lásky nepřála.

„Je pro mě moc důležitá. Stejně jako pro tebe, Chete. Moc se bojím, víš? Jenomže lékaři se musí chovat věčně. Nesmí dát najevo strach. Ale vůbec to neznamená, že mi na tom nezáleží,“ řekl

nakonec. Víc dodávat nechtěl. Ublížil mu už jednou a věděl, že snůška slibů a slavnostních prohlášení nezaručí ani jednomu z nich, že nedojde k nejhoršímu. A ušlechtilá předsevzetí ze zbabělce hrdinu neudělají. Přesto čekal. Nehodlal Cheta připravit o možnost ptát se.

Seděli v obývacím pokoji. V místnosti prosvětlené obrazy, oplývající květinami a rodinnými fotografiemi se zhmotňoval Luanin duch. Dovedla byt zařídit vkusně a zároveň útulně. Sama se zde věnovala umění. Vyučovala hudbě a zabývala se hrou na cenné starožitné piano. Ted' vyzývavě zahálelo u okna. Občas se tady zastavil některý z bývalých studentů a přehrál skladbu, na které s Luanou pracovali. A Luana ožila. „Líbí se mi tady,“ svěřila se Kathleen při jedné z prvních návštěv. „Tvoje žena měla styl a cit pro umění. A zároveň je to i praktické.“

Chet si dlouze povzdechl, vstal a začal přecházet po koberci. „Řekneme Lise rovnou, jak to s její mámou vypadá?“ ztišil hlas a pohlédl ke dveřím. Za nimi Lisa obvolávala zaměstnance matčiny laboratoře, blízké přátele, vydavatele jejích knih a lidi z televize, s nimiž Kathleen připravovala populárně-naučné pořady. „Určitě tuší, že je to špatné,“ šeptal. „Ale co když se zeptá přímo?“

„A co ty považuješ za nejlepší?“ reagoval opatrně Richard. Něco mu napovídalo, že se naskytá další šance vymazat to, co mezi nimi pokazil. „Koneckonců víš, že když byla tvoje matka nemocná, já jsem v téhle zkoušce neobstál.“

Hocha takové přiznání zaskočilo. Nejdříve se zatvářil zmateně, jako by nechápal, mluví-li s ním otec upřímně. Potom několikrát polkl a nepatrně se napřímil. „Jednejme s ní na rovinu, od začátku do konce. Jinak nám už nikdy nebude věřit.“ Hlas se mu chvěl, ale jeho oči vyjadřovaly takové odhodlání, až Richarda zabořilo u srdce. Viděl ho i v Luaniných očích, když se dozvěděla, že má rakovinu, připravena k boji na život a na smrt. Panebože, rozbřesklo se Richardovi, Chet měl celou dobu její odvalu a on mu znemožnil ji uplatnit.

Čtvrtek 14. června, 7 hodin 10 minut

Před desíti minutami mu začala služba. On ale usnul až v pět hodin a probudil se teprve teď. Celou noc volal do nemocnice.

„Její stav je stabilizovaný, pane doktore,“ odpověděla mu pokaždé sestra tónem, jenž dával nepokrytě najevo, že ji svým telefonátem obtěžuje. Nakonec si pustil televizi a u opakování dokumentu Podmořský lov si zdříml. Po dvou hodinách neklidného spánku se vydal do nemocnice, přímo na jednotku intenzivní péče. Na svém oddělení se ani nezastavil. Věděl, že v takovém stavu by tam byl pramálo platný. Nedokázal se soustředit na nic jiného než na Kathleen.

Před výtahy se jako každé ráno tísnil dav lidí, vydal se tedy pěšky. Schody bral po dvou. Zpomalil jen tehdy, když narazil na skupinku bílých plášťů, které se loudaly za vedoucím oddělení na vizitu. Stejná procesí potkával i na chodbách. Tam ovšem k rannímu chaosu přispívalo i hemžení sester. Vynášely mísy a rozdávaly snídani. Vzduch se nasytil pachem obojího. Před jedním pokojem panovalo posvátné ticho. Do dveří vstupovala vrchní sestra se starší paní s narudlýma očima. Směřovaly k posteli, na níž ležela nehybná, prostěradlem zahalená postava. Sestry ji nejspíš našly při poslední obchůzce před koncem noční služby. Připomněl si, že i v nemocnici mohou lidé odejít na onen svět tak nenápadně, že si toho nikdo nevšimne.

Z několika metrů viděl, jak Kathleen volá o pomoc. „Jak dlouho mrká?“ zeptal se sestry. „Celou noc, podle záznamů v kartě,“ utrousila. Richardovi se její vzhled nezamlouval. Silně natupírované blondáté vlasy a stříbrný kroužek v levé nosní dírce příliš velkou důvěru nebudily. Navíc v ní poznal jednu z oněch neochotných ošetřovatelek, s nimiž měl co do činění během nočních telefonátů. Potřeboval se ujistit, že je o Kathleen dobře postaráno, ale lakonické odpovědi personálu ho přivedly na myšlenku, že mrhal časem. Vzedmula se v něm vlna vzteku.

„Nejdřív to vypadalo na nějaký záchvat,“ pokračovala, aniž se obtěžovala věnovat mu jediný pohled, „ale na pokyn mrkala podle

očekávání. Doktor Hamlin tedy nařídil zvýšit dávku morfia, a to ji na několik hodin uklidnilo. Předtím ji totiž tlumili nedostatečně. Ale to už se teď nebude opakovat.“

Richard se ovládl, sklonil se ke Kathleen a zeptal se: „Bolí tě něco, miláčku?“

Mrkla jednou. Takže ne, řídila-li se pravidlem, které na akutním příjmu navrhla Jo O'Brienová.

„Stalo se něco?“

Oči se dvakrát zavřely a otevřely. Ano.

„Točí se ti hlava?“ Nereagovala. „Ano, nebo ne?“

Zase nic. Až na to, že Kathleen jako by vyvrátila oči v sloup. I za těchto okolností z nich vyzařovala živost umocněná zelenkavým třpytem. Asi mu sděluje, že ji to přestává bavit. Na jiné vysvětlení nepřišel.

„Potřebuješ morfium?“

Ne. Jednoznačně.

„Je ti úzko?“

Pohled do stropu.

Už jí dochází trpělivost, pomyslel si. Jde na to špatně. Nenapadá ho ta správná otázka.

„Potřebuješ mísu?“ zašeptal jí do ucha. Krátké mrknutí a odmítavý pohled.

Monitory nad její hlavou začaly poplašně signalizovat náhlé zvýšení tlaku a pulzu.

„Vaše dotazy ji obtěžují, pane doktore,“ ozvala se sestra. „Musí odpočívat. Dobře víte, že může dojít k dalšímu krvácení.“

Tlak i pulz vystřelily k ještě vyšším hodnotám.

Ne, mrkala. Aby vyloučila nedorozumění, nechala pokaždé oči na chvíli otevřené.

Ne... ale čemu? Nepřeje si, aby odešel, nebo se bojí krvácení? Instinktivně ji chytil za ruku. Byla lepkavá a mrtvolně chladná. Přesto ji vzal do dlaní a jemně políbil. Potom se dotkl čela a pohladil zlatavé vlasy. Konečně se mu podařilo přemluvit přístroje, aby se vrátily k normálním údajům. „Zůstanu u ní,“ informoval se staženým hrdlem sestru, ohromen její nečitelností.

„Jistě,“ vyštěkla. „Zodpovědnost za případné následky ale ponesete sám.“

Ačkoli tak agresivní výpad Richarda překvapil, zdržel se komentáře a konejšil Kathleen. „Už je to lepší?“

Ano.

Má horečku, nezapřel v sobě lékaře. Krvácení do mostu nejspíš postihlo i termoregulační centra. Zjistí, zda jí dávají acetaminofen. Teď se ale musí chovat jako milenec, ne jako doktor, pokáral se a znovu ji pohladil.

Poté, co sestra zlostně zatáhla závěs a odešla, se zeptal:

„Vadí ti?“

Ne.

„Vadí ti něco jiného?“ Ano.

„Tvoje nemoc?“

Mrkla dvakrát, chvílku počkala a mrkla znovu.

„Ano a ne?“

Ano.

„Ale co to je?“ Neodpovídala. „Bolí tě něco?“ Ne.

Pomalou dospíval k závěru, že takhle se ničeho nedoberou. Dostal strach, že se vyskytl ještě jiný problém. I když tvrdí, že ji nic nebolí. Dechová nedostatečnost, znečitlivění, nucení na zvracení, závrať – prakticky cokoli může značit závažnou komplikaci, přičemž pacient nemusí nutně trpět bolestmi. Richard se v duchu probíral běžnými možnostmi. Neprůchodnost dýchacích cest. Příliš velký tlak na některý periferní nerv. Vždyť je ve stále stejné poloze. Kdo ví, jestli se někdo vůbec obtěžoval ji otočit. Proleženiny mohou pro pacienty upoutané na lůžko představovat velké nebezpečí. Nebo, což by bylo ještě horší, došlo k rozšíření krvácení a zasažení center pro kontrolu rovnováhy. Znovu by se objevily závratě a brzy i mohutné krvácení. Pokud ho k tomu ale Kathleen nedovede, nedozví se nic.

Premohl paniku a vyptal se na obvyklé příznaky. Většinou odpověděla záporně. Jenom na otázku týkající se závratě mrkla jednou a po chvíli dvakrát. Čili ano a ne. Ale když vyzvídal, zda mu chce svěřit právě tohle, následovalo rozhodné ne a umíněný pohled do stropu.

„Cítíš nějakou konkrétní bolest?“ vrátil se tam, kde začal. Půjde na to jinak. Ano a ne.

Tohle nemá cenu. Pohybuje se v kruhu. „Konkrétní bolest? To mi chceš sdělit?“ Ano.

Napadlo ho, že vyzkouší metodu, již na akutním příjmu někdy používá u pacientů, kteří nemohou mluvit. „Počkej chvíli. Hned přijdu.“

Ne, požádala ho několikrát.

„Donesu si papír,“ uklidnil ji. Závěsy nechal rozhrnuté, aby mohla sledovat, kam jde. V sesterně si vzal formulář a vrátil se ke Kathleen. Zatáhl závěs a hbitě načrtl obrys lidské postavy.

„Až ukážu na místo, kde tě bolí, dej mi vědět.“

To snad není pravda, rozčilovala se.

„Kathleen, prosím tě, vyhov mi.“ Ukázal na hlavu.

Ano.

Máš na mysli mrtvici? Ano a ne.

A jsme tam, kde jsme byli, zasmušil se. „Je to tedy něco jiného?“

Váhala dobrých pět vteřin. Potom dvakrát mrkla, jako by si nebyla jistá.

„Dobře, tak se na to podíváme. Hrudník?“ ťukl tužkou na příslušnou část své kresby. Ne.

„Břicho?“ Ne.

„Pravá ruka?“ Ne.

„Levá ruka?“ Ne.

„Nohy?“ Ne. Ne. Ne.

Na co zapomněl? „Obličej?“

Nakrátko zaváhala a pomalu vyjádřila nesouhlas.

„Jsem blízko?“ nadchl se.

Ano.

Prozkoumal svůj neumělý malířský výtvar a zeptal se: „Něco na obličej? Nos, oči, uši?“ Ne.

Tak co sakra přehlédl? Znova se ponořil do studia své malůvky. Jasně! „Krk?“

Ano, přisvědčila pohotově.

Hbitě jí položil prsty na krk a nacvičenými pohyby hledal něco neobvyklého. Na pravé straně uprostřed ho zaujal tenký proužek náplasti. Vypadal tak nenápadně, že až dosud jeho pozornosti unikl. Odlepil ho a spatřil drobnou ranku po vpichu. Co to má znamenat?

„Na tohle jsi mě chtěla upozornit?“

Ano.

„Píchli ti sem jehlu?“ *Ano.*

„Víš proč?“ *Ne.*

„Omluv mě na minutku. Třeba to budou vědět sestry.“

Jakmile se chystal zvednout k odchodu, její víčka se poplašeně roztřepotala.

„Kathleen, já přijdu,“ neovládl se, vzápětí však své ukvapené reakce litoval. „Neboj se, hned jsem u tebe,“ pronesl smířlivě a povzbudivě se usmál. Sestra, jež měla na starost sledovat monitory, seděla za stolem a sponkami si upravovala šedivý drdol. Než k ní Richard došel, vyčerpával zásobu veškerých nadávek, které znal. Jakto že neudržel své pošmodrchané nervy pod kontrolou? Vždyť všechno sotva začalo a skutečná zkouška ho teprve čeká. A když se nedokáže ovládat teď, co bude potom? Kathleen mu co nevidět přestane věřit – vždyť i Chet o něm pochybuje! Těžce polkl, jako by chtěl rozptýlit vidinu neradostné budoucnosti a setřást ze sebe obavy z vlastní slabosti.

„Prosím vás,“ obrátil se na sestru. „Kdy zaváděli doktorce Sullivanové do krku jehlu?“

Obézní dáma se zahleděla do Kathleeniny karty. „V jejích záznamech se uvádí, že ji tak přivezli z angiografie,“ poznamenala znechuceně a znovu obrátila pozornost k obrazovkám. Lidské duše se tak pro ni scvrkly na jakési cifry a světélkování přístrojů.

„Ale při angiografii se katetr zavádí většinou do třísla.“

„Během zákroku došlo k prudkému poklesu tlaku. Doktor Hamlin předpokládal, že by se mohlo jednat o alergickou reakci na kontrastní látku, a proto zavedl ještě jeden centrální katetr pro případ, že by bylo nutno monitorovat Swan-Gantzovým měřičem tlak v zaklínění a aplikovat fyziologický roztok. Ale nic z toho nakonec nebylo zapotřebí,“ uvolila se ke konstatování. Pečlivě odsekávala slova,

jedno po druhém, čímž hodlala nejspíš naznačit, že o Richardově duševním potenciálu nemá příliš vysoké mínění. Následně její rozložitá hrud' vyloudila mohutný povzdech a na obličejí se jí rozhostil výraz krajní nelibosti. Zřejmě pro jistotu, aby případnou další impertinenci Richard pečlivě uvážil.

Vysvětlení působilo věrohodně. Kdyby se u Kathleen rozvinul šok, resuscitace pomocí přípravků na zvýšení tlaku by představovala značné riziko. Při sebemenším překročení optimální dávky by totiž mohlo dojít ke krvácení. Tomu chtěl Hamlin samozřejmě předejít, a proto se rozhodl pro centrální katetr. Tak si zajistil snadnější kontrolu pacientčiny reakce.

„Doufám, pane doktore, že nemíníte takhle ověřovat každý náš krok,“ neodpustila si.

Richard si předsevzal, že příště bude ve svých úsudcích zdrženlivější, vrátil se ke Kathleen a pustil se do objasňování.

Ne, ne, ne, rozlítla se Kathleen. Přístroje začaly nekompromisně upozorňovat na prudké zvýšení tlaku a pulzu.

Závěsy se trhnutím rozevřely, do kabinky se vřítíl Hamlin a upřel oči na monitory.

K Richardovu zděšení ukazovaly nebezpečně vysoké hodnoty.

„Rychle, midazolam!“ křikl neurochirurg na sestru a přiskočil k pacientce. Kolegu prozatím ignoroval. „Všechno bude v pořádku, paní doktorko. Podáme vám sedativa.“

Hned za Hamlinem přiběhla sestra s vyčesanými vlasy, vrhla na Richarda posměšný pohled, jako by chtěla zdůraznit, že došlo na její slova, sáhla do police s léky, našla hnědou lahvičku a hbitě ji otevřela. Potom její obsah natáhla do stříkačky, podala ji Hamlinovi a ten čirou tekutinu aplikoval kanylou.

„Jenom jsem se pokoušel zdůvodnit, proč má na krku...,“ vysvětloval situaci Richard.

„Ano. Naštěstí jsme to nepotřebovali,“ skočil mu do řeči Hamlin. „Ale nechápu, proč ji s tím znepokojuješ zrovna teď? Je načase, aby ses začal chovat jako blízký člověk, ne jako doktor. Vždyť se nesmí rozrušit. Už si to sakra uvědom.“

Kathleeniny oči se zklidnily, potom se zavřely a čísla na displeji se umoudřila. Hamlin ukončil aplikaci a vytáhl jehlu.

„Tony, víš přece, že bych pro ni udělal všechno na světě. Ta angiografie ji ale tak vyděsila, že jsem považoval za nezbytné...“

„Od nynějška ji budeme víc tlumit. Záchvaty paniky se u pacientů v takovém stavu – jak si asi umíš představit – vyskytují velice často. Navíc dostává morfium. O jeho účincích na psychiku se snad šířit nemusím.“

Měl na mysli skutečnost, že morfium – i když vydatně ulevuje od bolesti – může navodit delirium, případně způsobit i nepříjemné halucinace.

„V současné chvíli usilujeme o to, aby nedošlo ke krvácení. Mezitím se stabilizuje a bude moci podstoupit operaci. Mimochodem, nezávazně jsem ji naplánoval na úterý. Můžeš jí masírovat spánky, mnout dlaně, vyprávět zamilované hlouposti, ale nic, co by ji rozrušilo. A hlavně: žádné vyptávání. Jasně?“

„Vyptávání?“

Sestra věnovala Richardovi přeslazený úsměv, čímž potvrdila jeho domněnku, že Hamlina se vším podrobně obeznámila. Při pohledu na její kuželovitý účes se jen s námahou ubránil poznámce: *Díky, Kuželko.*

Hamlin měl naprostou pravdu, ale Richard přesto nebyl s to potlačit vztek. Možná kdyby Kathleen před angiografií celou věc lépe vysvětlili, nedělala by si ze všeho tak těžkou hlavu. Richarda se zmocnila touha na tento nedostatek upozornit, ale kvůli Kathleen raději držel jazyk za zuby. Po odborné stránce, zejména pokud šlo o výkony v mozkovém kmeni, nesahal Hamlinovi nikdo ani po kotníky. Bylo tedy výhodnější spolknout hořkou slinu než riskovat, že se veledůležitý mužík urazí a Kathleen se dostane do péče někoho mnohem méně zkušeného.

„Jasně,“ přisvědčil konečně Richard a zapýřil se studem. S tak ponižující výtkou se hned tak nevyrovná.

Kuželka se znovu uculila a vyzývavě po něm blýskla pohledem.

„A nepochybuji, že před každým zákrokem poskytne tvůj personál doktorce Sullivanové nezbytné informace. Tím jistě také přispěje k její vyrovnanosti.“

„Samozřejmě. To ostatně děláme vždycky,“ odpověděl Hamlin. „Že?“ obrátil se na sestru.

„Ano. Úplně pokaždé, pane doktore,“ pípla Kuželka, a než zmizela, odložila lahvičku a použitou stříkačku do plastové nádoby.

Tak dobrá, umínal si Richard, ovšem nemilý incident mu na klidu nepřidal. Proč se Hamlin rozhodl pro tento postup? přemítal cestou do pracovny. Katetr přece mohl zavést pod klíční kost. Efekt by byl stejný a Kathleen by zůstala klidná.

Jako ostatně často – i nyní se pozastavil nad myšlenkou, jak může člověk, jenž strávil většinu života zkoumáním mozku, tak málo rozumět lidské duši.

Kathleen se propadala do bezedné jámy, ale vědomí nepozbyla. Aspoň ne hned. Sehrála takové malé divadlo. Úmyslně zavřela oči dřív, než to za ni stihla udělat droga, kterou ji ta bělovlasá zrůda nadopovala. Když uslyšela, že se Hamlin chystá k operaci hned, jak to bude jen trochu možné, přeběhl jí po zádech mráz. Nesmí dovolit, aby se jí to monstrum vrtalo v hlavě. Ucítila, že se jí navzdory sedativu rozbušilo srdce, ale silou vůle se ovládla. Jinak by zase přiskotačila ta bestie s kroužkem v nose a další injekcí v ruce. Uvažovala, jak by se Richard mohl dovtípit, že se Hamlin nesmí zdržovat v její blízkosti, a přitom dávala dobrý pozor, aby nespustila varovnou signalizaci. Jak má někomu sdělit, že už jí cosi podezřelého dali? A kdo jí uvěří? Jak se zdá, prakticky pořád bude muset předstírat naprostou otupělost. V opačném případě do ní nalijí tolik tisících prostředků, že se nikdy nevzpamatuje. Hamlina a toho jeho parťáka s potkaním obličejem musí udržet v přesvědčení, že nevnímá. A všechno nasvědčuje tomu, že jich je víc. Jak to Hlodavec řekl? Něco jako *Steele nás všechny dostane do basy – kvůli vraždě*. Možná jí bude přát štěstí, Hamlin s Potkanem se podřeknou a vyklopí jména ostatních. Ne že bych v té věci mohla něco zásadního podniknout, když uvážím repertoár svých současných motorických

projevů, přiznala si. Co teď vlastně svede? Podívá se nahoru, dolů, mrkne. Tak jak se má sakra někomu svěřit, když ji nikdo nenasměruje!?

Hlava se točila čím dál víc, vědomí se zamlžilo a Kathleen obklopila neproniknutelná tma. Logicky uvažovat bylo takřka nemožné. Látka začala působit. Nezastavila Hamlina včas, docílila jen malého posečkání, pochopila, než ji zavalila lavina černého spánku. A jak elegantně se z toho vykroutil, konstatovala v poslední jasné vteřině. I kdyby se jí podařilo naznačit, v čem má ten dobrotivý doktor Hamlin prsty, každý by její sdělení odbyl mávnutím ruky. Kdo by věřil fantastickým výplodům mysli obluzené drogou?

3

Richardovi se ta změna zdála k neuvěření.

Křeče pulzovaly celým tělem a svíraly končetiny tak úporně, že jen s námahou rozevřel Kathleen prsty. Pochopil, že to znamená atrofii mozkové kůry. Zda bylo příčinou už vzniklé poškození nebo nová ataka mrtvice, zatím nevěděl. Ale ať to bylo jakkoli, Kathleen se choulila do klubíčka jako malé dítě a Richard pochyboval, že ho vnímá. Chvílemi totiž neodpovídala vůbec, a pokud přece jen pohnula víčkem, bylo evidentní, že přiměřená reakce na podnět přesahuje její možnosti.

„Kathleen,“ oslovoval ji. Pořád dokola mumlal její jméno v iracionální naději, že vyšinutou mysl rozjasní aspoň takto, když už se mu to nepovedlo jako lékaři.

Marně.

Promítal si vzpomínky na čtrnáct měsíců prožitých po boku této bytosti. Čtrnáct měsíců zhutnělých do několika momentů. „My dva jsme přece zvládli horší věci,“ šeptal. Vybavil si, jak málem zemřeli kvůli šilenci, jenž si za cíl útoku vybral národní potravinový řetězec. „Kdo může říct, že se zamiloval, když prchal před potenciálním vrahem? Vidiš, stálo při nás štěstí,“ drmolil dál. Namlouval si, že i když Kathleen nerozumí významu slov, slyší je a ví, že on sedí u ní. „A naše děti, jak se skamarádily. Chet tě zbožňuje. A Lisu bere jako starší sestru. Je tak veselý, tak kypí životem. Nevěřil jsem, že se z Luaniny smrti někdy vzpamatuje. To díky tobě, miláčku. Přivedlas nás znovu k sobě...“ Zoufale se bál, že kdyby se odmlčel byt' na zlomek vteřiny, ztratí ji. A všechno mu připadalo tak zruďně povědomé. Kolikrát byl svědkem podobných výjevů? Stál u stovek nemocných, jejichž duše se s nimi nemohla rozloučit. Škemrala o malý odklad, naposledy se rozhlížela, jako nájemníci, které vystěhovávají z domu. Pokaždé žasl nad tím, jak málo vypovídají fyziologické funkce – přepojené na automatického pilota – o tom,

kým člověk vlastně byl, ale přesto jsou to právě ony, které v posledních hodinách tvoří hranici mezi spánkem a smrtí. Ale teď mluvil, přesvědčoval, aby neodcházela, mámil jakýkoli příslib obratu k lepšímu a usilovně přemýšlel, jak by do zpustošeného mozku předal důkaz své lásky k této ženě.

Po půl hodině křeče polevily a Kathleen začala mrkat.

Ponejprv uvažoval o dalším projevu nemoci.

„Slyšíš mě, má lásko?“

Ano.

„Chceš mi něco povědět?“ *Ano.*

Nejvíce ho děsila představa, že se krvácení rozšířilo. „Cítíš nové příznaky?“ *Ano a ne.*

Ne! Jen to ne! zasténal v duchu a rychle zkontroloval tlak a pulz. Hlavně ji nesmí rozrušit.

„Točí se ti hlava víc než předtím?“ zašeptal. Kdyby ho zaslechla některá sestra, byl by s jeho návštěvami u Kathleen konec.

Pohled do stropu.

Zase špatně. Pulz se o něco zrychlil. „Aha, takže ty se tím nechceš probírat znovu.“

Klidně pohybovala víčky. Pulz mezitím klesl na původní hodnotu.

„Tak co tedy?“

Mrkala dál.

Po chvíli mu došlo, že nezavírá oči nahodile. Je v tom systém! Vzal papír s náčrtem lidského těla, otočil ho na druhou stranu a každé mrknutí zaznamenal. Desetkrát v rychlém sledu otevřela a zavřela oči, pak se nedělo nic, následovalo jedno mrknutí a pohled do stropu. A dál: třináct, pauza, dvanáct, pauza, pak došel k číslu dvacet jedna, potom dvacet dva, posléze napočítal devět a nakonec třináct. Vzápětí se Kathleen znovu pustila do práce. Vždyť opakuje totéž schéma, uvědomil si. A zase. Co to kruci znamená? Zná morseovku? Ne, to nebude ono. Chybí systém teček a čárek. Všechna mrknutí jsou přece stejně dlouhá. Pak mu to došlo. Prostší už to být nemohlo! Vzrušeně načmáral zjednodušenou abecedu a každému písmenu – od

a až do z – přidělil číslo. Na rozšifrování Kathleeniny zprávy nepotřeboval ani minutu. Dobral se k výsledku: *já mluvím*.

„No tohle,“ rozzářil se. „Pohled do stropu označuje konec slova?“
Ano.

„Můžeme si povídat!“ *Ano.*

„Tak co jsi mi chtěla říct?“

Pečlivě zaznamenal mnohem komplikovanější sled číslic. Místy se Kathleen spletla, pohybem očí naznačila, že se chce opravit, a začala znovu. Po pěti minutách se na papíře objevilo: *Hamlin mi ublížil*.

„Hamlin ti ublížil,“ přečetl nahlas, aby se ujistil, že se při luštění nedopustil chyby.

Ano.

Panebože, je pomatená z těch léků.

„Kathleen, všechno je v pořádku. Nikdo ti neublížil...“

Ano, ano, ano.

„Kathleen, neboj se. Nic se neděje. Dostáváš jenom prostředky na uklidnění...“ *Ne, ne, ne.*

Pulz i tlak vyletěly k závrtným cifrám.

„Miláčku, uklidni se.“ Papír se vzkazem upustil na postel, popadl ji za ruku a pohladil po čele. Křeče zachvátily všechny končetiny a přístroje začaly poděšeně pípat.

Do boxu se nahrnuly dvě sestry. „Co to tady sakra vyvádíte?“ rozkřikla se Richardova „stará známá“ s drdolem.

„Ona má křeče?“ lekla se její kolegyně s kroužkem v nose a promptně se natáhla pro injekci.

„Je to atrofie mozkové kůry,“ upřesnil Richard. „Možná došlo k dalšímu krvácení. Sežeňte Hamlina, honem!“ Pak se naklonil k pacientce a křičel: „Kathleen, slyšíš mě?!“

Nic.

Ježíši, vyděsil se. Monitory běsnily dál.

„Krvácí podruhé,“ konstatoval Hamlin, když do prohlížecího okénka umístil film.

V maličkém pokojíku vedle vyšetřovny magnetické rezonance sledoval s Richardem pruh snímků přibližně pasového formátu. Připomínaly fotky, jakých se ve fotokabině dá udělat několik za dolar. Ovšem tyto zachycovaly příčné a podélné řezy Kathleeniným mozkem a ve srovnání s běžným zobrazením rentgenem poskytovaly detailnější informace.

Hamlin ukázal na most, cibulovitě rozšířené zakončení kmene, které vykukovalo zpod kloboučku hemisfér. Studentům prvního ročníku Richard připodobňoval strukturu této části mozku k „mrkvi vrostlé do kvěťáku“. Ted' ho však zajímalo jediné: uprostřed této baňky se rozlévala černá kaňka krve, jejíž okraje nebyly od kůry vzdáleny víc než milimetr.

„Potřetí už nepřežije,“ dodal Hamlin. „Musím operovat co nejdřív. Hned jak dám dohromady tým. Pokud možno ještě dneska.“

„Dneska?“

„Další krvácení hrozí kdykoli, a to i za předpokladu, že podáme vysoké dávky sedativ. Abych nezapomněl, tohle mi dala sestra,“ poznamenal a ukázal kolegovi papír s dešifrovaným dorozumívacím kódem. „Opravdu se mi nechce věřit, že jsi tak závažným způsobem porušil moje nařízení, a znovu ji tím obtěžoval,“ řekl a schoval papír do kapsy. „Skoro jsi ji zabil.“

Richard se cítil, jako by mu Hamlin vlepil políček.

„Od této chvíle ti zakazuji zdržovat se v blízkosti doktorky Sullivanové,“ pokračoval. „Jestliže přežije. A pro tvoji informaci: sestry mě nutí, abych tě obvinil z profesního pochybení.“

„Kriste, Tony...“

„Neudělám to. S ohledem na citovou zaujatost. Ovšem bude-li se to opakovat, nezaváhám ani vteřinu. Jedná se o tvou ženu, tak mi trochu pomoz!“

„Proboha, Tony, nech toho!“ prosil třesoucím se hlasem Richard. Hamlin ho sledoval s kamennou tvář.

„Prosím tě, pusť mě k ní, než ji odvezou na sál. Copak to nechápeš? Potřebuju se s ní aspoň rozloučit!“

Neurochirurg se zamyslel. „Jistě. Ale zbytečně to neprodlužuj! Ted' mě omluv, musím se připravit.“

Richard prošel dveřmi jednotky intenzivní péče, a aniž vrhl na sestry jediný pohled, zamířil rovnou ke Kathleen.

Dával pozor, aby nezavadil o trubici, která vyčnívala z úst, a něžně ji políbil na povadlé líce. „Miluji tě, moje lásko.“

Najednou se vedle něho objevila sestra s drdolem. „Doktorka Sullivanová není schopna k operaci udělit souhlas. V přijímací zprávě se uvádí, že nejbližší příbuznou je dcera Lisa, ale bohužel se jí nemůžeme dovolat.“

Skutečnost, že byrokratických formalit nejsou ušetřeni ani umírající, přišla Richardovi ohavná vždycky. Vybavil by si tisíce případů, kdy pacient už ani nedýchal a úředník ho mučil otázkou, jak se jmenovala matka za svobodna. Napřímil se, ale Kathleeninu ruku nepustil.

„Lisa je u nás. Zavolám jí sám.“

„Ale pospěšte si, prosím vás. Ze sálu nám právě dali vědět, že za půl hodiny pacientku čekají.“

Podíval se na Kathleen a k velkému překvapení zjistil, že otevřela oči. Pomaličku spustila víčka a pomaličku je zase zvedla. Třikrát.

Ne, ne, ne.

Mladí lékaři vydávali poslední příkazy. „Zvýšit dávku kyslíku!“

„Ventilaci nastavit na osmnáct.“

„Jaké jsou hodnoty krevních plynů?“ Lisa přišla za deset minut.

Když Richard tuto drobnou mladou ženu vedl k matčině lůžku, chvěla se po celém těle. Sestry už připravovaly Kathleen na operaci. Měly plné ruce práce, a tak dvojici příchozích nevěnovaly žádnou pozornost.

Kdosi spěšně odebíral krev, ostatní upravovali kanyly a kontrolovali údaje na monitorech.

Postarší sestra s drdolem šedivých vlasů otočila pacientku na bok a hbitými pohyby ji zbavila vlasů na zátylku. Nejprve nůžkami, potom holicím strojkem. Zlatavé lokny se snášely na podlahu nebo zůstávaly na polštáři. Vystrašená Lisa se sehnula, vzala ze země pramen a vložila ho do kapsy. Potom se vmáčkla do chumlu

zdravotníků, nachýlila se k matce, dlaněmi objala její obličej, políbila ji na tvář a něco zašeptala.

„Připraveni?“ zeptala se vrchní sestra.

Lisa se obrátila k Richardovi a vyložila mu: „Chet čeká venku. Rád by ji viděl.“

Jeho syn kráčel toporně jako voják, ale ani na chvíli nezaváhal. „Slyší mě, tati?“ zeptal se a v očích se mu zatřpytlo. „Myslím že ano.“

Stiskl Kathleeninu mrtvolnou ruku a políbil ji na spánek: „Mám tě moc rád a vím, že to dobře dopadne.“

Sestry už na Kathleeninu postel rovnaly monitory.

„Jedeme,“ přikázal nějaký mladý lékař.

„Jak dlouho to bude trvat?“ požádal ho Richard o informaci.

„Přinejmenším šest hodin.“

Než Kathleen odvezli z místnosti, stihl ji Richard ještě letmo pohlédit po čele.

Mizela jim v dálce a oni nespouštěli z očí bílé holé kolo. V tlumeném osvětlení nemocniční chodby připomínalo terč. Právě sem se za několik okamžiků trefí Hamlin. Skalpelem rozpárá lysou kůži a pilou rozřeže lebku.

Jakmile přišli domů, nahrál na záznamník vzkaz, že si nepřeje být rušen. Blížila se půlnoc a touto dobou už žádný soukromý hovor nečekal. Chet a Lisa snad aspoň na chvíli usnou a nebudou muset při každém zazvonění telefonu myslet na nejhorší. On ale klid mít nebude. Věděl, že zbytek noci stráví netrpělivým popocházením po bytě.

O půl jedné zavolal na operační sál.

„Zrovna otevřeli lebku a chystají se proříznout tvrdou plenu. To je blána obklopující mozek,“ informoval děti, když zavěsil. „Jinými slovy, zatím jde všechno dobře.“

Chet a Lisa mu položili pár otázek ohledně dalšího postupu, a pak se pomalu vrátili ke karetní hře. Richard byl rád, že se snaží nějak zabavit a nezaobírají se tvorbou katastrofických scénářů.

„Za hodinu jim zavolám znovu,“ dodal ještě. Doufal, že se trochu uklidní, když se nové zprávy budou dozvídat průběžně, ale docílil jen toho, že častěji než předtím pokukovali po hodinách.

Sám vyšel na ulici a nadechl se vlhkého vzduchu červnové noci. Domy zde byly kaskádovitě uspořádány a různobarevná průčelí dobře uchovávala teplo. Richard se zastavil a opřel se o cihlově červenou fasádu svého obydlí. Na zádech pocítil sálavé horko a košile se mu brzy přilepila na kůži. Zamířil k Lexingtonu. Doufal, že se na okamžik osvobodí od prokletí všech lékařů a nebude nucen donekonečna uvažovat o tom, jaké problémy se mohou vyskytnout. Ale když došel na roh, zjevila se před ním nejvyšší budova v okolí, budova Městské nemocnice. Shora odpočítal příslušný počet poschodí, až došel k patru, na němž se nacházely operační sály. V tuto hodinu se svítilo jen za jedním oknem. Právě tam se rozhodovalo o Kathleen.

Když se vrátil domů, dostal nepřekonatelnou chuť na cigaretu. Naposledy bažil po kouření před půldruhým rokem, v době, kdy se rozhodl se svým zlozvykem skoncovat. Ale i tak silnému pokušení odolal. Jinak by porušil slib, který tehdy dal svému synovi a sobě poté, co se žalem, pitím a cigaretami dopracoval k infarktu, a Cheta tak málem připravil o tátu.

V ledničce ukořistil svazek mrkviček a do jedné se zakousl.

Ve dvě byl znovu u telefonu.

„Odkryli malý mozek, a mají tak přístup k postižené oblasti,“ vysvětlil o pár minut později. Ačkoli obě děti naslouchaly pozorně, z výrazu jejich obličejů Richard usoudil, že je vhodné výklad doplnit. „Teď vidí tu část mozkového kmene, kterou potřebují. Je zduřelá a v místě krvácení nahnědlá. A v této chvíli, když tady spolu mluvíme, se do ní chystají říznout.“

Že nadchází okamžik pravdy, si Richard nechal pro sebe. Kdyby došlo ke krvácení, které by Hamlin nemohl zvládnout, Kathleen by nebylo pomoci.

S očima upřenýma do mikroskopu jemně rozřízl výduť. Z otvoru se okamžitě vyvalila čerstvá krev a zaplavila operační pole.

„Odsávání!“

Mladá lékařka naproti se zadívala do mikroskopu na své straně stolu a ke zvětšujícímu se červenému jezírku přiložila hrot malého stříbrného katetru. Ozvalo se srknutí a ustupující jezírko čerstvé krve odhalilo hnědé hrudky staré sraženiny a pramínek, který vytékal odněkud z hloubky.

„Rychle! Potřebuju vidět, kde to krvácí,“ nařídil Hamlin a chopil se mikroodsávačky. Společnými silami odstranili další kousky rosolovitých žmolků smíchaných s čerstvou krví a pronikli ještě hlouběji. Vzhledem k choulostivosti okolní tkáně a miniaturním rozměrům čtyřmilimetrového otvůrku postupovali velmi pomalu.

„Životní funkce?“ opakovaně se ujišťoval Hamlin.

„Zatím stabilní,“ odpovídal anesteziolog.

Dostali se k první abnormální cévě. Sotva z ní odstranili sraženinu, začala krváčet.

„Mám to,“ oznámil neurochirurg a dotkl se jí hrotem oboustranného elektrokauterizátoru, přístroje ne nepodobného maličké pájce, jenž cévu popálí, a tak zastaví krvácení. Odkudsi zespodu však pořád vycházel jasně rudý potůček.

„Dál!“ poručil Hamlin.

Oba lékaři soustředěně pokračovali v práci. Odstraňovali nové sraženiny a zastavovali následná krvácení. Pod jednou hrudkou zaschlé krve konečně odhalili klubíčko cév o velikosti maliny. Ze spodní strany tryskal rudý pramínek. Právě toto místo hledali.

„Tady to je,“ ozval se Hamlin a přiložil elektrokauterizátor.

Následující dvě hodiny odstraňovali vedlejší tepny, až se základní struktura scvrkla do podoby seschlého lusku, a tu pak Hamlin vyřízl úplně.

„Krvácí ještě něco?“ zeptal se a pozorně prohlížel prázdnou dutinku. Potom vstříkl směs normálního fyziologického roztoku s antibiotiky. Praktikanti hleděli na monitory a celou operaci bedlivě pozorovali.

„Ne.“

„Zdá se to čisté.“

„Myslím, že jsme u konce.“

„Odvedl jste skvělou práci, pane doktore,“ chválila mladá lékařka, jež Hamlinovi asistovala. „Byl jste fantastický.“

Ostatní souhlasili.

„Ano.“

„Mimořádný výkon.“

„Výborně.“

„Dobře. Zbývá už jen jediné,“ prohlásil polichocený Hamlin. Očima visel na jediné přítomné lékařce. Byla to atraktivní, ani ne třicetiletá blondýna. Jmenovala se Rachael Jorgensonová a pod chirurgickým úbořem skrývala tělo, jež na Hamlina mocně zapůsobilo hned první den. Zatímco se bavil lákavou představou, že ji pozve do pracovny, aby mohli v klidu prodiskutovat její budoucnost, uchopil malou stříkačku, která až dosud ležela na podnosu odděleně, a do otevřené dutinky aplikoval několik mililitrů čiré tekutiny.

„Co to je?“ zajímala se Rachael. Pořád stála na protější straně stolu.

„Ringerův roztok,“ vymýšlel si. Mluvil o bezbarvém fyziologickém roztoku, jenž je určen k nitrožilnímu užití a má podobné složení elektrolytů a cukrů jako krev. „Minimalizuje se tak otok mozkové tkáně. Tak se to aspoň tvrdí v odborných kruzích na Západě. Samozřejmě to souvisí sosmotickým tlakem. Sůl smíchaná s vodou otok vysaje. Takto teď postupuji vždycky.“

Důležité bylo podat jednoduché a věrohodné vysvětlení. Zatím pokaždé uspěl. Ošálil všechny skupinky praktikantů, sestry a ostatně kohokoli, kdo se k některému jeho výkonu nachomýtl.

Hamlin se radoval. Jednak ze zdařilé operace Sullivanové a jednak z toho, co jí tak nepozorovaně podstrčil, aniž u někoho z přihlížejících vzbudil sebemenší podezření. „Stoupněte si na druhou stranu, sem,“ pohlédl na Rachael a uvolnil jí místo.

„Dnes večer nebo – lépe řečeno – dnes ráno přenechávám závěrečný úkon vám.“ V sále se začaly ozývat projevy zklamání. „Závěrečný úkon“ bylo vyznamenání, po kterém prahli všichni.

„Děkuji vám, pane doktore.“ Zaujala Hamlinovu pozici, podívala se do mikroskopu a drobnými hedvábnými stehy sešila otvor v tvrdé pleně. Když se k ní Hamlin naklonil, aby zkontroloval její práci, nepatrně se zavrtěla.

Výborně, pomyslel si. Tohle vypadá slibně.

4

Pátek ráno 15. června

Mysl se jí rozjasnila.

Slyšela hlasy.

Poznala Lisu.

I Cheta.

Ale kde je Richard?

Všechny hlasy jí tvrdí, že bude v pořádku.

Lžou.

Zatím totiž není v pořádku vůbec nic.

Vždyť ani nevidí.

A jednoho hlasu se úplně lekla, ale nemůže si uvědomit proč.

Povídal: „Budeme vám podávat sedativa, paní doktorko. Nebojte se a v klidu odpočívejte. Operace proběhla dobře.“

Chtěla by křičet, ale je tak malátná. Nemůže ani otevřít oči, natož pohnout nějakým svalem. Jak je to možné? Věděla, že existuje nějaká příčina, ale nevzpomněla si na ni. Mysl se jí zatemnila.

Zdálo se jí, že je pohřbená zaživa, že se sešňěrovaná ve svěrací kazajce propadá do tekoucího písku. Pak se probudila s pocitem, že jí na těle ztuhla malta. Je teď vzhůru, nebo spí? Chtěla se otočit – a nemůže se hýbat! Potom začaly kvílet přístroje, jako by tisícovka řidičů mačkala klakson, a ona se vyděsila ještě víc. Přiběhly sestry, rozhrnuly závěsy a pustily se do tak hlasitého hovoru, že spíš připomínal křik.

„Kdy dostala poslední dávku midazolamu?“

„Před dvěma hodinami.“

„Kristepane, vždyť to do ní lijeme jako vodu. Možná by Hamlin měl předepsat něco s delším účinkem, jinak si na to navykne.“

Proč tak hulákají? Dopustila se něčeho? Nechce už další injekce. A má to snad znamenat, že se u ní Hamlin snaží vytvořit návyk na ten prevít, co jí dává?

Richarde, kde pořád jsi? Potřebuju tě tady.

„Ty si dovolíš poučovat našeho mistra, jaké léky má ordinovat?“ vložil se do hovoru jiný nápadně silný hlas. „Tak to ti pomáhej bůh.“

„Nikoho poučovat nehodlám, tím míň Hamlina,“ odpověděl hlas, který se předtím pozastavoval nad množstvím sedativ, které Kathleen dostává. „Ale nadhodím to té dobře vyvinuté praktikantce, co s ním chodí na vizity. Ta by ho mohla přesvědčit. Mám takový dojem, že Hamlin jí už stejně dopřává sluchu až moc – mimo jiné samozřejmě. Panebože, když si představím, jak se k němu pokaždé lísá.“

Její kolegyně se zahihňala a Kathleen začala třesit hlavou.

Běžte pryč! Kolem postele se shlukly čarodějnice. Nejspíš ji uhranuly nebo jí do hlavy napustily inkoust, protože cítí, že místo mozku má jakousi černou břechku.

Je den, nebo noc? Pořád ještě nemohla otevřít oči, třebaže věděla, že je to velmi důležité. Musí přece vyřešit jeden problém! Ale jaký, to si nevybavila.

Čas se splašeně řítíl vpřed. Uvědomila si, že i přes zavřené oči rozliší světlo a tmu. Také poznala, když se nad ní někdo naklonil, protože na světlejším podkladu byly všechny postavy tmavošedé.

Před očima se mihl stín. „Slyšíte mě, paní doktorko?“ zeptal se výrazný hlas, jehož se podvědomě bála. Kathleen myslela, že jí prasknou bubínky. Do nosu ji udeřil známý pach – směs potu a jakési květinové vůně. Musí se podívat, kdo to je! S maximálním vypětím rozlepila unavená víčka. Do očí jí šlehl proud ostrého světla a ona se rychle vrátila do bezpečí – do tmy.

„Zdá se, že rozumíte,“ šeptal kdosi tak blízko její hlavy, až se bála, že jí uchem vklouzne do lebky.

Ten už tu jednou byl, vzpomněla si mlhavě, a provedl se mnou něco hnusného.

„Musel jsem vám podat lék, který u vás bohužel vyvolal nepříjemné halucinace. Ve svém vlastním zájmu se jimi netrapte.

Snažte se na ně co nejrychleji zapomenout a uvidíte, jak vám to prospěje. Zotavíte se mnohem snáz. Nesmíte připustit, aby vás ty zlé sny rozčilovaly a bránily vašemu uzdravení. Víte? Jinak k vám nebudu moci pustit Richarda ani snížit dávky sedativ.“

Odejdi! křičela v duchu.

Kathleen se probudila a okamžitě ucítila pach toho odporného člověka. Čím si do ní píchal. *Nech mě na pokoji, ty ohavné prase!* ječela neslyšně.

Poklepal jí na kotníky a na kolena a potom ji několikrát řízl do chodidel. Nohy se jí stáhly v křeči, načež promluvil: „Tak co tomu říkáte, Rachael?“

„Měli bychom podávat menší množství tisících prostředků?“

„Za normálních okolností ano. Ovšem v tomto případě, jelikož doktorka Sullivanová vykazovala známky akutní paranoie už po první mozkové příhodě a poněvadž v důsledku úzkostných stavů došlo ke zvýšení tlaku a nástupu druhého krvácení, se obvyklého postupu nemůžeme držet, že?“

„Ano. Asi máte pravdu.“

„Asi? Byla byste si naprosto jistá, kdybyste viděla, jak vyrukovala s tím, že jsem jí ublížil. Doktor Steele jí samozřejmě jenom přitížil. Podporoval ji v tom blouznění a nutil ji, aby s ním o těch halucinacích komunikovala. Vytvořili si dokonce i jakýsi kód, podle toho, kolikrát mrkla.“

„To snad ani není možné.“

„Tak to vypadá, když se lékař nechá unést osobními problémy. Je tedy pochopitelné, že může přijít k sobě teprve tehdy, až ji zbavíme těch trýznivých představ.“

Ne, napadlo Kathleen. On lže. Ted' si vzpomněla. Dal jí něco do mozku. S Hlodavcem. A svaluje vinu na Richarda. Vzchopila se k protestu, ale přístroje začaly divoce pípat.

„Podívejte se, jak stouply hodnoty vitálních funkcí,“ upozornila mladá lékařka.

„Podáme sedativum,“ doporučil Hamlin.

Za několik vteřin se s Kathleen zatočil celý svět. Následoval střemhlavý pád do černého ticha.

Sobota 16. června, 9 hodin 10 minut

„Stále k ní ještě nemůžeš, Richarde. Zákaz platí pro všechny návštěvy. Vždyť jí vyletí tlak, i když se tam ukáží jenom já.“

„Ale Tony, já Kathleen uklidním. Vím to.“ Neurochirurg zastihl u vchodu na jednotku intenzivní péče. Jeho praktikantka, jistá doktorka Rachael Jorgensonová, – jak si přečetl na vizitce – zdvořile poodešla. „Ovšem jiné návštěvy by rozhodně přijímat neměla, v tom s tebou souhlasím. I když to každý myslí dobře, bylo u ní příliš mnoho lidí.“ Sestry na jednotce intenzivní péče mají nařízeno pečlivě zaznamenávat příchody i odchody lékařů, a tak byla v kartě zanesena jména všech kolegů, kteří se na jeho ženu přišli podívat. Na jedné straně Richarda taková pozornost potěšila. Zejména si všiml lékařů z jiných oddělení, kteří se utrhlí od práce, aby se zastavili u Kathleen. Byl mezi nimi Paul Edwards, vedoucí gynekologického oddělení, Francesca Downsová z kardiologie a dokonce spatřil i jméno Adély Blainové, majitelky rehabilitačního centra v horní části East Side. Třebaže se s nimi běžně setkával na oddělení, v žádném případě nemohl tvrdit, že by byli přátelé. Ale skutečnost, že překročili rámec pracovních vztahů, Richarda hluboce dojala. Na druhé straně si však musel přiznat, že na takové projevy účasti není Kathleen připravena. „Sám se, Tony, zasadím o to, aby ji nikdo další nezatěžoval svou přítomností. A když budu u ní, budu mlčet, ani nehlesnu, jen ji chytnu za ruku.“

Hamlin zavrtěl hlavou. Mohutná bílá hříva dodala tomuto gestu na nesmlouvavosti.

„Konce zacelených cév jsou velice křehké. Mohly by povolit, kdyby nezůstala v absolutním klidu.“

„Vždyť musí být vydešená.“

„Ale není to tím, co jsem jí dal.“

„Prosím tě, Tony, vím, že jsem to přehnal...“

„To ano. A mimochodem bych tě předem rád varoval. Zrovna se mi doneslo, že jedna sestra tvůj prohřešek nahlásila Gordonu Ingramovi.“

„Cože?!“

„Je mi to líto. Já jsem tě toho chtěl ušetřit.“

„Ale...“

„Podívej, když se budeš chovat, jak jsem ti přikázal, mohl bych se u něho přimluvit,“ slíbil Hamlin a měl se k odchodu.

„Proboha, Tony, mít na krku Ingrama, to jediné by mi teď scházelo.“

„Řekl jsem ti, že za tebe ztratím pár slov. Při troše štěstí ho zviklám. Pochopitelně musíš vydržet do pondělka a nevyvádět další hlouposti.“

Sakra, otrásl se Richard při představě, že by ho vyslýchal nejprísrnější ochránce práv pacientů v historii nemocnice. Ale Hamlin se ho zastane, chlácholil se. I kdyby ne, Ingram přece dokáže ocenit kvalitně odvedenou práci stejně, jako si umí posvítit na flákače. Vděčí Richardovi za záchranu života a nepochybně mu to přičte k dobru.

Sobota večer, 18 hodin 30 minut

Od chvíle, kdy doktorka Francesca Downsová přečetla první komiks s názvem Superžena, si nepřála nic jiného než vést dvojí život. Pokud možno takový, v němž by se vyskytoval nějaký obětavý ctitel. To bylo před pětadvaceti lety. Jak šel čas, přimkla se i k jiným snům. Vzrušení, které pocítovala, když pitvala žáby, ji přivedlo k biologii, posléze k medicíně, a konečně do světa kardiochirurgie. A zde nebyl čas ani na dvojí (nebo jakýkoli jiný) život, ani na obětavé ctitele. Ale před dvěma lety se všechno změnilo. Právě tehdy se dala dohromady se *senzační šestkou*, jak si žertem říkali. Nicméně teď, když se rozhlížela po šatníku a dumala, co si má obléct na večeri se svými spoluspiklenci, měla v jedné věci jasno. Pochopila, že ze smělých výplodů její dětské fantazie se stalo nesnesitelné břemeno.

Natáhla na sebe jednoduché černé šaty, odcupitala do obývacího pokoje a přes padající soumrak se zahleděla na světla nejbáječnějšího města na zeměkouli. V dálce dokonce rozpoznala Times Square, kde pruhy neonů svítily září mnoha tisícovek wattů. Myšlenkami se přenesla do podniku, v němž se všichni poprvé sešli a jenž se od té doby stal místem jejich pravidelných setkání. Z francouzské restaurace U Lauzona se jim nabízel výhled na Osmou Avenue. Po prosklené stěně vyhrazeného salonku stékaly kapky hustého deště a okolní svět se zdál stejně nehmotný jako perlivé bublinky šampaňského. V soukromí útulné komnaty zaslepeně spřádali slibné plány a případné riziko se rozplývalo v něco tak nepatrného a neurčitého, že nestálo za to, aby se jím vůbec někdo zabýval. Tehdy se opili vidinou brzkého úspěchu. Připíjeli si, zvedali do výše křišťálové sklenice šumivého moku a slavili svou odvahu. Vítězstvím si Francesca byla jista.

Ten večer se poprvé po dlouhé době kochala svou přitažlivostí. V kouřovém skle získala její bělostná pleť lichotivou jemnost a světlé vlasy zlatavý nádech. Toho ostré nemocniční osvětlení nebylo schopno. A žádný lékařský plášť nezdůraznil křivky poprsí a boků tak jako červené koktejlové šaty.

Ted' visely v šatníku. Měla tak málo příležitostí je nosit, že z látky čpěla ztuchlina. A když už si je přece jen někdy vzala, namlouvala si, že každému, kdo kolem ní projde, ten pach prozradí, že nechodí do společnosti, a že je tudíž nějaká divná. Tehdy se ale věci měly jinak.

Záhy si všimla úsměvů, jimiž ji mezi přípitky oblažoval Jim Norris, když jí i ostatním předkládal svou vizi. Seděla vedle něho a ochotně mu projevy přízně opětovala. Vždycky když se smála jeho vtipům nebo ho žádala, aby jí něco podal, se dotkla jeho předloktí. Věděla, že je alespoň o patnáct let starší než ona, ale štíhlé tělo a větrem ošlehaný obličej mu dodávaly mužného vzezření, jež ji zajímalo, byť by nemělo znamenat víc než jednorázové skotačení v peřinách.

Vlastně, proč ne? pomyslela si. Muži jejího věku ji nudili k smrti. Potáceli se kdesi mezi rozvodovým řízením a konečně

vykrytalizovanou touhou usadit se. A i když se s někým sblížila, pracovní vytížení ji znevýhodňovalo natolik, že v konkurenčním prostředí plném ženušek s teplou večerí prostě neobstála. Když odešla společně s Norrisem, čekala jen trochu legrace.

„Jsi hotová d'áblice,“ uznal po tom, co padli vyčerpáním.

„Snad tě to nepřekvapilo?“

„Když si představím, jak vypadáš v práci, nějak mi to nejde dohromady.“

„Jak vypadám? Jako ledová královna?“

„Nechtěl jsem to tak říct, ale ano.“

„Tak si na mě ta smečka hladových vlků netroufne.“

„Copak, románky na pracovišti nemáš v oblíbeně?“

„Nesnáším je. A pak ty drby.“

„Aha, tak ty dáš na drby. Mnou to ani nehne. Ale když už jsme u toho, co se šušká o mně?“

„Že jsi nevléčitelný chlípák.“

„A co o tom soudíš teď, když mě znáš?“

„Doufám, že se nezachováš jako lotr a naše tajemství si necháš pro sebe.“

„No, to záleží na tom, jestli se ještě uvidíme.“

A tak to začalo.

Během následujících týdnů si zamilovala jeho pronikavý intelekt a vzpurného ducha. Víc, než si byla ochotna přiznat.

„Aby toho bídáka vzal čert,“ posteskla si a vrátila se do šatníku. Z vyrovnané řady bot si vybrala lodičky k šatům a zlostně po nich sáhla. Nikdy si s ním neměla nic začít, pokárala se potisící. Všechno vypadalo tak slibně, ale pak se to tak ošklivě zhatilo.

Stoupla si před zrcadlo a uvažovala, co na dnešním setkání řekne. Když jí Paul Edwards odpoledne volal, aby v osm přišla k Lauzonovi, nic nenaznačil. Mluvil ale jaksi tvrdě. Jako vždycky, když ho něco štve a ostatní to mají pocítit. „Jen do toho,“ zamumlala, když si ujasnila, jak bude postupovat. Na koho se ale může spolehnout?

Lockman bude kličkovat jako obvykle.

Norris od svého plánu neustoupí ani o krok.

Zbývá tedy Adéle Blainová. Ta by mohla být rozumná.

Černoška menší postavy. Byla tak ohebná, že mimo pracoviště si ji pletli s baletkou. Rehabilitační centrum Adély Blainové se nacházelo v nádherné, nově opravené budově v horní části East Side a směle se vyrovnalo nejhonosnějším zařízením stejného druhu. Jeho interiéry překypovaly obrazy, živými květinami a rehabilitačními přístroji napojenými na počítač. Přesto tu byl podstatný rozdíl. Pacienti v péči Adély Blainové odhazovali berle a vstávali z invalidních vozíků.

„Víš, proč se mi tak daří to, co dělám, drahoušku?“ zeptala se Francesky při jednom neformálním setkání. „V tom nablýskaném pozlátku to není. Tuhle hru společenské smetánky hraju jenom proto, že je to dobrý pro obchod. Pojišťovny ani nenapadne pokusit se mě vzít na hůl. Je to jinak – ale nikomu ani muk, jinak mi zkazíš pověst umíněné semetriky, která nikomu nic neprozradí. Když vidím torza těl, co mi posílají z nemocnic, popadne mě touha postavit je na nohy. A přesvědčím obyvatele těch lidských trosek, že to půjde. A když se mi povede tohle, je napůl vyhráno. Oni dřou, až se z nich kouří, cvičí od rána do noci, potí krev a skoro vždycky se dostanou tak daleko, že se tomu sami diví.“

Francesca se o Adeliny léčebné metody raději příliš nezajímala, ale o jejich účinnosti nikdy nepochybovala. Její pacienti, lidé po operaci srdce, se z rehabilitačního centra vraceli v neuvěřitelně znamenité kondici. Teď však musí doufat, že je podobně praktická i v jiných ohledech a že bude zastávat stejný názor jako Francesca.

Odvrátila se od zrcadla, zavrhla tenký proužek látky a natáhla se po silném lesklém opasku.

„Radím ti, Blainová, drž se mě,“ mumlala, když si pás připínala. „Protože Superženu jen tak někdo nedostane!“

„Krucinál, co tě to, Tony, napadlo? Měli jste nám aspoň říct, že si s Norrisem hodláte vzít do parády Sullivanovou!“ křičel Paul Edwards, vedoucí gynekologického oddělení, když Francesca otevřela dveře.

Okamžitě zmlkl, načež se k ní obrátily čtyři rozčilené obličeje. Mlčky na ni zíraly.

Prošla salonkem a usadila se na jednom ze dvou volných míst.

Edwards se významně podíval na hodinky. „Jdeš pozdě.“

„Omlouvám se, ale nemohla jsem sehnat taxík...“

„A kde máš milence?“ pokračoval Edwards.

Zrudla. „Pokud máš na mysli doktora Norrise, tak to netuším.“

Rozevřel rty, jako by se chystal ještě něco dodat, ale pak si to zřejmě rozmyslel. Jeho ústa Francesce vždycky připadala směšně malá. Neúměrná k tučným tvářím a zavalité postavě. A přestože mu bylo hodně přes padesát, připomínal jí chlapečka z obrázku na dětské výživě. Vlastně se to k němu hodí, rozjímal, vždyť takové malé andílky přivádí do života.

„Objednáme si?“ navrhla. „Na posilnění.“

Zazvonili tedy na číšníka a urychleně přerušili spor.

Vrchní přinesl červené a bílé víno, rozlil je do sklenic a odešel.

„Jednal jsem v zájmu nás všech!“ navázal Hamlin. Francesca seděla po jeho pravé straně a cítila, jak z něho sálá zlost. „Jestliže Sullivanová přežije...“

„Pch! Přežije!“ Edwardsův hlas okamžitě nabral na síle. „Viděli jsme ji všichni, Tony. Je z ní ochrnutá ruina zmítající se v křečích.“

„Ty jsi ji nevyšetřoval...“

„A ty jsi přemýšlel kolenem! Donutit Steela ke spolupráci! To je nápad! V životě jsem neslyšel něco tak absurdního!“

„A co ti mrtví na akutním příjmu? Jak dlouho si myslíš, že nám to bez jeho pomoci bude procházet? Co nevidět si toho někdo všimne!“

„A mě vystavil ještě většímu riziku než tebe, Paule,“ vložila se do hovoru Adéle Blainová. Ačkoli seděl Hamlin přímo proti ní, chovala se, jako by tam vůbec nebyl. „Vždyť ji, hergot, pošlou ke mně! Jakmile se octne v mém sanatoriu, jsem v tom až po uši! A moje jméno se u podpisu našeho geniálního neurochirurga bude bezpochyby skvěle vyjímat.“ Udeřila do stolu s takovou razancí, že se vedle sedící Lockman lekl. „Čili jestli chytanou jeho, chytanou i mě.“ Dopila zbytek vína a konečně pohlédla na Hamlina. „A pokud jde o ten tvůj návrh se Steelem, musím přiznat, že je to ještě

stupidnější než to, do čehos nás už namočil. Souhlasím s Paulem a říkám ne.“

Vypadala tak bojovně, že Hamlin impulzivně ucukl, i když je dělila deska stolu. Zlobu v jeho očích to však nezmenšilo. „To, co ty, milá Adélo, nazýváš stupidním, je mimořádně zdařilý chirurgický zákrok u pacientky, která by jinak zemřela...“

„A bylo by to tak lepší, můj drahý Tony. Džin by aspoň zůstal v láhvi...“

„Zoufalá situace si žádá zoufalé činy, Adélo. Jako lékaři to známe všichni. Jistě, riskoval jsem, ale všechno mám pod kontrolou. Můžu ji dopovat tak dlouho, až sama uvěří, že se jí něco zdálo. A Steela mám prozatím omotaného kolem prstu. Bude skákat, jak budu pískat, a ani ho nenapadne se k ní přiblížit.“

„Jak to můžeš tvrdit tak určitě?“

„Má se dostavit k Ingramovi. Kvůli Sullivanové...“

„K Ingramovi!“ vyjekl Edwards. „On o tom ví? Panebože, vymklo se nám to z rukou.“

Blainová probodla Hamlina nenávisným pohledem, jako by se chystala ho na místě rozsápat, a Downsové se rozbušilo srdce.

„Ne, ne,“ uklidňoval Hamlin přítomné. „V průšvihu je Steele. Dokonce žadonil, abych mu to u Ingrama vyžehlil. Na oplátku slíbil, že Sullivanovou nechá na pokoji. Líp to dopadnout nemohlo.“

„To tedy ne,“ neodpustila si Blainová ironickou poznámku. V tom okamžiku se ozvalo nenápadné zaklepání, otevřely se dveře a vešli dva číšníci. „Ty snad nejsi při smyslech,“ dodala.

„Já jsem ho přesvědčoval, aby Steelovi nic nevykládal,“ naklonil k ní Lockman protáhlý obličej. „Ty se do toho, Lockmane, nepleť. Je to i tvoje vina! A Norrisova! Proč jste mu se Sullivanovou pomáhali?“ Pak svůj hněv znovu nasměrovala na Hamlina: „A ještě něco, ty hlupáku! To není poprvé, cos něco přehnal. Nezdá se ti, že si těma zatracenýma experimentálníma postupama od začátku koleduješ o pěkněj malér?“

„V tom už s tebou, Adélo, nejsem zajedno,“ ozval se Edwards a obrátil se k Downsové. „Ale proč se do toho včera nechal zatáhnout i Norris, to jednoduše nechápu. Tedy, měl-li by někdo...“

„A neměl bys o vysvětlení požádat přímo doktora Norrise?“ přerušila ho Francesca. Coby prostředník mezi Edwardsem – nebo kýmkoli jiným – a Jimmym sloužit odmítala. Konečně – stávalo se to často. Jako by si všichni mysleli, že když jsou milenci, patří to jaksi k věci. Francesca byla proti.

Řekněte to jemu, pěkně do očí, bouřila se. Není jeho chůvou a teď už ani ničím jiným, ale rozhodně nemá v úmyslu svěřovat jim tak soukromou záležitost.

„Víš, drahoušku, nás by jenom zajímal tvůj názor,“ zazubila se Blainová a sáhla po otevřené láhvi červeného. Dolila si a na jeden doušek vypila třetinu skleničky.

Teď nadchází vhodný okamžik, pomyslela si Downsová.

Edwards se vrtal v talíři. „Ano, Francesko. Jak se na celou věc díváš ty?“

Nikdo jiný nejevil o jídlo nejmenší zájem.

Z Hamlinových očí šlehalý plameny a Lockman, jenž se vždycky přidal na stranu toho, kdo měl momentální převahu, upíral zraky na Francesku. Spolu s Edwardsem a Blainovou.

„Jak se na celou věc dívám já? Než Hamlinovi začali umírat pacienti, byla jsem v sedmém nebi,“ odpověděla, jako by si neurochirurgovu přítomnost vůbec neuvědomovala.

„Ježíšikriste,“ vyskočil Hamlin. „Vždyť jsme do toho šli společně! S tím, že budeme zachraňovat lidem život! A ať se vám to líbí nebo ne, právě o to se snažím i u Sullivanové. Takže pokud někoho napadá možnost, jak zajistit vhodné podmínky k práci, aniž by se o tom musel dozvědět Steele, sem s ní!“

Všichni mlčeli.

Očima přecházel z jednoho na druhého a jedovatým pohledem rozséval zlo. Lockman se díval stranou, Edwards s Blainovou statečně vzdorovali a Francesca si prohlížela ostatní. Stále vytrvávala v odhodlání nepřipustit si Hamlina k tělu, ovšem její konání se blížilo snaze ignorovat soptící vulkán.

„Takže pokud jde o mne, považuji celou záležitost za vyřízenou,“ uzavřel Hamlin s gestem člověka navyklého vnucovat své přesvědčení jiným. Odhodil ubrousek a odkráčel z místnosti. Jeho

vlažící hříva připomněla Francesce doby, kdy by ho některý z přítomných mužů vyzval na souboj. Setkali by se za úsvitu u East River, odměřili by dvacet kroků a pak by ke slovu přišly pistole.

„Tomu už nepomůže ani svěcená,“ poznamenala Francesca, sotva za ním zapadly dveře. „Tím, že se chce nějak krýt, všechno jedinežhorší. Odnese to on, jeho pacienti i my všichni. Co se týče Steela, víte stejně dobře jako já, že dosáhne všeho, co si umane. A protože jsem s ním na akutním příjmu pracovala častěji než kdokoli z vás, můžu ještě dodat, že jakmile vytuší nějakou levotu, není síla, která by ho zastavila. Uvažme navíc ještě skutečnost, že Sullivanová je jeho milenka, a pohroma je tady. Vlastně jsem si říkala, že možná nastal čas, abychom se rozdělili. Každý by tak šel svou cestou.“

Blainová strnula, sklenku těsně před ústy, Edwards málem upustil vidličku a Lockman probodával Francesku pichlavým pohledem. Obličeje všech tři vyjadřovaly ohromení.

„Podívejte,“ pokračovala. „Představa, že bychom měli pykat za Hamlinovy chyby, se mi pomalu začíná přičít. Proč? Já jsem jeho pacienty nezabila. A nemusím vám připomínat, že jsem přesně v opačné situaci než on. Postup, který jsem uplatňovala u svých pacientů, bych zvolila, i kdybychom měli povolení. Nejedná se o nějakou neověřenou improvizaci, což se ovšem o Hamlinově metodě tvrdit nedá. Počty plně vyléčených pacientů nakonec mluví za všechno.“

„Tak moment,“ vzpamatoval se Edwards. „Být na tvém místě, Francesko, velké naděje bych si nedělal. Jsme na jedné lodi. Když půjde ke dnu Hamlin, stáhne nás všechny. Mě, Adélu, Lockmana, tvého miláčka Norrise... Mimochodem, ví o tom, co zamýšlíš, nebo jsi to na něho ještě nevybalila?“

„Zeptali jste se mě, co si myslím, tak jsem vám to pověděla.“

„Dobře, teď mi dovolte, abych vám předložil svůj názor já,“ pokračoval podsaditý gynekolog. „Všichni se patláme ve stejné kaši. Tečka. Takže když slyším takovéto řeči, napadne mě, že by snad někdo rád uzavřel dohodu s policajty. Předhodil by nás tygrům, a zachránil by si tak vlastní kůži. Ale varuji vás. Nedovolím, aby se

něco podobného stalo. Stejně tak nedopustím, aby Hamlin vyžvanil naše sladké tajemství Steelovi.“

Francesca ucítila, jak se jí po tvářích znovu rozlévá ruměnec.

Blainová opatrně postavila skleničku na stůl, složila ruce před sebe, jako by chtěla pronést nějakou zdvořilostní frázi, a falešně se usmála.

„Přesně tak, drahoušku. Takže žádné zaječí úmysly. I proti tobě by se přece nějaký ten důkaz našel. Co třeba ty katetry, které jste s Hamlinem upravovali?“

„Nikdy jsem je nepoužila...“

„Ale pomáhala jsi mu. A věděla jsi, k čemu mají sloužit. Víš, drahoušku, nejsem právník, ale tohle ti nikdo nezbaští. A dovol, abych ti připomněla, že ať se s policií dohodneš na čemkoli, jako doktorka budeš vyřízená napořád. Sama jsem ochotna potřebná svědectví poskytnout.“

Francesca byla jako v ohni a mezi lopatkami jí vyrazily krůpěje potu. Ovládala se, aby po Blainové neskočila.

Blainová se spokojeně zachechtala. Evidentně ji potěšilo, když viděla, jak svým proslovem Downsovou vyvedla z míry. Nahnula si skleničku k ústům a třikrát polkla.

„Vlastně jste mě obě přivedly na nápad, co s tím nadutcem Hamlinem,“ promluvil po několika vteřinách nepřátelského ticha Edwards. „A v případě potřeby i se Steelem...“

O půl hodiny později dopíjela Blainová čtvrtou skleničku. Edwards se šklebil na nedojedenou rybu, nakonec odsunul talíř a objednal si pití. Lockman nervózně těkal očima a uvažoval, kdo pro něho v danou chvíli bude nejužitečnějším partnerem.

Francesca se omluvila, vyhledala toaletu a zvracela. Poté, co si vypláchla ústa, se zadívala na svůj nalíčený obličej. Představila si, jak bude hnít v cele, bez naděje, že se kdy vrátí k medicíně, a rozklepala se.

Cestou ke stolu si všimla, že od baru na ni civí nějaký muž. Jindy by podobnou událost přešla mávnutím ruky, ale nyní v ní každá maličkost vzbudila podezření, že někdo její tajemství odhalil. Bála

se, že Edwards s Blainovou se sami spolčili s policií. Že ji dali sledovat. Že ji vyvedou v poutech. Holka, vzchop se, poručila si a zmobilizovala veškerou vnitřní sílu, která jí více než jedno desetiletí pomáhala během náročných operací zachovat klid. Paranoiu si zrovna teď dovolit nemůžeš.

Muž se mezitím vrátil ke skleničce.

5

Pondělí 18. června, 8 hodin 15 minut

Doktor Gordon Ingram zavřel kartu Kathleen Sullivanové a pohodlně se opřel v křesle. Tmavý oblek mu dokonale padl. Byl pečlivě zvolen tak, aby vynikla lékařova štíhlá postava, kterou netížil ani jeden přebytečný gram tuku. Ve funkci ochránce práv pacientů si vedl stejně znamenitě jako při výkonu lékařské profese. Několik roků byl vedoucím jednotky intenzivní péče – než ho před třemi lety, v pouhých dvaadvaceti letech, skolil infarkt. Stěnu za pracovním stolem zdobily pamětní plakety a vyznamenání, opěvující jeho obdivuhodné odborné kvality, a svým způsobem ho pro současné povolání doporučovaly – dokázal totiž vyčlenit sebemenší nedostatek. Nad výstavkou medailí visel zarámovaný plakát s červeným nápisem: *Neschopnost zabít*.

Jinak byla malá pracovna jakýchkoli dekorativních prvků prostá. Rodinné fotografie ani pokojové květiny se zde nenašly. Vybavení poskytnuté nemocnicí – jednoduchý plechový stůl s počítačem, laminovaná polička – imitace dubu – a dvě očividně nepohodlné židle pro návštěvy – patřilo evidentně do nejnižší cenové kategorie. Na toto téma dokonce mezi zdravotnickým personálem kolovaly vtipy. Vykládalo se, že Ingram úmyslně svou pracovnu zařídil ve stylu policejní stanice, aby si pro výsledky podezřelých vytvořil autentické prostředí. Když však někdo čelil obvinění z nedodržování kázeňského řádu nebo když měl – v horším případě – zdůvodnit nesrovnalosti v kartách pacientů, smích ho v těchto prostorách rázem přešel. Pronikavý zrak tohoto muže dokázal znejistit jak lháře, tak nevinné. Z Ingrama kromě toho číselná ona nevýslovná spokojenost lidí, kteří mají rádi to, co dělají. A on svou práci miloval. Na vkus Tonyho Hamlina, jenž do této místnosti nezřídka zavítal, až moc.

„Souhlasím,“ řekl Ingram. „Ze strany Richarda Steela sice v případě doktorky Sullivanové došlo k jistému pochybení, rozhodně však není třeba tuto záležitost oficiálně vyšetřovat. Je silně rozrušený, ale to je logické.“

„Díky, Gordone,“ prohlásil s úlevou Hamlin. Podařilo se mu Ingrama zastihnout dřív, než se mohl s kartou Sullivanové obeznámit podrobně. „Která sestra ti ten incident ohlásila? Měla se se mnou poradit, ne jednat na vlastní pěst.“

„Nezlob se, Tony, ale znáš mé zásady. Jména svých informátorů neprozrazuji.“

A nahráváš tak práškačům, pomyslel si Hamlin. Natáhl se po kartě a měl se k odchodu. Ale Ingram ho zadržel: „Ne tak zhurta. Musíme projednat ještě něco.“

„Prosím?“

„Jde o to, že bys měl Richardovi povolit návštěvy. Její dcera a Richardův syn byli u ní jen krátce, těsně po operaci. Od té doby nic. Uvědom si, že od operace uplynulo sedmdesát dva hodin. Proč bychom měli doktorce Sullivanové upírat právo vidět své nejbližší?“

Hamlin se rozohnil: „Protože ji vyvede z míry, když se k ní někdo přiblíží. Dokonce i já. A operované cévy...“

Rozčepýřená kštica černých kudrnatých vlasů neubrala Ingramově obličej na přísném výrazu. „Tony, nezapomínej, s kým mluvíš. Pacienti na jednotce intenzivní péče potřebují kontakt s příbuznými, zvláště když trpí úzkostmi. Vysvětli mu, co smí a co ne, ale pusť ho k ní!“

„Gordone, je moje pacientka. A její duševní stav...“

„Nechtěj po mně, abych ti vykládal o psychotickém chování pacientů na jednotce intenzivní péče. A taky mě nenut', abych zjišťoval, jaké množství sedativ jsi jí podal. I medikovi by došlo, že to je ta nejpravděpodobnější příčina jejího rozrušení. Je čas začít vysazovat léky a pustit k ní rodinu.“

„Ale...“

„Můžu ti to nařídit, Tony.“

V operačním úboru najednou začalo být Hamlinovi horko.

„Oznámíš to Steelovi ty, nebo já?“

„Já mu to řeknu,“ nabídl se Hamlin. Nemínil Ingrama do problému zasvěcovat ještě víc.

„A budeš o tom informovat i sestry?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá. Jestliže začneš snižovat dávky midazolamu dneska, do konce týdne bychom měli zaznamenat výraznou změnu v psychice. Sehnal jsi někoho na tracheostomii?“

Hamlinovi se zdálo, že teplota v místnosti stoupla ještě o několik stupňů. Po zádech mu začaly stékat pramínky potu. Ingram měl na mysli zákrok, při kterém se do přední části hrdla prořízne otvor, do něhož se vsune dýchací trubice. Pro pacienty napojené na přístroje je to obvykle pohodlnější než hadička vedená ústy, a kromě toho mohou mluvit. Řeč se totiž navrácí jako jedna z prvních funkcí, pokud k tomu vůbec dojde. Pro Hamlina by však uvedená operace představovala riziko, jež si zatím nemohl dovolit.

„Ano,“ usmál se, vstal a uchopil kartu své pacientky. V duchu Ingrama proklel.

Nemocniční bufet, 10 minut po poledni

„Ty to chceš Steelovi vyklopit teď? Vždyť ani nevíme, jak to s ní dopadne. Chováš se jako blázen!“ šeptal Lockman. Nakláněl se přes stůl k Hamlinovi a málem rozlil netknuté šálky kávy. „Pokud to nepřežije, což je více než pravděpodobné, a ty ho do všeho zatáhneš, nemysli si, že si to necháš pro sebe.“

I Hamlin se nachýlil co nejbliž. Z Lockmanova nakyslého dechu neomylně poznal, že radiolog pozřel specialitu zdejšího šéfkuchaře – zelný závitok. „Kdybys držel klapáčku, na nic by nepřišla.“

„Co se stalo, nedá se odestát,“ vložila se do diskuse Adéle Blainová. Znepokojeně se rozhlédla po kantýně a rukou oběma znesvářeným lékařům naznačila, aby se ztišili. „Ale myslím, Tony, že nepostupuješ rozumně. U nás v Tennessee zastáváme názor, že píchat do vosího hnízda se nevyplácí. Takže má-li zemřít, všechno musí zůstat mezi námi.“

„A navíc jsi porušil naši dohodu,“ vytkl Hamlinovi Edwards. „Proč jsi nás sem svolal? Aby nás celá nemocnice viděla pěkně pohromadě?“ Tlustý gynekolog se sice snažil ovládat, přesto však jeho mohutný hlas doléhal až k vedlejšímu stolu.

„Kristepane, pochop, že jsme v rejži,“ neudržel se Hamlin. „Ingram mi přikázal začít vysazovat sedativa. A Sullivanová se bude dál pokoušet sdělit, co si pamatuje z angiografie. Co když jí Steele nakonec uvěří? Vzhledem k tomu, že už nebude tak zdrogovaná, bych se vůbec nedivil.“

Downsová mlčela. Stále se držela chabé naděje, že se ve dveřích objeví Norris a přivede ostatní k rozumu. Jako už tolikrát. Ted' to ale bylo jiné. Až dosud šlo o vědecké, a tudíž řešitelné, neshody. Ovšem situace, která se rýsovala nyní, byla bezvýchodná a nevyhnutelná jako osud.

„Co tedy navrhuješ?“ pokračoval Hamlin. „Čekat, dokud na to nedojde sám? Kde žiješ? Jestliže se to totiž stane, hned poběží na policii a s náma se vůbec nebude bavit. A otázka, jestli Sullivanová bude po smrti nebo ne, v tom žádnou roli hrát nebude!“

Edwards se podíval na Blainovou a potom znovu natočil svůj sádelnatý obličej k Hamlinovi. „My to vidíme, Tony, takhle: jestliže uskutečníš ten ztřeštěný nápad a vykecáš to Steelovi, zatáhneš do maléru i nás. Všichni, jak tady sedíme, jsme o tom pevně přesvědčeni. Jelikož nemáme zájem strávit zbytek života ve vězení, byli bychom v takovém případě nuceni přijmout drastická opatření.“

Hamlin ztuhl: „Na co narázíš?“

„Pokud nebudeš zticha, zajdeme na policii. Dřív než nás předběhne Steele. Nabídneme tebe výměnou za naši beztrestnost.“

Edwardsova slova Hamlina omráčila. Z obličeje mu rázem zmizela barva, až zbělal jako jeho vlasy. „To neuděláte!“ Blainová, Lockman i Edwards zarytě mlčeli. „Francesko?“ chytal se stěbla. „To přece nemyslíte vážně.“ Opatrně vzhlédla k Hamlinovi. Cítila znechucení nad sebou i nad ostatními. Ale hrozba vězení se jí jevila příliš reálná na to, aby si troufla oponovat většině. Marně se snažila vymyslet přijatelnou odpověď, a tak jen pokrčila rameny.

Takové gesto Hamlina rozzuřilo a jeho povislé tváře se v mžiku smrštily do opovržlivé grimasy. „Ne... ne... Neopovázíte se!“ zrudl. „Přijdete o licenci.“

„Tak to vyzkoušejme!“ křikla Blainová. Zorničky se jí rozšířily a její malá hlava vypadala jako hlavička panenky. „Cokoli je lepší než skončit za mřížemi.“

„Ty mrcho!“ vztyčil se Hamlin. Nejraději by Blainovou rozcupoval. Jeho pisklavý hlas neunikl osazenstvu vedlejších stolů.

„Tony, zmlkni a sedni si!“ poručil Edwards. Vstal, vzal neurochirurga za ramena a zatlačil ho do židle. „Budíš pozornost. Mám jiný návrh, jak získat čas.“

„Opravdu?“ Hamlin se bezvýsledně pokusil vymanit z Edwardsova mohutného sevření.

„Opravdu,“ odpověděl gynekolog a stisk nepovolil.

Downsová se nejistě rozhlédla. Zíralo na ně asi patnáct lidí.

Edwards vyloudil na otlém obličeji nucený úsměv, poplácal Hamlina po zádech a pustil ho. Náhodný divák by mohl nabýt dojmu, že jsou to přátelé na život a na smrt.

„Tak proč bych nemohl využít operačního sálu, když tam zrovna nebudeš? Samozřejmě se musím podívat na rozpis,“ vykládal Edwards zbytečně hlučně.

Přihlížející okamžitě ztratili zájem.

Tloušťák se naklonil k Hamlinovi a zašeptal: „Zařid' to tak, aby historka Sullivanové působila dostatečně nevěrohodně, a nikdo si jejích blábolu ani nevšimne.“

„Jak to uděláme?“ vyzvídal Hamlin a sarkasticky zkroutil rty.

„My nic dělat nebudeme,“ reagoval Edwards. „O to se postaráš ty.“

Když Richard procházel kolem bufetu, výrazné bělovlasé hřívy si všiml už zdálky. Hamlina sháněl celé dopoledne. Chtěl se poptat, na pohovor s Ingramem, ale neurochirurg nebyl k zastížení. Teď by to mělo vyjít – jen co se rozloučí se svými spolustolovníky.

Ovšem na první pohled bylo patrné, že konverzace se zrovna v přátelském duchu nenese. „Nejspíš organizační problémy,“

zamumlal pro sebe. Vždyť u stolu sedí významné osobnosti z různých oddělení. Protože Richard z vlastní zkušenosti věděl, že se takové schůzky leckdy pořádně protáhnou, koupil si v automatu kávu a obsadil židli u dveří. Hamlina osloví, až bude odcházet. Nicméně ho překvapilo, že i na místní poměry je tento spor nebyvale ostrý. Jednu chvíli Hamlin dokonce působil dojmem, že co nevidět zaškrtní majitelku rehabilitačního sanatoria Adélu Blainovou, ale Edwards ho včas zarazil. Co je mohlo tak rozlítit? Celkem vzato, je to pěkně podivné uskupení. Lockman z radiologického oddělení a Blainová z rehabilitace nepochybně s Hamlinem řeší neurologické případy. Lockman navíc určitě spolupracuje s Downsovou na koronární angiografii. Ale co má s nimi do činění šéf porodnicko-gynekologického oddělení? A co vmetl Hamlinovi do tváře? Ten ztuhl tak, že by se v něm krve nedořezal. Konkurenční potyčky se u těchto dvou disciplín daly téměř jistě vyloučit.

O deset minut později se Hamlin zvedl a jako ve snách vyrazil k východu.

Richard vyskočil a pohotově mu vstoupil do cesty. „Tony, můžu tě na okamžik zdržet?“

„Richarde!“ vyděsil se neurochirurg a očima zabloudil ke čtveřici svých kolegů. „Co potřebuješ?“

Co s ním je? pomyslel si Richard. „Jak jsi pořídil u Ingrama?“

Hamlin nereagoval. Vypadalo to, že otázce vůbec nerozumí. Potom polkl a odpověděl: „Docela dobře. Přesvědčil jsem ho, že oficiální vyšetřování není nutné.“

„To mi spadl kámen ze srdce. Chtěl bych ti poděkovat a...“

„Taky jsme se dohodli, že se můžeš začít stýkat s Kathleen. Je to sice proti mému nejlepšímu vědomí a svědomí, ale Ingram na tom trval. Dále důrazně doporučil snížit dávky sedativ. Přestože s tímto návrhem nesouhlasím, musím se jím řídit. Ale do rána bys ji měl nechat v klidu. Zítra snad, i když o tom silně pochybuji, bude na tvou návštěvu lépe připravena.“ Potom bez jediného slova odešel.

Richard ho překvapeně sledoval. Po pár krocích se Hamlin zastavil a kradmo pohlédl jeho směrem. Vypadal vyděšeně. A když se Richard vracel pro prázdný kelímek, uviděl zaražené tváře členů

Hamlinovy skupiny. Ale Francesca Downsová se zaraženě netvářila. Nakrčila nos, jako by ucítila silný zápach. Zřejmě zelný závitek, konstatoval Richard.

Z druhé strany kantýny pozoroval Gordon Ingram stejný výjev. Ani jemu se tato sešlost nezamlouvala. Jeho neobyčejně vytříbený smysl pro registrování abnormalit mu napovídal, že něco není v pořádku. Proč se tak vehementně hádají? Jistě, potíže. Ale jaké problémy by mohli mít společné?

Pro kohokoli jiného by tímto celá záležitost skončila. Ne však pro Ingrama. Byl to totiž rozený bojovník proti korupci. Poněvadž za každých okolností odváděl kvalitní práci, vypěstoval si schopnost okamžitě rozpoznat člověka, který je s morálkou na štíru. A na tom si vybudoval druhou část své kariéry. Infarkt mu znemožnil aktivně se věnovat medicíně, a tak se horečně vrhl na potírání průměrnosti. „Já léčit nemůžu, ale nedopustím, aby ti, kterým toto privilegium nebylo upřeno, svou práci odbývali,“ odpovídal každému, kdo si stěžoval na jeho přísnost. Ve skutečnosti se Ingram nevzdal lékařské praxe úplně. Několik hodin týdně poskytoval odborné konzultace. Těšilo ho, když za ním s žádostí o radu přicházeli právě ti, kteří mu vytýkali nesmlouvavost. Ale nic mu nemohlo nahradit nadšení, jež pociťoval, když pracoval jako šéf jednotky intenzivní péče. Neuběhl jediný den, aby nelitoval, že ho nemoc připravila o potřebnou fyzickou výdrž.

Za několik minut už odemykal spodní zásuvku pracovního stolu. Vytáhl černý notebook. Byl tři centimetry silný, zato mnohonásobně výkonnější než předpotopní počítač dodaný nemocnicí. Spoléhal vlastně jen na něj. „Je to moje kniha tajemství. Taková, jakou mívál politik John Edgar Hoover,“ tvrdil žertem své ženě, než ho opustila poté, co přestala tolerovat nekonečně dlouhou pracovní dobu svého muže.

Během následující hodiny prostudoval záznamy všech lékařů, kteří seděli s Hamlinem za stolem. Zabýval se údaji za několik posledních let. Zajímalo ho, zda se u někoho nevyskytlo nezvykle vysoké procento komplikací nebo úmrtí.

„Kuriózní,“ zabručel.

Jak Ingram očekával, Lockman se dopustil mnoha přehmatů. Ale u ostatních bylo vše v normě. Až na Hamlina a Downsovou. Oba dosáhli ve svém oboru výsledků, jež výrazně přesahovaly celostátní průměr. A Downsová byla ještě úspěšnější než Hamlin.

Tak proč ten spor v bufetu? Ať už se hádali o čemkoli, tvářili se, jako by jim šlo o krk. A právě Hamlin s Downsovou vypadali nejvystrašeněji. Koneckonců, ani na dnešním setkání kvůli Kathleen Sullivanové nebyl Hamlin ve své kůži. Jindy prosazuje své názory mnohem urputněji. Proč své pacientce dával taková kvanta sedativ? Vždyť psychóza se u pacientů na jednotce intenzivní péče vyskytuje nezřídka. V každém případě se jedná o závažné pochybení, mírně řečeno.

Ingram si vyhledal data ohledně množství předepisovaných léků.

Vše se zdálo v pořádku. Nadměrné tlumení Sullivanové bylo tedy nejspíš ojedinělou epizodou. Jak si tedy vysvětlit tu scénu?

Zaměřil se na jiný moment, jenž často signalizoval potíže. Zjistil, kolik pacientů bylo krátce po propuštění z nemocnice znovu hospitalizováno. Ale i zde by oba lékaři mohli jít příkladem. Nicméně dva Hamlinovy případy Ingrama zaujaly. Navzájem se velmi podobaly a oba byly relativně čerstvé. Jednalo se o pacienty, kteří byli akutně přijati kvůli fatálnímu krvácení do mozku. Protože však od první operace uplynul více než rok, neurochirurgovi nemohla být kladena vina ze zanedbání péče. Pokaždé šlo o vrozenou malformaci. U prvního postiženého krev prosakovala skrz oslabenou tepennou stěnu a v druhém případě se jednalo o kapsulární angiom, jako u Kathleen Sullivanové. Další krvácení rozhodně vzniklo z jiného důvodu, protože vrozená malformace se po chirurgickém odstranění nemůže vytvořit znovu.

Tak proč se to tedy stalo? Nitrolebeční krvácení představuje pouhých dvacet procent všech mozkových příhod. A přesto oba krváčeli podruhé.

Možná se léčili na hypertenzi. Vždyť vysoký tlak je vůbec nejčastější příčinou mozkové mrtvice. To by však Ingram mohl posoudit, kdyby se s oběma případy seznámil blíže. Našel tedy anamnestická data získaná při přijetí. Záznamy pacientů by měly

obsahovat veškeré údaje o zdravotních problémech, ale personál v časové tísní se obvykle po takových informacích nepídil. Absence poznámek o jiných nemocích zkrátka nevzbudila podezření ani u nedůvěřivého Ingrama.

Nicméně se nepřestával trápit nad možností, že by se dvě nitrolebeční krvácení u jednoho člověka dala připsat více než jednomu chorobnému procesu. A zde jsou dokonce dva pacienti! Ingram znal statistiky, a proto věděl, že stanoví-li lékař u opakujícího se stavu pokaždé jinou diagnózu, většinou to znamená, že se spletl.

Opřel se v křesle a promnul si unavené oči. Z monitoru a ostrého světla zářivky ho rozbolela hlava. Přesto nad překvapivým zjištěním dumal dál. Za léta praxe si totiž osvojil ještě jeden důležitý poznatek. Čím úspěšněji se podnik jevil, tím méně kritické pozornosti přitahoval. Tak se stávalo, že mnohá závažná pochybení nebyla odhalena třeba i celé dlouhé roky.

Co takhle podívat se Hamlinovi a Downsové na zoubek? pomyslel si, když vypínal počítač. Problémem je čas. Vždyť jen dneska předsedá ve třech disciplinárních komisích.

20 hodin 20 minut

Na asfalt pleskaly stříbrné kapky deště. Richard si zakryl hlavu pláštěm a rozběhl se k autu.

„Haló, Richarde,“ ozval se za ním sotva slyšitelný hlas. „Počkej na mě.“

Když se otočil, rozeznal elegantní postavu s deštníkem a typicky loudavou chůzi. „Ahoj, Gordone,“ zavolal. „Schováš mě?“

„Tak pojď,“ usmál se Ingram.

Oba byli přibližně stejně vysocí, takže se ani jeden nemusel krčit. Richard trochu zpomalil, aby nenutil Ingrama, jenž se dýchavičně sunul kupředu, k rychlejšímu tempu.

„Mluvil jsi s Hamlinem?“ zafuněl ochránce práv pacientů.

„Ano. Zítra jsem se chtěl za tebou zastavit a poděkovat...“

„Proboha, Richarde. Jaký by pak měla moje práce smysl, kdybych tu a tam neprosadil aspoň některou ze svých zásad? Právo přece musí stát na straně „hodných“. A ty k nim patříš. A na rozdíl od mnoha jiných s tebou můžu jednat jako se sobě rovným. Nech to být. Hlavně se postarej o Kathleen. Jak na tom je?“

„Podle očekávání. Je celá zmatená.“

„No, to by se mělo rychle spravit. Dobře si pamatuju, jak jsem se na jednotce intenzivní péče cítil coby pacient já. Měl jsem toho plné zuby.“

Richard si připomněl noc před třemi lety. Tehdy k nim přivezli Ingrama se srdeční zástavou a rozsáhlým infarktem. „Už jenom přimět sestry a praktikanty, aby neutekli, dalo pořádnou fušku,“ konstatoval Richard o pár týdnů později. „Stačilo jim, že mají resuscitovat nadříceného, a to ponechávám stranou, cos vyváděl, když ses jakž takž sebral.“ Při vzpomínce na Gordonovo panovačné chování se Richard usmál. „Jako pacient jsi nestál za nic.“

Na Ingramově jinak asketickém obličejí se rozzářil blažený škleb. „To bych řekl,“ nadmul se pýchou. „To teda jo.“

„No, nikomu bych takový zážitek nepřál, ale do té doby jsem si spoustu věcí neuvědomoval. Například jsem netušil, jak je pro pacienty důležité, když u nich někdo sedí a drží je za ruku.“

Richardovi se zdálo, že v Ingramově hlase se cosi zadrhlo. Po celé nemocnici se tehdy šuškal, kolik lékařů přišlo kolegu povzbudit nebo mu aspoň poslali květiny, kdežto jeho žena zavítala na oddělení ani ne pětkrát. A když už manželka navštívila, sotva se ho dotkla. Tedy, pokud je možno věřit „zaručeným“ zprávám sester. Pravdou však zůstává, že rok poté zažádala o rozvod.

„Většině doktorů, včetně Hamlina, by velice prospělo, kdyby si někdy zkusili zahrát roli člověka na druhé straně stetoskopu,“ pokračoval. „Ty jsi byl, na rozdíl od mnohých jiných, nejenom kompetentní, ale i hluboce lidský. Nikdy ti nezapomenu, jaks mě utěšoval, že se z toho dostanu, když jsem ve skutečnosti byl klinicky mrtvý.“

„A jak se ti daří teď?“ Richardovo zkušené ucho snadno poznalo, že se Gordon při řeči zadýchává mnohem víc než obvykle.

„Mně? Nemůžu si stěžovat. Docela to ujde. Ale tohle dusno mi nedělá dobře. Slabé astma, to je všechno. Ale postrádám pohyb.“

Když došlo na jeho vlastní zdravotní problémy, choval se Ingram – stejně jako drtivá většina lékařů – značně tajnůstkářsky a naoko přezíravě. Richard tedy neměl o současném stavu svého kolegy žádnou představu, ale k odpovědi ho tlačit nechtěl.

„Zastaneš pořádný kus práce. Vidím to na oddělení. Když se tam objevíš, všichni se staví do pozor. Lepší šéf se sotva najde.“ Přestože měl Ingrama jako člověka málokdo rád pro jeho jízlivost a neústupnost, o odborných kvalitách svého bývalého vedoucího nepochyboval nikdo. Dokázal by probudit i umrlce. Resuscitační tým neodvolával ani tehdy, když už se ostatní – včetně Richarda – vzdávali naděje. „Víš, že praktikanti tě přezdívalí Lazar?“

Znova se zazubil. „Jo. Docela se mi to zamlouvá.“

„Taky si to plně zasloužíš.“

„Díky.“

„Já ti děkuji,“ podotkl Richard, když došel k autu.

„Hlavně mi dej vědět, kdyby ti Hamlin znovu dělal potíže,“ mávl Ingram odmítavě rukou.

Richard se usadil za volantem a sledoval nachýlenou postavu svého kolegy. Proplétala se mezi zaparkovanými vozy, až se došourala k stříbrnému mercedesu. Stál na opačném konci parkoviště, daleko od místa, kde se oba lékaři uviděli. Richard se zastyděl, když pochopil, že Ingram ono „náhodné“ setkání zinscenoval. Pravděpodobně jenom proto, aby se přesvědčil, že Hamlin stáhl zákaz návštěv. Když však projížděl obrovskou kaluží, výčitky svědomí vůči Ingramovi se rozptýlily a Richard se neubránil příjemnému pocitu, že ti „hodní“ zase jednou zvítězili.

Zdálo se jí, že se miluje s Richardem.

Cítila, jak se dotýká jejích prsou a stehů. Vypadalo to tak skutečně, až si v jednom okamžiku říkala, že jsou zase u ní v bytě a že to ostatní byl jen jakýsi zlý sen.

Ted', když jí přestali každé dvě hodiny dávat injekce, vnímala mnohem přesněji a bezpečně oddělovala výmysly od reality. Co to má tedy znamenat?

Mlhou k ní pronikl charakteristický závan vody po holení.

Prudce rozevřela oči.

Někdo zatáhl závěsy. Všude kolem bylo šero.

Nad ní se skláněl Hamlin a rukou v rukavici ji hladil mezi stehny. Potom uchopil bradavku a jemně ji stiskl. Celou dobu hleděl upřeně před sebe. Na tvářích se mu nepohnul jediný sval. V tlumeném světle připomínal jeho strnulý obličej masku.

V Kathleen se vzedmula vlna odporu, překvapení a vzteku. Jednotlivé emoce mezi sebou chvíli soupeřily, ale žádná nemohla nabýt vrchu. Všechno v ní jen vřelo a ona si myslela, že co nevidět vybuchne. Tak odlidštěné znásilnění jí přišlo nepředstavitelně zřůdné. Cítila, jak jí tluče srdce. Podívala se na monitory. Byly vypnuté.

Stále ji osahával. Chladně, bez sebemenšího zákmitu citu, s očima upnutýma před sebe.

Dala se do pláče. V hlavě jí hučel hlasitý vzlykot, ale po tvářích stékaly jen němé slzy.

Mezi závěsy k ní dopadalo světlo a sestry i pacienti se bavili, jako by všechno bylo v nejlepším pořádku.

„... chcete lék proti bolesti...?“

„... ano, prosím vás...“

„... mám vám podat balzám na rty...?“

„... to byste byla moc hodná...“

A Hamlin se jí pořád dotýkal.

V rozhlase oznámili, že končí návštěvní hodiny. Myslela si, že se zblázní.

Pomozte mi někdo! Prosím! křičela z hermeticky uzavřené krypty, v níž se její tělo proměnilo.

Paní ve vedlejší oddělení požádala ještě o jeden polštář.

Vydržím to! Vydržím! opakovala si Kathleen. Ale pak si mě nepřej!

Konečně se na ni Hamlin podíval.

I v šeru rozpoznávala rysy jeho obličeje. Mrtvolné oči a tváře jako z těsta.

V okamžiku, kdy si všiml, že ho pozoruje, si strhl rukavice, hodil je do koše a chvatně odešel.

„Monitory nechte ještě několik minut vypnuté,“ přikázal sestrám. „Uprostřed vyšetření se probudila a sotva mě uviděla, začala zase šílet.“

6

Úterý 19. června, 7 hodin 10 minut

Když ji Richard druhý den ráno spatřil, lítostí se mu sevřelo srdce. Ležela na boku, stočená do klubíčka, se zkroucenými končetinami a sevřenými pěstmi. Když si k ní klekl tak, aby mu viděla do tváře, zaplavila ho neblahá předtucha.

„Ahoj, Kathleen,“ usmál se s vypětím všech sil. Byl to nadlidský výkon.

Její tváře zplihle splývaly na polštář, endotracheální trubice zkřivila rty do poťouchlé grimasy a kanyla, kterou ji krmili, zohavila nosní dírky. Ale s křídově bílou pletí až příliš živě kontrastovaly rozzuřené zelené oči. A ihned začaly mrkat.

Poplašeně vzhlédl k monitorům. „Kathleen, přestaň! Nesmíš se namáhat.“ K jeho velké úlevě i překvapení se hodnoty tlaku a pulzu nezvýšily. Ale sotva se k ní pohledem vrátil, dala se znovu do divokého mrkání. Vzal ji za ruku. Stěží se mu podařilo rozevřít křečovitě sevřenou pěst. „Odpočívej, Kathleen. Není zapotřebí, abys mi zrovna teď něco říkala.“

Na chvílku se nechala přesvědčit, ale za okamžik v komunikaci pokračovala. *Ano. Ano. Ano.*

Ach jo, povzdechl si Richard a pohladil ji po čele. „Kathleen, jestli přístroje začnou pípat, už mě k tobě nepustí. A uvidíme se kdoví kdy. Tak toho nech a chovej se rozumně.“

Ne.

„Nedělám si legraci, tak si dej říct. Máš sotva čtyři dny po operaci. Poškozené cévy se ještě nestihly zahojit, a když se budeš takhle rozčilovat...“

Neposlouchala ho a znovu začala mrkat. Rychle zkontroloval údaje na monitorech. Všechno bylo v pořádku.

„Nedáš mi pokoj, dokud to nepovíš, že?“ pokáral ji naoko.

Ne.

„Co mám s tebou dělat,“ postěžoval si a váhavě sáhl po tužce a papíru. „Mám ale jednu podmínku. Jakmile se ti zvýší tlak nebo pulz, hned přestaneš. Platí?“

Ano.

Dal se do počítání. Došel k *Ham* a zeptal se: „Hamlin?“ *Ano.*

Když k *me obtez* přidal ještě *o*, znervózněl. Že by zase paranoia? Jakmile rozšifroval zbytek sdělení, začal usilovně přemýšlet, jak by Kathleen její tvrzení co nejjemněji vyvrátil. Hodnoty na monitorech se neměnily. Pohladil ji a chtěl pronést pár slov o psychóze, k níž na jednotce intenzivní péče často dochází. Chudák Kathleen, tolik trpí. A halucinace, to by ještě chybělo.

Ale než se k výkladu odhodlal, začala znova mrkat. Usoudil, že nejlepší bude ji vyslechnout, a chopil se tužky.

Ty mi nevěříš, že?

Tohle ne. Kathleen k němu nesmí ztratit důvěru. „Tak to není. Já si jenom myslím, že nevíš, jak moc tě tohle prostředí a léky můžou ovlivňovat.“ Jakmile se pustil do vyprávění o problémech, které se u pacientů na jednotce intenzivní péče běžně vyskytují, rozhořely se Kathleeniny oči hněvem. Už mu však nic nemínila svěřit, ani když ji o to požádal.

Seděl u ní, hladil ji po hlavě a pocíťoval vzrůstající bezmoc. Nic pro ni nemůže udělat! Snažil se ji tedy ukonejšit nepřetržitým tokem slov. Vykládal o Chetovi a Lise, o tom, jak jsou stateční a jak ji mají rádi, že ji brzy navštíví, o tom, že operace dopadla nad očekávání dobře, a vzpomínal, čím by ji ještě povzbudil. Pak se u lůžka objevila rehabilitační sestra a začala s Kathleen cvičit: propínala nohy bez vůle a rozevírala prsty stažené v křeči. Richard si nerad přiznal, že mu daná situace přišla vhod, protože se může vrátit na akutní příjem a utéct k práci.

Kdykoli ucítila Hamlinův pach, prudce otevřela oči a bez jediného mrknutí zírala před sebe.

Nereagovala ani na Hamlinovy pokyny a dokonale se ovládala. Řekla si, že nedovolí, aby jí stoupl tlak nebo pulz. Hamlin by její slabosti okamžitě zneužil k dalšímu předávkování.

Dřív nebo později Richarda přesvědčí.

Dřív nebo později.

Hamlinův vystrašený obličej pozorovala s jistým potěšením. *Dostanu tě, uklidňovala se. Jednou tě určitě dostanu.* Ale Richard jí nevěřil.

Nic jsem si nevymyslela, tvrdila do omrzení. Richard ji pokaždé ujišťoval, že Hamlin odvedl dobrou práci, a v jeho ztrhaném obličejí se zračil nesmírný smutek.

Kdybych se mohla hýbat, nejspíš bych ho něčím praštila, říkala si někdy. Frustraci potlačovala silou vůle. Nesmí rozběsnit přístroje, a zavdat tak záminku k tomu, aby ji nadopovali těmi odpornými drogami.

Dřív nebo později ho přesvědčí. Bude muset.

Brzy v jeho očích spatřila náznak pochybnosti. Její vytrvalost začala nést ovoce.

Následující den ráno přišel Hamlin zrovna, když u ní seděl Richard. Do té doby chodil na vizitu jen tehdy, měl-li absolutní jistotu, že je sama. A jak byl vylekaný! S Richardem mluvil stranou. Zjevně nechtěl, aby z jejich rozhovoru cokoli zaslechla. „Ještě jeví známky paranoie?“ slyšela, jak šeptá. Sluch měla pořád precitlivělý.

Richard zaváhal a několikrát polkl. To dělal vždycky, když si něčím nebyl jistý. „Trochu, ale rozhodně už nebývá rozrušená,“ odpověděl. „Hodnoty vitálních funkcí jsou stabilní. Pravděpodobně si začíná uvědomovat, že může trpět halucinacemi.“

Do Hamlinova obličje se pomalu začala vkrádat úleva. „Ale to je skvělé.“

To tedy ano, pomyslela si, odhodlána tohoto zloducha potrestat stůj co stůj.

Její opětovná neochota spolupracovat při neurologickém vyšetření Hamlina znovu připravila o klid. Co však bylo ještě důležitější – Richard neurochirurga zkoumavě pozoroval. Určitě se ptá: *Je to vůbec možné?* uklidňovala se. Zkrátka to vypadá, že Richard ji konečně začíná brát vážně.

Tu noc pohnula prsty na pravé ruce.

Další den to předvedla Hamlinovi. Div že s křikem nevyrazil z pokoje.

Týž den, pátek 22. června, 13 hodin 10 minut

„Jde po mně. Čím lépe na tom bude, tím budou její obvinění věrohodnější. Neměl jsem se od vás nechat vydírat. Prý abych ji osahával!“

Hamlin přecházel nervózně po místnosti a křičel do sluchátka.

„Tony,“ řekl Edwards, „nemáš tušení, kolik stížností tohoto typu musím týden co týden řešit. Každou chvíli mi sem přijde ženská, že ji někdo z personálu obtěžoval. Většinou to jsou staré hysterky, a i když ne, stejně se jim nepodaří nic dokázat, tak zmlknou.“

„Ale tahle nezmlkne!“ zuřil neurochirurg. Během několika dní už potřetí porušil úmluvu a kontaktoval některého z členů své skupiny v nemocnici.

„No a co! Důležitý je, že Steele jí to neuvěří, jak jsem ostatně předpokládal. A stejně tak ho nepřesvědčí, že jsi s ní při angiografii něco provedl.“

„Ale když to bude pořád dokola omílat...“

„Když to bude pořád dokola omílat, zatímco se bude zázračně uzdravovat, což všichni přičtou tvým mimořádným chirurgickým schopnostem, bude všeobecně považována za nevděčnou a potrhlou babu. Prostě se chovej jako dosud a hlavně drž jazyk za zuby. Teď se uklidni a už mi nevolej.“

„Ty ji neznáš. Musí mít nervy ze železa. Kdybys ji viděl, jak se ovládá, když jsem u ní. A až bude moct psát nebo mluvit, je po mně.“

„Bud' zticha a vzpamatuj se!“

„Tobě se to poučuje! Měl jsem se na tebe vykašlat...“ Edwards položil sluchátko.

Rozezlený Hamlin znovu vytočil jeho číslo, ale gynekolog vyvěsil. Krátký přerušovaný tón bodal do ucha jako obtížný hmyz. Bouchl telefonem, vyběhl do přilehlé vyšetřovny a zvracel.

Před Hamlinovou pracovní seděl mladík v nemocničním županu. Vedle sebe měl přenosný stojan s intravenózním vakem a hadičkami. Nebudil žádnou pozornost. Bylo zde několik ordinací a před každou čekali pacienti, někteří – stejně jako on – v erárním pyžamu. Byl hladce oholen a ostříhán na ježka. Když pracoval na patologii a o pár let později na gynekologii, nosil plnovous a dlouhé vlasy. Pak ho ti bastardi vyhodili. Dokonce i jméno měl teď jiné, díky padělané průkazce zdravotní pojišťovny a občance. Tím, že ho nikdo nepozná, si tedy mohl být téměř jistý.

Na jeho kartičce, kterou dostal, když ho dnes ráno na pohotovosti přijímali, stálo, že je Robert Lowe. Stěžoval si na příznaky, které je měly přivést na myšlenku, že trpí ledvinovou kolikou. Požádali ho o vzorek moči. To samozřejmě předpokládal. Předem si připravil spínací špendlík a nenápadně se jím píchl do prstu. Potom kápl do pohárku trochu krve. Když se sestra podívala na testovací proužek, hned pacienta poslala na ultrazvuk. Věděl, že tam bude čekat – možná hodiny, aniž si ho někdo všimne. A bude se moct volně pohybovat prakticky po celé nemocnici.

Najít Hamlinovu pracovní nebylo těžké. Člověka, na něhož dostal anonymní tip, si chtěl dobře prohlédnout. Ne že by ho neznal. Každý, kdo za posledních deset let pracoval v newyorské Městské nemocnici, věděl, jak proslulý neurochirurg vypadá. Ale přece jen ho neviděl dva roky, a tak by se rád podíval zblízka. Nebylo sice nutné, aby si Hamlinovu podobu osvěžoval – za dva roky se nejspíš moc nezměnil. Báł se však, že na něho někdo nastražil past – na něho a na ostatní bojovníky za jeho věc. Všichni by tak policistům vběhli přímo do náruče. Proto považoval za moudré situaci zmapovat. A začne tím doktorem – vždyť se má stát jeho terčem.

Když se konečně objevil, byl pěkně rozparádný. Vběhl do pracovní a práskl za sebou dveřmi. Lékař, jehož se obávali široko daleko, vždycky působil dojmem, že má pro strach uděláno. Muselo se tedy stát něco neobvyklého. V naději, že uslyší, co se bude dít uvnitř, si přesedl hned vedle dveří. Vyplatilo se mu to. Za několik minut se ozval Hamlin. S někým se hádal do telefonu. Potom bouchl

sluchátkem. Má nahnáno, vyvodil si falešný Robert alias Rob Lowe. Ale hraje Hamlin v jeho tažení hlavní roli? Nebo je to jen předkrm?

O tři poschodí výš se Paul Edwards chystal k obědu, který mu jako obvykle přinesla sekretářka. Vzal si bagetu, natřel ji sýrem a navrch položil plátek uzeného lososa. Ale když se zakousl, z rybího pachu se mu zvedl žaludek. „Sakra,“ zaklel a mrštil pokrmem na podnos. Ale i tak ho vůně jídla dráždila. Na černé kožené židli se odsunul od mahagonového stolu, vstal a donesl oběd sekretářce. „Zase dneska nemáte hlad?“ vzhlédla polekaně od práce. Bylo jí něco přes čtyřicet a na sobě měla kanárkově žlutý komplet.

Místo odpovědi jen zavrtěl hlavou, zavřel dveře, zamkl za sebou a znovu usedl k pracovnímu stolu. Do poslední chvíle se Edwards nevzdával naděje, že Hamlin tu věc se Sullivanovou ustojí a ušetří je aspoň tohohle maléru. Teď mu bylo jasné, že to neurochirurg nezvládne. Rozhlédl se po pracovně. Knihovny plné jeho článků, na zdech vyznamenání za vědeckou práci a spousta, spousta fotografií. Na všech je zobrazen, jak pro své oddělení přebírá různé finanční dary. Z rození dětí se stal obchod, jenž nemocnici přinášel více peněz než deset chorob dohromady. Lidé samozřejmě překypovali vděkem, když jim lékaři pomohli od nemoci, ale za potomka by snesli modré z nebe. Mnozí v tom viděli jediný způsob, jak překročit vlastní smrt a něco po sobě na tomto světě zanechat. Vlastně i svou luxusně zařízenou kancelář získal Edwards od nemocnice darem za to, jak lidskou touhu po dítěti dokázal zpeněžit.

Teď přijde o všechno.

A co je ještě horší – nezůstane mu nic, co by pro něj mělo nějakou cenu. Obrázky jeho dětí na stěnách nevisely a místo vyhrazené pro fotografii manželky – Edwards se třikrát rozvedl – zelo posledních pět let prázdnotou. Kromě výlučného postavení v nemocnici neměl nic.

Nadešel čas skládání účtů a hru je třeba dovést do konce, pomyslel si. Váhavě sáhl do zásuvky a vytáhl svůj soukromý telefon. Bylo to bezpečné. Neměl žádné přípojky a Edwards ho většinou používal, když jednal s právníky. Zatímco neplodné páry ochotně

nabízely za narození dítěte jakékoli sumy, porodnictví jako takové přinášelo množství soudních pří. A právě tento telefon mu výborně posloužil, když usiloval o mimosoudní vypořádání sporů, aby nepoškodil dobré jméno svého oddělení. Tyto rozhovory byly i na Edwardsův vkus příliš hrubé a nechtěl, aby je někdo zaslechl.

„... mrtvé děcko vás přijde na pár set litrů, ale za dítě s poškozeným mozkem zaplatíte miliony. Takže v žádném případě neresuscitujte mrtvolku...“

Ted' navíc používal tento přístroj i tehdy, když se potřeboval spojit se svým novým obchodním partnerem. Vytočil číslo s dlouhou předvolbou. Znal je už nazpaměť.

„Firma Fountainhead Pharmaceuticals,“ ohlásila se recepční se silným španělským přízvukem.

„Prosil bych klapku 265.“

Po několika zazvoněních se ozval mužský hlas: „Prosím?“

„Tady Edwards. Jde o tu věc. Myslím, že bychom to měli uzavřít.“

Neděle 24. června, 10 hodin 35 minut

„Doktorka Sullivanová dělá neuvěřitelné pokroky,“ informovala ho telefonicky Rachael Jorgensonová.

Na Hamlina doléhaly starosti i o víkendu, a tak se rozhodl, že denní službu nechá na praktikantech, a v nemocnici se bude vyskytovat co nejméně.

„Na tracheostomii je dokonale připravená.“

Žaludek se mu stáhl hrůzou. „Ano?“ odpověděl a osuškou si setřel pot z čela. Když na něho manželka zavolala, ať si jde vzít telefon, jezdil zrovna na rotopedu.

„Ano. Byl se na ni podívat i doktor Ingram. Zajímal se, kdy ji budeme operovat. Bylo by to pro ni mnohem pohodlnější, protože by mohla mluvit i se zavedenou kanylou. Záklopku by si sama přidržovala. V pravé ruce už udrží šálek a začíná hýbat i prsty na levé ruce, takže...“

„Uděláme to v pondělí.“ Při představě, že Sullivanová bude svá tvrzení opakovat tak dlouho, dokud je neuslyší všechny sestry z jednotky intenzivní péče, Hamlin zavrával. Poprvé připustil, že Blainová s Lockmanem snad měli pravdu a že jediné, co by ho mohlo zachránit, je smrt Sullivanové. Myšlenkou, že by jí ublížil, se nikdy nezabýval. Byl koneckonců lékař. Ale tracheostomie je zrádná. A to i tehdy, provádí-li ji zkušený operatér. A co teprve praktikant! Může se přihodit cokoli. „Svěřím ten zákrok vám. Zajistěte vše potřebné,“ navrhl zbrkle. Ale sotva ta slova vypustil z úst, zalekl se. Co to proboha dělám?

„Dobře, pane doktore...“

„Je to všechno?“

„Pokud jde o pacienty, tak ano. Ale ráda bych se s vámi setkala soukromě.“

Hamlin zrudl a rychle se obrátil ke své ženě zády. Pohodlně seděla v křesle a četla si víkendovou přílohu.

„To teď s vámi nemůžu projednávat,“ odpověděl tiše.

„Ale já taky nechci nic projednávat.“ Její hlas najednou zněl neodolatelně. „Myslela jsem si, že bychom se zase mohli sejít ve vaší pracovně a vy byste jenom zhodnotil, jak se pod vaším vedením zdokonaluji.“

Navzdory zoufalé situaci, v níž se Hamlin nacházel – nebo možná právě proto –, nebyl s to tak lákavou nabídku odmítnout. „Ještě se vám ozvu.“ Cítil, jak je vzrušený, a tak se k manželce neotočil ani po tom, co zavěsil.

„Něco v nemocnici, miláčku?“

„Nic zvláštního. Vždyť to znáš. Celý týden si praktikanti stěžují, že je k ničemu pořádnému nepustíme, že se jim pořád díváme pod prsty, ale sotva přijde víkend, hned nám kvůli každé prkotině volají.“

„To ne. Tony, netvrď mi, že musíš do práce. Říkala jsem si, že bychom odpoledne mohli zajít na čaj do Plazy. Mají to tam tak útulně zařízené. A ty jejich nazdobené dortíky a chlebičky! Víš, jak se na ně vždycky těším.“

To tedy vím, blesko mu hlavou, když pohlédl na tlustá lýtka zohyzdřená křečovými žilami a na mohutné břicho, jež se vydouvalo

pod záhyby květovaného županu. Mimovolně si sáhl na své pevné svaly. V jednašedesáti na sebe může být pyšný. Na vzhledu mu záleželo stejně jako na profesní vážnosti, jíž se po zásluze těšil. A na obojím tvrdě pracoval. Jeho žena mu vadila. Rozčilovalo ho, jak smířeně se poddává stárnutí. Ale on takový nebyl. Věděl, jak si vrátit mládí. A malé občerstvení u Rachael Jorgensonové by mu právě teď přišlo vhod. Když o hodinu později dorazil do pracovny, v elektronické poště našel nečekaný vzkaz. Byl doručen na jeho adresu do nemocnice.

Musíme probrat případ tvé pacientky. Sejdeme se v pondělí večer na filmové projekci v kinorestauraci u Bryant Parku. Rezervoval jsem stůl na terase. Přisednu si, až to začne. Nikdo nás nesmí spolu vidět.

P. E.

Zpráva byla odeslána v sobotu odpoledne, ale ne ze serveru nemocnice, jež Edwards běžně používal. Místo toho zašel do internetové kavárny v East Village.

Hamlin si pomyslel, že tentokrát snad bude jejich rozhovor přínosnější, a dopis vymazal. V témže okamžiku stanula ve dveřích Rachael. Vstoupila bez zaklepání. Na sobě měla zelený operační úbor a pod ním – jak vzápětí zjistil – nic.

Pondělí 25. června, 9 hodin 15 minut

„Jak vám říkám, Jo. Halucinace, k nimž dochází vlivem léků, mohou být tak živé, že lidé je v dané chvíli směřují s realitou, ale později jsou ochotni aspoň připustit, že se všechno odehrávalo jenom v jejich hlavě. Ale Kathleen ne. Tak urputně se drží svého tvrzení a nikdy je ani trochu nepozmění, že pomalu začínám věřit neuvěřitelnému.“

„Že ji skutečně obtěžoval?“

„Je to tak absurdní, že se to ani neodvažuji vyslovit. Mám pocit, jako by mě vtahovala do svých paranoidních představ. Ale na druhé straně to nemůžu nechat jen tak.“

Jo O'Brienovou pozval do své pracovny na kávu. Když byli sami a když se Jo zapřísáhla mlčet jako hrob, konečně shodil břemeno, které ho celou dobu tížilo, a svěřil jí, z čeho Kathleen už bezmála týden Hamlina obviňuje. Seděli proti sobě, každý na jedné straně stolu. „Nezlobte se, že jsem to na vás takhle vyhrkl, ale bojím se, že se zblázním, jestliže si o tom s někým nepopovídám.“

Jo se natáhla přes stůl a poplácala ho po ruce.

„Jsem jediné ráda. Takovou věc si rozhodně nesmíte nechávat pro sebe.“

„Určitě si to jenom představovala,“ trval na svém Richard. „Tím jsem se až dosud uklidňoval. Ale teď si zdaleka nejsem jistý.“

„Něco takového by pro nic za nic neopakovala pořád dokola. Nahlaste to!“

„Ale víte, jak to chodí, když někdo obviní doktora ze sexuálního obtěžování. I kdyby se nakonec ukázalo, že to byla fáma, zničí mu to kariéru.“

„A kdyby vám totéž řekla jiná pacientka, taky byste otálel?“

Ta otázka ho zaskočila. „Ne. Ale určitě bych s tím hned na toho chlápka nevyrukoval. Její stížnost bych si ověřil. Jako teď.“

„Proč tedy něco nepodniknete?“

Neodpověděl. Kathleenino tvrzení o tom, že jí Hamlin s Lockmanem během angiografie nějak *ublížili*, mu připadalo tak nehorázně scestné, že byl nakloněn předem odmítat i další nevěrohodná prohlášení. Ale pokud ji Hamlin opravdu osahával, má reálný podklad také ona první historka?

Ne, to je příliš přitažené za vlasy, ujišťoval se. Po krátkém vnitřním boji se rozhodl, že tímto podezřením Jo raději zatěžovat nebude.

„Víte stejně dobře jako já,“ pokračovala, „že ten chlap je nevyléčitelný sukničkář. Nedopočítala bych se, kdybych měla vyjmenovat všechny sestry a praktikantky, které má na kontě.“

„To je něco jiného. Všechny s tím souhlasily. Ale zaslechla jste, že by někdy zneužil pacientku? Nebo že by některá z těch ženských, co s ním šly do postele, byla proti?“

Jo našpulila rty, zaklonila hlavu a chvíli upřeně hleděla do stropu. Pravděpodobně se probírala snůškou nemocničních drbů. Po několika vteřinách připustila: „Ne. Musím přiznat, že ne.“

„Ani já ne. Jako vedoucí oddělení jsem využil své pravomoci a nahlédl do jeho osobní karty. Nic. Je bělostně čistá. Nenajde se tam jediná stížnost tohoto druhu.“

„Tak co hodláte dělat?“

„To bych taky rád věděl. Pochopte: zachránil jí život mistrovsky provedenou operací a my se mu odvděčíme...“

„Viděl jste ho v poslední době? Nechová se jinak než předtím? Jako by něco skrýval?“

„Minulý týden se mi zdál divný. Ale to jsem nejspíš způsobil já. Nejdřív jsem ho chytal za slovíčko, čekal jsem, až se podřekne, a ustavičně ho podezíral. Potom jsem se styděl, že mě něco tak podlého vůbec mohlo napadnout.“

„Kdy jste s ním naposledy hovořil?“

„Časně ráno. Krátce jsme spolu telefonovali. Chtěl mi oznámit, že na odpoledne zařídil tracheostomii.“

„Tak se ho na to zeptejte přímo. Ať si v tom uděláte jasno. Nebo – což je možná ještě lepší – počkejte, až bude mít Kathleen po operaci. Jakmile bude moct mluvit, poví vám to sama. Posoudíte, jak se vám ten příběh jeví, a zajdete za Hamlinem. Jestliže jeho verze bude znít prapodivně, nemějte s ním slitování.“

Bylo pondělí večer a Kathleen stále čekala na zákrok. Objednali ji sice na třetí hodinu, ale pak museli provést několik naléhavých výkonů, a tak se její operace ustavičně odkládala. Richard strávil v nemocnici odpoledne i večer, protože chtěl být za každou cenu u ní.

O půl desáté konečně volali na jednotku intenzivní péče, že pacientku můžou přivést. Ale Hamlin, kterého bylo předtím všude plno, zmizel neznámo kam. Jeho telefon vyzváněl marně. Za normálních okolností by na zákrok dohlížel někdo z ORL, tedy z oddělení ušních, nosních a krčních chorob, ale neurochirurg už

předem jakoukoli pomoc zamítl. Jeho pacientů se nesměl nikdo ani dotknout.

„Krucinál,“ nadával Richard. „Nakonec se toho budu muset ujmout sám.“

Jorgensonová celé odpoledne nervózně pobíhala sem a tam a stejně jako Richard si přála, aby už bylo po všem. Večer se z čista znova objevila na jednotce intenzivní péče s prohlášením, že jí Hamlin dovolil začít, aby se využilo doby, kdy je na operačním sále volno, sám prý dorazí za chvíli.

„Bude tam zatím anesteziolog?“ zeptal se Richard.

Praktikanti sice tracheostomie prováděli, ovšem jejich schopnosti se diametrálně lišily a podle zákona na ně musel při operaci někdo dohlížet. Richard nesnesl pomyšlení, že by se na Kathleen učila nějaká začátečnice a že by to nemuselo proběhnout hladce.

„Už na nás čeká,“ odpověděla Jorgensonová.

Vydali se tedy na operační sál. Pacientku umístili pod ostré světlo – na jedné straně byly připraveny potřeby pro anesteziologa, na druhé podnosy s nástroji – a Richard vysvětlil, co bude následovat. Zdůraznil, že jí píchnou injekci a že zákrok prospí. Že i tentokrát dostane midazolam, tedy látku, která u ní vyvolala nepříjemné halucinace, jí zatajil.

Ano, mrkla, což považoval za vyjádření souhlasu. Chytil ji za ruku a ucítil slabý stisk.

„No tohle!“ vykřikl překvapením. S nadšením pozoroval, že Kathleen je na tom den ode dne lépe. A přestože měla ruku stále znetvořenou křečí, stisk byl pokaždé nepatrně silnější. Richard lpěl na sebemenším náznaku zlepšení a ustavičně se přesvědčoval, že se jeho družka uzdraví. Když anesteziolog Kathleen uspal a chopil se dýchacího vaku, který měl do té doby na starost Richard, kolega z oddělení akutních příjmů se potichu vzdálil. Nechtěl svou přítomností nikoho znervózňovat, a tak se usadil v pokoji pro lékaře. Aby se nějak zabavil, sáhl po starých časopisech. Přinášely informace o přepočítávání hlasovacích lístků během posledních prezidentských voleb a dávno neplatná burzovní zpravodajství.

Jorgensonová myslela na tracheostomii už od rána. V praxi se tato procedura málo podobala filmům s Georgem Clooneym, neprováděla se často a ne každý lékař před atestací se k ní dostal. A když už se to některému poštěstilo, nenechal si ujít jedinou příležitost, aby se svým výkonem patřičně nepochlubil. Ideálním prostředím pro závistivé pohledy méně šťastných praktikantů se stal nemocniční bufet. Absolvovat tracheostomii bylo zárukou nehasnoucí prestiže. Něco jako první příčka ve světovém tenisovém žebříčku. Ti, kteří se takovým úspěchem holedbat nemohli, mlčeli nebo se při barvitě podaném výkladu upjatě pohihňávali a jejich oči prozrazovaly obavy, že oni by to nedokázali, i kdyby na ně přišla řada.

Neznala nikoho, kdo by po neopakovatelné příležitosti nedychtil, a proto ji nepřekvapilo, když se ráno, poté co Hamlin své rozhodnutí oznámil, octla v palbě nepřejícných pohledů.

Nechtěla o tu šanci přijít, a tak lhala. Tvrdila, že Hamlin už je na cestě, ačkoli ve skutečnosti ani netušila, kam mohl zmizet nebo proč nebere telefon. Ale co na tom sejde, rozumovala, když ji bude sledovat anesteziolog. Oba jsou přece zkušený pedagogové. A hlavu si nelámala ani s tím, že všechny ujišťovala o Hamlinově brzkém příchodu. Zákrok netrvá ani deset minut, a než si na neurochirurga někdo vzpomene, bude hotová. Tony se jí potom samozřejmě zastane. S tím může počítat.

Naposledy si opláchla ruce, zvedla je do výše a autoritativně vstoupila na operační sál. S rouškou na ústech hbitě vklouzla do zeleného operačního pláště a suverénně si natáhla sterilní rukavice. Její pohyby byly přesné a rychlé. Ze svého výlučného postavení se těšila a okázale to dávala najevo. Jen ať si všichni uvědomí, že ona – třebaže ještě bez atestace – bude hlavní aktérkou tohoto večera. Nikdo si netroufne zpochybňovat její znalosti. A samozřejmě taky nemá zájem na tom, aby někoho napadlo, že na živého člověka se chystá poprvé.

Tracheostomii si zkusila všeho všudy dvakrát na patologii. Oba pokusy skončily fiaskem. Nepodařilo se jí totiž správně zavést dýchací trubici. Minula průdušnici a hadičku zaklínila mezi podkožní

tkáň a hrudní kost. Pokaždé se stala terčem posměchu. Před Hamlinem však o svých nelichotivých výkonech pomlčela. A proč ne? Zbytečně by riskovala, že si vybere někoho jiného.

„Všechno je připraveno, paní doktorko,“ řekl anesteziolog, když na ventilátoru nastavil dýchací objemy. „Budu vedle. Máme tam další případ.“

„Vy odcházíte?“ Jorgensonová přistoupila k odhalenému hrdlu pacientky a zachvátila ji panika.

„Jistě,“ mrkl na ni spiklenecky. „V noci vždycky pracujeme ve dvou sálech zároveň. Samozřejmě budete mít k ruce asistenta. A kromě toho jste říkala, že Hamlin příběhne co by dup, ne?“

„To ano, ale...“

„Tak je to v pořádku.“ Otočil se a odkráčel do umývárny vedlejšího operačního sálu.

V ústech jí úplně vyschlo. Ruce si opřela o sterilní roušku a modlila se, aby někdo nezpozoroval, jak se jí chvějí prsty. Bez dozoru by ses do toho pouštět neměla, varoval ji jakýsi hlas uvnitř. Ale neúprosné pohledy sester a pokoření, kterého se jí dostalo při oněch dvou předchozích nezdarech, ji hnaly kupředu. Chopila se tedy skalpelu.

Sestra naproti potřela Kathleenino hrdlo hnědým roztokem jodu, potom alkoholem a nakonec přiložila sterilní podušku s otvorem uprostřed.

Jorgensonová nahmatala obrysy hlasivek – od štítné chrupavky čili ohryzku dolů k prstenčité chrupavce a pod ní k prvním kroužku průdušnice. Pod druhý kroužek přiložila hrot skalpelu, zatlačila a provedla dvoucentimetrový horizontální řez. Ale stejně jako většina začátečníků nevyvinula potřebný tlak, nezajela dostatečně hluboko a trachea zůstala nedotčená. Ovšem nyní – na rozdíl od toho, s čím se setkala na patologii – z rány začala prýštit krev a znemožnila jí další pokus.

„Tampony!“ vykřikla zbytečně nahlas.

Sestry se na sebe znepokojeně podívaly.

Buničina záhy nasákla krví.

„Pomozte mi někdo, ať můžu dokončit řez.“

Ruce s tampony se ochotně natáhly k poraněnému hrdlu a po chvíli byl vidět první řez a neporušená průdušnice. Když si levou rukou přidržovala tkáň, ucítila, že pacientka má stále zavedenou endotracheální trubici. Mám ji dát pryč? přemítala. Teprve dodatečně si uvědomila, že u mrtvol byla rourka už vyjmuta. Jelikož neměla nejmenší představu, jak má postupovat dál, uchýlila se k osvědčenému triku. „Jak to tady děláte? Otevřete průdušnici s trubicí uvnitř, nebo ji nejdříve odstraníte?“ Otázky podobného druhu ji zachránily už nejednou.

„Zatím nechte všechno na místě. Až se ke kanyle dostanete, vytáhnete ji a zavedete novou.“

Byl to urostlý muž černé pleti s milýma očima. Mluvil klidně a věcně. Nicméně z tak vyčerpávající odpovědi Jorgensonová poznala, že míru její neznalosti odhalil naprosto přesně.

„Díky,“ řekla a mezi lesklými bílými prstýnky rozřízla šedý proužek pojivové tkáně. Řez odkryl oranžovou trubicí. „Zatáhněte,“ přikázala, opět neúměrně hlasitě.

Asistent však udělal mnohem víc, než Jorgensonová nařídila. Zastavil ventilátor, aby z otvoru neunikal vzduch, a potom vypustil manžetu, která kanylu udržovala ve stabilizované poloze. Tento krok bezprostředně předcházel jejímu vyjmutí.

Měla jsem o to požádat sestry, napadlo Jorgensonovou, jakmile jí oranžová rourka zmizela z očí. *Klid*, poručila si, *jinak ti ujedou nervy*.

„Teď rychle, paní doktorko,“ poznamenal asistent. „Uvědomte si, že nedýchá.“

Zrudla a ztratila poslední zbytek duševní rovnováhy. Pochopila, že ji musí poučovat o věcech, které zná každý student. Vzala zatočenou trubičku a otvorem se ji chystala zavést do průdušnice.

Nešlo to.

Na čele a na zádech jí vyrazil ledový pot. „Otvor je pořád moc malý!“ zapištěla.

„Tak ho musíte zvětšit!“ utrl se. Jeho klid byl ten tam. Sestry začaly vykřikovat hodnoty. „Nasycenost kyslíkem se snižuje!“

„Tlak i pulz klesá!“

„Doběhnu pro anesteziologa,“ navrhla jedna ze sester a vyrazila z místnosti.

Jorgensonová přiložila hrot skalpelu k ráně a razantně zatlačila.

Ale rourku se jí opět zavést nepodařilo. „Pacientka modrá!“

„Tlak šedesát na třicet, pulz je čtyřicet.“

„Sakra!“ rozčílil se asistent a rychle se snažil vsunout původní dýchací trubici.

Ta se kvůli neobratné manipulaci lékařky zasekla.

Vtom se rozrazily dveře a do sálu se vřítela sestra, která běžela pro pomoc. Jedním skokem byla u telefonu. „Mají tam stělnou ránu do srdce. Nikdo se nemůže uvolnit. Zjistěte, jestli je tady ještě Steele. Já se zatím pokusím někoho sehnat.“ Zvedla sluchátko a stiskla nulu.

Jorgensonové se neovladatelně roztrásly ruce. Musela provést další řez do průdušnice. Tentokrát však vyvinula příliš velký tlak a poškodila i okolní tkáň. Z rány se vyvalila krev. Nic neviděla, a tak se pokusila zavést trubici poslepu, pouze pomocí hmatu. Zpočátku se jí to nedařilo, ale potom se ozvalo slabé křupnutí a hadička zmizela v krku. „Mám to!“

Asistent připojil dýchací vak k vyčnívajícímu konci endotracheální trubice a začal intenzivně pumpovat.

Každý stisk byl doprovázen mohutným bubláním.

Jedna ze sester přiložila ke spodině plic stetoskop. „Pacientka nedýchá!“

Jako předtím, i teď vsunula Jorgensonová trubici mezi průdušnici a kůži.

„Kdokoli z chirurgie nebo akutního příjmu okamžitě na sál!“ ozývalo se opakovaně z interního rozhlasu. Jorgensonové bylo na omdlení.

Náhle se vedle ní objevil Richard, zornice rozšířené hrůzou. „Co tady sakra provádíte?!“ rozčílil se, když uviděl Kathleenin zmasakrovaný krk.

Během několika vteřin měl na sobě roušku, rukavice i chirurgický plášť. „Budeme znovu intubovat!“

„Vše je připraveno.“ Asistent už držel laryngoskop a novou endotracheální trubici. Byla o něco menší než ta, kterou odstranil před chvilí.

Richard odstrčil Jorgensonovou, přistoupil ke Kathleenině hlavě a z chirurgického podnosu si vzal chomáče gázy. Podal je praktikantce a poručil: „Stiskněte otvor v průdušnici!“

Stála jako přimražená.

„Rychle!“

Udělala tedy, co přikázal. Konečky prstů nahmatala ránu a vložila do ní gázu.

Přikývla.

„Pulz třicet. Tlak neměřitelný,“ řekla sestra vedle Jorgensonové. Poslouchala Kathleen stetoskopem a sledovala údaje na monitorech.

Asistent rozevřel pacientce ústa, jednou rukou vsunul laryngoskop a druhou znovu zavedl trubici. Napojil ji na dýchací vak a stiskl.

Jorgensonová ucítila kolem prstů zabublání, ale mnohem slabší než prve.

„Dýchá,“ konstatovala sestra se stetoskopem. „Pulz i tlak stoupá.“

„Nasycení kyslíkem je dobré.“ Všem přítomným se viditelně ulevilo.

V tomtéž okamžiku přichvátil doktor Gordon Ingram. Byl celý rudý a stěží popadal dech. „Co se děje?“ chtěl vědět. „Seděl jsem na schůzi a vtom zazněla ta výzva. Opakovala se tolikrát a nikdo na ni zřejmě nereagoval, tak mě napadlo, že byste mě tady mohli potřebovat.“

„Zvládl bys ještě tracheostomii, Gordone?“ obrátil se k němu Richard.

„Jasně. Takové věci se nezapomínají. Je to jako jízda na kole.“

„V tom případě bych tě rád požádal o laskavost. Jde o Kathleen.“

„Samozřejmě. Jen co se umyju.“

„A potom se můžeš pustit do vyšetřování. Zajímalo by mě, co se tady stalo a kde vězí Hamlin,“ rozčiloval se Richard. „A o vašem dalším osudu,“ probodl Jorgensonovou pohledem, „rozhodne doktor

Ingram. Ale jedno vezměte laskavě na vědomí. K doktorce Sullivanové se už nepřiblížíte. Jinak nedostanete povolení ani k tomu, abyste pacientům mohla stříhat nehty! Natož je pak operovat! Sám se o to postarám.“

Polkla a mlčky odešla ze sálu. Nějak se z toho vyvleču, ujišťovala se cestou do pokoje pro lékaře. Nohy ji sotva nesly. Nalila si trochu studené kávy, svalila se do křesla a dala se do vymýšlení plánu na svou záchranu. Vždyť to zavinil anesteziolog. Neměl ji tam nechávat samotnou. Až se ta nešťastná událost bude vyšetřovat, nebudete mu nic jiného než přiznat, že nesplnil svou povinnost. A pokud jde o její výmysl, že Hamlin se má objevit každou chvíli, Tony to jistě pochopí a podpoří ji. Jednoduše ho přesvědčí, že v dané situaci nic lepšího tvrdit nemohla. Vždyť oba na tu operaci čekali několik hodin. A když se sál konečně uvolnil, měla snad takovou šanci propásnout? Snažila se vlastně jen získat čas. To, že nakonec nedorazil, přece není její chyba. A hodnocení jí koneckonců bude psát také on, takže dnešní výkon by její profesní dráhu neměl nijak poznamenat.

Vlákénko po vlákénku spřádala strategii, která by zažehnala možnou katastrofu. Nejednou se přistihla, jak bezostyšně spoléhá na svou bezesporu nejsilnější zbraň – a sice na to, že její šéf s ní spí. Ale pokaždé tak hanebný kalkul vyhnala z hlavy, aniž si otevřeně přiznala, že nic jiného ji z té polízanice nevytáhne. Vždyť jak Tony, tak vedení nemocnice se ve vlastním zájmu budou snažit tu nepříjemnost co nejrychleji sprovodit ze světa. Na co by to sáhodlouze rozmazávali a vystavovali se nebezpečí, že aféra prosákne na veřejnost? Na dobré pověsti by jim tato nelichotivá reklama nepochybně nepřidala. Podvědomě – přesto účelově – se od svých nečestných trumfů distancovala a dál v sobě živila obraz vlastní bezúhonnosti. Jednoduše se ztotožnila s dogmatem, že je pánem situace. Čím je ona představa podložena – a zda vůbec –, ji v dané chvíli nezajímalo. Úplatná část jejího já však zůstávala ve střehu: jako radar prozkoumávala nepřátelské území a s vědomím převahy hodnotila šance na vítězství. Jistým způsobem to byla reakce zvířátka zahnaného do kouta. Svou podstatou iracionální a nacházející se mimo úroveň vědomí. Příliš se vymykající logice

rozumového světa. A nemělo význam, aby se jí trápila, protože dospěla, k čemu dospět potřebovala – k přesvědčení, že všechno dopadne dobře. Poté se uklidnila jako dítě, jež si matka přivinula k prsům.

Ale jedno popřít nemohla – s vyhlídkou práce v newyorské Městské nemocnici se musí rozloučit. O tom, jak zkazila operaci slavné Kathleen Sullivanové – navíc Steelovy milenky, si ráno budou šuškat snad i pacienti. Po senzační novince okamžitě skočí ti, kteří ji podezírají z poměru s Tonym, a za pár dní tato nešťastná událost zaujme nezpochybnitelné místo ve fondu nemocničního folkloru.

Bryant Park se nachází hned za Městskou veřejnou knihovnou, mezi Čtyřicátou a Čtyřicátou druhou ulicí. V pondělí večer se na tomto akru zeleného prostranství mačkaly davy zájemců o promítání pod širým nebem. Před obřím plátnem instalovaným právě pro tuto příležitost už posedávaly stovky nedočkavců. Hamlin se propletl skrumáží a zamířil k restauraci. Byl to velmi luxusní podnik, skrytý za velkolepě pojatou kamennou fasádou a pod vysokými okny knihovny. K opulentním hostinám v exkluzivním prostředí si tlustý gynekolog nenechal ujít jedinou příležitost. Hamlin to věděl, a Edwardsova volba ho proto nepřekvapila.

Číšník uvedl hosta ke stolu v rohu, odkud se naskýtal dokonalý výhled na tlačenicí dole. Jídelním lístkem se Hamlin téměř nezabýval a objednal první pokrm, na který mu padl zrak. Neměl na jídlo ani pomyšlení, ale nenapadlo ho, jak jinak by se mohl dotěrného číšníka zbavit. Ten neustále poletoval kolem a obtěžoval neurochirurga poznámkami o tom, že kuchyně už bude zavírat. Edwards stejně zhltně cokoli.

Nad městem nehybně visel těžký vzduch letního večera. Větve zadržovaly denní horko s příměsí výfukových plynů. Když se jich Hamlin nadechl, bezděky mu přišlo na mysl, kolik dalších jedů dnes v jeho útrebách ještě skončí.

Co může chtít? upil rozmrzele ledové vody. Edwards si už jistě uvědomil, že se jeho stupidní nápad se Sullivanovou minul účinkem, a že pokud ta ženská přežije, bude to pro něho, pro Tonyho Hamlina,

znamenat konec. Bude ho snad ten otlý hlupák přesvědčovat o tom, aby vzal všechno na sebe? Ale to by přece nemohl očekávat ani od úplného idiota.

Hamlin zkontroloval čas. Osm třicet pět. Rachael už by měla být se Sullivanovou na sále. Zpacká to?

Celý den se potýkal s dilematem, zda má ambiciózní praktikantku od riskantní procedury odradit, či nikoli. Nebylo nic jednoduššího než zařídit, aby Jorgensonová pracovala sama. Jak snadno by se věci daly uvést do pohybu! Stačilo vymyslet si jakoukoli záminku a na poslední chvíli odběhnout k pacientovi. V jeho prospěch mluvila i Rachaelina přehnaná aktivita kombinovaná s anesteziologovou netrpělivostí. Na druhé straně se však sebemenší náznak úkladného chování jeho svědomí přičil. Na něco takového zkrátka neměl žaludek. Přes všechno, co udělal, by nikdy nezosnoval vraždu. Jak se ale zárok odkládal, pochopil, že nakonec nebude muset inscenovat nic. Pokud se všechno bude vyvíjet tak slibně jako dosud, dostane se Sullivanová na řadu pozdě večer, a to on už bude na setkání s Edwardsem, spekuloval. A jestliže se Jorgensonová zachová tak hloupě, že se do operace pustí sama, byť by na ni anesteziolog občas dohlédl, on bude z obliha.

S tím by se žít dalo. Nebo by si to alespoň mohl přijatelně vysvětlit. Tak, aby ze sebe setřásl pocit viny. Neustále se utvrzoval v dojmu, že jedná správně, protože trnul hrůzou, aby na něj Sullivanová nepodala žalobu. Najednou se tak neohroženě necítil. Zabití je přece jenom zabití. Ať se na to dívá z kterékoli strany, ať se snaží ošálit svědomí sebestropracovanějším způsobem. Jeho psychika by to neunesla. Navíc není vůbec jisté, zda by smrt Sullivanové všechny potíže vyřešila. Co Steele? Kromě toho pravděpodobnost, že by anesteziolog byl tak nezodpovědný a nechal Rachael operovat, nebo že by dokonce u ní nestál, se mu zdála mizivá. Znova se napil chladivé minerálky a pocítil, jak si doušek ledové tekutiny probíjí cestu jeho rozpálenými vnitřnostmi.

Za pět minut tři čtvrtě na devět se dav pod ním dal do pohybu a rytmického tleskání. Mělo to znamenat, že v Manhattanu se víc neseťmí a že představení může začít.

Film sice už běžel, ale Hamlin mu nevěnoval žádnou pozornost. Ustavičně vyhlížel gynekologa a občas mrkl na hodinky.

Díky stříbřitým odleskům černobílého plátna bylo docela dobře vidět, Edwardse by tedy neměl přehlédnout. Kam se sakra poděl?

Večerem zněla melodie filmu, ale lékaře dráždila. Fred MacMurray se vplížil do prázdné kanceláře a začal psát vzkaz pro jistého Keyese. Hamlin se v myšlenkách znovu octl u Sullivanové. Mohla by nějakým zázrakem tracheostomii zvládnout? Zkontroloval, zda má zapnutý mobil. Samozřejmě by ho informovali, kdyby zemřela. Uvědomil si, že obě možnosti očekává se stejným děsem.

O půl desáté se Hamlina zmocnilo tušení, že Edwards nepřijde. Třeba se zatím setkal s ostatními. A třeba už dospěli k definitivnímu rozhodnutí, že pro záchranu vlastní kůže obětují jeho. Ne! Jistě se k tomu ještě neodhodlali. Ještě ne. Zvlášť když věří, že Sullivanovou nebude brát nikdo vážně. Cena je i pro ně příliš vysoká.

Pokusil se sledovat děj a trochu se rozptýlit, ale hrozivě znějící hudba nabírala na síle a jeho malomyslnost jenom rozdmýčávala. Ani příběh jako takový mu náladu nepozvedl. Jedna ze záporných postav totiž zrovna vymýšlela plán vraždy.

Zaplavil ho pocit, že je – stejně jako postavy z filmu – předurčen k nezáviděníhodnému konci, a v marné naději, že uvidí Edwardse, bloumal očima po okolí. Se zrakem upřeným do tmy slyšel hlas Freda MacMurrayho: „Kráčím takhle po ulici a najednou mi dojde, že všechno skončí špatně. Je to šílený, Keyesi, ale je to fakt, tak mi pomoz. Neslyšel jsem vlastní kroky! Šel jsem, a přitom jsem byl mrtvej...”

Ležel potmě a čekal na nočního hlídače. Přestože byl uvnitř kamenné budovy, doléhala k němu slabounká hudba a hlasy herců.

Po tom, co si v pátek odpoledne prohlédl Hamlina, uvážil, že je na místě přistoupit k dalšímu kroku. Obvinění, která mu e-mailem poslal neznámý informátor, ho k tomu svou závažností přímo vybízela. Nad tím, zda jsou i pravdivá, se přemýšlet neobtěžoval.

Zůstávat v anonymitě bylo zásadou číslo jedna a jeho spolubojovníci ji ctili bez výjimky. Jinak bezpečnost zaručit nešlo.

Nařízení a zprávy přicházely od neidentifikovatelných zdrojů. Tak se to běžně dělalo. Pokud se informace shodovaly s jejich přesvědčením a nebudily podezření, že za nimi stojí policie, byly automaticky považovány za správné. Co se týče Hamlina, o jeho vině nebylo nejmenších pochyb. Jeho činy se totiž naprosto shodovaly s jejich představou o nekalých praktikách, které mimochodem provozovali i jiní lékaři. V poště našel podrobné instrukce, a ty touhu po pomstě zažehly.

Pro toto místo se rozhodl v pátek, jakmile odešel z nemocnice. Při prohlídce budovy si ještě nebyl stoprocentně jistý. Kdyby mu přípravy zkomplikovala nějaká nepředvídanost, pravděpodobně by od svého záměru upustil. Ale všechno šlo jako po másle.

Proto se v sobotu s plnou vervou pustil do realizace svého plánu. Zastavil se v internetové kavárně a odeslal e-mail, jenž – jak mu tvrdili – nenechá Hamlina chladným. Podepsal se *P. E.* V neděli si sehnal potřebné vybavení. Opět bez sebemenšího zádrhele.

Před čtyřmi hodinami, tedy kolem půl páté odpoledne, vklouzl do knihovny. Použil vchod ze Čtyřicáté druhé ulice. Držel kufrík, přes druhou ruku si přehodil plášť, v kapsách měl láhev s vodou, baterku a mapku knihovny, kterou si při předchozí návštěvě vzal na informacích. Do lemu pláště zašil hlaveň rozebrané karabiny typu M-4. Umístil ji tak, aby zůstala ve svislé poloze. Ostatní části zbraně – pažbu, spoušť a zásobník – nesl spolu s dvěma velkými přísavkami, nožem na sklo a krabičkou nábojů s dutou špičkou v kufru. Veškerou viditelnou ostrahu budovy obstarávala žena v uniformě. V malé dřevěné kukani si četla časopis. Nechala ho projít bez povšimnutí.

Nahoru, do rozlehlého foyeru, se nevydal. Místo toho zatočil doleva a prošel kolem běžových skříněk, kam si zaměstnanci zamykali věci. Až dosud se nesetkal s žádným varovným signálem. Lidé posedávali na lavičkách, vykládali si a popíjeli kávu. Nikdo mu nevěnoval ani pohled. Tak se bez problémů octl uvnitř.

Konečně dorazil k rozsáhlému, momentálně prázdnému nákladišti. Naproti, směrem do ulice, se nacházely obrovské železné dveře, s nimiž by si neporadil ani King Kong. Sešel po schodech a proběhl odstavným prostorem. Pečlivě se vyhýbal skvrnám od oleje,

aby si neušpinil podrážky a nezanachával mastné stopy. Zdolal několik schodů a zastavil se před dveřmi s nápisem *Příjem a expedice*. Opatrně nakoukl dovnitř. Na druhém konci skladiště manipulovala s přepravními bednami skupinka dělníků. Nikdo si ho nevšiml. Šel tedy dál. Mrštně se propletl mezi klecemi vysokými jako on sám, dorazil ke schodišti a nepozorovaně vystoupal do mezipatra. Stál před dveřmi vedoucími do čítárny mikrofišů. Na chodbě nebylo ani živáčka. Rychle se vrátil do skladiště a schoval se za přepravní bednou u zdi.

V šest hodin začala zhasínat světla. Hovor dělníků pozvolna slábl, a jen co za sebou zabouchli dveře, utichl úplně. Hala se ponořila do tmy a ticha. V devět hodin úkryt opustil a urazil polovinu cesty k čítárně. Svítil si baterkou. Zastavil se a vyčkával, zda uslyší nočního hlídače. Ve čtvrt na deset se chodbou rozlehly dunivé kroky. Nejdříve se blížily, ale potom jako by mizely. Přesně jako v pátek, kdy se nechal v knihovně zavřít přes noc, aby zjistil, kdy chodí vrátný na obchůzku. Posečkal dalších deset minut, a když se všude kolem opět rozhostilo ticho, znovu se vydal na cestu. Chodba byla spoře osvětlená a – jak zpozoroval během páteční výzvědné výpravy – zcela bez kamer. Věděl tedy, že ho nikdo neuvidí.

Dveře čítárny se otvíraly na kartu a s největší pravděpodobností byly napojeny na bezpečnostní systém. Ale téměř celá horní část byla prosklená. Přistoupil blíž, přísavkou fixoval tabuli skla a nožem okno vyřízl. Nahodil na sebe plášť, aby se neporanil o střepy, vyšvihl se k otvoru a hbitě se protáhl dovnitř. Posvítil napravo. Mahagonová stěna za dlouhým dřevěným pultem nabyla v ostrém bílém světle baterky sytě rudého zabarvení.

Potom se zaměřil na protilehlou stranu místnosti. Když si prohlédl stoly se čtečkami velikosti počítačového monitoru, s uspokojením konstatoval, že zde nedošlo k žádným překvapivým změnám. Nejvíc se bál, aby někdo nezastavěl zadní okno, k němuž se chtěl dostat, masivní skříní. V pátek postřehl, že se otvírá velmi snadno a že je z něho dobře vidět na terasu restaurace.

Potom prozkoumal řadu oken po levé straně. Vedla na Čtyřicátou ulici. Zajímalo ho páte okno od konce. Při vnější obhlídce budovy

totiž zjistil, že zhruba metr a půl pod parapetem je plechová římsa. Odtud by skočil na kamennou zídku, kde by ho od chodníku dělily přibližně dva metry. V kině mezitím vypukne vřava a jeho si nikdo ani nevšimne. Přesl místnost po špičkách a podíval se z okna, které si pro svůj účel vybral.

Stříbrné plátno se stalo velkolepou dominantou večera. V jeho třpytu se leskly stovky hlav, ale on se pídil po jediné. Pootočil klíčkou a úzké okno otevřel. Chtěl si najít co nejvýhodnější pozici. Omráčilo ho vedro a pach exhalátů. Hluk z ulice jako by dodával váhu slovům Edwarda Robinsona, když Fredovi MacMurraymu líčil nemilosrdný osud všech zabijáků. „... Spáchali vraždu. To není jako jízda trolejbusem, kde si každý může vystoupit na jiné zastávce. Jsou přirostlí jeden k druhému a všichni musí jet společně. Až na konečnou. A tou je hřbitov...“

Z dialogu okamžitě poznal, kolik času zbývá. Film si totiž několikrát přehrál na kazetě. Snažil se tak vytipovat nejlepší moment. Moment, který by přehlušil výstřel. A ten se nezadržitelně blížil. Přesto nespěchal. Úmyslně pomalu skládal zbraň a vychutnával si podivný pocit, že úspěch dnešní noci má v kapse. Jinak než skvěle nemohla tato akce dopadnout. Vždyť až dosud se všechno vyvíjelo lépe, než předpokládal. Skoro se mu zdálo, že pokouší štěstí. Že si příliš zahrává. S jistým nádechem zvrácenosti uvažoval nad tím, zda může mít skutečnost, že tak záměrně otálí, vliv na zdar celého podniku. Třeba nestihne zbraň smontovat včas a propásne vhodný okamžik? Během několika posledních dnů ostatně nepřikládal tomuto činu o mnoho větší význam než zkoušce u krejčího. Prostě uvidí, jestli na to má, říkal si. Nicméně se mu podařilo propracovat se až sem, a nic přitom nepokazit. Zbývá už jen závěrečná tečka. Loudavým tempem složil zbraň za pět minut.

Na plátně, v nádherné černobílé scéně, vyřkla právě Barbara Stanwycková svoje ultimátum: „... Nikdo se netrhne. Šli jsme do toho spolu a spolu z toho i vyjdeme. Jasný?“

Lavice pod oknem mu zajistila lepší výhled. Vyskočil na ni, k očím si přiložil dalekohled a zezadu přehlížel masu diváků. Na chvíli se lekl, že svou misi neuskuteční, protože v takovém davu lékaře

jednoduše nenajde. Je taky docela dobře možné, že Hamlin vůbec nepřišel nebo že neměl dost trpělivosti a už je pryč. To je škoda, pomyslel si, na samý konec se to zvirtlo. Ale zároveň pocítil náznak úlevy. I když byl ochoten pro svou věc podniknout cokoli, přece jenom považoval za přijatelnější být potenciálním hrdinou než hrdinou na útěku.

Najednou ztuhl. Hamlin seděl u stolu v přední části terasy. Ne vzadu, v nejvýhodnější pozici. Vždyť trval na tom, aby mu rezervovali stůl na druhém konci! V každém případě je to on. O tom není pochyb. Bělovlasá hlava zalitá stříbrným světlem mihotajících se obrázků na plátně. Přikrčil se, pomalu si opřel pušku o rameno a zamířil na zátylek.

Najednou se ho zmocnil pocit, že se zadusí vedrem, a celý se zpotil. Přišel pravý čas, pomyslel si. Stačí ve vhodný okamžik stisknout spoušť. Vybraný záběr se neúprosně blížil.

S myšlenkou, že tento výstřel mu zásadním způsobem změní život, se už dávno smířil. Chápal, že brzy začne hra s policií. Hra na kočku a na myš. Do té doby toho musí ještě hodně dokázat. Hamlin není zdaleka jediný. Vždyť informátor se v e-mailu zmiňoval i o jménech jiných osob a jejich zločinech. Samozřejmě je třeba se postarat také o ně. A pokud to bude nutné, přijde na řadu i potomstvo. Zdroj vystopoval nejen objekty určené k likvidaci, ale navíc poskytl jména jejich dětí a zjistil, do které školy chodí. Tak se to ostatně dělo vždy, když se chystal velký lov. Jeho úspěch povede k vyhlášení nesmířitelné války, která ho zahubí. S vědomím vážnosti nadcházející chvíle položil na parapet ratolest a bez hnutí vyčkával.

Barbara Stanwycková odjistila zbraň.

I jeho prst byl připraven stisknout spoušť.

Vystřelili současně.

Tony Hamlin už neviděl překvapení na obličeji Freda MacMurrayho poté, co do něho vletěla kulka. V téže chvíli se zhroutil a hlava mu bezvládně klesla na rameno ženy u vedlejšího stolku.

Nejdřív ji zřejmě napadlo, zda ten člověk není opilý, ale pak si všimla, že nemá kus lebky.

7

Úterý ráno 26. června

Zpráva o úmrtí slavného lékaře se octla na titulních stranách tří nejčtenějších newyorských novin.

PROMINENTNÍ NEUROCHIRURG ZASTŘELEN V BRYANT PARKU

NEZNÁMÝ OSTŘELOVAČ ZASÁHL VĚDCE DO HLAVY
VRAŽDA V KINĚ!

Nikdo nepřišel na jediný důvod, proč by měl být na Hamlina podniknut vražedný útok. Jeho manželka dokonce ani nevěděla, co na místě tragédie pohledával. „Svět filmu přímo bytostně nesnášel,“ svěřila se médiím. „Naposledy mě vzal do kina někdy v sedmdesátých letech. Tuším, že tehdy promítali *The Sting*.“ Když jí sdělili, že podle tvrzení číšníka tam její muž na někoho čekal, zatvářila se ohromeně.

Zaměstnanci nemocnice ovšem pro vysvětlení daleko nešli.

„Pravděpodobně se měl sejít s nějakou praktikantkou – v soukromé záležitosti, samozřejmě,“ prohlásila jedna sestra, čímž vyjádřila mínění naprosté většiny svých kolegyně.

Některé nešťastné události využily k tomu, aby projevily nesouhlas s chováním Rachael Jorgensonové, a při každé příležitosti utrousily na její adresu jedovatou poznámku. Mladá lékařka si však nárok na jistou dávku žalu (tak tomu aspoň říkala) upřít nenechala. Zemřel jí přece milenec! Své povinnosti vykonávala vzpřímeně a se vztyčenou hlavou. Avšak v případě potřeby měla v záloze dobře nabroušený jazyk a odhodlání využít svého postavení – sice ještě praktikantky, ale už lékařky –, což je bezesporu více než pozice bytí vrchní sestry. Za normálních okolností by se jí dostalo tvrdého poučení. Protože byla nezkušená, neznala zákony fakultních nemocnic a nevěděla, že právě sestry mohou začínajícímu lékaři

leckterý průšvih vyžehlit, nebo ho naopak na dlouhou dobu odrovnat. Všechno záleželo na tom, jakou hru s nimi praktikant hodlá hrát. Ale tentokrát se – s ohledem na závažnost situace – rozhodly nechat Jorgensonovou být. Vždycky když se stážistka na oddělení objevila, omezily se na pár uštěpačných komentářů a výmluvných úšklebků.

A nikdo neměl proč volat policii.

Ale pak se přece někdo našel.

„Jestliže nepošleš pro... detektiva..., požádám Lisu... a Cheta. Ti... mi pomůžou... sehnat McKnighta.“

Z Kathleenina hrdla vyčnívala endotracheální trubice. Na její ústí přikládal Richard malou gumovou podušku, a pacientka mohla mluvit. „Vydechovaný vzduch se nasměruje na hlasivky, a ty budeš moct říkat krátké věty,“ vysvětlil.

Po několika málo slovech podušku odstranil, Kathleen se namáhavě nadechla a vydala ze sebe další část sdělení. Pulz i tlak začaly pomalu stoupat a Richard zneklidněl. Rozhovor s detektivem z oddělení vražd by v žádném případě absolvovat neměla! „To bys, Kathleen, ještě nezahládla.“

„Lžeš,“ zašeptala.

„Nelžu. Zranění na krku je příliš rozsáhlé. Nesnesla bys, kdyby tě mořili otázkami.“ Se smutkem v očích vyslechl, jak ji Hamlin obtěžoval. Šeptem vyprávěla celou věc tak, jak se stala, nic nepřikrášlila. Když skončila, neměl už Richard nejmenší pochybnost a živě si dopodrobna vyličené utrpení představil. Stěží ovládl vztek. Aby se mu přestaly chvět ruce, musel se chytnout postranního držadla u lůžka.

„Já ti... nevěřím!“

Kathleen se nadechla.

„Ty si... pořád myslíš...“

Znovu nasála trochu vzduchu.

„... že se mi... to zdálo.“

Dýchala s čím dál většími obtížemi.

„... ublížil mi... něco mi dal... do hlavy...“

Dvakrát polkl. A potom ještě jednou. „Přísahám ti, že to není pravda. A za to, co ti udělal, bych ho zabil vlastníma rukama, kdyby se tady teď objevil. Proto tě prosím, abych s policií mohl jednat já.“

„Věříš, že... mě osahával..., ale tomu... ostatnímu už ne.“

Zkontroloval monitory. S nelibostí si uvědomil, že hodnoty vitálních funkcí jsou opět o něco vyšší. „Kathleen, vím, že říkáš to, co jsi viděla a slyšela. Ale co to dokazuje? Ten příběh působí tak podivně, že mu nikdo nebude přikládat žádnou váhu. Ani policie ne. Ovšem to nic nezmění na skutečnosti, že tě budou bombardovat otázkami, na něž neznáš odpověď. Proto bych s nimi rád mluvil sám.“

„Přesvědčím... McKnighta..., že je to pravda.“ Pohled na monitory mu napověděl, že by měl mlčet. Kdykoli otevřel ústa, hodnoty se nebezpečně zvýšily.

Oči se jí zalily slzami. „Vypadni...“

„Kathleen...“ Jeho hlas zanikl ve stíněném tichu. Klesl na židli, v ruce držel gumovou podušku a cítil zhnusení nad sebou samým. Umí fixovat dýchací trubice, zavádět kanyly, zvládne i resuscitaci, ale její důvěru si získat nedokáže.

Sevěřela ruce v pěst. Nemohla hýbat pažemi ani zápěstím, takže bylo jen na něm, kdy jí k průdušnici přiloží podušku a ona bude schopna znovu promluvit. Z očí jí číšela zlost, a když se k ní konečně naklonil a dovolil jí komunikovat, udeřila: „Táhni... k čertu.“

Potřebovala se nadechnout. Tento zdánlivě obyčejný úkon ji ale stál příliš mnoho úsilí. Začínala být vyčerpaná a Richard pochopil, že ji bude muset co nejdříve napojit na ventilátor. Dýchací svaly sice už fungovaly, ale byly příliš slabé a bez podpory by se neobešla. V důsledku ochrnutí pravé části jazyka a úst vyslovovala pracně a často téměř nesrozumitelně. Při vzpomínce na kdysi tak zpěvný hlásek se mu chtělo plakat. Dneska ráno se rozjásal, když poprvé promluvila. Z čistě lékařského hlediska udělala nepředstavitelný pokrok, vezme-li v úvahu, že začínala takřka od nuly. Ale teď si jako blízký člověk uvědomoval, jak je tohle zlepšení nepatrné. Bude Kathleen někdy mluvit normálně? Znova se v něm ozval lékař. Její vyhlídky na

slušný život byly mizerné. Nepřál si, aby okusila ještě větší bezmoc než dosud, a tak rychle přiložil gumičku.

„Přived’... McKnighta!“

Zalapala po dechu a rozvzlykala se. Ozvalo se hlasité bublání. Výměšky z plic totiž v dýchací trubici vytvořily malé jezírko, a pokud by se neodstranily, zalkla by se.

Kristepane, polekal se a sundal ze zdi malý plastový katetr. I když to sestry nerady viděly, až příliš často vykonával tuto činnost místo nich. Otevřel ventil a zapnul odsávačku. Potom koneček titěrné hadičky vsunul do mnohem většího otvoru dýchací trubice a dál do plic. Když spatřil bolestný a zároveň zlobný výraz v Kathleeniných očích, na chvíli se zarazil. „Vydrž, ještě pár vteřin,“ opakoval. „Ale musí to být.“ Mrzelo ho, že ji tak rozrušil, a tak dodal: „Seženu ti McKnighta. Slibuji.“

Než byl s prací hotov, Kathleenin obličej i rty nedostatkem kyslíku modraly. Spěšně ji napojil na ventilátor a zabezpečil endotracheální rourku proti vyklouznutí. Když odpojil přívod vzduchu do hrtanu, nezbyvalo jí než mlčet.

Kůže rychle zružověla, ale Kathleen se na něj odmítala podívat. Zavřela oči a nekomunikovala ani stiskem ruky. Nevzala ho na milost, ani když jí vložil do dlaně prsty. Sevření povolila jen slabě.

„Slíbil jsem ti přece, že McKnighta přivedu.“ Zoufalstvím nevěděl, co dělat. Detektiv bude bezpochyby věnovat každému jejímu slovu maximální pozornost. Čemu uvěří, je jiná otázka. „Zavolám mu z pracovny. A než přijde, skočím na radiologii. Lockmanovi pěkně zvednu mandle, jestliže mi neřekne, co s tebou provedli. Uvidíš...“

Vtom se odhrnul závěs a do boxu vstoupil Gordon Ingram.

„Dobré ráno, Richarde. To jsou zprávy, co? Mám za to, že se už vysvětlilo, proč ten bídník včera večer nedorazil.“ Šel rovnou ke Kathleen.

Pacientka prudce rozevřela oči.

„Dobrý den, paní Sullivanová. Za to vaše zraněníčko na krku nesu jistou zodpovědnost i já. S vaším dovolením bych si je zkontroloval.“

Rychle odstranil obvazy kolem trubice a v místě, kde spravoval fušerskou práci Jorgensonové, odhalil linii řezu. Rána byla zhmožděná a lehce zanícená, přesto však vypadala překvapivě dobře. „Odvedl jsi pořádný kus práce, Gordone,“ uznal Richard. „Zůstane tam jen taková miniaturní jizvička. Ale pod drahým diamantovým náhrdelníkem nebude vůbec vidět.“

Kathleen se na oba tázavě podívala. Ingrama osobně neznala.

Gordon se usmál a odpojil ventilátor. „Určitě si se mnou chcete popovídat, paní Sullivanová. Ale co s Richardem? Vyšleme ho na nákupy? A ne ledajaké!“ Upravil trubicí tak, aby Kathleen mohla mluvit, a dodal: „Na Páté Avenue znám jedno super klenotnictví.“

„Vy jste mě... operoval?“

„Už je to tak.“

„Co se stalo... doktorce Jorgensonové?“

„Richard vám to neřekl? Potřebovala trochu pomoci.“

„Opravdu tam... zůstane... jizva?“

„Ano, ale nebude to stát za řeč,“ zašeptal. „Musíte mu naznačit, aby se poohlédl po nějakém čtyřicetikarátovém drahokamu. Třeba si nechá poradit od Elizabeth Taylorové.“

Kathleen se zablýsklo v očích. „Pohádali... jsme se.“

„Vy jste se hádali? To je ovšem povzbudivé. Nerušeně pokračujte.“

„Vy jste můj... nový lékař?“

„Ne. Zůstanete v péči neurochirurgů, ale jestli chcete, já si vezmu na starost všechno, co se týká vaší tracheostomie.“

„Ano.“

„Dobře. Takže mnoho zdaru v rodinných rozepřích!“ Zmizel, jako by ho pohltila zem. A za své vzalo i zaryté mlčení.

„Líbí... se mi,“ podotkla Kathleen, sotva jí Richard dal možnost promluvit.

„Mně taky.“

„Opravdu budu... potřebovat... náhrdelník?“

„Určitě.“

O půl hodiny později vytočil číslo Lockmanovy sekretářky.

„Nejenom že dneska nepřišel do práce, ale nebere ani telefon,“ informovala ho a povzdechla si tak mohutně, až se Richard bál, že se spojení přeruší.

„Dobrá. Tak až se tam ukáže, vyříd'te mu, prosím vás, že jsem ho hledal, a požádejte ho, aby se se mnou co nejdřív spojil.“ Pokud ovšem nechce, aby to s ním špatně dopadlo, dodal málem.

„Víte, paní doktorko, tento případ nespadá do mé kompetence,“ namítal u jejího lůžka obrovský detektiv černé pleti.

Stiskla mu ruku. Jak mrňavě vypadaly její prsty v tak mohutné dlani! Seznámili se s ním více než před rokem během bioteroristických útoků na New York a na několik států na Jihu. Z dramatické události se celá země vzpamatovávala velmi obtížně. Ale jednou věcí si byla Kathleen jistá. Svým tehdejším chováním si u drsného policisty, kterého navíc jen tak někdo nepřeveze, vysloužila nejvyšší možnou míru důvěry. A skutečnost, že všeho nechal a za pár hodin seděl vedle ní, potvrzovala, že si jejích úsudků cení vysoko.

„Ale především bych vám chtěl dát najevo, jak mě zpráva o vaší nemoci šokovala,“ pokračoval. „V *Timesech* o vás vyšel velmi obsáhlý a působivý článek. Uveřejnili ho jen několik dní po tom, co se vám to přihodilo.“

Jeho obsah Kathleen znala. Lisa jí ho přečetla minulý týden. „Na můj vkus... se až příliš... podobal nekrologu,“ šeptala. „A děkuji..., že jste se... obtěžoval.“ Richard s poddajným výrazem sluhy stál u druhé strany postele a staral se o to, aby Kathleen mohla mluvit.

„Musím být... stručná.“

„Poslouchám vás. Doktor Steele mě upozornil, že mi hodláte poskytnout informaci, jež by mohla mít spojitost s vraždou doktora Tonyho Hamlina. Pokud jsem vše správně pochopil, jedná se o lékaře, který vás operoval. Odpovídá to?“

Po očku se podívala na Richarda. Vrtalo jí hlavou, zda neopomněl poukázat na to, že s nejvyšší pravděpodobností šlo o blouznění vyvolané léky. Hleděl jí však přímo do očí a pokusil se i o povzbudivý úsměv. Pochopila, že k doplňujícím komentářům se zřejmě neuchýlil.

„Ano. První... noc tady... mi zavedl něco... do mozku... nitrožilně... a nechtěl, aby... se o tom někdo... dozvěděl. Udělal... to už... předtím... na jiných... pacientech. Někteří... asi zemřeli... Hamlinův radiolog... tvrdil, že... jim hrozí... obvinění z vraždy..., kdyby na to... Richard přišel.“

„Já?“ podivil se Richard. Tato část mu až dosud zůstala utajena. „Co já bych s tím mohl mít společného?“

„Hádali se... Báli se, že... zjistíš, co provedli... Souvisí to... s pacienty, kteří... zemřeli... při převozu... na akutní příjem.“

„Pacienti, kteří zemřeli při převozu? Ale v poslední době jsem nárůst takových případů nezaznamenal.“

„Myslím, že... se zmiňoval... o dalších... mrtvých. V budoucnu.“

„Vy jste o tom nevěděl?“ zeptal se McKnight a vrhl na Richarda nevěřící pohled. Potom zachmuřeně sraštil čelo.

„No, vlastně ne...“

„Vlastně ne?“ Vrásky se prohloubily a detektivův obličej strnul v grimasu vyjadřující nepopsatelný úžas. „Představoval bych si, že pouhý náznak nestandardního postupu vás uvede do bojové nálady. Skutečně jste nic nepodnikl?“

„Ale vždyť paranoii může někdy způsobit dokonce i samotný pobyt na jednotce intenzivní péče. A to nechávám stranou morfium,“ bránil se Richard.

McKnight potřásl hlavou. „Doporučoval bych vám zaměřit se na karty nemocných, kteří zemřeli při transportu. A pacientům doktora Hamlina bych věnoval zvláštní pozornost.“ Potom si z náprsní kapsy vytáhl pero s poznámkovým bločkem a naklonil se ke Kathleen. „Víte, jak se ten radiolog jmenuje?“

Než odpověděla, všimla si bolesti v Richardově obličeji. Detektivova poznámka se ho dotkla. Výborně, pomyslela si. Kdyby jí fungovaly potřebné svaly, oblažila by ho vítězoslavným úsměvem.

„Matt Lockman... A vyrozuměla... jsem, že... jsou... do té věci... zataženi ještě... další.“

„Prozradil, o koho jde?“

„Ne.“

Richardova ruka na jejím krku na okamžik ztuhla. Když k němu vzhledla, zdálo se jí, že ho něco napadlo. Ale ať šlo o cokoli, nesvěděl se jim.

„Taky... vyhrožoval, že... nedopustí, aby... Richard zavolal... policii.“

„Vyhrožoval doktoru Steelovi?“

„Prý ho umlčí... sám... Jeho... i ostatní, když... nebudou... zticha.“

„Panebože,“ vykřikl McKnight. S ohledem na svou mohutnou postavu překvapivě rychle vyskočil a pokračoval: „Musím ho vyslechnout, ještě dneska. Vypadá to na žhavou stopu! Někteří se už přiklání k názoru, že jde o dílo pomatence, který si oběti vybírá náhodou.“

„Vy se domníváte, že Hamlina zastřelil Lockman?“ zeptal se Richard.

McKnight ho obdařil pohledem, z něhož se dalo soudit, že o lékařově duševním potenciálu má jisté pochybnosti. „Zatím si jen myslím, že se pořádně zapotí, až si s ním budeme povídat. A zřejmě i vy byste mu rád adresoval pár otázek, ne?“

„To máte pravdu. Už jsem ho dneska sháněl, ale neúspěšně. Do práce nedorazil a telefon nebral. Vzkázal jsem mu po sekretářce, aby mi zavolal hned, jak přijde.“

Detektiv se obrátil ke Kathleen, vzal ji za ruku, přivřel oči a chystal se k výpadu na hlodavčího radiologa. Fakt, že ho ještě neviděl, nejspíš v jeho úvahách nehrál žádnou roli. „Až se něco dozvím, paní doktorko, budu vás okamžitě informovat. A děkuji vám. Jste obdivuhodná žena.“ Srdečně jí stiskl ruku a vydal se ke dveřím.

„Ještě něco,“ ozvala se.

„Ano?“

„Minulý týden... v pondělí... mě Hamlin osahával... Asi proto, aby... má tvrzení... nikdo nebral... v potaz. Aby... všichni nabyli dojmu, že... nevím, co... vykládám... Dávali mi... velká množství... sedativ a... morfia.“

McKnight se otočil a vrhl na Richarda neúprosný pohled. „Ona vám řekla tohle, a vy jste jí nevěřil?“

Richard nehnul ani brvou. Stál klidně, rty pevně sevřené, jen v obličeji trochu zrudl.

„Zpočátku ne, ale teď už o jejích slovech nepochybuji.“ Když ji znova napojoval na ventilátor, zdálo se jí, že se jeho jindy tak pevné ruce chvějí. Interview bylo u konce. Přiložil jí ústa k uchu a roztřeseným hlasem zašeptal: „Moc mě to mrzí.“ Potom ji políbil na spánek. V očích člověka, s nímž osud už tolikrát krutě zatočil, se usídlil bezbřehý smutek. „Moc mě to mrzí,“ zopakoval a posel jí ruce polibky. McKnight se taktně odvrátil. Pak oba muži odešli.

Mí andělé pomsty, pomyslela si.

Lockman nebyl k nalezení. Kolegové z radiologického oddělení tvrdili, že ho od rána neviděli. Richard mu volal přes nemocniční ústřednu, ale bylo obsazeno. Vzápětí si však u telekomunikační společnosti ověřil, že Lockman vyvěsil telefon.

„Víte, kde bydlí?“ naléhal McKnight.

„Zjistím to,“ nabídl se Richard a společně s detektivem se vydal do pracovny. Chvilí se přebíral haldami písemností, až nakonec vydoloval ze dna zásuvky seznam adres zaměstnanců nemocnice.

Když si McKnight přečetl, kde Lockman žije, uznale hvízdal. „Je to na Long Islandu. Ve čtvrti samých pracháčů.“ Opsal si název ulice i číslo domu a přdestřel Richardovi své plány: „Teď se musím vrátit do služby, ale povím to hochům, co vyšetřují Hamlinovu vraždu. Na rozhovor s Lockmanem budou celí žhaví. Měl byste taky zájem?“

„Být po mém, nenechal bych si ho ujít za nic na světě.“ Daleko víc ho ale lákalo pomýšlení, že by radiologa přitiskl ke zdi o několik hodin dřív než policie.

„Nejdřív budou muset kontaktovat příslušný policejní okrsek a obstarat si nutná povolení. To nějakou dobu potrvá. Dám jim vaše číslo na mobil. Až budou hotovi, ozvou se vám.“

„Ano,“ souhlasil Richard. V hlavě se mu však mezitím zrodil mnohem lepší postup.

Na místo dorazil za hodinu. Bylo teprve půl osmé, ale v ulici, kde bydlel Lockman, se už smrákalo. Příčinou předčasného soumraku byla alej vzrostlých stromů. Starým luxusním čtvrtím a starým lesům je tento specifický druh příšeří vlastní, protože propletence srostlých větví, podobné obrovskému baldachýnu, zamezí přístupu světla. A stejně jako mladé stromky ve vzrostlém porostu zakrsnou, ani děti ze starobylých sídel většinou nedosáhnou kvalit rodičů. Matt Lockman nebyl výjimkou. Jeho otec kdysi působil v Městské nemocnici jako vedoucí radiologického oddělení. Byl skutečným velikánem svého oboru. Zemřel před více než dvaceti lety, krátce nato, co Richard nastoupil. Matt Lockman mladší se pokusil kráčet v otcových šlépějích nejen povoláním, ale především tím, jak vysoko mířil. Jeho touha stát se šéfem oddělení přímo bila do očí. Ale byl tu jeden háček. Kolegové ho nikdy nepovažovali za dostatečně schopného a tak důležitou funkci mu nesvěřili. Richard jim dával za pravdu. A měl pro to všechny důvody. Nejednou se totiž stalo, že Lockman dostal kvůli své chybě oddělení akutních příjmů před soud. Tu neopravil praktikanta, který nesprávně vyhodnotil rentgenový snímek, tu přehlédl plicní nádor nebo zlomeninu, jindy mu unikla drobná bublina pod bránicí, tedy známka perforovaného střeva. Výčet všech Lockmanových prohřešků nebral konce. Soudní řízení končila vždy stejným výrokem a odpovědnost za všechna nedopatření padla na bedra diletantského radiologa. Každému na akutním příjmu Richard návštěvu takto proslulého radiologa rozmlouval. Pokud ovšem nešlo o radu ohledně financí.

V odvětví medicíny, kde jde o velké peníze, vynikal právě Lockman zvláštním talentem k fakturaci co možná nejvyšších částek. Bylo však veřejným tajemstvím, že neúspěšný lékař svými nadstandardními příjmy sotva pokryje soudní výlohy a že sice žije v přepychové rezidenci po otci, ovšem bez služebnictva. Navíc jako jediný z celého okolí jezdil vozem značky Toyota Camry.

Po pár minutách hledání zastavil před Lockmanovou vilou. Ze všech stran byla obehnána vysokým plotem. V tomto směru se nelišila od jiných domů této zóny. Ale jeden výrazný rozdíl se tu přece našel: brána z tepaného kovu byla otevřená.

„Výborně,“ zaradoval se Richard a najel na šterkem vysypanou cestu, která se zhruba po třech stech metrech rozšířila a přešla v nájezd do garáže pro tři vozy. Běžně vyhlízející auto majitele domu parkovalo venku, přední částí obrácené ke garážím, jako by se ostýchalo jet dál, protože se do přepychového prostředí jaksi nehodí. Ve výhledu na dům bránil neudržovaný živý plot. Richard vystoupil a vydal se po cestičce, která se stáčela k hlavnímu vchodu. I přes padající soumrak bylo patrné, že honosné sídlo pamatuje lepší časy. Kamenná stavba s četnými prvky ze slonoviny dávala tušit – tak jako ostatní usedlosti, jichž si při příjezdu povšiml –, kolik peněz zde kdysi bylo uloženo. Oprýskaný nátěr na okenních rámech a žaluziích však nemilosrdně odhaloval krutou současnost. Dům jistým způsobem připomínal člověka překypujícího životem, z něhož nyní zůstala jen rozkládající se mrtvola. V předzahrádce až na pár trvalek, které stejně jako okrasný plot potřebovaly prořezat, bujel plevel. Určité péče se dostalo jen trávníku. Byl posekán, žel neumělýma rukama. Podobal se účesu, na němž se při pokusu o co nejkratší střih vyřádl nešikovný učeň. Ke zbytečně vysokým stéblům tvořila nechtěný kontrast téměř holá místa.

Bohatá bída, blesklo Richardovi hlavou.

K ozdobným dřevěným dveřím přiléhala z obou stran úzká francouzská okna. Stiskl zvonek a v hlubinách domu se rozezněla melodie ve dvou tóninách.

Ve stromoví cvrlikali ptáci. Ačkoli ve větvích nezašvelel ani slabounký vánek a teplota se přes den vyšplhala k rekordním hodnotám, pod mohutným listnatým příkrovem byl vlhký chlad.

Zazvonil znovu.

Nic.

Přiložil si dlaně ke spánkům a přitiskl obličej ke sklu. Zdálo se, že uvnitř nikdo není. V hale byla rozmístěna starožitná křesla a stolky.

„No tak, vylez,“ utrousil v domnění, že se před ním Lockman skrývá a bojí se jít otevřít. V každém případě se do něho musí hned about. Až se ten darebák octne v rukou policie, bude pozdě. Obklopí

se právníky, možná se ze všeho vyvleče a nikdy se nikdo nedozví, co provedl Kathleen.

Zabušil na dveře. „Matte!“

Ticho.

Sáhl po klíče a plnou vahou se chtěl opřít do dveří. Napadlo ho, že nejspíš i zámek bude zchátralý a že takový nápor nevydrží. K jeho nesmírnému údivu se však dveře prostě otevřely.

Všude byla cítit zatuchlina. Člověk nemusel mít nadprůměrné pozorovací schopnosti, aby záhy pochopil, že zde chybí ruka hospodyně. S Lockmanovou rodinnou situací Richard obeznámen nebyl. Ale zcela jistě se radiolog na žádné společenské události, které čas od času vedení nemocnice pořádalo a kam byli zváni i partneři zaměstnanců, neobjevil po boku nějaké paní Lockmanové. Richard si vybavil jen zástup dam, které Lockman pokaždé představil jako *svůj doprovod*, ale zda některou z nich přivedl dvakrát, to si neuvědomoval.

„Matte!“

Prošel halou, kterou viděl zvenku, dal se nalevo a ocitl se v rozlehlém, přepychově zařízeném obývacím pokoji. Byl prázdný.

Vedl do podlouhlé jídelny, v níž se leskl mahagonový stůl pro dvanáct osob. Ale dnes se zde k večeři zcela určitě nikdo nechystal. V zadní části domu se nacházela kuchyň plná nových spotřebičů. Vypadala krátce po renovaci. Když míjel schody do suterénu, všiml si dvou pastí na potkany s návnadou, jen sklapnout. Měly chránit obytné části od nevíтанých návštěvníků, sídlících v černočerné tmě tam dole. Že by se sem tahle havěť nastěhovala už za starousedlíků? napadlo Richarda. Či jsou to spíš novodobí vetřelci? Podobně jako všichni ti povýšení zbohatlíci, kteří tuhle část města zaplavili poté, co už na ně v New Yorku nezbylo místo? Protože s potíráním hlodavců měl Richard zkušenosti ze svého bydliště na Třicáté šesté ulici, řekl si, že prostory suterénu vidět nemusí. Vešel raději do kabinetu. Židle byly potaženy kůží, ale skutečnou dominantu tvořila knihovna. Působila tak nedotčeně, až se Richarda zmocnil pocit, že z ní nikdy nikdo žádnou knihu nevytáhl, natož aby ji prolistoval nebo z ní něco

přečetl. Domácí kino s obrazovkou přes celou stěnu představovalo druhý nosný prvek místnosti.

Ale po majiteli se slehla zem.

Vrátil se do haly a po hlavním schodišti vystoupal do mezipatra. Nečekaný protiklad mezi omšelým zevnějškem a exkluzivně zařízeným interiérem ho zaujal. Nechtěl snad Lockman vystavovat své jmění příliš na odiv?

Znenadání ho ovanul povědomý pach moči a výkalů. Zastavil se. Buď někdo zapomněl spláchnout, pomyslel si a ucpal si nos, nebo by měl Lockman rozprodat část svých senzačních tretek a najmout si na čištění záchodu uklízečku. Schodiště ústilo do dlouhé chodby. Přítmí, které pomalu přecházelo ve tmou, ztěžovalo orientaci. Richard udělal pár kroků vlevo. Podlaha z tvrdého dřeva zavržala. Nakyslý puch nabíral na intenzitě. Aby potlačil nucení na zvracení, několikrát polkl a nadechl se ústy. Navíc se mu zdálo, že cítí ještě něco. Je možné, že se tady některý z nájemníků suterénu rozhodl vypustit duši? Do místností podél chodby dopadalo strašidelné příšeří. Přes křesla v prvních dvou pokojích byly přehozeny potahy a z matrací bylo staženo povlečení. Obě ložnice působily velmi strohým dojmem, ale třetí byla zřejmě určena pro panstvo. Značnou část rozlehlé plochy zabírala postel s nebesy. Na křesílkách se povalovaly zmačkané příkrývky a přes opěradla visely bez ladu a skladu pánské svršky. Takže aspoň tady v poslední době někdo spal. Ale co ten nesnesitelný zápach?

Byl tak silný, že Richard div nezavrával. „Ježíši,“ zamumlal. Na druhé straně ložnice viděl pootevřenými dveřmi do osvětlené koupelny: část vany, záchodové mísy a umyvadla. Vše v bílém provedení. Za mléčným sklem sprchového koutu spatřil matné obrysy stojícího člověka. Zamrazilo ho. Za krkem mu naskočila husí kůže a hrůzou zatajil dech. Za okny ložnice štěbetali ptáci. Jedno z nich, jak mimochodem zpozoroval, nebylo dovřené. Jinak všude panovalo nehybné ticho. Couval, ale z postavy za sklem nespouštěl zrak. Přál si být co nejdřív pryč. Tohle přenechám policii, naznal, když určil původ hnilobného pachu, který před chvílí přisoudil mrtvému potkanovi.

Najednou ztuhl.

Ve sprše se cosi pohnulo. Něco tmavého kmitlo ve výšce prsou. Potom to přeběhlo dolů, k nohám. A znovu. Tentokrát na pravém rameni.

Co to má sakra znamenat? zhrozil se a konečně vydechl. Uklidnil se a pomalu se vydal ke sprchovému koutu. Jakmile stanul v nevelké koupelně, zvedl se mu žaludek a jen stěží zabránil zvracení. Fakt, že pach smrti důvěrně znal, mu za daných okolností nepomohl. Odmítl se poddat chvilkové slabosti a razantně rozevřel zástěnu z mléčného skla.

Za ní spatřil Matta Lockmana. S rukama připoutanýma ke kovové trubce, nalepeného na kachličky a s nohama až po kotníky ve směsi krve a lidských exkrementů. Napříč levou stranou hrudníku se táhl mohutný řez, z těla vyčnívaly znetvořené kosti a odhalovaly dutinu uvnitř. Richard sebou reflexivně škulbl a vtom z otvoru vykoukla špičatá hlavička s korálkovýma očima.

„Kriste na nebi!“ zaječel a uskočil.

Potkan se schoval za tělem a dírou v kachličkách zmizel.

V téže chvíli mu cosi zavadilo o nohavici. Shlédl právě včas. Mezi nohama se mu propletlo zvířátko s kožíškem znečištěným stříkanci sražené krve. Lopotilo se s čímsi skoro tak velikým, jako bylo samo. Z dálky to vypadalo jako kus syrového hovězího masa. Richard zakřičel a dupl tak, že se potkan lekl, upustil podezřelý náklad a odpelášil do ložnice. Steele se shýbl a pozorně se na hlodavcovu kořist zadíval. Podle tepen a žil okamžitě poznal lidské srdce.

8

Nemohl se nadechnout a znovu ho přemohlo nucení na zvracení. S tělesnými ostatky zemřelých se setkával často, a tak se snažil ovládnout a uvažovat věčně. Byl koneckonců odborník a nepěkné výjevy vídal jak na akutním příjmu, tak na pitevním stole.

Ale tady se jednalo o brutální vraždu, ne o vědu. Všechny profesionální zásady šly stranou a pocitům, které by normálně udržel na uzdě, dal volný průchod.

Rozzuřil se nad zrůdností takového činu.

Nad cynickým zneuctěním jiné lidské bytosti, třebaže mizery, jako byl Lockman.

Kdo tohle mohl udělat?

Opatrně – pro případ, že by se tam ukrýval ještě nějaký potkan, nahlédl do hrudního koše.

Žebra byla rozřezána čistě. Jako při pitvě. Podíval se výš. Hlava přepadla na prsa a z krku trčelo něco bílého. Při pozornějším pohledu zjistil, že z Lockmanovy průdušnice vyčnívá umělohmotná hadička. Velmi zvláštní hadička. V urgentní medicíně se používá k provádění krikothyreoidální punkce, tedy k neodkladné tracheotomii. Zavádí se membránou těsně nad průdušnicí a ve srovnání s běžně uplatňovanou technikou představuje pro nezkušeného zdravotníka podstatně jednodušší úkon. Ale proč by vrah své oběti zaváděl dýchací trubici? Rázem mu po zádech přeběhl mráz. Odpověď, která se nabízela, byla tak krutá, že ji nechtěl připustit. Ne, tomu, kdo spáchal tohle, vůbec neleželo na srdci Lockmanovo dýchání. Chtěl, aby oněměl. Aby nemohl křičet.

Pokud byl vrah jeden.

Od levého spánku až za ucho se vinula zaschlá rána. Jestliže útočník vraždil sám, nejspíš svou oběť nejdřív omráčil, pak vyřadil z činnosti hlasivky a nakonec radiologa svázal. Richard se podíval mrtvému na nohy. Kotníky měl ovázány páskou.

Z představy, že Lockmana někdo masakroval při plném vědomí, se mu udělalo nevoľno. Přiskočil k toaletě a vrhl. V tom okamžiku na chodbě zavržala podlaha.

Hlava se mu točila radostí. Dokázal to!

Ze seznamu si odškrtl první dvě jména. Došel k třetímu. Skutečnost, že se jedná o pacienta, ho nevyvedla z míry. I oni musí za své hříchy pykat. Jde o známou genetičku. Tím lépe. Snáz vypukne panika. Na rozdíl od prvních dvou případů však dostal velice podivné instrukce ohledně způsobu usmrcení. Vše mělo působit přirozeně.

Takové pokyny ho mátlý. Nerozuměl jim. Neviděl jediný důvod, proč by se veřejnost neměla dozvědět i o této vraždě. Přisahal sice slepou poslušnost Pánovi, ale provádět nesmyslné příkazy pouhých smrtelníků bylo něco dočista jiného. Zavázal se však plnit i jejich přání, a tak se rozhodl, že se logikou této záležitosti nebude zabývat. I když ho to bude stát nezměrné úsilí. Mezi nescetnými věcmi různorodé povahy, které za léta práce v nemocnici ukradl, se našly také úbory – zřízenců, ošetřovatelů i vrátných. Zkrátka od všeho a takřka v neomezeném množství. Dnes si zvolil uniformu uklízeče. Vybral si roli nejméně nápadného člověka v nemocnici. Když se odpoledne zapsal do knihy návštěv, pod bundou měl olivově zelenou halenu. Podle visačky, kterou kdysi používal, si vyrobil novou, s falešným jménem. Připevnil si ji v umývárně a jako *Harold Glass*, *údržba* se vynořil na chodbu. Jmenovku naaranžoval tak, aby část s fotografií byla zasunuta v náprsní kapsičce. Věděl, že nad tímto drobným nedostatkem se nikdo nepozastaví. Následně zamířil k místnůstce s čistícími potřebami a o pár minut později už starostlivě vytíral podlahu u vchodu na jednotku intenzivní péče.

Dveře se otevíraly a kolem proudili lékaři, sestry, praktikanti a dokonce i návštěvníci. Při každé příležitosti vzhlédl od práce a úkradem se podíval dovnitř. Chtěl zjistit, kde se nachází personál, zda vrchní sestra sleduje monitory, ale hlavně ho zajímalo, v kterém boxu leží Kathleen Sullivanová. Nebylo lehké na to přijít. Pacienti na jednotce intenzivní péče byli často v závislosti na aktuálním

zdravotním stavu přemísťování z boxu do boxu. Ti, kterým se přitížilo, museli být pod stálým dohledem. I když zaujal velice výhodné místo, nespátřil mnoho. Postranní závěsy byly zataženy, a tak viděl jen nohy. Musím se tam dostat, přímo k ní, rozhodl se. Jinak se nic nedozvím a útok si nebudu moci promyslet.

Odložil mop, kulatým tlačítkem si otevřel a vykročil směrem ke kartotéce. Vzal koš na odpadky a šel ho vysypat. Potřeboval však zjistit, kde leží Kathleen Sullivanová. Dal se tedy oklikou a do každého boxu nahlédl. Odpoledne si kvůli fotce koupil jednu její knihu. Ovšem poznat ženu z obrázku bylo těžší, než si představoval. Nakonec mu pomohly její zlatavé vlasy. Bledý povadlý obličej se jen mlhavě podobal usměvavé a energické tváři na přebalu, jež si pečlivě prostudoval.

Vrátil se k vozíku, vyhodil odpadky a šel zpátky. V levé ruce nesl prázdný koš a ostentativně jím mával ze strany na stranu, aby nikoho nenapadlo vyptávat se, co tam pohledává. V pravé kapse si nahmatal injekční stříkačku s chloridem draselným. „Můžu to tady teď vytrít?“ obrátil se na sestru. „Jistě,“ odpověděla, aniž se na něho podívala.

„Měl jsem vám zakázat sem jezdit. Jak jste se vůbec opovážil prolézat to tady sám?“ McKnight se tvářil neblomně.

„Promiňte,“ omezil se Richard na strohou odpověď. Pochopil, že všechno vysvětlování by se minulo účinkem a detektiva by dohnal k nepřičetnosti.

Místní policisté spolu s dvěma vyšetřovateli z oddělení vražd ho nejdřív vyděsili k smrti, a protože zřejmě usoudili, že narazili na vraha, přečetli mu jeho práva. Vyvrátit jim jejich přesvědčení vyžadovalo značnou dávku trpělivosti a podařilo se to až McKnightovi. Ten vážil cestu z Manhattanu a sáhodlouze přemlouval kolegy, aby se drželi zkrátka.

Richard seděl v kuchyni a McKnight rozčileně přecházel sem a tam. Čekali, až lidé z laboratoře dokončí nahoře svou práci.

„Nechci ani domyslet, co by se stalo, kdybyste vrahovi vpadl přímo do náruče,“ hřímal mohutný detektiv. „Mohli jsme vás taky najít s podřezaným krkem.“

„Lockman zjevně zemřel už ráno. Ta bestie je dávno pryč.“

„To jste ale nemohl vědět. A vůbec, co vás sem tak hnalo?“

„Chtěli jste ho obvinít z vraždy. Potřeboval jsem z něho vymámit, co udělali s Kathleen. Bylo mi jasné, že jakmile se k němu dostanou jeho právníci, nevypáčím z něho ani slovo.“

„A jak jste si myslel, že to z něho vymámíte?“

„Na to se raději neptejte.“

McKnight se zarazil uprostřed kroku a překvapeně k Richardovi vzhlédl.

„Neměl jste, doufám, v úmyslu vytasit se s nějakou ostřejší metodou?“

„Udělám všechno, co by mohlo Kathleen pomoci. A teď bych se s vašim dovolením vrátil do nemocnice. S chutí bych si totiž prošel Hamlinovy karty. A nejenom ty, kde figurují mrtví pacienti. Zajímají mě i ostatní. Třeba pak budu moudřejší.“

Detektiv zbystřil pozornost: „No, tohle je už jiný kafe. Tak se mi to líbí. Chvilku strpení. Oznámím kolegům nahoře, že odcházíme...“

„Asi jste mi špatně rozuměl. Řekl jsem, že to udělám já, ne my. Pozice vedoucího oddělení mě k něčemu takovému opravňuje. Jmenuje se to kontrola kvality péče. Můžu kdykoli zkontrolovat záznamy pořízené jiným lékařem. Ovšem kdybych vás vzal s sebou, znamenalo by to porušení lékařského tajemství. Jak jistě velmi dobře víte. Kdepak, vystačím si sám.“

McKnight jen pokrčil rameny.

Během praxe na oddělení akutních příjmů získal Richard jisté zkušenosti i s policisty. Většina se chovala velmi podobně. Pokud se domnívali, že by určitá důvěrná informace mohla přispět k dopadení pachatele, bez okolků požádali o nahlédnutí do karty. Jestliže jim ovšem lékař odmítl vyhovět, stáhli se. Prostě to jen tak zkoušeli. Chtěli obejít nařízení, a tak využili momentální shovívavosti vyčerpaných pohotovostních lékařů, kterým se v hlavě honila spousta jiných problémů.

„Takže můžu jít?“

„Jo. Ale povězte mi ještě, co o tom výjevu nahoře soudíte.“

„Člověk, který to má na svědomí, umí zacházet s pilou na řezání kostí. I srdce bylo vyňato profesionálně, jako při pitvě. Tepny a žíly...“

„Naznačujete, že by to mohla být práce chirurga?“

Už podruhé se Richard ovládl a nezmínil se o propodivném trojlístku, který minulý týden viděl s Hamlinem a Lockmanem v bufetu. Jestliže těmi „dalšími“ jsou oni, měl by si s nimi důrazně pohovořit, a předběhnout tak policii. Jako to měl za lubem u Lockmana. Nakonec řekl: „Nebo patologa. Nebo někoho, kdo...“

V té chvíli projel vzduchem bolestný výkřik.

Oba vyrazili po schodech nahoru. Když vtrhli do ložnice, spatřili jednoho z policistů, jak sedí na křesle a levou rukou svírá krvácející pravou dlaň. Byl bílý jako stěna a u nohou mu ležel pár rukavic potřísněných krví. Jedna byla roztržená. Kolegové se seskupili kolem.

„Co se stalo?“ zeptal se Richard a přistoupil k zraněnému.

„V těle se schovával potkan. Zatraceně!“ odpověděl a z obličeje mu zmizel poslední zbytek barvy.

Sakra, pomyslel si Richard. V tom zmatku, kdy ho tady přepadli, povalili na zem a spoutali, je zapomněl varovat. „Lehněte si, ať neomdlíte,“ přikázal. Nemělo význam přiznávat se k dalšímu pochybení. Už tak ho měli všichni přítomní plné zuby.

„Já neomdlívám,“ stačil ještě hlesnout policista. Pak obrátil oči v sloup a přepadl na kobereček.

„To ještě chybělo,“ zamumlal Richard a zkontroloval, jestli postiženému nezapadl jazyk. „Pomozte mi. Zvedněte mu někdo nohy.“ K raněnému přistoupili dva kolegové, uchopili ho každý za jednu končetinu a drželi je ve výši. Muž se rázem vzpamatoval.

„Máte tady lékárníčku?“ zeptal se Richard, když si prohlédl poranění. Bylo to jen drobné kousnutí, ale vzhledem k tomu, kde se potkan vyskytoval, asi pěkně zaneřáděné. „Dostane antibiotika a injekci proti tetanu, takže až ránu ošetřím, odvezete ho na nejbližší pohotovost.“

„Pane McKnighte, pojd'te se na něco podívat,“ ozval se jeden z vyšetřovatelů v civilu. Svítil do hrudníku baterkou.

„Potkan je snad už pryč, ne?“ ujišťoval se McKnight.

„Ano. Utekl oknem.“

„Určitě tam není ještě jeden?“

„Ne. Na sto procent.“

Navzdory tomuto tvrzení se detektiv přibližoval k mrtvole s maximální obezřetností.

Kdosi Richardovi podal bílou lékárníčku se základním vybavením. Zatímco obvazoval poraněnou ruku, úkosem sledoval, co se děje ve sprše.

McKnight nahlédl do díry v Lockmanově těle, významně pozvedl obočí a svrástil čelo. „No tohle!?“ Sáhl po krabičce s latexovými rukavicemi a natáhl si je. Kolega přidržoval svítilnu a McKnight pomalu zabořil paži dovnitř. Po chvilce vytáhl jakousi větvičku. Natáhl se pro igelitový sáček a prazvláštní předmět vložil dovnitř. Když vzhlédl, všiml si, že ho Richard pozoruje. Na okamžik zaváhal, ale potom k němu přistoupil. Opravdu to byla malá halouzka.

„Co by to podle vás mohlo znamenat?“ zeptal se detektiv.

„Co by to mohlo znamenat?“ opakoval.

„Přesně tak.“

„Třeba že si naši malí chlupatí kamarádi vybrali Lockmana za svoje bydliště a začali si stěhovat nábytek. Nic jiného mě nenapadá.“

McKnight se neusmál.

„Nebo se vážně zabýváte myšlenkou, že je to něco jako pozdrav od vraha?“

„Ano.“

„Co vás k takovému závěru přivedlo?“

„Je docela možné, že ten, kdo tohle udělal, nenávidí doktory, kteří se nechovají pěkně k rostlinám.“

„Ale proč by to mělo mít nějakou spojitost s vrahem?“

„Protože podobnou ratolest jsme našli v Městské knihovně. Na parapetu, odkud zabiják střílel na Hamlina.“

Přiblížil se k jejímu lůžku, aniž někdo protestoval. Aby nevzbudil podezření personálu, vytřel podlahu v celé místnosti. Zatím šlo všechno jako po drátkách. Sestry si nemocné příliš nevšímalý.

Dotlačil vozík k nohám postele a jal se uklízet. Po několika nápadně rozmáchlých pohybech mopem se přemístil ke stojanu, z něhož visela láhev s kanylou. Po celou dobu bedlivě sledoval okolí. Všude se hemžilo zbytečně moc lidí. Bohužel. Raději počká. Pracoval teď velmi pomalu a občas se nenápadně podíval na ženu, která se velice brzy octne před Božím soudem. Ležela naprosto nehybně, obličej bez výrazu, oči upřené na něho. Může být klidný. Nedá se předpokládat, že ztropí nějaký rozruch. Na okamžik znejistěl a nepatrně couvl. Vzápětí však sebral ztracenou odvahu a po tváři se mu rozlil široký úsměv.

Několikrát mrkla, potom stiskla a rozevřela pravou ruku. Na víc se nezmohla.

„Zdravím vás,“ culil se na ni. „Nikdo za várna dneska nepřišel?“

Mrkla jednou.

„Ne?“

Mrkla dvakrát. „A tohle je *jo*?“ Ano, potvrdila.

„No vy to teda máte vymyšlený.“

Ženy jako ona se mu hnusily. Emancipované. Bez manžela. Vzдорující Bohu a Jeho záměrům. Úspěchy, kterých dosáhla v genetice, jsou dílem Satana. Z její nemohoucnosti se upřímně radoval. Jak tady bezmocně trpí. Je to trest mocného Jehovy za hříchy, kterých se dopouštěla. A tento spravedlivý hněv každopádně nepřežije. Ona ani nikdo jiný, kdo se vzpřičil Jeho vůli. Natočil se tak, aby mu byla vidět záda, odložil mop, vytáhl připravenou stříkačku a sňal z jehly ochranný kryt. V této pozici setrval několik sekund. S uspokojením pozoroval její hrůzou rozevřené oči. Teď určitě pochopila, že tady něco neklape, že není normální, aby lidé jako on dávali injekce, smál se v duchu. Zaměřil se také na to, zda se přece jen nevzchopí k bouřlivější reakci. Nechtělo se mu věřit, že by opravdu byla tak bezvládná, jak udával informátor. Injekci musí píchnout ve zlomku vteřiny. Nikdo ho nesmí vidět, a proto nemůže riskovat zápas. Zuřivě mrkala a párkrát škusla prsty. Jinak ležela jako pytel cementu.

Ohlédl se.

Dva praktikanti zaujatě sledovali monitory na centrálním pultu. Vedoucí praxe stál vedle a všichni tři o něčem živě debatovali. Ale kdyby se někdo z nich pootočil, mohl by si ho všimnout. Musí ještě počkat.

Nasadil na jehlu kryt, vsunul stříkačku do kapsy a opět se chopil mopy. Občas mrkl na skupinku u monitorů. Kdyby se naskytla vhodná chvíle, jednal by okamžitě.

Byla mu vydána napospas.

Kdo to kruci je? Co má v té stříkačce? A proč nikomu nevádí, že se kolem ní potlouká tak dlouho? *Zachraňte mě před ním! Copak ho nevidíte? Copak si nikdo nevšimne té jehly? Proboha! Zachraňte mě, prosím vás! Za chvíli bude pozdě!*

Ale její němé prosby nikdo nevyslyšel.

Jako by si nikdo neuvědomoval, že tam vůbec je.

Zachvátila ji panika. Panebože, křičela uvězněna v tichu.

Má co do činění s Hamlinem? Poštval ho na ni Lockman? Chce člověk, který zabil Hamlina, usmrtit i ji? Její mysl byla zasažena strachem a nedovolila logicky přemýšlet. Musí se soustředit!

Zabývala se vědou, a troufla si tedy odhadnout, co by ve stříkačce mohlo být.

Inzulín? Vyvolal by hypoglykemický záchvat, vyřadil z činnosti mozek a způsobil smrt v křečích.

Cyankáli by znemožnilo buněčné dýchání.

Nebo draslík? Ten by způsobil srdeční zástavu.

Možná si přeje, aby umírala pomalu. Naočkuje jí virus HIV?

Podstatné je, že usiluje o její život. Na způsobu nesejde. A ona ho musí zastavit.

Sestry jí k ruce položily tlačítko pro případ, že by potřebovala přivolat pomoc, ale zvonek naneštěstí zapadl do příkrývek.

Její zoufalství se stupňovalo. Bude se opírat o prsty a pomalu k němu přisune ruku. Zpočátku se jí to nedařilo. Neschopna unést tíži paže, klouzala nehty po prostěradle. Musí se do toho pustit znovu. Prsty se zabořila do pokrývek a pravá ruka se nepatrně pohnula vpřed. Potřebuje ji však posunout dozadu, dostat se pod deku a

stisknout tlačítko. Učinila další pokus. Rozevřela prsty a ruku sotva znatelně přitáhla k sobě.

Podezřelý uklízeč zatím pokračoval v obhlídce místnosti.

Nejspíš vyčkává, až nebude nikdo v dohledu, napadlo ji a rychle celý postup zopakovala. Její prsty však znenadání pozbyly síly a ruka klesla do příkrývky. V hukotu ventilátoru se tento sotva slyšitelný zvuk téměř ztratil. Ale jeho pozornosti neunikl. Prudce k ní otočil hlavu.

Slyšel to, uvědomila si. Ležela teď naprosto klidně.

Po chvíli si jí přestal všímat. Dění v nejbližším okolí pro něho bylo důležitější.

Znovu se snažila pohnout.

Vzepřela se prsty, ale dál se nedostala. Opět lehce zavadila o prostěradlo, a to jí prozradilo.

Sakra, zaklela v duchu. Doufala, že se od ní co nejdřív odvrátí. S vyjeveným výrazem na ni zíral několik nesnesitelně dlouhých vteřin, ale nakonec se přece jen zahleděl jinam.

Bude tedy postupovat pomaleji, rozhodla se a rozevřela prsty jen z poloviny. Překonala vzdálenost necelého půl centimetru.

A znovu.

Tentokrát se přiblížila ještě méně. Třetí pokus nevyšel.

Zlostně po ní šlehl očima. „Co to má znamenat?“ procedil tlumeným hlasem. Přistoupil skoro k ní.

Tak nepatrné změny si nevšimne, ujišťovala se. Tyčil se nad ní a rozzuřeně ji sledoval. Nechtěla ten hrozivý pohled snášet, a proto se upřeně zadívala před sebe. Jakto že dosud nikomu nepřišlo divné, že tady tak dlouho otálí? Proč pořád nikdo nejde? V němé samotě vnímala jen bušení vlastního srdce. Určitě jí stoupl pulz i tlak. Každou chvíli se na ni někdo přiběhne podívat. Najednou ucítila, že se pohnul, a zaplavila ji vlna děsu. Blíží se konec?

Rychle k němu vzhlédla. Čistil podlahu a rozhlížel se na všechny strany, jako by se chystal přejít frekventovanou silnici. Nebo jako by se chtěl naposledy ubezpečit, že je vzduch čistý. Několikrát za sebou se nehty zaryla do příkrývky, a poté je rozevřela. Bylo jí jedno, jestli

ji uslyší. Pomalu se dostala až pod deku. V tom okamžiku odložil mop.

Letmý pohled doleva i doprava. A teď! Ten mizera to opravdu udělá, zajíkla se hrůzou a vyvinula ještě intenzivnější úsilí na záchranu holého života. Ruka jí párkrát chabě nadskočila, až se – nejprve předloktím a posléze zápěstím – dotkla tlačítka. Ještě kousek a stiskne ho dlaní!

Sáhl do kapsy a vytáhl stříkačku. Stál k ní nyní čelem, takže nehrozilo nebezpečí, že by vražednou zbraň někdo zahlédl.

Panebože, zaúpěla a pokusila se jednat rychleji. Zvonek jí sklouzl k bříšku palce. Opřela se o malíček a snažila se posunout dlaň. Docílila však jen toho, že se tlačítko odškobrtlo na bok. *Ne!* Zoufale si přála na něj dosáhnout. Ruka jí sklouzla po prostěradle, a on si její horečné aktivity všiml.

Sehnul se k ní, odstranil z jehly ochranný kryt a chystal se roztok aplikovat do kanyly.

Věděla, že je pozdě. Vzepjala se v úzkostném záchvatu. Pleskla dlaní o tlačítko a pak ho sevřela mezi palec a ukazovák. Teď ho musí stisknout!

„Tak ty si nedáš říct!“ Střelhibitě nadzvedl roh příkrývky a chňapl po tlačítku. Zavolat o pomoc nestačila. „Ty jsi teda mazaná potvora,“ zaskřípal zuby a položil zvonek vedle polštáře tak, aby na něj nedosáhla.

A je po všem, došlo jí. Zbývá vybrat si, jak zemře. Bude ho upřeně sledovat, nebo raději zavře oči?

Ne. Proč by to měla tomu bastardovi usnadňovat? Nenechá ho na pokoji. Provokativně na něj vytřeští oči. Ať ho její obličej děsí až do konce života.

Znovu sáhl po kanyle.

Myslela na své blízké. Na Lisu, na Cheta a na Richarda. *Ujmi se jich, moje lásko*, prosila Richarda v tiché modlitbě.

„Všechno v pořádku?“ ozval se odkudsi povědomě panovačný hlas sestry s kuželovitým účesem a kroužkem v nose. Za jiných okolností by odporem zaťala zuby, ale teď měla pocit, že slyší rajskou hudbu.

Vrah byl stále otočen ke Kathleen. Na jehlu okamžitě nasadil kryt a stříkačka mu zmizela v kapse. „Ano. Už tady končím,“ křikl přes rameno. „Pacientce spadl zvonek, a tak jsem jí ho podával.“

„Vy nespíte?“ objevila se u Kathleenina lůžka Kuželka. „Strašně vám stoupl tlak i pulz.“

Pacientka začala zuřivě mrkat a párkrát chvatně rozevřela prsty.

„Uklidněte se, paní Sullivanová. Jinak vám budu muset podat sedativa.“ *Ne!*

„Tak už se konečně ztište.“ *Chce mě zabít!*

„V poslední době vám to tak šlo. Od operace jste neměla žádné záchvaty úzkosti. Až teď. Přece si to nezkazíte. Nechci vám zbytečně dávat midazolam.“

Tak mi ho nedávej, ty krávo! Myslíš si, že když každého nacpeš práškama a napumpuješ injekcí, bude všechno v nejlepším pořádku! Raději si všímej toho chlapa!

„Nezlobte se, ale budete to muset douklízet jindy,“ přikázala, jako by Kathleen četla myšlenky. „Potřebuje si odpočinout.“

„Mám přijít, až usne?“ navrhl a opřel se o mop.

„Buďte tak hodný,“ odpověděla, aniž se k němu otočila. „Zastavte se, než budeme předávat službu. Tou dobou už tu návštěvy nebývají. Nanosí z venku spousty špíny, a tak to tady potřebuje pořádně vygruntovat. Od doby, co prodloužili návštěvní hodiny, je to k nevydržení.“

Stál za Kuželkou jako socha. Zrakem přecházel od nemocné k sestře a vztekal se. Nevyšlo mu to. Posílají ho pryč. Zornice měl rozšířené zuřivosti. Kathleen si představovala, že proletěla obrovským vyvaleným očima a teď si prohlíží jeho mozek. Mozek sílence.

„Dobře,“ souhlasil po chvíli. Pak se otočil a odešel k vozíku.

„Hlavně nikoho nevzbudte,“ volala za ním. „Se spaním mají problémy, i když je nikdo neruší.“

„Budu jako duch,“ odpověděl, nespouštěje oči z Kathleen. „Nemějte obavy. Pracuju tak tiše, že byste slyšela spadnout špendlík.“

„Proč tedy vždycky všichni naděláte tolik rámusu s těmi koši?“ zamumlala si pro sebe. Natáhla se k podnosu s léky a vzala známou hnědou lahvičku. Otevřela ji, obsah natáhla do stříkačky a aplikovala do žíly. *Prosím ne*, žadonila Kathleen.

Do lebky se jí vkradla ledová bolest a vzápětí jí vědomí zatemnil těžký černý oblak.

Richard se skláněl nad přístrojovou deskou. Křečovitě se držel volantu, až mu kotníky prstů zcela zbělaly, a upřeně hleděl před sebe. Po skle se valily proudy vody. Průtrž mračen ho doprovázela téměř celou zpáteční cestu z Long Islandu na Manhattan. *Zatracené stěrače!* povzdechl si. Kdyby projížděl pod vodopádem, byly by mu stejně platné jako teď.

Mrkl na hodinky. Ačkoli překračoval povolenou rychlost, kde se dalo, ukazovaly k jedenácté. Bude Kathleen vzhůru? Přestože hořel nedočkavostí, co se z Hamlinových karet dozví, ještě víc toužil mluvit o Lockmanovi.

Po dálničním mostě, lemujícím Manhattan na východě, mířil na sever. East River po pravé straně se podobala malé tmavé šmouze, zatímco nalevo se ve vodní lázni rozpíjely světlé mrakodrapy.

Masakr, který viděl u Lockmana, mu nedopřával klidu. Bezúspěšně se snažil vyhnat znepokojující obrázky z hlavy. Jaký mohl mít vrah motiv? Proč Lockmana tak zmrzačil? Vždyť kulka do zátylku by garantovala stejný výsledek. Nač ta řezničina? Ještě k tomu zaživa! A co ty větvičky?

Na deštěm zalité silnici se nedokázal zbavit dojmu, že řídí ponorku. Konečně spatřil výjezd. „Kristepane,“ lekl se, když auto proplulo obrovskou kaluží a trhlo sebou na bok. Voda pod koly se v mohutných cákancích rozstříkla na obě strany. Po krátkém kaskadérském výstupu zatočil na Třicátou třetí ulici a zastavil na parkovišti před nemocnicí.

Po schodišti vyběhl na jednotku intenzivní péče, stiskl kovové tlačítko, počkal, až se před ním rozevřou dveře, a v mžiku byl u Kathleen.

Ležela na boku v naprosto stejné poloze jako před čtyřmi hodinami. Kdesi v žaludku ucítil drobné zašimrání. Čtyři hodiny ji nikdo neotočil! rozčílil se. Výsledkem by mohly být proleženiny velikosti malého talířku. Klekl si k ní a pohladil ji po vlasech. „Ahoj, miláčku, to jsem já.“ Neodpověděla.

Ventilátor monotónně hučel a hrudník se pravidelně zdvíhal. Oči, které se při jeho příchodu prudce otevíraly, však zůstávaly mrtvé.

„Kathleen?“ Vzal ji za ruku a do dlaně vložil své prsty. V poslední době je i v polospánku slabě stiskla. Tentokrát však nereagovala.

V neblahé předtuše pohlédl na monitory. Hodnoty byly v úplném pořádku. V odpadkovém koši vedle lůžka si však všiml prázdné hnědé lahvičky.

Midazolam.

Sakra! Neobrátili ji, ale nadopovat ji nezapomněli. Všechno v něm jen vřelo. Bez dlouhého přemýšlení vtrhl do sesterny, kde se několik sester zabývalo horečným vyplňováním formulářů. Po střídání směn v jedenáct hodin představovala tahle činnost obvyklý rituál. Ovšem pro Richarda znamenal v dané chvíli jediný: papírování má přednost před péčí o Kathleen.

„Tak takhle si představujete svou práci?“ zachrčel. Hlasivky i šlachy na krku měl napnuté k prasknutí. „Dostat pacienty do limbu, aby vás neobtěžovali, a v klidu si vypisovat cáry papíru? A co takhle se o ně postarat? Například je čas od času otočit, aby se neproleželi?“

Šestero čelistí údivem pokleslo.

Vrchní sestra se napůl zvedla ze židle. „Prosím? Můžete nám vysvětlit, co máte na mysli?“ Její vráskami pokrytý obličej se stáhl do grimasy plné nechápavého nesouhlasu a jehlice napíchané v drdolu se v umělém osvětlení zářivky zlověstně zatřpytily.

Pokynul jí, aby si sedla, a naklonil se nad stůl: „Kdo dneska pečuje o doktorku Sullivanovou?“

„Já,“ přiznala se dívka, s níž už jednou do konfliktu vstoupil. Príměří, které se oba od té doby snažili víceméně dodržovat, však bylo příliš křehké. Naivně na něho upřela nevinné, azurově modré oči. Oči dravé ryby, která si vyhlíží svou kořist, napadl Richarda

trefný příměr. Ale ovládl se, vědom si skutečnosti, že s největší pravděpodobností si na něho Ingramovi stěžovala právě ona. „Proč dostala doktorka Sullivanová sedativa?“ zeptal se co nejzdvořileji.

Pevně sevřené rty jí v koutcích cukly. „Protože měla nový záchvat paniky, pane doktore.“ Mluvila jakýmsi nasládle drzým tónem. Čehosi podobného si Richard všiml u narkomanů, kteří na akutním příjmu mámí od zaměstnanců drogy. Napůl úlisně, napůl výhružně.

„Obtěžovala jste se jí zeptat, co se stalo?“

„Nač bych se jí ptala? Byla hrůzou bez sebe.“

„Protože se nejspíš něčeho bála. A vy jste měla zjistit, o co šlo. Stačilo prostě vypnout ventilátor a zakrýt otvor v dýchací trubici. Jednoduché, že?“

„Myslím si, pane doktore, že na to, abych rozpoznala známky panického záchvatu, mám zkušeností dost. Tady se s tím setkávám docela často.“

„Doktorka Sullivanová žádnými záchvaty netrpěla. Jen se vytrvale snažila dát najevo, že během angiografie s ní doktor Hamlin s doktorem Lockmanem provedli něco podezřelého. A my všichni – včetně mě – jsme až příliš pohotově přičetli její zoufalství blouznění vyvolanému morfiem. Ani jsme se nenamáhali zjistit, jestli ji náhodou něco netrápí.“

Nepatrně couvla a s předstíranou pochybovačností na něho vytřeštila oči. Potom se pomalu rozhlédla kolem. Obdobně skeptický výraz na tvářích kolegyň jí dodal odvahy. Brzy hleděly všechny na Richarda jako na blázna. Nakonec si opřela ruku o bok a prohlásila: „Snad nevěříte, že...“

„Ano. A policie taky. A jen tak mimochodem, Hamlina zabili zřejmě proto, aby nevyšla na povrch jakási levárna, ve které měl prsty.“

„Ale to je absurdní.“

„Myslíte? Právě jsem se vrátil od Lockmana. Našel jsem ho ve sprše pověšeného za ruce. S rozřezaným hrudníkem a srdcem vyrvaným z těla. Zdá se, že jde o téhož člověka.“

Chvíli trvalo, než význam jeho slov pochopily.

Kuželka doslova oněměla.

I ostatním sestrám se, jedné po druhé, vytrácel z tváře posměšný výraz.

Vrchní sestra se na židli nepřírozeně zakláněla a vypadalo to, že se od Richarda odtahuje. Jako by ji vzdálenost, která je dělila, měla od nepříjemných novinek uchránit. Dávej si pozor, ať se díky tomu svému gigantickému drdolu nepřevážíš, poznamenal málem.

„To... snad... nemůže být pravda,“ vykoktala.

„Bohužel. A policie se bude zajímat o všechny, kteří se starali o pacienty těch dvou. Takže se laskavě připravte.“

Polkla a zhluboka se nadechla. Výdech byl dlouhý a pomalý. Richard ucítil pach cigaretového kouře. „Panebože,“ posteskla si.

Kathleenina ošetřovatelka odvrátila zrak.

Ostatní po sobě nervózně pokukovaly. Snad doufaly, že se všechno nakonec vysvětlí jako nějaké příšerné nedorozumění.

„Rád bych věděl, co se dělo v okamžiku, kdy se doktorka Sullivanová polekala,“ pokračoval Richard. „Co poplašnou reakci spustilo?“

Zraky přítomných se upřely na Kuželku. Ta bloumala zrakem po místnosti, jako by se tam někde schovávala odpověď na lékařovu otázku, a nakonec zakotvila kdesi v neurčitu.

Začínala mu docházet trpělivost. „No?“

„Nic. Taková maličkost,“ ozvala se po chvíli. „Spadl jí zvonek.“ Její hlas byl plný vzteku.

„A vy jste se přesto nepokusila zjistit, proč vás chtěla zavolat, a prostě jste ji uspala?“

Neodpověděla.

Richard pocítil nenadálou touhu chytit ji za kroužek v nose a přitáhnout ji k sobě. „Takhle se vám líbí pacienti? V bezvědomí a na přístrojích, aby vás nerušili?“

Sestry vydechly překvapením.

Škubla hlavou a probodla ho vzdorovitým pohledem.

„Pane doktore,“ ozvala se její nadřízená. „To už přeháníte.“

„Kdepak. Nepřeháním. A vy jste si toho dobře vědoma. Vaše kolegyně se chová vůči Kathleen nepřátelsky od samého začátku.“

Otočil se k mladší z obou sester a pokračoval: „Nevím, co máte za problémy, milá dámo, v každém případě vám však důrazně doporučuji, abyste si je řešila mimo pracoviště. A pokud se nejste schopna vyrovnat se skutečností, že doktorka Sullivanová je uznávaná osobnost nebo že ji mám raději než sebe nebo že se jako vedoucí oddělení můžu přesvědčit, jestli dostává péči, na kterou má nárok, tak potom máte setsakramentskou smůlu. A teď se o ni laskavě postarejte, než bude mít na kůži puchýře jako dlaň.“ Otočil se a zamířil ke dveřím. „Informujte mě hned, jak se probudí,“ zavolal ještě. „Celou noc budu v archivu.“

V rozčilení málem narazil do uklízeče, jenž vytíral chodbu. „Promiňte,“ omluvil se a spěchal do suterénu.

9

„Kde jenom může být?“ probíral se haldami papírů na pracovním stole. Stavil se v kanceláři pro bezpečnostní kartu, která mu umožňovala přístup do databáze pacientů přijatých na oddělení akutních příjmů.

Venku uslyšel přijíždět sanitku. Podle typu sirény zdravotnický personál poznal, na co se má připravit. O srdeční zástavu se nejednalo, protože v tom případě by signalizace byla výraznější. Tentokrát přivázeli pacienta, který ještě napůl žil.

Všechny svaly na těle se mu napjaly. Během dvacetileté praxe na oddělení se naučil reagovat okamžitě. Ale služba mu dávno skončila, a tak se s tímto problémem měl porvat někdo jiný. Vrátil se tedy ke své činnosti. Po chvíli našel to, co hledal, v krabičce, kam odkládal drobnou hotovost. Udržet pořádek na oddělení mu nečinilo nejmenší potíže, ovšem poradit si se šuplíky nacpanými papíry přesahovalo jeho možnosti.

Ale k výtahům do suterénu se nevydal. Opustil klid pracovny a prošel dveřmi, jež tvořily obranný val před ruchem oddělení. Pocitu odpovědnosti za chod pohotovosti se nezbavil ani po pracovní době.

Svízelnou situaci naštěstí zvládal lépe než před lety, kdy po šestiměsíčním boji s rakovinou slinivky zemřela Luana, ale kdesi uvnitř ho stále neodbytně bodaly tisíce vzpomínek.

„Tak prostě zkusím vyrazet klín klínem,“ svěřil se nad jedním z mnoha šálků čaje Jo O'Brienové.

„Dokážu pracovat. A když vidím neštěstí cizích lidí, ovládám se. To mi pomáhá. Jinak bloumám od ničeho k ničemu, dusím se a trnu hrůzou, že Kathleen ztratím. A povím vám, Jo, že i ten vzduch mi připadá těžký jako rubáš.“

Ale coby ostrílený světák si slíbil, že nutková potřeba umrtvit bolest mu tentokrát přes hlavu nepřeroste a že svého syna, Lisu ani Kathleen nenechá na holičkách. V paměti mu vyvstávaly obrazy

Cheta. Bledého a vyděšeného chlapce toužícího po pohlazení. Dítěte, které nechápe, co provedlo tak strašně zlého, že od něho otec utíká k práci. A oči lesknoucí se strachem pokaždé, když prchal do nemocnice. Ten pohled z tváře jeho syna nezmizel dosud. Richard si uvědomoval, jak je Chet křehký a že staré rány se mohou kdykoli otevřít. Dnes však zavítal na oddělení z jiného důvodu než tehdy. Nemohl své svěřence nechat jen tak. Připadal si jako rodič, který, než se sám uloží, vklouzne do pokoje svého dítěte a přesvědčí se, zda jeho ratolest nerušeně spí. Chtěl, aby všichni věděli, že je „doma“ – jak říkali lékaři, kteří se tu už něco nasloužili – a že se na něho mohou obrátit, objeví-li se nějaká nepředvídanost. Zdálo se mu, že když se vyskytuje někde poblíž, jde práce jaksi lépe od ruky.

„Co tady děláte, Richarde?“ zamračila se Jo O’Brienová. „Kathleen se přitížilo?“

„Vše je při starém. Pominu-li fakt, že ji jedna agilní ošetřovatelka zase zdrgovala.“ O Lockmanovi záměrně pomlčel. Neměl v úmyslu zdržet se dlouho.

„To snad není pravda,“ pohoršila se Jo. Tvářila se velmi přísně.

„Bohužel je.“

„Tak to bych ráda věděla, kdo to je. Obávám se, že ji budu muset navštívit a dostatečně srozumitelně jí vysvětlit, že má co do činění s mou přítelkyní.“

Navzdory všemu se Richard usmál. „To byste byla moc hodná, Jo, protože mně nemůže přijít na jméno.“

„Vám že by někdo nemohl přijít na jméno, pane Diplomate?“ řekla Jo a spiklenecky na Richarda mrkla. Ten mezitím pohledem zabloudil na příjem. Dva zřízenci přivázeli silného muže přibližně jeho věku. Měl citrónově žlutou sportovní bundu a slaměný kovbojský klobouk. Zpod pokrývky vyčuhovaly špičky bílých bot a na obličejích se mu vyjímala kyslíková maska.

Jo ukončila rozhovor a rozběhla se k novému pacientovi.

I z padesáti metrů si Richard všiml, jak nemocný namáhavě dýchá. Před hrudníkem držel ruku sevřenou v pěst a nejspíš si stěžoval na bolest za prsní kostí.

Čistě ze zvyku se Richard zastavil v sesterně a podíval se, kdo dnes slouží na kardiologii. Když uviděl jméno Francesky Downsové, uklidnil se. Věděl, že bude-li zapotřebí provést angioplastiku nebo bypass, k žádnému prodlení nedojde. O některých jiných specialistech tohle žel tvrdit nemohl. Francesca Downsová byla jednička. Možná by se za ní mohl podívat a zeptat se, zda se poslední dobou nezabývá mimo svou práci v nemocnici i něčím jiným.

Vyšel na chodbu a spatřil Jo, jak přijatého pacienta veze do jednoho z koronárních pokojů. Za ní cupitala dáma kyprých tvarů a naříkala: „Zrovna jsme tancovali, a vtom se mu udělalo špatně. Prikázala jsem mu, ať si lehne na zem, a zavolala jsem záchranku. On je pilot, víte, lítá na...“

Ted' už si asi moc nezalítá, pomyslel si Richard.

Kolem proběhlo pár praktikantů a lékař, který měl službu. Richardovy přítomnosti si ani nevšimli.

Rozhlédl se po oddělení a s uspokojením konstatoval, že vše je v nejlepším pořádku. Než odešel, zavolal Chetovi a Lise. Omezil se na krátké sdělení, že Kathleen je stabilizovaná a on se kvůli papírování zdrží v nemocnici přes noc. Po telefonu jim víc vysvětlovat nechtěl.

„V pohodě, tati,“ reagoval Chet. „Udělalí jsme si s Lisou popcorn a budeme se dívat na video.“

Richard se neubránil úsměvu. „Nezapomeňte, že ráno vstáváte do školy,“ připomněl jim. Nepostrádali ho. Všechno nasvědčovalo tomu, že Chet se v Lisině společnosti cítí dobře.

Nemocnice, obdobně jako většina budov v centru, byla postavena v padesátých letech a její suterén sestával z několika poschodí. Lékařské zprávy klesly nejnižší a v jistém směru tak připomínaly usazeniny. Nejspodnější patro kdysi kdosi trefně pokřtil na *protiatomový kryt*. Stalo se to sice v době, kdy vládl prezident Eisenhower a kdy byly ve školách po celé zemi promítány filmy s válečnou tematikou, výstižné pojmenování však ani po desetiletích neztratilo nic ze svého kouzla.

Ve výtahu, když dumal nad nejvhodnějším postupem ohledně Hamlinových karet, na něho starosti o Kathleen dolehly plnou vahou.

Vstoupil do dlouhé chodby s křiklavě zelenými stěnami a nízkým stropem, podél něhož se táhlo potrubí.

V němém tichu podzemí si připadal, jako by ho zasypala kilometr a půl silná vrstva kamení. Přesně do takové hloubky sahaly základy. Vzduch zhoustl tak, že se dal stěží dýchat, a ostré světlo zářivek bodalo do očí. Bylo mu horko a bál se, že zdi se každou chvílí zřítí. Zatočil doprava a nasadil svižné tempo. Betonovým podzemím hlasitě duněly jeho kroky.

Zastavil se před masivními plechovými vraty a vytůkal čtyřmístný kód, jež znal stejně dobře jako vlastní telefonní číslo. Ačkoli se jednalo o důvěrnou informaci, nikdo ho po léta nezměnil a v celé nemocnici by se stěží hledal zaměstnanec, který by do těchto prostor neměl přístup. Z času na čas sem pracovní povinnosti zavály prakticky každého – od úředníků přes sestry až po lékaře. Někdy bylo potřeba vyzvednout karty, pak je vrátit a jindy se zase zapomnělo na podpis. Do podzemí se nakonec přestěhovala karta každého pacienta, a to nehledě na fakt, že některou z klinik, pohotovostí nebo lůžkovým oddělením prošlo ročně přes čtvrt milionu nemocných. A skutečnost, že se při takovém obratu většina karet nepoztrácela, bylo bez nadsázky možno označit za zázrak.

Richard vkročil do potemnělé místnosti, kde monotónně bzučela klimatizace, a s úlevou přivítal osvěžující chlad. V nose ho zašimral ostrý pach, jenž potvrdil domněnku, že papír bez kyselých přísad se v tomto království zatím nezabydlel.

Nahmatal řadu vypínačů a po třech je stiskl. V jedné části po druhé se probouzely k životu žárovky a osvětlovaly nekonečně dlouhé police plné složek, v nichž bylo dokumentováno padesát let lékařských záznamů zdejší nemocnice. Byla to jakási kronika nemocí města New Yorku. A Richard se jejímu ohromujícímu dojmu pokaždé pokorně podvolil. Kolik příběhů se zde ukrývalo! Všechny začínaly nejistotou předběžně stanovené diagnózy, pokračovaly vírou v úspěch moderní medicíny a končily různě: tu dobře, tu špatně. Když tady pozdě večer pracoval, míval pocit, že si duše mnoho let mrtvých pacientů šepem sdělují svá minulá trápení. Napůl v legraci se vykládalo, že až počítače zcela zlikvidují záznamy psané na papíru

a veškeré informace zhutní do mikročipů, na Manhattanu se vyřeší problémy s parkováním. Ale Richard věřil, že hlasy zesnulých by zůstaly a věčně by strašily řidiče.

Přešel do otevřeného prostranství, před dlouhý pult s počítači, k jednomu si sedl a vložil kartu. Jakmile ho monitor pozdravil, napsal: *mozková příhoda, MUDr. Tony Hamlin* a pustil se do práce.

„Ať jdou do háje!“ zaklel, když se mu otevřenými dveřmi podařilo nahlédnout na jednotku intenzivní péče. Kolem Sullivanové pořád pobíhaly sestry.

V obavě, že by delší setrvávání na témže místě mohlo vzbudit nežádoucí pozornost, se Harold Glass, jak se dneska jmenoval, přesunul o kus vedle. Štěstí pokoušel víc, než je zdrávo, už před jedenáctou hodinou, kdy měla nastoupit nová směna lékařů a sester. Tentokrát se však ošetřovatelky od Sullivanové nehnuly ani na krok. Ustavičně ji obracely a jinak opečovávaly, takže přiblížit se k ní bylo nemyslitelné. A po jedenácté ji kontrolovali snad každých pět minut. Neměl nejmenší tušení, proč se najednou stala středem zájmu, ale v každém případě to podkopalo jeho plán. Nezbyvalo než následující postup přehodnotit. Ne že by to představovalo náročný úkol, alternativa se totiž nabízela sama. Dalším v řadě byl Steele. Málem o něj zakopl! Jako by mu ho Bůh postavil do cesty náhradou za Sullivanovou. Ani fakt, že oznámil, kam jde, nemohl být dílem pouhé náhody. Vhodnější prostředí než odlehlý nemocniční archiv si v tuto noční dobu nemohl přát.

Se stupňujícím se vzrušením odložil mop s kbelíkem do rohu a rozběhl se po chodbě. Jen stěží si uchoval jasnou mysl. Vždyť porušit příkaz nebyla žádná maličkost. Je možné, že by tak lákavou příležitost přichystal sám Bůh, protože se smrtelník, který seznam připravil, mýlil? Proč by měl Bůh lpět na tom, aby zemřela Sullivanová a teprve potom Steele? Ze strategického hlediska to nedávalo smysl. Vždyť kdyby ji zabil jako první, nikomu by to pravděpodobně nedošlo – kromě Steela. A jeho vztek, přizpůsobený Satanovým hněvem, by všechno značně zkomplikoval. Nebylo by proto lepší odstranit nejdříve Steela? Možná je to Boží znamení, jak

zprůchodnit cestu, kterou smrtelníci zanesli chybnými úvahami, a ohrozili tak misi.

Srdce mu poskočilo. Otočil se a spěchal zpět, k místu, kde zanechal náčiní. Ale co zbraň? Má ho nejdřív omráčit? Tak, jak to provedl s Lockmanem? Ale u něho to bylo jiné. Ten syčák nechal otevřené okno, a tak stačilo vyšplhat se po kmínku vinné révy a ve spánku ho praštit kladivem. Jeden úder nestačil, trochu vzdoroval, převít. A co teprve může čekat od Steela při plném vědomí? Kdyby první rána nevyšla, Harold Glass by bojoval v nevýhodné pozici. Musel by uhýbat a sám se před agresivním Steelem chránit. Kromě toho nemá u sebe nic těžkého a je docela možné, že žádný vyhovující předmět po ruce nebude.

Ale potom si vzpomněl na trénink, který absolvoval před pěti lety, když se k hnutí přihlásil. V Blue Ridge Mountains strávil s instruktorem bojového umění celý měsíc. Mohl by Steelovi skočit po krku tak, jak se naučil tam. Ve skutečnosti bude všechno samozřejmě mnohem náročnější. Kdyby však zaútočil zezadu, mohlo by to klapnout. A pak půjde na Sullivanovou. Aby však měl k vykonání svého poslání dostatek klidu, musí Steelovo tělo ukrýt v některé postranní chodbě. Tak ho najdou až v sedm ráno a on, Harold Glass, bude mít spoustu času, aby znovu zavítal na jednotku intenzivní péče. Navrhne, že před nástupem nové směny uklidí. Sestry budou mít plné ruce práce s papírováním a nejspíš ani nepostřehnou, že se u Sullivanové zdržel o něco déle.

Nedočkavě přivolal výtah, který ho zaveze do suterénu. Ozvalo se slabé zahrčení motorku, ale klec stále nepřijížděla. Nervózně přešlápl. Musí se držet zpátky, přesvědčoval se. Tohle se nesmí uspěchat. Ovšem vidina boje za správnou věc působila příliš lákavě.

Když se dveře konečně otevřely, zaváhal. Najednou jím začaly lomcovat pochybnosti a představa utkání se Steelem ztratila na přitažlivosti. Dovolil si odchýlit se od původního plánu. Skutečně to byl Pánův záměr? Co když jeho netrpělivosti zneužil Satan? Kabina se rozjela bez něho. Při pohledu na mop a kbelík dospěl k názoru, že bude pokračovat v předstírání úklidu. Aspoň hodinu nebo dvě. Chodba je dost dlouhá. Tak to provede! Plně se odevzdá do Boží

vůle a bude spoléhat na to, že mu Pán ukáže správnou cestu, rozhodl se. Vzal kbelík, postavil ho doprostřed chodby, namočil mop a chuchvalec nasáklý špinavou vodou pleskl na linoleum. Jestliže mu Bůh mezitím nedá znamení, aby zabil Sullivanovou, bude vědět, že se má zaměřit na Steela. Ostatně – noc teprve začala.

Opřel se do vozíku a ten se s drobným zaskřípěním pohnul směrem k jednotce intenzivní péče.

Za poslední dva roky operoval Hamlin čtyři typy nitrolebečního krvácení. Nebyl to vysoký počet. Kapsulární angiom způsoboval krvácení asi ve dvou procentech všech případů. Pokud jde o zbývající mozkové příhody, u nichž je nutný neodkladný zákrok, i ty nejběžnější, tedy subarachnoidální krvácení, se na akutním příjmu objevovaly jen párkrát do roka. Krvácení do malého mozku, kulovitého útvaru převíslého přes kmen, se vyskytlo osmkrát nebo devětkrát. Cévní malformace, u nichž došlo k prasknutí oslabených stěn, byly sice o něco častější, zejména u lidí s vysokým tlakem, ale chirurgické řešení vyhovovalo zřídka. A kromě toho ne vždy operoval Hamlin. Ze všech stran na něho útočili rivalové, s nimiž se chtěl nechtěl musel o případy dělit.

Jeho pacienti, ať už jejich postižení spadalo do kterékoli z uvedených kategorií, si však vedli nesrovnatelně lépe než nemocní v péči jiného neurochirurga v zemi. Rozhodně nic nenasvědčovalo tomu, že by Hamlin s Lockmanem někoho usmrtili. „O co tedy šlo?“ divil se Richard. Vlastní hlas ho uklidňoval, a odváděl tak pozornost od hrozivého hučení v potrubí. Na soupisu se octlo sedm karet za letošek a třináct za období od 1. ledna do 31. prosince loňského roku. Takto vyzbrojen vstal a vydal se do bludiště polic s regály, které sahaly až ke stropu. V trubkách u stropu zasténalo, zabublalo a nakonec škytlo jako ve střevech nějaké rozzuřené obludy.

Byla to zdlouhavá práce. Každou kartu musel najít podle sedmimístného čísla. Zanořil se tedy do hlubin archivu a dal se do úporného hledání. Některé složky byly docela tenké, ovšem jiné sestávaly ze tří dílů, každý z nich o úctyhodné tloušťce newyorského

telefonního seznamu. Nakonec se rozhodl, že si je po částech odnese na stůl a tam je roztrídí.

Když potřebné složky shromáždil, srovnal je podle diagnózy do čtyř komínků: devět pacientů se subarachnoidálním krvácením, šest s krvácením do mozečku, tři s cévní malformací a dva s kapsulárním angiomelem v kmeni.

Začal u pacientů přijatých na akutním příjmu. Tam se cítil doma.

Všichni byli bez prodlení ošetřeni jeho personálem, stabilizováni a převezeni k Hamlinovi. Ale jeden případ, přes rok starý, se vymykal. Jednalo se o subarachnoidální krvácení s těžkým poškozením mozku. Resuscitaci prováděl Richard osobně. Najednou mu ona situace vytanula v paměti. Mladý, dvaadvacetiletý muž si stěžoval na nejkrutější bolest hlavy, jakou kdy zažil. Jeho žena, jejíž bílý obličej působil křehce jako porcelán, se rozběhla pro pomoc, ale vtom její manžel bezvládně klesl na lehátko a přestal reagovat.

Když k němu Richard přiskočil a začal intubovat, sledovalo ho vypouklé pravé oko s černou rozšířenou zornicí. Znamenalo to, že obrovský tlak vytlačuje z lebky mozek, jako zubní pastu z tuby. Ústa se v jednom koutku zkroutila do zrůdného šklebu a vydala chroptivý zvuk a zpěněné sliny. Richard měl dojem, že mu pacient chce něco sdělit, že protestuje proti tomu, aby se jeho vzpomínky, jeho myšlenky, jeho vlastní já smrskly na onu šedobílou kaši, která z něho vytéká.

Jak vidět, příhoda v Richardovi zanechala hlubokou stopu. Samotného ho překvapilo, jak přesně si ji uvědomil. Bylo to nebezpečné. Začne-li si lékař příliš často připouštět hrůzy, s nimiž se dennodenně setkává, může dojít k vyhoření. Viděl to u mnoha kolegů a sám měl období, kdy si myslel, že se nevzpamatuje.

O spánek ho neokrádaly jen oběti. Dodnes si vzpomíná na oči té ženy. Vytřeštěné hrůzou, protože věděla, že ztrácí milovaného člověka, ale najednou, když se připravila na nejhorší, se jako by zmenšily. Navzdory všemu ho tehdy Richard s Hamlinem zachránili. Na oddělení akutních příjmů podali půl litru mannitolu, čímž zpomalili krvácení a snížili nitrolebeční tlak.

Tak získali čas potřebný k převozu na operační sál. O zbytek se postaral Hamlin. Za šest hodin přiběhla na akutní příjem manželka postiženého a v očích, v těch černých očích, kde se ještě nedávno zračilo čiré zoufalství, zasvitla naděje. Nesla dobré zprávy. Snad právě díky té nečekané proměně vytěsnil Richard z mysli výjev hrůzného utrpení jejího manžela a nahradil ho nějakou optimističtější představou, protože od té doby si na onoho muže nevzpomněl. Až nyní.

Richard se začel do poznámek o pacientově ústavním léčení. První místo – tak to chodí nejspíš ve všech nemocnicích na světě – zaujímaly záznamy lékařů a praktikantů. Byly sice psány odlišným rukopisem, ale stejně hutným stylem. Postupně se zlepšující stav nemocného dokládala řada čísel. Začínala údaji o vitálních funkcích, o nasycenosti krve kyslíkem a udáním stupně komatu. Následovaly hodnoty laboratorních testů, EKG a výčet uzavíraly výsledky vyšetření mozku magnetickou rezonancí, počítačovou tomografií a angiografií. Ovšem to, jaké dělá pacient pokroky, nejlépe vyniklo z pozorování sester. Jelikož se jejich záznamy vyznačovaly velkou mírou subjektivity, měly ke skutečnému životu podstatně blíže než suchá řeč číslic.

... začíná hýbat rukama a nohama...

... ptá se po manželce...

... pije vodu slámkou...

Richard se nestačil divit. Zdálo se mu prakticky nemožné, aby pacient s tak těžkým poškozením byl znovu schopen provádět tyto – třebaže základní – úkony. A poznámky pořízené o týden později se mu jevily ještě pozoruhodnější.

... dokáže se sám najíst...

... sedí...

... mluví téměř srozumitelně...

Podle posledního sdělení se pacient zotavil natolik, aby mohl být převezen do rehabilitačního centra Adély Blainové. Na tom by nebylo nic zvláštního. Kromě skutečnosti, že v kartě chyběla zpráva o následných kontrolách. Jinými slovy, tento muž definitivně zmizel z radaru Městské nemocnice.

Zvláštní, pomyslel si Richard. Po propuštění přišli pacienti jednou nebo dvakrát k chirurgovi, který je operoval, na kontrolu. Že by příčina Hamlinových lékařských zázraků spočívala v tomhle? I kdyby ten člověk zemřel, v záznamech Městské nemocnice by se taková informace jednoduše neobjevila.

Richard si zapsal pacientovo jméno a rozhodl se, že ráno si v rehabilitačním centru vyžádá jeho podklady. Snad mu nebudou dělat problémy, když jim vysvětlí, že provádí kontrolu na oddělení, doufal.

Chlad, který se mu zpočátku zdál tak příjemný, mu zalezl pod kůži. Vstal a po několikaminutové procházce si všiml, že přímo nad místem, kde se hrbil, ústí větrací šachta. „No pochopitelně,“ zabručel a posunul stůl. Bylo mu jednak tepleji, jednak byl rád, že se může opřít. Pobyt v rozlehlém volném prostoru snášel špatně odjakživa, ale dneska – po nálezů Lockmanova těla – měl nervy napnuté jako lana. Přesto nepříjemný pocit zahnal a pustil se znovu do práce. Brzy si uvědomil, že léčba pacientů, o něž se zajímá, vykazuje mnoho shodných rysů. Po úspěšném chirurgickém zákroku následovalo markantní pooperační zlepšení a převoz k Adéle Blainové. Tím záznam končil.

S výjimkou dvou případů.

V prvním šlo o muže, který před rokem a půl podstoupil operaci kvůli subarachnoidálnímu krvácení, druhý se týkal ženy, již byl stejně jako Kathleen odstraněn krvácející kapsulární angiom. Oba pacienti byli znovu akutně přijati do nemocnice – muž před dvěma měsíci a žena o pár týdnů později – a oba zemřeli při převozu.

V úmrtním listu, podepsaném Hamlinem, stálo: *nitrolebeční krvácení*. Ani u jednoho nebyla provedena pitva. Nikdo ji nepovažoval za nutnou. Jak Richard vyčetl ze zápisů sester, rodiny zesnulých vyjádřily s prací neurochirurga maximální spokojenost, protože po první mozkové příhodě se jejich blízcí takřka zázračně uzdravili, a ověřovat příčinu smrti pokládaly za zbytečné.

Richardovi přišlo podivné, že se nikdo z lékařů na oddělení akutních příjmů nepozastavil nad skutečností, proč člověk, kterému před rokem vyoperovali vrozenou cévní malformaci, krvácel podruhé. Tato anomálie se znovu neobjevuje. A hypotéza, že ji

Hamlin při prvním vyšetření u obou pacientů přehlédl, při nejlepším vůli obstát nemohla.

Léčili se tedy na vysoký tlak? Richard byl ochoten připustit, že k druhému krvácení došlo v místě, kde byla stěna normálně vyhlížející tepny oslabena chronickou hypertenzí. Ale o tomto zdravotním problému se záznamy nezmiňovaly.

Seznam tedy rozšířil o jména dalších dvou pacientů. Až se u Blainové dostane k jejich kartám, přesvědčí se, zda jim při zvýšené tělesné námaze nestoupl tlak. Rovněž jména obvodních lékařů se mohou hodit. V nemocnici byli pacienti upoutáni na lůžko a navíc dostávali sedativa, nízké ukazatele tlaku by se tedy logicky daly čekat. Po propuštění se však situace mohla změnit.

V potrubí opět cosi nesouhlasně zachroptělo.

Richard si narovnal ztuhlá záda, protáhl se a pokračoval v přemýšlení. Je jasné, že operace bezprostřední příčinou smrti nebyla. Zemřeli o rok později. Ale jak si vedli mezitím? Zeptá se příbuzných. Hned zítra jim zavolá.

Pohodlně se opřel. Je možné, že by Blainová Hamlina nějak kryla? Ale proč? Vždyť vynikajících výsledků dosahoval vždycky.

Poté si však znovu vybavil scénku z kantýny. Třeba by stálo zato pohovořit s Blainovou dřív, než na tu povedenou sestavu upozorní McKnighta. Ale co když se při zmínce o těch dvou pacientech zatvrdí a rychle se schová za právníka? Tak by se od ní dozvěděl stejně málo jako policisté.

Zatím se bude zajímat jen o osud těch mrtvých. Prohlédne si jejich karty v rehabilitačním centru. Rozhodně mu to přinese více užitku a méně problémů, než kdyby ji chtěl obvinít z něčeho, a nevěděl přesně z čeho. Bez přímých důkazů stejně nic nezmuže. Blainová, Edwards a Downsová si jako důvod hádky vymyslí cokoli. Poštvat si ji proti sobě, to by mu scházelo. A i kdyby s tím neměla nic společného, v jejích kartách by se možná našla ledasjaká pikantnost o Hamlinovi nebo Lockmanovi. Ano, půjde za ní jako za kolegyní a požádá ji o pomoc. Vyloží jí, že potřebuje odhalit Hamlinovo tajemství, ale ani slůvkem nesmí naznačit, že mezi podezřelé patří i ona. Prošel si seznam lidí, na které se musí

informovat, a zkontroloval, zda si zaznamenal data narození a telefon na příbuzné a obvodního lékaře.

Ještě něco! V každé složce nalistoval stránku s údaji o radiologickém vyšetření. Angiografii prováděl vždy Lockman. Ale jinak nic neobvyklého. Čeho se tedy ti dva tak báli? Protokol o průběhu operace byl ve všech případech rovněž v pořádku. Nikde žádný náznak, za nímž by se dala vytušit odchylka od zavedeného postupu. Nic nepoukazovalo na to, že by Hamlin některého pacienta poškodil. Většinu rozvleklých zpráv diktovali s neúnavnou trpělivostí jeho praktikanti, poté vše důkladně zkontrolovali a nakonec se podepsali. Za takových okolností se možnost jakýchkoli pozdějších úprav jevila jako vysoce nepravděpodobná.

Vycházely-li tedy Hamlinovy statistiky ze skutečnosti, mělo tohle všechno znamenat, že si je nějak vylepšoval pouze během angiografie?

Ne, pokud se mu podařilo věrohodně obalamutit své svěřence.

Ale čím?

Něčím, co nejdříve způsobilo strmé zlepšení stavu nemocných a posléze smrt. Smrt následkem dalšího krvácení. Jako v případech těchto dvou pacientů.

A když to zabilo je, zahubí to i Kathleen?

Zaplavila ho vlna vzteku. Co když té věci nepříjde na kloub včas a Kathleen mezitím zemře?

Hlavou se mu hnaly ztřeštěné představy. Najednou si svým plánovaným přístupem vůči Blainové přestal být jist. Proč by se jí měl vyhýbat jako čert kříži? Vždyť hodinový pohovor by mohl mnohé odhalit.

Myslel Lockman „těmi ostatními“ Blainovou, Edwardse a Downsovou? Mluvil tehdy o svých a tudíž i Hamlinových vražích? Vždyť jen letmý pohled na radiologovo znetvořené tělo vnukl Richardovi myšlenku, že poslední, kdo viděl Lockmana živého, byl chirurg.

Downsová by něco takového nepochybně zvládla. Edwards vlastně také. Přestože běžně operoval jen ženy od pupku ke kolenům.

Třebaže Richard po uspokojivém vysvětlení přímo dychtil, pečlivě posuzoval všechna logická řešení podobně, jako by se pídil po diagnóze u nemocného člověka. Znovu se pozastavil nad možností, že by ti tři neměli s celou kauzou nic společného. Vzápětí však zaváhal. Že by přece jen? Nebo někdo úplně jiný? Ovšem pokud nedržel v ruce důkazy, mohl jen opakovat to, co řekl McKnightovi. Že Lockmana zabil někdo, kdo se vyzná v anatomii.

Ale já je dostanu. Zjistím, co Hamlin provedl Kathleen, i kdybych měl každého v nemocnici podrobit křížovému výslechu. Před očima mu defiloval průvod tváří a jmen, pak se otrásl a stáhl se mu žaludek. Bože, co to dělám?

Nech to na policii, přesvědčoval se. Nicméně pocit jakési osobní odpovědnosti v něm přetrvával. Věděl, že se uchyluje k zoufalému kroku, protože nemá co ztratit. Může jediné získat. Nedokázal se zbavit divného pocitu, že ho svírá jakási ledová ruka a stáhne do hrobu toho, na koho on ukáže. Musí se hlídat, aby před McKnightem něco zbrkle neplácl, a nepřivedl tak někoho do nezáviděníhodných problémů. Stále však netušil, co by měl vlastně podniknout. Nakonec se rozhodl, že prozatím se k žádnému plánu upínat nebude. Nechá celou věc otevřenou a bude postupovat podle toho, jak se situace vyvine. Svým důvtipem ale rozhodně Kathleen pomůže. A v případě nutnosti se obejde bez policie.

Podíval se na hodinky. Ukazovaly čtyři hodiny ráno. Kathleen zřejmě spí, protože nikdo z jednotky intenzivní péče se po něm nesháněl. Ačkoli lék už nejspíš přestal účinkovat, nechtěl ji zbytečně budit. Ať raději odpočívá, řekl si. Něco ji rozrušilo, ale to počká. A on má spoustu práce tady. Co zaměřit se na roky, kdy Hamlin ony nedosažitelné výsledky ještě nevykazoval? Třeba by si všiml nějaké drobnosti, jež by ho navedla správným směrem.

Vyhledal tedy jména pacientů, které Hamlin ošetřoval v letech 1998 a 1999. Poté seřadil čísla jednotlivých záznamů vzestupně. Pripadalo mu, že tak do svého bádání vnese řád. A pak se probíral houštím polic plných karet. Jednotvárné šumění klimatizace a koberec, na nějž našlapoval, v něm vyvolaly dojem, že se pohybuje v

jakémsi virtuálním tichu. „Jako jeden z místních duchů,“ prohodil a doufal, že zvuk vlastního hlasu ho trochu uklidní. Bublání v potrubí ho znepokojovalo čím dál víc. Došlo mu, že kdyby sem někdo vešel, zcela určitě by ho neslyšel. Rozhovor s vrahem by bezesporu představoval zajímavou zkušenost, ovšem představa, že by jím byl někdo z nemocnice, Richarda děsila.

Vždyť se chová směšně, napadlo ho. Měl by se kontrolovat. Tak by se mohlo stát, že narazí na úředníka z pohotovosti, který sem přinesl uložit karty, a vyjekne hrůzou. Začal si hvízdát. Jednak proto, aby varoval nic netušící příchozí, a jednak proto, aby utišil rozjitřelé nervy.

Když zazvonil mobilní telefon, nadskočil úlekem a všechny složky pustil.

„Kristepane!“

Nahmatal přístroj v kapse a přiložil si ho k uchu.

„Zjistil jste něco?“ zeptal se rozespalým hlasem McKnight.

„Vystrašil jste mě k smrti.“

„Já? No, jste celý vyplašený.“

McKnight měl pravdu.

„Nečekal jsem to,“ bránil se Richard. „Většinou tady nebývá signál. Nemohl jsem tušit, že mi budete volat.“

„Tak máte pro mě nějakou novinku?“

„Jak jsem vám řekl, nesmím porušit lékařské tajemství...“

„Dobře! Dobře! Pacienti mě nezajímají. Ale co ti dva?“

Richard na okamžik zaváhal. „To by snad šlo.“

„Tak na co jste přišel?“

„Zatím na nic. Zdržel jsem se kvůli Kathleen.“

„Děje se něco?“ McKnight se rázem probral.

„Ne. Nic se nezměnilo. Tedy po fyzické stránce. Ale večer se vyděsila a sestra jí zase píchla injekci.“

„Co ji tak vyvedlo z míry?“

„Nevím. Teď spí. Nač všechny ty otázky?“

Detektiv se na několik vteřin odmlčel. „Ráno se v nemocnici objeví lidé od policie. Budou se vyptávat na Hamlina a Lockmana. S

doktorkou Sullivanovou bych si také rád pohovořil, pokud to půjde. Budete u toho?“

„Samozřejmě. Sejdeme se na jednotce intenzivní péče. Takže jste se oficiálně ujal vyšetřování?“

„Kolem sedmé?“ ignoroval dotaz.

„Ano. Tak nashle ráno.“ Richardovi blesklo hlavou, zda chce McKnight mluvit s Kathleen jen z čistě profesních důvodů. Detektivův zájem ho však potěšil. „A děkuji,“ dodal.

Jakmile ukončil hovor, klekl si a jal se sbírat roztroušené karty. Najednou, když držel v náruči zhruba polovinu, zhasla všechna světla.

Asi výpadek proudu, pomyslel si. Od té bouřky, co řádí venku.

Potom si ale všiml, že ventilace funguje normálně. Kdyby vypnuli elektřinu v celé budově, přestala by jít i klimatizace. Navíc by se automaticky spustilo nouzové osvětlení.

„Haló!“ zakřičel. Snad sem opravdu někdo z akutního příjmu zanesl kartu a Richard ho neslyšel. A když odcházel, zhasl.

Ale nikdo se neozýval.

Taky by to mohl být noční hlídač.

„Haló?!“ zopakoval, ale odpověděl mu jen hukot ventilace. Vzápětí si uvědomil, že před chvílí telefonoval a nemluvil zrovna potichu. Jeho hlas určitě v šumu klimatizace nezanikl. Začínal se cítit nesvůj.

A jak by se mohlo někomu podařit stisknout najednou tolik vypínačů?

V ústech mu vyschlo.

Třeba vypadly pojistky jen v tomto okruhu. Incident tak malého rozsahu by záložní zdroj neaktivoval. Takové vysvětlení mu připadalo rozumné a prozatím ho upokojilo. Na nějakou dobu tak přízraky, které se mu začaly rojit v hlavě, zaplašil do nejzazšího koutu vědomí.

V potrubí dunělo, jako by do něj někdo bouchal kladivem. Richard měl pocit, že stejně buší i do jeho lebky.

Znovu si klekl a snažil se nahmatat popadané složky. Pokud by jinde elektřina šla, vzal by si materiály s sebou a prostudoval by je v pracovně.

Když předpokládal, že sesbíral všechny dokumenty, začal rozvažovat, kudy se dostane ven. Během telefonátu s McKnightem totiž přecházel z místa na místo, takže nevěděl, kde se přesně nachází. Uklidňovala ho skutečnost, že všechny uličky svírají se stěnou, kde je východ, pravý úhel. Půjde tedy rovnou za nosem, a až narazí do zdi, dá se doleva. Bud' natrefí na dveře, nebo na další zeď'. Přínejhorším, v případě, že by se vypravil opačným směrem, by prostě šel podél stěny tak dlouho, dokud by nenašel východ.

Kráčel rychle. Bylo mu jasné, že tady o nic klopýtnout nemůže. Jakmile dorazil na konec řady, jednou rukou si náklad přitiskl k hrudníku a druhou se snažil nahmatat další polici. Pohyboval se tak rychle, že když dospěl ke zdi, málem do ní obličejem narazil. Hbitě se natočil k místu, kde si myslel, že bude východ, a neohroženě pokračoval v poklusu.

Dunění v rourách podél stěny ho pobízelo k ještě svižnějšímu tempu.

Věřil, že bezpečně pozná, až dojde k otevřenému prostranství. Nenacházejí se tam totiž žádné regály. A dveře budou přímo naproti. Nevzpomínal si, je-li nad nimi umístěno světélko s nápisem *Exit*. Ale mělo by být. Netušil ani, zda by sem mohlo pod prahem pronikat světlo z venku, ale v daném okamžiku mu na tom nezáleželo. Nahmatá kliku a otevře si.

Po několika minutách, když nedorazil na konec řady, se ho zmocnilo podezření, že jde přece jen špatně. „Krucí,“ neudržel se. Neproniknutelná tma všude kolem ho deptala čím dál víc. Opět došel ke zdi. Nedokázal se zorientovat a srdce se mu prudce rozbušilo. „Klid! Soustřed' se na to, kde jsi,“ mluvil sám k sobě, aby v panice nezačal šilet. „Vypadá to, že jsem se octl v zadní části v rohu. Musím jít doleva, rovně a potom zase doleva.“

Udělal tři kroky, když se mu zdálo, že za sebou cosi uslyšel.

Byl to takový pronikavý zvuk. Rozhodně nepocházel z klimatizace ani z potrubí.

Dosud se nevzpamatoval z nálezu Lockmanovy mrtvoly, a když si uvědomil, že i zdejší podzemí se zřejmě potkany jen hemží, málem vyskočil z kůže.

„Pryč! Kšááá!“ křičel v pološilenství a dal se do zběsilého úprku.

Nedokázal se zbavit utkvělé představy, že se za ním žene masa hlodavců.

Bez dlouhého přemýšlení mrštil všechny karty za sebe.

„Auu!“ vyjekl kdosi, načež se ozvalo mohutné žuchnutí.

„Co to...“ Po několika dalších metrech mu došlo, že ho kdosi pronásleduje.

Nejdříve ho napadlo, že se zastaví a podívá se, s kým má tu čest. O setinu vteřiny později mu však vytanulo na mysli Lockmanovo zohavené tělo. *Kristepane, čeho bych tím dosáhl?* zeptal se sám sebe a zrychlil tempo. Zaměstnávala ho jediná myšlenka: dostat se okamžitě odtud. Bez dlouhého uvažování vyrazil do černé tmy.

10

Pádil jako zbavený smyslu. Jeho dlaně šmátraly po kovových hranách polic a připomínaly zmatený let dvou vyplašených ptáčků. Jinak než pohmatu se orientovat nemohl. O ostré rohy regálů si odíral kůži, přesto zajížděl prsty hlouběji, opíral se do tlustých složek a shazoval je na zem. Zdálo se mu, jako by za ním někdo podkluzoval na mokrému listí.

Pokusil se přidat a smést další papíry. Následovala série nadávek. Věřil, že za daných okolností svému protivníkovi postup více znesnadnit nemohl. Jakmile se ocitl na konci uličky, ostře zatočil doleva. Dostal-li se do prostoru, kde stál pult s počítači, potom by se dveře měly nacházet po pravé straně. Skutečnosti, že podél zdi bylo dostatek místa, využil k ještě zběsilejšímu klusu. Až se dostane na chodbu před archivem, bude muset co nejrychleji zdolat schody.

Námahou mu zalehlo v uších. Teď už se tedy nemohl spoléhat ani na sluch. Slepý a hluchý se řítí vakuem. Jeho zděšené srdce zásobovalo mozek přemírou adrenalinu a lebku mu zahlcoval sípot vlastního dechu.

Očekával kulku do zátylku.

Nebo něco horšího?

Pult zasáhl v plné rychlosti. Bolestí se předklonil a v přemetu téměř ukázkového provedení přepadl přes stůl. Z plic se mu vydral nelidský řev. Zdálo se mu, že z tak hrůzného záupnění musí každému ztuhnout v žilách krev, nicméně si uvědomoval, že útočníka to nejspíš nezastraší. Podruhé zasténal, když dopadl na záda. Posléze zjistil, že má vyražený dech. Vrávoravě se postavil a začal škobrtat směrem, kde tušil východ. Báł se, že ruce vraha na něm spočinou každým okamžikem. Kupodivu k tomu ještě nedošlo. Tento fakt si vysvětloval tím, že svého pronásledovatele setřásl, patrně při zatáčce doleva.

Když Richard na předpokládaném místě nespatril rozsvícený nápis *Exit*, projela jím vlna ochromujícího zděšení. Zběsile se rozhlížel. Doufal, že uvidí, jak zpod dveří proniká světlo z chodby.

Ale všechno se nořilo do hluboké tmy.

Má zkusit nahmatat kliku?

Ale co když na to ten zabiják právě čeká? Podle křiku, který Richard před okamžikem vydal, dokázal jednoznačně určit místo, kde se jeho oběť vyskytuje.

Musí se tedy chovat co nejtišeji. Skrčil se a dýchal ústy.

Potřebuje strategii.

A sluch.

Ucpal si nos a prudce vydechl. Do uší mu pronikl hukot klimatizace. Konečně tedy slyší! Ale kde je ten šílenec? Jako by se propadl do země.

Zpátky k regálům, přikázal si Richard. Tam snad bude z doslechu. Vytáhne mobil a přivolá si pomoc. Potom se bude muset někam přesunout – a pěkně rychle.

Vstal a v předklonu se plížil od místa, kde mohl být východ. Zhruba po deseti metrech narazil hlavou do zdi, která vůbec neměla existovat.

Sakra!

Nejdříve ho napadlo, že zase zabloudil. Potom vedle sebe ucítil stůl a uvědomil si, že se nachází za přepážkou u pracovního prostoru.

Nastražil uši a doufal, že vraha uslyší. Avšak vnímal jen absolutní ticho. Že by veškeré zvuky pohltit hukot klimatizace? V každém případě bylo jasné, že ten chlap tam je a naslouchá stejně bedlivě jako on. Pryč odsud, rozhodl se. Opatrně se posouval podél přepážky, překonal volný prostor a opět se ocítl mezi řadami polic. V ostražitosti nepolevoval ani na okamžik. Nikdo však za ním nešel. Pro jistotu se přemístil o několik řad doleva a pak zase doprava. Čím dál víc se vzdaloval ode dveří a snad i od svého pronásledovatele. Nakonec, když naznal, že prozatím je v relativním bezpečí, sáhl do kapsy pro mobil.

Nebyl tam!

Ne! Začal se zběsile poplácávat po celém těle, jako by telefon mohl dle vlastního uvážení cestovat Richardovým ošacením. Bezvýsledně.

Panebože! Zřejmě vypadl při tom saltu. Zkameněl hrůzou. Má se snad vrátit a pokusit se ho najít? Zachvěl se chladem. Jako by po něm šátraly něčí zmrzlé prsty.

Ale co když ho neztratil tam? Mohlo se to stát kdekoli jinde. Zalehly mu uši, a tak si toho nevšiml. Polkl. Neměl skoro žádné sliny.

A kde ten chlap vůbec je? Muselo mu přece dojít, co Richard vymyslel. Má raději zůstat tam, kde je, nebo se přemístit jinam?

Ale představa, že by se s ním srazil, ho přikovala k zemi.

Prostě stál a napínal uši. Věděl, že on dělá totéž. Klid před bouří, prolétlo mu hlavou. Oba číhají na chybu toho druhého. Jako dvě ponorky.

Čas hrál proti Richardovi. Nemůže naivně předpokládat, že vydrží hodiny ve strnulé pozici a úplně potichu. Něčím se nakonec prozradí. Čímkoli. Lupne mu v kloubu, zakručí v žaludku nebo ho zašimrá v nose, a on kýchne.

S tímto si jeho vrah – na rozdíl od Richarda – tolik lámat hlavu nemusí. Jemu stačí obrnit se trpělivostí.

Jak tak nepohodlně stál, bez hnutí a v předklonu, zazdalo se mu, že po pravé straně cosi zašramotilo.

Vyčkával.

Zhruba tři metry od něj, u ústí uličky, kde se schovával, někomu zakručelo v žaludku. Splést se nemohl. Richard téměř přestal dýchat. Co teď?

Jestli se ke mně přiblíží, srazím ho pěstí a pak to vezmu úprkem ke dveřím. Bude-li mi přát štěstí.

Začal se připravovat k úderu. Zaťal pěst, pomalu se narovnal a zkoušel, jaký postoj by měl zaujmout. Dýchal ústy.

Jeho protivník však zmizel. Nicméně o chvíli později ho uslyšel o několik řad vedle.

Pár následujících minut se Richard nehnul z místa. Pozorně sledoval každý pohyb nepřítele, dokud jeho kroky zcela nezanikly.

Zničehonic pochopil svou výhodu. V cestě ke dveřím nikdo nestál! Teď by se mohl dostat ven! Ale pak ho osvítil lepší nápad. Co kdyby svého pronásledovatele jednoduše převezl?

Kathleen se probudila. Ucítila totiž, že někdo trhl kanylou. Okamžitě otevřela oči. Obávala se, že uvidí, jak jí ten šílený uklízeč dává injekci. Místo něho se však nad lůžkem skláněla sestra a vyměňovala intravenózní vak.

„Tak už jste vzhůru, paní doktorko?“

Kathleen nereagovala. Kdyby se pokusila sdělit, že ji chce někdo zabít, nadála by se leda další dávky na uklidnění. Potřebuje Richarda!

Chtěla ukázat na ránu v krku a naznačit tak, že by ráda něco řekla. Doufala, že se sestra dovtípí a pomůže jí konverzovat. Proti očekávání však pohnula i zápěstím.

Užasle několikrát máchla rukou dopředu a dozadu. Bylo to dost neobratné, přesto však nabyla prchavého dojmu, že se vymanila z ocelového krunýře.

„No, podívejme!“ zajásala sestra, jako by před sebou měla dítě, které se právě naučilo používat chrastítka.

Kathleenina radost se rozplizla v závalu sebelítosti. Přemoudřelý tón ošetřovatelky ji rozlítit. Sebe i svou budoucnost najednou viděla v jasných obrysech. Na celý svět padlo bezbřehé, všezahrnující zoufalství. Pro nic jiného nezbylo v její mysli místo a ona se vznášela v beznadějně černotě noci.

Copak nevíš, že je mi skoro čtyřicet, mám dospělou dceru a jsem genetička? křičela němě na ten pitvorně rozšklebený obličej. Nemáš ani zdání, co znamená ztratit to, co jsem ztratila já, a být znovu děckem. I když přežiju, nebudu naprosto k ničemu. Chápeš vůbec, co to je učit se všechno od začátku? Všechno to, co mi naposledy dělalo problémy ve třech letech? Dokážeš si to aspoň matně představit? A nikdo mi nezaručí, že se někdy něco z toho vrátí, ať se budu snažit sebevíc. Ne. Ničemu nerozumíš. Protože kdybys chápala, o čem mluvím, ušetřila bys mě toho svého ňuňu a řuťu a nechala by sis to do mateřské školy.

Nemělo význam cokoli objasňovat. Přerývané věty o třech nebo čtyřech slovech by jistě nevystihly žal a zlobu, která rozežírala Kathleenino srdce.

Zkusila pohnout předloktím, ale zatím to nešlo. Rychle zkontrolovala situaci na druhé straně. Tam ovšem k žádnému zlepšení nedošlo. Prsty u nohou však zadržela o pokrývku, přičemž pravá noha dosáhla o něco lepšího výsledku.

Závěr tedy zní: živá ruka trčí z mrtvého trupu. Prsty u nohou skrčí prostěradlo. Žádná sláva, ale přijímá to.

Ted' alespoň dosáhne na hadičku u krku. Ventilátor se jí sice odpojit nepodařilo, ale stačilo, že se o to pokusila. Sestře v mžiku ztuhl úsměv na rtech.

„To už nesmíte,“ zakabonila se a plácla Kathleen přes ruku. „To je moje práce, ne vaše.“

Tak se jí sakra ujmi, ať můžu něco říct.

Nepříjemná sestra udělala všechno. Až na to nejdůležitější. Upravila kanylu, zkontrolovala monitory, poznamenala si hodnoty životně důležitých funkcí, dokonce i načechrala polštář.

Jdi s tím k šípku! zuřila Kathleen. Potřebuju, abys zavolala Richarda. McKnighta nebo někoho z těch zpropadených policajtů. Ne abys mi natrásala peřiny.

Richard se opatrně zapřel nohou o polici, vytáhl se a marně se snažil nahmatat potrubí nad sebou. Bude muset vyšplhat výš. Popolezl tedy do dalšího patra, vzepjal se a rukou přejížděl po sloupci trubek, dokud nenašel tu, o které předpokládal, že ho udrží. Pevně ji objal a nohama se vyšvihl na kartotéku, již právě zdolal. Musí ověřit, zda vyhovuje jeho záměru. Rozkymácel ji, ale dával dobrý pozor, aby se nepřevrátila. Hotovo.

„Kde jsi?“ zavolal. „A co po mně chceš?“

V jeho blízkosti ševalila ventilace. Dostal strach, že ho neuslyší přicházet.

„Rozumíš? Co tu pohledáváš?“ křičel. „A kdo vůbec jsi?“

Co když na tu návnadu neskočil a z opatrnosti otálí někde opodál? Richard takhle nevydrží viset věčně. Ale třeba toho mizeru přece jen obelstí.

„Haló? Tady je doktor Steele,“ napodoboval telefonát vyděšeného člověka na policii. „Volám z mobilu. Někdo mě uvěznil v archivu Městské nemocnice. Je to hluboko pod zemí. Vyhrožuje, že mě zavraždí... Ano, jsem si jistý... Možná jde o člověka, který zabil doktora Hamlina a doktora Lockmana. Ano...“

„Mlč!“ zapištěl kdosi o kus dál. Vzápětí se ozvaly dunivé kroky. Běžel k Richardovi.

Sakra, zděsil se Richard. Tak bezprostřední reakce ho zaskočila. Nohama zatlačil do těžké skříně.

„Můj plán nepřekazíš!“ kvílel ten člověk. Byl už docela blízko.

„Vzpřičil ses Bohu. Ale já odčiním zlo, které jsi napáchal.“

Je to blázen, napadlo ho. Několikrát zkusmo rozhoupal plechovou konstrukci nacpanou papíry, až ji kopnutím svalil.

Tmou projelo zaskučení plné bolesti a vzteku.

Pak na onu haldu seskočil i Richard. Říkal si, že zátěž v podobě jeho devadesátikilové maličkosti nebude rozhodně na škodu.

Ticho bylo absolutní.

Příliš absolutní.

Kristepane, snad jsem nezabil šílence, polekal se najednou a začal se škrábat po skříní. S podlahou svírala ostrý úhel, což budilo dojem, že útočnickovo tělo se kdesi zaklínilo. Když se Richard doškobrtal zpátky na zem, klekl si k ústí prostoru, který se mezi polici a kobercem vytvořil, a pozorně naslouchal. Obával se, že člověk uvnitř už nedýchá.

Zpočátku to tak opravdu vypadalo, ale za chvíli se ozvalo tiché soupání.

Žije. Nejvyšší čas zmizet. Ale... zná odpovědi na zásadní otázky. Mohl by přispět k záchraně Kathleen. „Bolí vás něco?“ Zvuk ustal.

Třeba se zranil a nemůže mluvit.

Richard se postavil, chytil se za okraj kartotéky a pokusil se ji zvednout. Zbytečně. Možná ho to zavalilo a nemůže popadnout dech. Jeho panika narůstala. Podle hmatu poznal, že skříň opravdu

nedolehla na zem úplně. Částečně se zapříchla do protějších regálů. Nespočívala na něm tedy plnou vahou.

Ale i tak. Co když mu zapadl jazyk? Sakra! To, co slyšel, nemuselo vůbec znamenat, že se hýbe. Mohl se taky dusit.

Nebo to předstírat.

Richard váhal. Myslel na Kathleen. Pokud tenhle člověk zemře, nikdy se nezjistí, co se stalo při angiografii.

Kruci, povzdechl si. Z vnitřního sporu však nakonec vyšly vítězně reflexy lékaře. Raději se na něj podívám.

Lehl si na břicho a protáhl se úzkým otvorem. Nečinilo mu to větší těžkosti. „Odpovězte, jestli to jde. Můžete dýchat?“

Nic.

Plížil se dopředu. Protože neviděl, vždy po překonání přibližně půlmetrové vzdálenosti se zastavil a napjatě poslouchal. Nepronikl sem dokonce ani hukot klimatizace.

Richard ho nejdřív ucítil. Jeho nepřítel čpěl zaschlým potem a ještě čímsi stejně jemné vůně jako dezodorant na toaletě čerpací stanice.

Po několika dalších centimetrech už byl slyšet i docela normální, pravidelný dech.

Na zraněného člověka až příliš pravidelný.

Instinktivně ucukl zrovna v okamžiku, kdy mu po krku sklouzly čísi prsty.

„Sakra!“ zaječel. Ustupoval co nejhbitěji. Útočník se s mohutným hekáním plazil za ním. Richard se snažil být rychlejší. Opíral se o lokty a kolena a kůži měl odřenou do krve. Pronásledovatel se mu ustavičně sápal po obličejí. Richard cítil jeho horký dech na tváři, ale hravě zvětšoval náskok.

Je tlustší než já, došlo mu.

O několik vteřin později se vyprostil a uháněl ke dveřím. Sotva funěl. Příliš se vyčerpal a potřeboval pomoc.

„Neunikneš mi! Jsem voják Boží legie,“ kvílel protivník. Co má pořád s tím bohem? „Je na mé straně!“

Nejspíš skutečně narazil na nějakého ztřeštěnce.

„Jako nepřítel díla Všemohoucího musíš zahynout. Čeká tě spravedlivá odplata.“

No nazdar, pomyslel si Richard. Vzpomněl si na pacienty s psychotickými poruchami, které ošetřoval na oddělení a kteří byli v podobném náboženském tranzu.

Ale co když opravdu utekl z psychiatrie? Ted' se potuluje po nemocnici a s těmi vraždami nemá nic společného.

Se stále větší intenzitou přemáhalo Richarda neblahé tušení, že se strašlivě spletl. Utíkal čím dál rychleji.

„Stůj!“ sípal pomatenec. „Stůj!“

Richardovi se hlavou mihla představa soudního líčení za napadení pacienta.

„Vydržte! Skočím pro pomoc!“ odpověděl. Tu v dané situaci představovalo šest zřízenců s injekcí Haldolu. Už by měl být u dveří.

Vtom si uvědomil, že neběží sám. Proboha, zase se řítí za ním!

„Propadneš peklu!“ zaúpěl šílenec.

Richard narazil do zdi, ale hned se vzpamatoval a začal hledat východ. Neměl víc než desetivteřinový náskok. Konečně uchopil kliku. Jakmile otevřel, málem ho oslnilo světlo z chodby. Vyrázil směrem ke schodišti.

„Spolčili jste se s ďáblem!“ ozývalo se z archivu. „Stanete se obětí jeho pomsty. Oba!“

Oba? Ted' vidí dvojité, řekl si Richard.

Než se pustil do zdolávání schodů, ohlédl se.

Byl sám.

„Kde teď jste?“ zeptal se McKnight.

„U hlavního vchodu, s ochrankou.“

„Může zablokovat všechny východy z nemocnice?“

„Nejspíš ne. V noci tu nemají posily. Hlídkají tady a na oddělení akutních příjmů.“

„Takže když jste se vrátil se zřízenci, nebylo tam po něm ani stopy?“

„Ne.“

„Přece se nevypařil.“

„Pravděpodobně utekl nouzovým východem.“

„Děkuju pěkně. Dokázal byste ho aspoň popsat?“

„Je mu cítit z úst a používá nekvalitní kolínskou.“

„Víc o něm nevíte?“

„Vůbec jsem ho neviděl! Všude byla tma, a když jsem se konečně octl na chodbě, tak se ztratil.“

„Nepostrádají na psychiatrickém oddělení pacienta?“

„Ne.“

„Krucinál! Budeme muset prošmejdít celý špitál. A to jenom proto, abychom se přesvědčili, že se tam ještě někde nepoflakuje. Vyrážím okamžitě a pošlu pár aut...“

„To není všechno. Myslím si, že ten chlap je zapletený do případu Hamlin a Lockman. A zřejmě taky ví, co provedli s Kathleen.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„Zrovna mi řekla, že před několika hodinami jí chtěl kdosi v převlečení za uklízeče píchnout injekci.“

„Cože?!“

„To ji tak rozrušilo.“

„No tohle! Je v pořádku?“

„Jo. Ta ošetřovatelka, která ji vždycky tak dryáčnický nadopuje, byla konečně jednou ve správnou dobu na správném místě, aniž o tom měla zdání. Nevědomky mu v tom zabránila. Kdyby přišla o pár vteřin později, Kathleen by už nežila.“

Richard mluvil ledově klidným hlasem. Projevovat emoce bylo nad jeho síly.

„No jo,“ poznamenal McKnight. „Jak ale víte, že se jedná o téhož člověka?“

„Oba jsme si k němu přičichli.“

5 hodin 7 minut

„Připoutejte se, prosím. Během noci očekáváme silné turbulence...“

Jima Norrise probudil hlas z televize a intenzivní vyzvánění.

Vrávoravě vstal z pohodlného křesla a potácel se k telefonu. Orientoval se jen díky stříbřitému světélkování obrazovky. Poslední dobou televizi prakticky nevypínal a téměř permanentně měl naladěný program s filmy pro pamětníky. Jedině ve společnosti Garyho, Humphreyho a Clarka mohl aspoň zlehka zdřímnout. Nic jiného ho uklidnit nedokázalo. Takhle měl pocit, že ve vedlejším pokoji jsou staří známí a že s nimi se mu nic zlého nepřihodí.

Zvonění nepřestávalo, ani když zvedl telefon. Nechápatě zíral na přístroj a pípání ve sluchátku ho mátl ještě víc. Najednou byl klid, ale vzápětí se ozvalo nedočkavé klepání na dveře a ženský šepot. „Norrisi, vstávej! Víím, že tam jsi.“

Přes štíhlé symetrické tělo si přehodil župan, a protože pod ním nic neměl, utáhl si pásek. Dálkovým ovladačem vypnul televizi a odšoural se ke dveřím. „Francesko?“

„Jimmy, pusť mě dál.“

Norris na chvíli zadržel dech. „Jsi sama?“

„Přirozeně. Pusť mě. Musíme si promluvit.“

„Myslím, že s Laurelem a Hardym jsi toho už napovídala dost,“ odpověděl. Uchýlil se k přezdívice, kterou kdysi sám zavedl a kterou označoval drobnou Adélu Blainovou a korpulentního Paula Edwardse. „Nepředpokládám, že bych se dozvěděl něco nového.“

„Z těch dvou se mi dělá nanic.“

„Tak proč za nimi běháš jako pes vždycky, když ti zavolají?“

„Vysvětlím ti to vevnitř. Pěkně tě prosím.“

„Vzbudíš všechny mé sousedy. To je jediné, co jsi zatím dokázala.“

„Jimmy, neuráždějte jeden druhého. Víím, jak z toho ven.“

Konečně pootevřel, ale bezpečnostní řetízek nesundal. Zjevil se před ním zmožený a bledý obličej. Zdál se mu tak malý a propadlý do sebe, až se bál, že se protlačí dvoucentimetrovou skulinkou mezi dveřmi. Temné kruhy pod očima Francesky a Norrise vykazovaly nápadnou shodu.

Co se děje? pomyslel si Norris a uvolnil kovovou západku. Poodstoupil a pokynul Francesce, aby šla do obývacího. „Nešťastným je vždycky líp ve dvou.“

Vstoupila a zimomřivě se zachumlala do pláště. Našedlé ranní světlo dodalo jejím světlým vlasům a bílé pokožce popelavé barvy.

Norrisův byt se vyznačoval – jak bylo v této části West Side běžné – rozlehlým prostorem, který sloužil jako obývací pokoj a zároveň jídelna. Na titěrnou kuchyň se po obou stranách lepily ne o mnoho větší pokojíčky a miniaturní toaleta. Před rokem a půl, když se začali scházet, se milovali v každém koutě, kde to bylo jen trochu myslitelné. Aby se tu zabydleli, jak se vyjádřila. Nabyl dojmu, že Francesca se tak snaží vymýtit ducha všech žen, které jeho životem prošly. Nic proti tomu nenamítal. Nebylo jich málo. Ze svého šarmu a světáckého vzezření těžil v tomto ohledu slušnou řádku let. Ovšem zakrátko si každá uvědomila, že u Norrise bude vždycky na prvním místě laboratoř, a rychle vzala do zaječích. Nestěžoval si. Pokaždé se namanula další praktikantka, laborantka nebo sestra a lačně podrobila zkoušce Norrisovu pověst nepřekonatelného milence.

Ale jak předvídal, s Franceskou to bylo jiné. Příliš se mu podobala. Měla jeho eleganci, neústupnost a stejnou vášň pro své povolání.

S bolestným výrazem v obličeji se rozhlédla. Zajímalo ho, jestli v duchu rekapituluje jejich společně strávený čas a jestli jí vědomí toho, jak si ublížili, působí stejné utrpení jako jemu. Jak sebevědomý tehdy byl. Ani na okamžik nezapochyboval, že spolu s pěti kolegy postaví zákony moderní medicíny na hlavu. Vyžíval se v představě, jak všem vytřou zrak. Jistým způsobem to mělo být zadostiučinění za celoživotní dřinu v laboratoři. Ale teď? Impozantní sen se zhroutil v hromadu trosek. „Dáš si kávu?“ prohodil. Za každou cenu chtěl přerušit trapné mlčení.

„Jo. Díky.“

Otevřel skříňku a vytáhl kávovar. Zahálel tam celých šest měsíců, co byla pryč. Když nabral první vrchovatou lžičku, vzpomněl si, jak dlouhou dobu po jejím odchodu automaticky chystal dva šálky. Teprve potom mu došlo, že zůstal sám, a tak začal pít čaj.

Působí tak křehce, pomyslel si, když ji sledoval od kuchyňských dveří, kde čekal, až bude nápoj hotový. Ovšem současně cítil tu ohromnou sílu vůle, která se skrývala uvnitř této delikátní tělesné schránky. Když ho Francesca opustila, přimíchala do ní hrst krutosti a dala mu ochutnat. Málem se zalkl. Že by si mohli neubližovat? Absurdní! Umění, jak zraňovat druhé, ovládali oba na jedničku.

„Takže o co ti jde?“ zeptal se o pár minut později. Stál těsně za ní a držel podnos s dvěma šálky.

Lehce sebou škubla, myšlenkami byla kdoví kde, a dlouze se na něj zadívala. Fakt, že byl pod županem nahý, přispěl k jeho momentální sebejistotě.

„Dobře!“ Usedla na okraj gauče, ruce hluboko v kapsách. Nepatrně se naklonila, jako by chtěla zase vstát a odejít. Když před ní postavil kávu, zahleděla se mu přímo do očí a vyhrkla: „Lockman je po smrti. Vražda. V noci mě kvůli jednomu pacientovi zavolali na akutní příjem. Nikdo si nevykládal o ničem jiném.“

Zkoumala, jakou reakci v něm tahle novinka vyvolá. Norris se ale převézt nedal. „Vím. Jedna moje laborantka se o tom doslechla ve zprávách. Telefonovala mi kolem půlnoci.“

„Fakt?“

Otázka visela ve vzduchu dráždivě jako striptýz.

„Jo, fakt.“ Uvelebil se do křesla naproti a dlaněmi objal hrnek horkého nápoje. „Znáš přece ten jejich zvyk. V noci si pouštějí rádio, aby zaplašily pocit, že jsou v celém oddělení samy.“

„Tak to se ti určitě taky doneslo, že Sullivanová přesvědčila Steela i policii o pravdivosti té historky ohledně Hamlina s Lockmanem, že?“

„Jo.“

„Já tě nechápu, Jimmy. Jak tady můžeš tak klidně sedět? Copak ti ta tvoje laborantka nesdělila, jaké další zvěsti o té vraždě kolují?“ Mluvila tónem ostrým jako břitva.

„Někdo Mattovi vyřízl srdce.“

Zachvěla se a celé její tělo se schoulilo do nařaseného pláště. Kromě očí. Ty jí málem vypadly z důlků. „Zřejmě tě to vůbec nevzrušuje.“

„Proto jsi přišla? Abys viděla, jak se na to budu tvářit?“

„Jimmy, prosím tě...“

„Zajímá tě, jestli jsem ho zabil já? A Hamlina taky?“

„To jsem neřekla.“

„Chceš vědět, jestli jsem tím něco myslel? Lockmanovo srdce jako symbol a tak?“

„Nech toho. Děsíš mě.“

„Anebo se přikláníš k tomu, že jsem někoho najal?“

„Jimmy...“

„Tak ti něco povím. Pokud jde o to, kdo má pádnější důvod nedůvěřovat, mám zato, že si můžeme podat ruce. Z Hamlinovy a Lockmanovy smrti bys nejvíc získala ty. A dokonce, když o tom tak uvažuju, ideální by bylo, kdybysme zařvali všichni. Nikdo by ti nestál v cestě ke slávě. A k bohatství, samosebou. V klidu bys mohla náš objev publikovat a přisvojit si všechny zásluhy. Ale zatím, samozřejmě, než zlikviduješ i ostatní, musíš předstírat, že nás podezíráš. A vykuchané srdce? Jako by tě vrah varoval. Třeba že teď přijde řada na tebe? Všichni bychom tě litovali a ani v nejmenším by nás nenapadlo, žeš všechno umně naaranžovala. Docela dobře vymyšlené.“

„To je přitažené za vlasy a...“

„Fakt?“ oplatil jí otázku. Bylo na ní, aby vyvrátila vše, co mohly ony čtyři hlásky naznačovat.

Mlčky ho sledovala. „Podívej, Jimmy,“ ozvala se nakonec. „Jsem šíleně vyděšená.“ Vstala, přešla k Norrisovi, vzala mu šálek s kávou a odložila ho na stolek. „Pojď sem,“ dodala a vytáhla ho za ruce. „Tys je nezabil. Na to, abych si něco podobného myslela, tě znám příliš dobře. Jsi snílek, ne zabiják. Tipovala bych Adélu nebo Edwardse. Možná že v tom jedou spolu. Přepokládají třeba, že tak vyváznou se zdravou kůží.“ Její tón se nenápadně vtíral do jeho vědomí jako sedavé světlo nového dne.

„Nedělej ze mě hlupáka, Francesko.“

„Vstaň.“

Poslechl ji.

„A teď mě obejmí.“

„Ne. Odkoplas mě...“

Položila mu prst na ústa. Ne protestoval. „Já vím. Ale to jsem tě nenáviděla. Zdálo se mi, žeš mě připravil o všechno. Žes mi zničil kariéru i život. Strašně jsi mi chyběl. Nemohla jsem to vydržet. Máš pravdu. Teď když jsou Hamlin s Lockmanem po smrti, bych mohla naše výsledky bez problémů uveřejnit a zachránit se. Ale já chci, abys do toho šel se mnou.“

Takové uznání ho uklidnilo. „Kvůli mé práci?“

Jemně ho štípla do zarostlé tváře. „Potřebuju víc než tvou práci, Jimmy, mnohem víc.“

„Co Blainová s Edwardsem?“

„Ti nám můžou být ukradení. Navíc ani neceknou.“

„Z čeho tak soudíš?“

„Budou šílení hrůzou. Z policajtů, z nás, ze sebe samých. Kdyby je chytli, ztratili by víc než já. Taky proto mám nad nimi převahu.“

„Nade mnou taky. Proč bych se tě neměl bát?“

„Už jsem ti to přece vysvětlila. Protože jsem se to pokusila táhnout bez tebe, a neuspěla jsem. Protože když budu mlčet a pokračovat v započatém díle, získám mnohé. Protože se ti nikdo nevyrovná a bez tvé práce v laboratoři se neobejdu. Jimmy, naše věc byla tak krásná a ušlechtilá – pořád je – a nic nám nebrání, abychom ji dovedli do konce. Přesvědčila jsem tě?“

Váhavě dovolil, aby mu ovinula paže kolem pasu a rozvázala pásek. Jakmile se přitáhla blíž a vjela prsty mezi záhyby županu, ovanula ho známá vůně jejích vlasů a bolest, která po šest měsíců uzurpovala jeho tělo, si proklestila cestu ven. Poprvé po půl roce mohl dýchat. Osvobozovala ho jak skutečnost, že po něm touží, tak vidina důstojného završení toho, do čeho se tehdy s takovým nadšením vrhli. Naděje, že výsledek jejich činnosti nebude spojován s Hamlinem a Lockmanem, v něm vykřesala odvahu. Najednou si zase připadal jako bojovník. A Francesca ho přece jen nezahladila. Ale co Blainová a Edwards? Opravdu budou držet jazyk za zuby? Přepadly ho pochybnosti.

Z toho, co mu navykládala, věřil stoprocentně jen jednomu: že na dokončení projektu má eminentní zájem. Ale zda ho potřebuje jen

pro jeho schopnosti, nebo zda je v tom „mnohem víc“, jak tvrdila, to odhadnout nemohl. Stejně tak nebyl s to určit, jestli lhala, když tak vehementně prosazovala svou nevinu. Třeba ho opravdu podezírá z těch vražd, a přesto ho chce zpátky. Prostě nějak dokázala svůj strach překonat. A na chvíli se ovládl i on. Jistě v tom hrál roli příslib sexu, samota a možnost stát se uznávanou vědeckou kapacitou. Tak to aspoň vnímal.

„Kdo koho tady vlastně vodí za nos?“ zvedl kdosi v jeho hlavě výstražně prst.

Asi je to vzájemné, uzavřel úvahu, ochoten spokojit se s jakkoli chatrným zdůvodněním. Jen aby z ní už strhl plášť, zajel rukama pod operační úbor, přetáhl jí ho přes hlavu a na několik hodin unikl své samotě.

11

**Tentýž den,
středa 27. června, 6 hodin 47 minut**

Richard stál za Kathleen a pozoroval, jak policista dle jejích instrukcí vytváří portrét útočníka. „Je to on?“ zeptal se McKnight.

Pohlédla na obrázek hladce oholeného muže s kulatým obličejem a modrýma očima. Byl nakrátko ostříhaný a věkem se pohyboval v onom neurčitém pásmu mezi pětadvaceti a pětatřiceti lety. Alespoň Richard by se k jeho stáří konkrétněji vyslovit nedokázal.

Kathleen se nadechla, a protože pohybovala pravým zápěstím, přitiskla si na hrdlo gumovou podušku a odpověděla: „Ano.“ Podívala se na McKnigha a pak znovu na mladého policistu, který podobiznu podezřelého vyrobil. Mohla už i pootočit hlavou.

„Podobá se tomu chlapíkovi, co jste do něho narazil na chodbě?“ obrátil se na Richarda.

„Možná ano. Jak jsem vám řekl, vůbec jsem si ho nevšímal. Proběhl jsem kolem něj tak rychle, že jsem ani nezaznamenal ten smrdutý parfém. Tedy – pokud to byl on.“

McKnight mrkl na nástěnné hodiny. Ukazovaly 6 hodin a 51 minut. „Ukažte to i lékařům a sestrám, co měli noční službu,“ přikázal kolegovi. Ten si právě pořizoval kopii.

„Samozřejmě.“

Mladík zaklapl kufrík a odebral se do pokoje sester. Než se nadál, začaly se na něj ošetřovatelky lepit jako vosy na bonbon. Evidentně je uchvátil přinejmenším stejně jako jeho výtvar. Zvláště Richardova Nemesis s kroužkem v nose a azurovými očima jevila známky krajní fascinace. Richarda napadlo, zda policista někde v soukromí vyobrazí i ji.

„V tom případě pozor na její ostré špičáky,“ zabručel si pod vousy.

„... čím více svědků, tím lépe. Pomůže nám to maximálně se přiblížit podobě pachatele,“ objasnil Kathleen McKnight. „Potom rozešleme kopie po nemocnici a do sdělovacích prostředků a budeme čekat, jestli toho lumpa někdo pozná. Teď se tady trochu poohlédneme a zajistíme případné stopy. Přirozeně prozkoumáme taky vozík a archiv, hlavně onu skříň, kterou na něho Richard povalil. Uvidíme, jestli najdeme nějaké shodné otisky. Bohužel o tom ví tolik lidí, že...“

„Tady měl... latexové rukavice,“ skočila mu do řeči Kathleen.

„A nedivil bych se, kdyby je měl pořád a všude,“ pokračoval McKnight. „Ne. Nám pomůže ten portrét. Plus skutečnost, že motiv je nabílední.“

Richardovi zatrnulo. „Víte, ty náboženské bláboly nepodporují domněnku, že vymyslet racionální motiv patří k jeho silným stránkám.“

„O čem to mluvíte? Nepopíráte snad, že usiloval o život doktorky Sullivanové proto, aby nikomu nesvěřila, co se odehrálo při angiografii? Přirozeně nevěděl, že nám to už stačila říct. A na vás se zřejmě zaměřil, protože nechtěl, abyste se probíral kartami v archivu a odhalil, co se stalo s ostatními pacienty doktora Hamlina.“

„Jinými slovy, výkřiky o všemohoucím, Lockmanovo vypreparované srdce a ratolesti na místě činu vás prostě měly svést na falešnou stopu. Tolik námahy jenom proto, abyste ho považovali za blázna?“

„A proč ne?“

„Protože člověk, kterého jsem slyšel, by tak chladnokrevného kalkulu nebyl schopen.“

„Nenaznačuješ... snad, že... si nás... vybral... náhodně?“

„Pochopitelně že ne.“

„Výborně... Protože jediné... tak by do sebe... všechno... zapadalo. Musíme... vidět souvislost... mezi útoky... na nás a... vraždou Hamlina... a Lockmana.“

„Jinak se to opravdu zdůvodnit nedá,“ přidal se McKnight. „Na můj vkus je v té jeho pomatenosti až příliš mnoho logiky.“

Kathleen pohlédla z Richarda na detektiva s takovou lehkostí, jako by střídala partnery při tanci. „Ano... Určující je, jak mou... vraždu načasoval.“ Na jejím až dosud mrtvolně ztuhlém obličejí zakmitl život. „Bylo pro něj výhodné... zabít mě dřív..., než bych stačila... promluvit.“

„Ano,“ přikývl McKnight nadšeně.

„Kdybych si svoje... tajemství vzala... do hrobu..., vyšetřování... Hamlinovy... a Lockmanovy... smrti by... nabralo... úplně jiný... směr.“

Detektiv se rozzářil. „Taky si to myslím. Nikdy bychom nepřišli na to, že se zabývali čímsi podezřelým. A nic by nás nedovedlo k hypotéze, že zemřeli proto, aby mlčeli. Domnívali bychom se, že jakýsi maniak našel zalíbení v mrtvolách lékařů Městské nemocnice. Ze stejné nepochopitelného a zvráceného důvodu, pro který nechal na místě činu ty větvičky – jak připomněl doktor Steele.“

„Dokonale by... zamaskoval... pravou... příčinu.“

„Máte pravdu.“ připustil McKnight.

„Nebýt té... šťastné náhody..., že se mi... podařilo přimět... Richarda, aby... zavolał detektiva... McKnighta.“

Richardovi se zdálo, že vyšetřovatelovu tmavou tvář polil ruměnec. Ruku do ohně by za to nedal, ovšem potěšení, s nímž si s Kathleen přizvukovali, bilo do očí.

„Co o tom soudíte?“ obrátil se na Richarda. Na obličejí se mu ze samé radosti nad tím, že našel krásnou ženu, která s ním souhlasí, rozhostil připitomělý škleb. „Přesvědčili jsme vás?“

Richard měl sto chutí odpovědět, že jeho životní láska flirtuje, což zřejmě znamená, že má za lubem něco, co by se jejímu milému dvakrát nezamlouvalo, a tak se to pokouší prosadit přes McKnighta. Nakonec se ovládl a řekl: „Nevím. Ale čím víc spekuluju nad těmi výkřiky, tím se mi to jeví...“ Hledal vhodný výraz.

„Uhozenější?“ přispěchala mu Kathleen na pomoc a v koutcích úst jí zacukalo. „Samozřejmě že jednal... uhozeně..., když hrál... blázna. V tom je... celý vtip.“

McKnight se na ni podíval a vyprskl smíchy: „To se vám povedlo!“

„Díky.“

Proč na něho těma svýma kouzelnýma očima ještě nezamrká? divil se Richard. Stále nechápal, kam Kathleen míří. Na mrkání došlo o vteřinu později.

Páni, neubráníl se Richard úsměvu. „Možná byste mohli přestat s lichotkami a vysvětlit mi, proč by předstíral šílenství, když mě stejně chtěl zabít.“

„Kdo ví? Třeba chodí do herecké školy a nacvičuje novou roli,“ žertoval McKnight. „Ale teď vážně. Co podle vás bylo v té stříkačce? Měli jsme si asi myslet, že doktorka Sullivanová zemřela přirozeně. Nemohl si dovolit, aby někdo spojoval její smrt s těmi předchozími vraždami...“

Richard nespouštěl Kathleen z očí. Neměla by si odpočinout? Ale ačkoli byl ventilátor odpojen nezvykle dlouho, stopy po cyanóze v jejím obličejí nespatriil. Naopak, tváře jí hořely vzrušením. Tak zdravou barvu měla naposledy před dvěma týdny, než ji postihla mozková příhoda. A intelektuální hrátky s McKnightem ohledně jejího možného vraha jí paradoxně vhněly do žil novou krev. Snad v ní zmobilizovala síly představa jeho brzkého dopadení?

„... takže to musela být obtížně identifikovatelná látka.“

„Chlorid draselný,“ konstatoval Richard. Odpověď na tuto otázku už pochopitelně promyslel. „Opravdu to chceš poslouchat? Unikla jsi o vlasek,“ zeptal se Kathleen a stiskl jí ruku.

„Já to... vím.“

„Dobře.“ Nevydržel by se dívat na Kathleen a popisovat, jak málem zemřela. Upřel tedy pohled na McKnighta. „Zřejmě ho chtěl aplikovat přes kanylu. Zabrало by to jen pár vteřin, mezitím by předstíral úklid. Srdce by se zastavilo během minuty. V klidu by odešel, a nikdo by si nevzpomněl, že tam vůbec byl. Příčinu smrti by šlo určit stěží...“

Téměř si vsugeroval iluzi, že za něho mluví někdo jiný. Lékař vypráví o neštěstí neznámé ženy. Ale i tak se mu na mysl draly úděsné scény. Namodralé tělo. Kolem něho samí cizí lidé. Marně se pokoušejí přivést Kathleen zpět, pryč od smrti.

Po každé ráně defibrilátorem sebou končetiny křečovitě škubnou a potom bezvládně padají. A její dosud živé oči se upínají na něho.

„... vysoká hladina draslíku by se samozřejmě zjistit dala,“ pokračoval. Ze všech sil se snažil zachovat neutrální tón a chovat se, jako by podával výklad skupince mediků. „Přišlo by se s řadou zdůvodnění, od náhlého selhání ledvin po nedopatření ze strany ošetřujícího personálu. Třebaže by všechna z možných vysvětlení měla četné trhliny, nikoho by nenapadlo považovat takovou smrt za násilnou. Vrah by přirozeně musel realizovat svůj záměr dřív, než by se Kathleen někomu svěřila.“

„Což díkybohu udělala,“ zamumlal McKnight.

„Jako bych... zrovna... absolvovala... vlastní pitvu,“ prohlásila Kathleen.

Richard jí znovu stiskl ruku a políbil ji za ucho. „Už se umíš usmívat,“ zašeptal.

Tvář se jí rázem rozjasnila. „Taky jsem si... všimla... A podívej... na tohle,“ pochlubila se a prsty u nohou pohnula příkrývkou. Jako by tam schovávala myší hnízdo.

Richard se div nezakl radostí. „Kdy se to stalo?“

„V noci... A jak... dlouho jsem... už vydržela... bez ventilátoru?“ Tichý hlas nezastřel vítězoslavný tón.

„Něco přes hodinu a půl,“ odpověděl Richard a zkontroloval nasycenost krve kyslíkem.

Nevěřil vlastním očím. „Devadesát pět procent?“

„Co to znamená?“ zajímal se McKnight.

Richard polkl. „Skoro normální hodnota.“

„A nejsem... unavená.“

„To je skvělé, Kathleen. Vlastně fantastické.“ Byl u vytržení. Nikdy se s něčím takovým nesetkal. *Strmý vzestup a posléze smrt.* Vzpomněl si na vlastní slova, a zamrazilo ho.

„Promiňte, rád bych se ještě zeptal na pár drobností a potom už vás nebudu rušit,“ ozval se McKnight. Nastalá situace ho evidentně uvedla do rozpaků. „Tak, ty Hamlinovy karty, neřekl jste nám, co jste zjistil. Narazil jste na něco zvláštního?“

„Ne,“ zalhal. Nechtěl vykládat o pacientech, kteří zemřeli při převozu, o tom, že znovu krváceli, ani o tom, co by Kathleen zřejmě čekalo, i kdyby se uzdravila. Budoucnost ji děsí i tak. Nač to zhoršovat? Než přišel McKnight, zmínil se, že Hamlin posílal své pacienty do rehabilitačního centra Adély Blainové. Víc neprozradil. Taky navrhl, aby o fyzioterapeutce zatím mlčeli, protože by od ní rád vylákal karty jistých pacientů dřív než policie.

Ovšem McKnight se tak lehce oklamat nedal. „Vůbec na nic?“ zvedl tázvě obočí.

Richard se styděl. „Vyrušil mě, než jsem se k tomu dostal.“ Doufal, že se detektiv s nabízenou výmluvou spokojí. Všechno mu vyličí později – tedy kromě částí týkajících se Blainové. Ale ne před Kathleen.

Policistova nedůvěra vzrostla. „Určitě?“

„Nenašels... ani nic o... pacientech, kteří zemřeli... při převozu?“ vložila se do hovoru Kathleen. „Hamlin si... byl jistý..., že na to přijdeš..., když se k těm... kartám... dostaneš.“

„A ten chlap,“ naléhal McKnight, „se zřejmě bál nejenom toho, že to tajemství objevíte, ale taky toho, že to bude brzy. Proč by se jinak na vás tak vrhl? Mohl se přece vrátit k doktorce Sullivanové.“

„Tvrdil, že musí odčinit zlo, které jsem napáchal.“

Richardova poznámka na vyšetřovatele žádný dojem neudělala.

„Co tím sledujete?“ zvedl obočí o další centimetr.

Ach jo, McKnight coby policista je dneska v kondici a nejspíš mu moje tajnůstkářství začíná lézt na nervy, pochopil Richard. Přesto však vytrval v odhodlání neprozradit nic, co by Kathleen rozrušilo. „Stojím si za tím, že ten chlap duševní chorobu nepředstíral. Na akutním příjmu se s podobnými případy setkávám celkem často.“ Richard si sám sobě začínal být protivný. „Jistě uznáte, že není zcela normální, aby vrah nechával na místě činu halouzky. A když ještě vezmu v úvahu to, jak se choval v podzemí, je jasné, že psychicky není v pořádku. Opravdu. Nezdálo se mi, že by něco hrál.“

„Co z toho tedy podle vás vyplývá? Že se jedná o mentálně vyšínutého jedince, útok v archivu nebyl součástí dobře připraveného plánu a s těmi vraždami nemá nic společného...“

„Ne, to vůbec ne,“ ohradil se Richard. S úžasem pozoroval, jak snadno může malicherně nicotné hašteření přerůst v otevřenou hádku. Nechtěl přece víc, než odvést McKnightovu pozornost od těch záznamů! „A stejně jako vy si myslím, že ty karty vnesou do případu nové světlo. Prostuduju je co nejdřív.“ S detektivem všechno projedná venku. „Doufám, že se vaši muži v archivu nezdrží dlouho.“

„Nařídím jim, aby vás tam pustili.“

„Výborně. Potřebujete ještě něco?“

„Jo. Rád bych věděl, jestli máte tušení, kdo jsou ti ostatní, o nichž se Lockman zmiňoval.“

Richard si okamžitě vybavil tři jména: Francesca Downsová, Paul Edwards a Adéle Blainová, své rozhodnutí mlčet však nezměnil.

Postřehl, že McKnightovo naladění kleslo z nuly hluboko pod bod mrazu.

„Pane... vyšetřovateli,“ vstoupila do jejich dialogu Kathleen. „Richard se... chová tak... neomaleně, protože... mě nechce... vyděsit.“

„Nic nevím,“ bránil se lékař.

McKnight vytrvale probodával Richarda sžíravým zrakem, ale nevypadlo z něj ani slovo.

„Miláčku, řekni mu to... Budoucnost... vidím v... nejčernějších barvách... Nic nemůže... předčít mé... nejstrašnější obavy.“

Richard se vymanil z pomyslného žaláře McKnightova neúprosného pohledu a podíval se na Kathleen. Jak je statečná, žasl. Navzdory takovému omezení vykouzila náznak úsměvu a Richard věděl, že má pravdu. Nebylo v jeho moci ji uchránit. „Dobrá,“ svolil konečně. Pohládl ji po skrání a vylíčil McKnightovi všechno, co původně neměla slyšet. Potom naléhala, aby detektivovi vysvětlil nutnost zabývat se – pokud možno nenápadně – kartami pacientů, kteří prošli rehabilitačním centrem Adély Blainové.

„Tu asi tak snadno neoblafneme. Jestli nemá čisté svědomí, okamžitě zavětrí léčku,“ podotkl vyšetřovatel, když Richard skončil. „Ale k těm záznamům se dostaneme. Na něco určitě přijdeme.“

„A já... vím, jak na to,“ pochlubila se Kathleen. Oba muži na ni tázavě pohlédli. „Pošlete mě k ní... jako pacientku.“

Tou dobou o několik poschodí výš Paul Edwards telefonoval. Použil soukromou linku a mluvil tak stísněně, jako by ho někdo držel pod krkem. „Čenichá tady spousta poldů. Nevím přesně, kde má Downsová podklady, výsledky zkoušek a podobně. Ted' však není vhodná chvíle sebrat se a jít čmuchar k ní do pracovny.“

„Můžete to přece dostat z harddisku.“

„Pokusil jsem se. Všechna data má bohužel bezvadně zabezpečena.“

„Jde po ní policie?“

„Nejspíš ne.“

„Co Hamlinův výzkum? Je pravděpodobné, že detektivové, kteří vyšetřují jeho smrt, na něco narazí?“

„Určitě ne. Podstatné informace naštěstí uchovával u Adély Blainové, tedy mimo objekt nemocnice. Takže dokud nebudou mít důvod šťourat se v jejích lejtrech, žádné nebezpečí nehrozí.“

„A ty získat můžete?“

„Doufám, že ano. Naše vztahy se však přílišnou vřelostí nevyznačují a na počítače je Blainová ještě větší machr než Downsová.“

„A Norris? Bez jeho práce jsme ztracení.“

„Předpokládám, že to má v laboratoři. Dejte mi čas, ted' nic podnikat nemůžu.“

„Musíte jednat okamžitě, milý příteli. Chtějí ten materiál hned, dokud o jeho obsahu nikdo neví. A kromě toho bych vás rád upozornil na skutečnost, že se slíbenou odměnou smíte počítat jen tehdy, zaručí-li jim výsledky vašeho výzkumu minimálně dvouletý náskok před zbytkem světa. Musíte se tedy postarat o to, aby vaši kolegové mlčeli. Jakmile někdo z nich něco zveřejní, nebo dojde-li během vyšetřování těch vražd k nějakému úniku informací, a náš projekt se stane hitem všech zpravodajských relací, je po všem. Jistě chápete, že by nikdo nezaplatil čtyři miliony za něco, co by se za pár týdnů dozvěděl z internetu.“

„S tím si nedělejte těžkou hlavu. Celou situaci mám pod kontrolou,“ tvrdil Edwards. Ačkoli se snažil působit přesvědčivě, cítil se přesně opačně. V luxusním zrcadle, jež tvořilo vkusný doplněk k dvěma křesílkům z doby Ludvíka XIV., zachytil svůj odraz. Kůži na obličeji jako by měl o číslo větší: byla povislá a vypadalo to, že se každým okamžikem utrhne a pleskne na podlahu. Budil dojem člověka, jenž by nezvládl ani cestu na toaletu, aniž by se potřísnil, říkal si, a fakt, že ho osoba na druhém konci drátu nevidí, přijímal s povděkem.

Zavěsil a nepřítomně zíral na tácek s croissanty, které mu přinesla sekretářka. Znechuceně podnos odstrčil. V žaludku se mu nafoukla obrovská bublina plná kyseliny.

Do dlouhého úzkého pokoje se vedral tenoučký paprsek ranního slunce, vyhlédl si ho a nemilosrdně ho přišpendlil ke zdi. Nebude uhýbat bolesti, protože si ji zaslouží. Ať jeho pokání ukončí On. Ustavičně hloubal nad tím, kde se dopustil chyby. Vždyť Steela mu do cesty seslal Bůh. Byl o tom přesvědčen. Zasáhl, protože si přál, aby mise probíhala jinak. V rozmezí několika hodin by Peklu vrátil dva Satanovy přívržence. Tak slavnou noc Boží legie nepamatuje.

A zatím se z triumfálního vítězství radoval Dábel!

Protože jsem se nechal zmást podlémy ambicemi a nedbal jsem příkazů.

Před chvílí zdolal schody ke svému zanedbanému obydlí, zavřel za sebou dveře a klesl na zem. Strop kdesi vysoko nad ním připomínal víko rakve. Při úprku ulicemi se zpotil a jeho tělo teď vydávalo odporně nakyslý zápach. Ten se mísil s ostatními pachy tohoto zatuchlého kutlochu. Mezi všemi převládal odér zaschlé moči. Linul se z dřevěné podlahy a vytrvale vzdoroval všem pokusům o odstranění. Navíc měl dojem, že v budově je neustále cítit vařená kapusta.

„Bože, promiň, že jsem tě zklamal,“ brebentil pořád dokola. Hledal v těch slovech útěchu, která nepřicházela.

Vstal a začal přecházet z místa na místo. Pak se přesunul do trojúhelníkovitého prostoru vedle špinavého dřezu. Tato titěrná část

bytu sloužila jako kuchyň. Sotva však pojala mikrovlnnou troubu, poličku na talíře a skříňku na nádobí. Na pouhou představu jídla reagovaly jeho útroby mohutným zakručením.

Po pár krocích se zhroutil na matraci do zašlých prostěradel. Byla šedá od věčného praní a poskvrněná od jeho poklesků. Do zmuchlaného prádla vsáklo aroma, jež nedokázalo odstranit žádné mýdlo. Za svou slabost se styděl, zejména v obzvláště deštivých dnech, kdy ostře páchnoucí čpavek předčil svou razancí hrášek a kvašené zelí.

Mrkl na hodinky, převalil se na břicho a zapnul malou přenosnou televizi se zabudovaným videem. Stála na jedné z mála židlí, které vlastnil. Zajímalo ho, zda se informace o útoku na Steela a Sullivanovou objeví v regionálním zpravodajství. Přečkal reportáž o bojích mezi Izraelci a Araby, reklamu na šampon a vyslechl si, jak by se měl řešit problém s odbory.

Potom:

„... přinášíme vám šokující odhalení. Jde o vraždu dalšího lékaře Městské nemocnice v New Yorku, radiologa Matta Lochmana, jenž byl včera večer nalezen ve svém domě. Jeho tělo bylo – jak uvedl jistý zdroj – zohaveno. Policie odmítá jakékoli spekulace ohledně možné souvislosti s vraždou jiného lékaře téže nemocnice, neurologa Tonyho Hamlina, k níž došlo o den dříve. Nicméně sestra, která si nepřeje být jmenována, tvrdí, že Hamlin s Lockmanem jsou podezřelí z provádění neobvyklých lékařských postupů přímo na nemocných. A právě jednu z těchto pacientek se včera, těsně před půlnocí, někdo pokusil usmrtit. Vzápětí došlo k útoku na lékaře, který se v kritickém okamžiku nacházel sám v centrálním archivu, kde prověřoval karty zmíněných specialistů. I k tomuto případu se policie odmítla vyjádřit. Ve spojitosti s těmito podivnými událostmi však bylo vyhlášeno pátrání po muži, jehož domnělý portrét právě vidíte. Policie žádá všechny občany, kteří o tomto člověku mohou podat jakoukoli informaci, aby se obrátili na...“

Zaraženě hleděl na obrazovku.

Nejdřív se snažil přesvědčit, že to není on.

Brzy však nezbyvalo než vrátit se nohama na zem. Byl vzteky bez sebe. Může za to ta mrcha Sullivanová! Ta jim ho popsala!

Musí se někam schovat. S sebou si vezme jen pár nezbytností.

Přistoupil ke své největší cennosti: vedle okna stál počítač s klávesnicí a tiskárnou. Otvíral mu bránu do světa, jemuž se z třpytivých lákadel dole na ulici nevyrovnalo nic, ani prostitutky. V neutěšených interiérech jeho bytu se vyjímal jako běžová svatyně. Plnil funkci zpravodajského centra a pojil ho s rodinou, kterou si sám zvolil. Její členové zasvětili svůj život jedinému – ukončit masakr. A zde se také dozvídal, jak ve společném snažení postupovat dál.

A teď od svých blízkých potřebuje pomoc.

Během několika vteřin věděli o jeho nepříznivé pozici všichni. Jejich organizace neměla hierarchii ani seznamy členů, a právě proto ji bylo nesnadné najít a zlikvidovat. Přesto se však jeho soukmenovci byli schopni okamžitě připravit k akci. Do hodiny někdo z nich stane na jeho prahu.

Rychle si obstaral šroubovák a odsunul matraci. Podlahová prkna pod ní byla vypáčená. Když zvedl několik prken, naskytl se mu pohled na miniaturní sklad základního vybavení.

Vzadu byl zastrčen jakýsi zmačkaný ranec, z něhož číšel hnilobný zápach. Když jím pohnul, vyrušil hejno much. Skrz tenkou látku dokonce vnímal pohyb jejich křídel. Potom vzal karabinu M-4. Tou zastřelil Hamlina. Koupil ji před lety v jednom obchodě s loveckými potřebami severně od Buffala, v oblasti kolem Niagarských vodopádů. Ale kousky, na něž byl nejvíce pyšný, ležely vedle – byly to dvě waltherovky. Kdysi k nim patřila ještě jedna. Na tu noc, kdy unikal před policií, nikdy nezapomene. Otec mu je hodil z okna jakéhosi motelu v Rochesteru. Třetí si nechal, aby odvedl pozornost strážců zákona od svého syna. Vzpomínka na tu událost mu v duši ztvrdla jako kůže kolem jizvy. A vždycky když hladil jejich pažbu, se ho zmocňoval dojem, že člověk, který je držel v ruce několik minut před tím, než zemřel smrtí hrdiny, se s ním ještě jednou loučí.

Pak vytáhl krabičku s náboji a trubky s plastickou trhavinou a hřebíky. Aktivovaly se na dálku nebo časovými spínači. K výrobě přístrojů pro odpalování na dálku se využívalo ovladačů, které původně sloužily k otvírání aut. Měly dosah kolem padesáti metrů. Pak sáhl po lahvičkách s léky. Ty shromažďoval léta. Uložil je do bedny a volný prostor vycpal ponožkami. Nakonec přišly na řadu brožurky, jejichž obsah se neodvážili uvést na svých webových stránkách, příručky pro potenciální členy Boží legie a instrukce, jak sestavit a nastražit plastickou bombu. Všechny předměty bude mít neustále u sebe. Chce-li započatou práci dokončit, musí se pohybovat rychle. Jeden útok bude následovat za druhým. Samozřejmě se už nebude řídit doporučeními, kdy má koho zneškodnit. Tím by se zbytečně vystavoval dalšímu riziku. Nemůže si dovolit někde zevlovat a čekat na vhodnou příležitost. Jeho obrázek ukazovali v televizi a co nevidět vyjde ve všech místních novinách. Bylo by jen otázkou času, kdy si ho někdo všimne a znemožní mu jeho poslání završit.

Čím víc přemýšlel, tím víc se bál, že neuspěje. Opakovaně se uklidňoval, že nebojuje proti policii nebo jiným světským silám. On přece vede válku proti Satanovi. Toho musí zničit! Spočine v Božích rukou – zda živý nebo mrtvý, na tom nezáleží.

Navlékl na sebe sportovní soupravu s kapucí, sbalil si zbytek věcí a slupl pár acetaminofenů. Potřeboval se zbavit bolesti svalů, která se po noční námaze dostavila. Pak obrátil kapsy uklízečské haleny a zkoumavě se zadíval na věcičku, kterou našel v archivu. Zachráně s její pomocí něco z toho, co tak diletantsky zpackal?

Vrátil se ke klávesnici. Požádá své druhy, aby mu poskytl speciální prostředky. Bez nich úkol nesplní. Musí získat mačetu, dostatečně velkou bundu s lemem, do něhož by se dala zbraň zašít, pouzdro na čepel, kolo, líčidla, umělé vousy a paruku.

Je připraven. Během jednoho cvičení nespál dvaasedmdesát hodin. K dosažení cíle by to při troše štěstí mělo stačit. Možná to bude málo. Ale on neustoupí. Nikdy!

Ted' mu nezbyvá než čekat na své přátele. Aby si zkrátil dlouhou chvíli, vytáhl z peněženky starou fotografii. Byla zpřehýbaná a

zobrazovala světlolasého muže a malého chlapce. Stáli před stanem, u nějakého jezera, drželi udici s rybou a pózovali před fotoaparátem. Hochovi mohlo být deset a spontánně se radoval. I onen muž se usmíval. Ale úsměv na jeho voskovém, ztrhaném obličejí se zapadlýma očima působil strojeně. Jako by ho někdo vyřezal do dřeva.

12

Tentýž den, středa 27. června, 9 hodin 45 minut

Koronární jednotka

Městská nemocnice v New Yorku

Všude okolo samé monitory. Tepny, žíly a vůbec všechno prorostlé katetry jako kořeny rozbujelého plevelu. Každý úder srdce, každé nadechnutí, minimální změna tlaku se promítá do neonově zelených čar a věčného pípání.

Francesca Downsová vklouzla do pokoje svého pacienta a zamířila k jeho posteli. Norris kráčel za ní.

„Ráda bych vám představila pana Ralpha Coadyho, pane kolego,“ řekla Downsová.

„Těší mě,“ natáhl k němu Norris paži.

Nemocný s namodralou masitou kůží ležel podepřený polštáři a na napřaženou ruku zíral, jako by očekával pořádný políček. „Jak je možný, že jste tak štíhlej?“ zaskuhral. „Kdybych byl jako vy, nedostal bych se do téhle šlamastyky.“

Norris se uculil.

„Moje přítelkyně, můj Králíček, navrhla, abysme se zúčastnili tanečního maratónu. Dvacet čtyři hodin v kuse! Prý abych zhubl! A teď to mám.“

„Pan Coady se zotavuje po včerejší operaci. Provedla jsem rozšíření dvou důležitých cév,“ pronesla Downsová.

Coady se zatvářil znechuceně. „Prošpikovala jste mě skrz naskrz.“

„Jak se vám dýchá?“

„Mizerně. Vůbec celej se tak cítím.“

„Předkloněte se a zhluboka dýchejte.“ Downsová si nasadila stetoskop a vyšetřovala pravou stranu hrudníku. Posléze se energickým pohybem přesunula vlevo. „Trochu vody nám tam ještě

zbylo,“ prohlásila nakonec a sedla si na okraj lůžka. Sejmula stetoskop z uší a nechala ho volně viset kolem útlého krku.

„Došlo k výraznému poškození levé komory a teď vám dáváme prostředky na odvodnění.“

„Myslíte ty injekce a prášky? Proto musím každou chvíli na záchod?“

Downsová mu položila ruku na rameno a mile se usmála. „Ano. Zbaví vás přebytečné tekutiny.“

Norris se přistihl, jak na ni nepokrytě civí. Sluší jí to. Plet' má naružovělou, hebkou od toho, jak se milovali. A jaká v ní musí být ohnivá síla, když dokáže vlévat naději do žil i těm, jejichž dny jsou spočteny.

„No, tak to jsem rád,“ oddechl si Coady. „Už jsem si začínal myslet, že jsem chytil kapavku nebo že mám zase prostatu. Jak dlouho mi to ještě budete dávat?“

„Léky už budete potřebovat pořád. Jak moc je srdeční stěna poškozená se dozvím z echokardiogramu. Ale už teď je jisté, že vaše srdce nebude fungovat jako předtím.“

Lehce se usmál. „Chcete naznačit, že nebudu moct chodit na taneční maratóny?“

„To bude záležet na vás. Přiměřená fyzická činnost je součástí zdravého životního stylu.“

„Já mám radši ploužáky. Je to víc sexy.“

Downsová odhalila dva řádky nádherných bílých zubů. „Já taky.“

Několikrát polkl, odkašlal si a nakonec se osmělil: „A co sex?“

„Myslím, že vaše starosti jsou předčasné. Běžně doporučujeme návrat k normální sexuální aktivitě po třech měsících.“

„Po třech měsících? Ježíšikriste! My s Králíčkem nevydržíme bez sexu ani tři dny,“ vyděsil se.

Downsová se zachichotala. „Má to ale štěstí, ten váš Králíček.“

Znova několikrát polkl: „A budu to moct dělat... stejně?“

„Pravděpodobně ano. Ale jak jsem vám řekla, příliš předbíháte. Provedeme testy a zjistíme, jakou zátěž vaše srdce v následujících týdnech snese.“

„Pravděpodobně?“ opakoval. Její další slova zřejmě nevnímal.

„Jen klid. Teď bude prostě nahoře dáma. Určitě se vám to bude líbit.“

Znovu polkl, znovu si odkašlal, znovu sebral odvahu: „A lítání?“

Downsová se zašklebila. „Tak v tomto ohledu pro vás nemám příznivou zprávu. Nemusím vám snad zdůrazňovat, co nařizují předpisy, že ne?“

Mlčel a prsty si projížděl upravenými, ale přece jen už řídnoucími a prošedivělými vlasy.

Norris stál u nohou postele. Všiml si, že se v Ralphových očích zatřpytily slzy. Před minutou tam ještě nebyly.

„Já ta pravidla změnit nemůžu,“ konejšila ho Downsová. „Co jiného vám mám říct?“

„Dejte mi naději. Aspoň špetku. Určitě se dá něco dělat. Sestry tvrdily, že pracujete na nějaké experimentální metodě. Třeba by mi to pomohlo. Hlásím se jako dobrovolník. Na rizika kašlu. Vždyť je mi teprve pětadvacet a lítání je pro mě všechno. Je to celej můj život. Nic jinýho pro mě nemá takovej smysl. Je to jediná věc, na které mi záleží. Zaučuju nováčky. Vždycky volají mě! Jak mám bez toho žít?“

„Vaše rodina a Králíček vás kvůli tomu jistě nepřestanou mít rádi.“

„Jaká rodina? Moje první žena mě opustila, protože jsem byl pořád pryč. Děti nemám. A Králíček? Přitahuje ji jenom to, že lítám. Jinak by se mnou nezůstala ani hodinu.“

„To je absurdní. Je na ní vidět, jak vás obdivuje...“

„Přestanu lítat, a do půl roku zvedne kotvy.“

Downsová neodpověděla.

Ten by se hodil, pomyslel si Norris – ideální věk, krach na vrcholu kariéry a naprosté zoufalství – přesně jak Francesca předvídala.

„Nemůžete zvážit transplantaci?“ nevzdával se Coady. „Dejte mi nový srdce. Jsou toho plný noviny.“

Downsová zavrtěla hlavou a sveřepě sevřela rty. „Pořád jste na tom lépe, když máte vlastní srdce. Transplantace není všelék. Uplatňujeme ji pouze u pacientů, kteří by jinak zemřeli.“

„Ale já se cítím, jako bych měl natáhnout bačkory. To se nepočítá?“

„Obávám se, že ne.“

„Přece mě jen tak neodepíšete. Provádí se výzkum, každou chvíli se přijde s něčím novým. Snad se aspoň rýsuje nějaká možnost... Peníze nejsou problém. Můžu si to dovolit. Jsem finančně zajištěnej a Králíček dělá do počítačů...“ Hlas se mu zlomil v půli věty. Po tvářích, které vypadaly jako použitý papírový kapesník, se mu řinuly tiché slzy. Rameny mu cloumaly neslyšné vzlyky, ale ani nehlesl. Ohromnou silou vůle dusil všechnu bolest v sobě, v hrudníku, hned u srdce, které ho zklamalo.

Downsová seděla vedle něho a hladila ho po předloktí. Zdálo se, že konejší dítě, které upadlo.

Pád z velké výšky se přežít nedá, uvědomil si Norris. Při představě, že by se v podobné situaci octl on sám, mu zatrnulo. Být tak nečekaně a tak krutě odsunut na vedlejší kolej!

Když k němu Downsová vzhledla, přikývl na znamení souhlasu.

„Víte, Ralphe, nehodlám ve vás vzbuzovat plané naděje, ale taky nechci, abyste propadl hluboké skepsi. Doktor Norris je můj kolega. Společně pracujeme na vývoji metody, která způsobí převrat v dosavadním způsobu léčby některých onemocnění. Nebojím se použít pojmenování *zázrak*.“

Její slova mu zpočátku zřejmě nedošla, protože dál ležel s hlavou zakrytou dlaněmi a celé tělo se otřásalo křečovitým pláčem. Ale když se na ně znovu podíval, výraz jeho obličeje uvízl kdesi mezi krajním zármutkem a neschopností uvěřit. „Prosím?“

„Musíme však trvat na tom, že se o této věci nebudete nikde šířit,“ pokračovala. „Jinak je konec. Souhlasíte?“

„O co jde?“

„Budeme vás informovat jen v základních bodech. Jedná se o náš původní projekt, a proto vše uchováváme v tajnosti. Z obav před plagiátory. To jistě chápete. Další podmínka je, že proti zveřejnění svého případu nebudete mít námitky. Uspořádáme tiskovou konferenci a předáme podklady médiím. Náš postup vyvolá totiž ještě větší senzaci než první transplantace srdce.“

„Souhlasím. Hlavně mi už vyklopte, co to je.“

„Jste srozuměn se skutečností, že pojišťovna kryje jen náklady nepřesahující rámec běžného ošetření? Zbytek budete muset uhradit z vlastní kapsy,“ doplnil lékařku Norris. „Týká se to i laboratorních vyšetření. Samozřejmě vám připravíme podrobný rozpis. Navíc se písemně zavážete k mlčenlivosti. Za porušení této smlouvy budete výrazně – opravdu výrazně – pokutován.“

„Jo, jo, jo. Tak co je to za zázrak?“

„Dočkáte se. Brzy se přesvědčíte na vlastní oči. Dneska si začnete sedat. Vždy na deset minut. A pokud to půjde dobře, posadíme vás na vozík a převezeme do laboratoře doktora Norrise. Mezitím vyhotovíme smlouvu, a až ji podepíšete, budete smět nahlédnout do mikroskopu. Uvidíte něco, čemu se vám nebude chtít věřit.“

Norris se ještě seznámil s několika dalšími možnými kandidáty a po půl hodině opustil oddělení. Tak to bychom měli, těšil se. Infarkt postihne každým rokem milion Američanů, půl milionu zemře na srdeční chorobu – teď může být všechno jinak. Ohromí celý svět! Coady je optimální. Zda si někdy zalétá, je ve hvězdách. Ovšem jeho případ – případ člověka, který mnohé ztratil, a všechno získá – bude inspirovat davy nemocných. Poptávku po nové technologii nikdo nezastaví. Kristepane, budou se natahovat po Nobelovce! A kromě toho získal zvláštní prémii: vrátila se k němu Francesca. Bože! Jako by dostal milost na popravišti!

Sotva se postavil k výtahu, otevřely se dveře a z kabiny se vyrojilo hejno policistů. Každý byl vyzbrojen zápisníkem a diktafonem.

„... ukažte jim ten nákres. Kdyby byl ten chlap někomu povědomý, hned ho vyslechnu...“

„... kdo má soupis zdravotníků, kteří ošetřovali Hamlinovy pacienty...“

„... já si vezmu doktory...“

Cesta dolů trvala nezvykle dlouho. Výtah zastavoval v každém poschodí a otevřenými dveřmi se Norrisovi pokaždé naskytl podobný výjev: policista v tmavě modré uniformě a kolem něho v pracovních

úborech lékaři, praktikanti, sestry a zřízenci. Všichni se na cosi upřeně dívali.

Norrise zachvátila zlá předtucha. Při nejbližší příležitosti vystoupil a vtlačil se mezi ostatní lékaře, kteří naslouchali drobné blondýnce v tmavém stejnokroji. Mohutný opasek se zbraní podtrhoval dívčí křehkost. Jejímu výkladu Norris dobře rozuměl už od výtahu.

„... takže pokud ho někdo viděl nebo se domnívá, že byl v posledních letech svědkem neobvyklých praktik...“

Samozřejmě předpokládal, že se policie o dění v nemocnici bude podrobně zajímat. Když však viděl množství uniformovaných jedinců a slyšel, jak nebezpečně blízko jejich tajemství se pohybují, jeho euforie zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Do morku kostí mu pronikl obrovský strach. Zářná budoucnost se hlasitě vysmívala, jelikož věděla, že unikla.

Jako v zimničním třesu spřádal scénáře vlastního osudu, ale v každém byl jen politováníhodným hrdinou rítícím se po šikmé ploše. Detektivové motiv obou vražd jistě odhalí. To je přivede k němu. Budou Blainová s Edwardsem mlčet? Těžko. Z informací, které má, lze soudit, že ho zrovna teď udávají. Ty jejich schůzky! Představa, jak se někde u večere domlouvají na jeho zničení, se mu jevila jako velice reálná. A Francesca? Znova o ní zapochyboval. Spolčila se s nimi i ona? Že by za jeho pádem stáli všichni tři? Ušklíbl se. Proč by ho nemohla vysát a potom odkopnout?

Náhle se za svou podezíravost zastyděl. Jak málo jí důvěřuje! Paranoia, to by mu scházelo! Následující minuty se ujišťoval, že žena, která se mu před několika hodinami cele oddala, by tak zrůdné zrady nebyla schopna. Vždyť i její sen shořel jako troud. Oba jsou na tom stejně.

Policistka se zřejmě chystala svůj proslov ukončit:

„... vaše prohlášení budou hodnocena jako důvěrná. Kdyby někdo stál o setkání mimo budovu nemocnice, může nám samozřejmě zatelefonovat...“

Viděl špatně, a tak se musel trochu posunout. Konečně si všiml podobizny mladíka s kulatým obličejem. Vůbec ho neznal.

„Kdo to má být?“ zeptal se poblíž stojící sestry.

„Copak jste se ráno nedíval na zprávy?“

„Ne, byl jsem...“ Najednou v něm vytryskla žádost znovu se milovat s Franceskou. Jak se nabízela, jak po něm toužila...

„To je ten, co ho hledá policie. Podezírají ho z vraždy obou doktorů.“

„Tohohle?“ Stále byl pevně přesvědčen, že člověka na obrázku nikdy neviděl. „Jak se jmenuje?“

„To se právě neví. Proto nechali kolovat tu podobiznu, kdyby ho náhodou někdo poznal.“

„A?“

„Zatím nic. Aspoň tady ne.“

Norris se znovu zahleděl na portrét podezřelého. Když se soustředil na oči, kmitl mu hlavou náznak myšlenky. Do konkrétnějšího tvaru však nevykrystalizovala.

„Vám je povědomý?“ zeptala se.

„Ne. Myslím, že ne. Chvilku jsem měl pocit, že mi někoho připomíná, ale asi jsem se spletl. A jak se vůbec dozvěděli, že vypadá zrovna takhle?“

„No vy jste teda opravdu mimo. Včera se vkradl na jipku a chtěl něco píchnout doktorce Sullivanové.“

Norrisovi přeběhl po zádech mráz. „Cože?“

„Jo. Prý zaútočil i na doktora Steela.“

„Na Steela?“

„Jo. Když pročítal karty v archivu. Z něčeho oba doktory podezírá.“

„Aha,“ pokusil se o co nejledabylejší tón. Musí se tvářit, že je prostě jen zvědavý. Uvnitř ho však ovládl chaos. Neměl nejmenší tušení, co se děje. A fakt, že je mu v patách i Steele, mu najednou připadal podružný.

10 hodin 30 minut

„Dobrý den, paní Sullivanová. Jmenuji se Adéle Blainová. S vaším případem mě seznámila paní Josephine O'Brienová.“

Kathleen otevřela oči. Jemná, upravená žena u nohou lůžka byla přesným opakem představy, kterou si o majitelce rehabilitačního centra vytvořila. I když nad fyzikem své budoucí terapeutky příliš nepřemýšlela. Černá barva pleti ji nepřekvapila. Spíš tělesná konstituce. Očekávala někoho velkého. Kdo by naháněl hrůzu? Ale krátce střižené vlasy, béžový kostýmek pod lékařským pláštěm a tři zlaté řetězy kolem krku dělaly z Adély Blainové jakousi exkluzivní mahagonovou figurínu. „Jste hodná..., že jste se... obtěžovala.“

„Doporučoval mě i Richard?“

„No, ano... Říkal, že... jste odbornice... na slovo vzatá... Chudák..., je z toho... celý špatný... Myslím, že... tak daleko dopředu... ani neuvažoval... Nevěřil..., že budu... rehabilitaci vůbec potřebovat... Všichni jsou ohromeni..., že to jde... tak rychle... A Richard... je rád, že... se odsud dostanu... do bezpečí... A že to bude... brzo.“

Ve skutečnosti se však Richard stavěl zásadně proti. „Pokud s tím má něco společného a přistihne tě, jak se pídíš po Hamlinových záznamech, může to s tebou špatně dopadnout.“

„S vámi taky..., pane Šmejdile,“ odsekla. „Jen si nemysli..., že ji oblafeš... Tvrzení o... kontrole ji... asi moc... nepřesvědčí.“

McKnight nakonec rozhodl, že Kathleen přidělí nepřetržitou policejní ochranu. „A jako úřední osoba žádné nelegální kličky nedoporučuji,“ varoval je oba. „Ale sekretářky, sestry i zřízenci ledasco napovídají. Třeba nám bude přát štěstí a s pomocí doktorky Sullivanové na něco pozoruhodného kápneme. Kdybychom tam vtrhli a ztropili melu, nebyli bychom zřejmě o nic moudřejší než teď. V tom jste měl, Richarde, pravdu.“

Kathleen se zamlouvalo, že McKnight oslovil Richarda křestním jménem. V tu chvíli měl mnohem blíž ke kamarádovi, který to myslí dobře, než k nekompromisnímu policistovi. Jelikož Richardovi došly argumenty, nezbylo mu nic jiného než se podvolit. O

zprostředkování požádá Jo O'Brienovou. „Blainová totiž občas na akutním příjmu provádí takzvaný průzkum peněženek. Srozumitelně řečeno, vyhledává pro své rehabilitační centrum solventní klienty. Hraničí to s lovem na pacienty,“ vysvětloval. „Kathleen pro ni bude přijatelná. Vezme tě, i kdyby se jí nechtělo. Odmítnutí by příliš bilo do očí. Přejde sem proto, aby si obstarala klientelu, a tak si nedovolí říct ne. Svým zájmem o dobře situované a známé lidi je proslulá, takže by to přinejmenším působilo nepatříčně, neřku-li podezřele.“

Blainová si k posteli přisunula židli a posadila se. „Jo mi vyprávěla, že se vás a doktora Steela někdo pokusil zabít. To je hrůza!“

Zděšení vypadalo autenticky. Její oči však byly jaksi nacvičeně neprůsvitné. Jako by se bránila, aby se v nich někdo vyznal. Kathleenině bystré mysli netrval výběr vhodné odpovědi déle než zlomek vteřiny. Blainové však ono nepatrné zakolísání neušlo. Obě ženy se na sebe pátravě zahleděly. „Ano, bylo to strašné... Ani na to... nechci myslet... Děkuji vám, že... jste si... našla čas... Zajímalo by mě..., jestli se dá... ještě něco... dělat.“

„Ale samozřejmě, drahoušku.“

Její tvrdé rysy už nepůsobily stroze a nepřístupně. I v očích se ukázalo trochu přívětivosti a ještě cosi – lehce postřehnutelný smutek, tak běžný u většiny starších lékařů. Pramenil z trvalé blízkosti utrpení a smrti. Ale Kathleen měla dojem, že vidí i stopy po zklamání v osobním životě. „Věřte mi,“ pokračovala Blainová, „že si dokážu představit, jak vám je. Mrtvice zničí tolik lidí. Uloupí jim všechno – hlavně když jsou mladí. Ale vy byste nemusela sdílet osud těch nebožáků. Prostudovala jsem si vaši kartu – děláte velké pokroky.“

Kathleen zaplavila vlna nelíčeného rozhořčení.

„Velké pokroky...? Tak tomu... říkáte? Sotva pohnu... rukama a prsty... u nohou... Pěkné pokroky!“

Žal v očích terapeutky se stal ještě zřejmější. „Máte pravdu, má milá. Je to těžké.“

„To tedy je. A věřte mi, že... už mě to šťve... Unavuje mě, jak... mi pořád... někdo tvrdí, že... ví, co to... je... Houby ví... Nedoжду ani... na záchod... Vy takové... problémy nemáte... A tyhle pahýly,“ stáhla prsty na levé ruce do jakéhosi pařátu, „... byly kdysi... schopny... nejjemnější práce... pod mikroskopem... Ted' neudrží ani... přibor. Vsadím se, že... jdete dneska na... večeři. Já ne... To si pište... Ale nejhorší ze všeho je..., když si vybavím... muže, kterého miluji..., a přemýšlím, jestli... mu někdy... jako žena... poskytnu víc... než nafukovací panna...“

„Vážená doktorko Sullivanová,“ přerušila ji Blainová. Vstala, nahnula se k pacientce a oběma rukama ji pevně uchopila za bradu. V onom stisku nebylo nic láskyplného. Kathleen ucítila směs velmi příjemného parfému a nakyslého alkoholového puchu. „Ted' mě, drahoušku, dobře poslouchajte. Nikdy neslibuju něco, co nemůžu splnit. Máte reálnou šanci, že jednou budete normálně jíst, souložit a možná dokonce chodit. Bude to ovšem stát spoustu dřiny, nepředstavitelné trpělivosti a času.“ Vzala Kathleen za obě ruce a poručila: „Chytněte se mě za prsty!“

„Nač? Sestry to se... mnou trénují... pořád. Jsem slabá... jako věchýtek.“

„Honem!“ naléhala.

„Držte se vší silou!“

Blainová prudce trhla ochrnutými pažemi. Svaly stahovačů se křečovitě svinuly a Kathleeniny prsty, zápěstí i lokty se zkroutily tak mohutně, až vymrštily celý trup do vzprímené pozice. Blainová pod tíhou nemohoucího těla zavrávala.

„Výborně, drahoušku. Ted' se snažte uvolnit,“ nařídila terapeutka. Předklonila se a opatrně nemocnou položila. „Vidíte?“ dodala, když napřímila nehybné paže. „Sílu máte, jenom ji neumíte ovládat. Ale to se časem spraví. Ohebná jste dost. Za tři týdny byste mohla sedět a za tři měsíce chodit.“

Když si Kathleen uvědomila, k čemu Blainová svým brutálním manévrem její tělo vyprovokovala, užasla. Vzápětí se však dostavil vztek nad tak surovým zacházením. Ale potom, nevědouc, zda se má zlobit, nebo radovat, ji přemohla zvědavost: skutečně jí tato přísná

žena pomůže? Navzdory svému překvapivému výkonu se však obávala, že ona smělá předpověď není víc než zbožným přáním.

„Přijmete... mě za... pacientku?“ vysoukala ze sebe nakonec.

V očích Blainové se na okamžik – ne delší než zlomek vteřiny – opět objevila neproniknutelná clona. Nezaújatý pozorovatel by si jí ale zaručeně nevšiml.

„Jistě. V tomhle směru se nemusíte strachovat,“ odpověděla chladně. „Všechno zařídím. Pokud nedojde k nějakým nepředloženostem, převezeme vás během následujících čtyřiceti osmi hodin.“

„Během čtyřiceti... osmi hodin,“ vyděsila se Kathleen. Počítala, že si zde poleží aspoň do konce týdne.

„Jasně. Nasycenost kyslíkem je devadesát pět procent. Co nevidět vás od téhle hučící krabice odpojí. A mé ošetřovatelky jsou stejně dobré jako tady, možná lepší. Zaměstnávám výlučně sestry s mnohaletou praxí a ty, které mají zkušenosti s pacienty z jednotky intenzivní péče. Terapie tedy může začít bez zbytečných prodlev. Za jediný den fyzické pasivity totiž sval zeslábne natolik, že trvá jednou tak dlouho, než se dostane do původního stavu,“ vysvětlila a přátelsky poplácala Kathleen po rameni. „Dneska si začnete za asistence ošetřovatelek sedat. Zatím jen na deset minut. Uvidíme, co na to řeknou svaly na hrudníku. Samozřejmě budete jištěna ochranným pásem.“

Pozoruhodná žena, pomyslela si Kathleen, a taková tajemná. Zamlouvala se jí, třebaže *věděla*, že to není správné.

„Vy se nezdáte..., paní doktorko..., ale líbíte se mi. Jste dobrá... lékařka.“

Blainová reagovala hlasitým hrdelním smíchem. Kathleenina poznámka ji evidentně potěšila.

„To jste trefila, drahoušku. Ale já nejsem jenom dobrá, já jsem nejlepší!“

S odpovědí tentokrát přispěchala bez sebemenšího zakolísání, postřehla Kathleen a dodala si odvahy k další otázce: „A záleží vám... na tom, že?“

„Víc, než tušíte.“

Kathleen ji pozorně sledovala. Blainová sice nehnula ani brvou, ale v jejím výrazu cosi roztálo. Najednou si odkašlala a naklonila se ke své budoucí pacientce: „Povím vám proč.“

„Proč?“

„Kvůli matce.“

„Kvůli vaší matce?“

„Ano. Měla mrtvici.“

„Promiňte.“

„Byly mi tři roky.“

„Víte, já...“

„Žili jsme na venkově. V Tennessee. Když už bylo jasné, že nezemře, posadili ji ti lumpové ve špitále na vozík a vystrčili ze dveří. Prý má být vděčná, že vůbec žije. Že nemohla jíst, mluvit nebo chodit je nezajímalo. Strávila jsem s ní moře času. Viděla jsem, jak se pokouší vyslovovat, žvýkat, pohnout nohama, a pochopila jsem, že má na víc. Bohužel jsem nevěděla, jak jí pomoci. Aspoň jsem ji naučila jezdit na vozíku.“

„Tak proto. Ted'... rozumím...“

„Nerozumíte. Co můžete vědět o chudé černošce s kupou dětí...“

„Něco snad... přece jenom.“

„Dejme tomu. No a nakonec zužitkovala dovednosti, které jsem s ní léta trpělivě cvičila tak, že vjela přímo před autobus.“

„Proboha.“ Po Kathleenině tváři se koulely slzy. Kdyby tak mohla vstát a tuto maličkou přísnou ženu obejmout!

„Tak. Uvidíme se zítra, nejpozději pozítří,“ rozloučila se a chvatně propflula škvírou mezi závěsy. Ani se nezavlnily.

„Doufám, že je nevinná,“ svěřila se Kathleen Jo O'Brienové, když se přišla poptat na setkání s Adélou Blainovou.

„Je vynikající fyzioterapeutka... Přesně takového... člověka potřebuji... A tvrdohlavá... jako já... Dokope mě..., abych dřela... Budu chodit..., pracovat a... milovat se... jako dřív... Její zásluhou.“

Ale kámen jí ze srdce nespadl. Jaktože se ani v nejmenším nezdráhala ji přijmout? A proč trvala na tom, aby ji převezli tak brzo? Navíc pila. Výjimečně? Jistě – při práci se obejde bez pevné

ruky chirurga, ale přece... A ta historka o její matce. Je možné, že si ji vymyslela?

11 hodin Centrální archiv

„Jakým právem si dovolujete o doktoru Hamlinovi pochybovat? Zachránil mi otce! Už nám laskavě nevolejte. Matku jste přivedl na pokraj nervového kolapsu. Jak vůbec můžete něco takového vypustit z úst? Prý jejího manžela vykopete a provedete pitvu! Po takové době! To je nehoráznost!“

„Omlouvám se. Samozřejmě jsem ji nechtěl rozrušit...“

„A jak jste si myslel, že asi bude reagovat?“

„Promiňte, asi jsem se nevyjádřil přesně...“

„Nevyjádřil přesně? Kristepane, ona ještě drží smutek! A vy do ní z čista jasna začnete hustit bláboly, že doktor Hamlin uplatnil nějakou pofiderní metodu, a tím ho zabil! Domnívám se, že bych to měla nahlásit do nemocnice. Vlastně proč ne? Takhle obtěžovat vdovy!“

„Ano, zachoval jsem se zbrkle, máte pravdu. Ale já potřebuju vyluštit, co provedl mé přítelkyni...“

„A co s tím máme společného my?“

„Můžete mi alespoň sdělit, jestli se váš otec léčil na vysoký tlak?“

„Jak se jmenuje vedoucí vašeho oddělení?“

„No... sám jsem vedoucím oddělení akutních příjmů. Vašeho otce jsme přijímali...“ Zavěsila.

Panebože! Ještě tohle! To zavání další stížností. Tentokrát proto, že vyděsil starou bezbrannou paní.

V archivu strávil celé dopoledne. Seděl za stejným stolem jako v noci a nedařilo se mu. Ať se vydal kterýmkoli směrem, zakrátko se ocitl ve slepé uličce.

Předchozí telefonát skončil rovněž fiaskem. Také manžel ženy, která zemřela při převozu, hodlal Richarda odkázat do patřičných mezí. Neměl však v úmyslu postupovat oficiální cestou. Za předpokladu, že by „někdo s lopatou okouněl kolem hrobu“, by

situaci vyřešil sám s baseballovou pálkou v ruce. Alespoň však popřel, že by jeho manželka trpěla hypertenzí. Předtím se ovšem důkladně vyptal, proč to Richarda vůbec zajímá.

McKnight odsoudil Richardův počin k nezdaru už předem: „Svolení k exhumaci udělí příbuzní zřídka. Protiví se jim představa, že bychom jejich blízké vytáhli ze země a rozřezali na kusy.“

Richard se spojil i s praktickými lékaři obou zesnulých, ale nepochodil ani u nich. V podstatě se s ním odmítli bavit a při první příležitosti se začali ohánět lékařským tajemstvím.

„A to vám nevadí, že se pro druhé krvácení nenašlo vysvětlení?“ vyzvídal. „Došlo k němu osmnáct měsíců po operaci. Zdánlivě bezdůvodně. Dokonce ani hypertenzí netrpěla, jak mi potvrdil její manžel.“

„Jestli vám jde o to, abych někoho žalovala, tak se namáháte zbytečně,“ odpověděla nervózně. „Zlé věci se dějí i bez rizikových faktorů. My v první linii to máme na očích denně. Marně bychom si lámali hlavu nad tím, proč pan X onemocněl zrovna chorobou Y. Možná vás vyvedu z mylných představ o skutečné medicíně, ale tak to prostě je. A nemyslete si, že by nás netěšilo, kdyby jedno zapadalo do druhého. Tak to ostatně učíte studenty, ne?“

Lékařka chrlila slova plná hořkosti a Richard dumal, jak ji přimět ke spolupráci. Docela barvitě si ten výjev dokázal vykreslit: čekárna nacpaná k prasknutí a on ji zdržuje kvůli ženě, které už stejně nepomůže. Kromě toho nabyl dojmu, že svět akademického lékařství je jí na hony vzdálený, a tak si pro jistotu udržuje odstup od každého, kdo o toto prostředí třeba jen zlehka zavadil.

„Mohla byste se přesto pokusit kontaktovat jejího manžela?“ Richard využil lékařčina rezervovaného postoje vůči univerzitní medicíně a stylizoval se do role smůlou pronásledovaného vědátora, jenž si praktický život představuje jen velmi neurčitě. „Jistě se s tím vypořádáte lépe než já. Pokazil jsem, co se dalo,“ lichočil jí.

„Děláte si legraci? Volal pár minut před vámi a varoval mě před nějakým doktorem z pohotovosti. Vyhržoval, že mi přijde vylepšit ordinaci baseballovou pálkou, jestli o jeho ženě něco prozradím.“

Tak žalostné zkušenosti Richarda od dalších pokusů o vyjednávání odradily.

Ani staré karty nic nového nepřinesly. Efekt několikahodinového intenzivního studia se rovnal snaze začíst se do textu psaného hieroglyfy. Záhadě zkrátka a dobře na kloub nepřišel a stále netušil, co neurochirurg na své práci před dvěma lety změnil.

Má obtelefonovat všechny Hamlinovy pacienty? Tvrdit, že jejich lékař, který byl mimochodem před pár dny zavražděn, na nich pravděpodobně provedl jakýsi experiment, v jehož důsledku by mohli zemřít? A slíbit jim, že když mu dají k dispozici své záznamy z průběhu rehabilitace, nebo – což by bylo ještě lepší – když se dostaví do nemocnice k nesčetné sérii testů, bude je snad moct zachránit?

Děkuji pěkně, pomyslel si Richard.

Znamenalo by to znovu absolvovat vyšetření počítačovou a pozitronovou emisní tomografií, magnetickou rezonancí a angiografií – ta sama o sobě jistě riziko představuje. Jelikož by nevěděl, na co se zaměřit, mohl by něco přehlédnout, a celá záležitost by i nadále zůstala zahalena rouškou tajemství. Nemluvě o skutečnosti, že by všechny ty ubožáky vyděsil k smrti.

Podrážděně pleskl poznámkami o stůl, a vylekal tak uniformovaného mladíka, který se do té chvíle opíral o stěnu vedle dveří.

„Všechno v pořádku?“ zavolal na něj.

„Promiňte,“ omluvil se Richard. Všiml si, že na papíře zůstaly šmouhy od inkoustu, do něhož mu namočili prst kvůli otiskům, a zaposlouchal se do hovoru asi desítky policistů. Kudy prošli, tam zvířili oblaka prachu. „Zjistili jste něco?“

„Na vnitřní klice je v několika vrstvách otisk vaší ruky. Na hraně plechové skříně, co jste na něho povalil, se zachytilo pár latexových cuků. Zřejmě si roztrhl rukavici a v té tmě to nepostřehl. Pokud šel po hmatu, jako vy, mohli bychom najít víc.“

„Na vypínačích není nic?“

„Vůbec nic. Dáte si ještě kafe?“ Od okamžiku, kdy vyslechl povídání o událostech minulé noci, během něhož projevil zvýšený

zájem o tvrzení útočníka, že je voják Boží legie, vytrvale Richarda zásoboval nemalými dávkami kofeinu. V průběhu dopoledne trpělivě vysvětloval karektivním úředníkům, že vstup do archivu je omezený, protože by mohlo dojít ke zkreslení stop na místě činu. Na většinu administrativních pracovníků však tento argument valný dojem neudělal a brzy po nich si pro záznamy přišli rozezlení lékaři. Fakt, že se v nastalém zmatku neztratily žádné dokumenty, bylo nutno přičíst šťastné náhodě.

O Richardově případu si zakrátko štěbetali i vrabci na střeše, a proto se po každém otevření dveří stával adresátem uštěpačných poznámek. „Tak pardon,“ chtělo se mu vždy vykřiknout. „Já za vaše problémy nemůžu!“ Zanedlouho mu však pitvorně nakvašené tváře v nekonečném defilé splývaly, až si připadal jako v grotesce. A tak si brzy sestavil svéráznou obrannou strategii: na nelichotivé komentáře reagoval pozvednutím šálku s kávou a dobromyslnou grimasou.

Neutuchající úslužnosti mladého policisty se tiše obdivoval. Vždyť všechny žadatele o dokumenty vykazoval stále stejně zdvořile. Jeho mírné způsoby podobně jako chmury rýsující se mu na tvářích byly zkrátka neměnné dokonalé.

„Dostanete za to aspoň příplatek?“ prohodil Richard.

„Prosím?“

„Ale nic. Jenom bych si dal další kafe.“ Vypil ho víc než dost. No a co? Je čtyřicet hodin na nohou! Vstal a na něco si vzpomněl. „Nenašli jste náhodou můj mobilní telefon?“

„Zatím ne,“ zdvihl policista hlavu od otevřené plechovky s instantní kávou.

„Mohl bych se po něm poohlédnout sám?“

„Bohužel vás tam ještě nemůžu pustit.“

„Ale já už jsem tady hotov a potřebuji ho.“

„Však my ho nakonec najdeme.“

Richard se dokázal kontrolovat, ovšem teď mu vlivem vyčerpání a stresu povolily nervy. „Detektiv McKnight se dušoval, že mi zaručíte přístup do archivu...“

„A přesně to jsme udělali. Dostal jste všechny karty, které jste si vyžádal. Věnovali jsme se vám plné tři hodiny,“ vysvětlil mladík a postavil před Richarda horký životabudič.

„Jenom se chci podívat po mobilu...“

„Jenže my jsme na žádný mobil nenarazili.“

„Kristepane,“ zaklel Richard. Přistoupil k nejbližšímu telefonu, odložil si hrnek a vytiskl číslo svého mobilu. „Teď našpicujte uši, mládenče. Až někde zazvoní, přineste mi ho, buďte té dobroty.“

„Jistě, pane doktore.“

Richard přiložil sluchátko k uchu a zkoumavě se zahleděl do chlapcova obličeje. Ani sebemenší náznak sarkasmu. Bože, ten kluk je ztělesněná ochota. Nebo vyhrál mistrovství světa v sebeovládání.

V aparátu vyzvánění slyšel, ale nikde kolem se povědomý signál neozval. „Můžete se projít trochu dozadu? Klimatizace pravděpodobně zvuk telefonu přehlušuje.“

„Ano, pane doktore,“ odpověděl typicky přívětivým tónem a odpochoval ke kartotékám.

Panebože, ta jeho bezmezná zdvořilost!

Asi po půl minutě někdo telefon zvedl: „Haló?“

„No vidíte, tak se přece jenom našel. Díky,“ zahalekal Richard.

Odpovědí mu bylo mlčení.

Domníval se, že policista zavěsil, a znovu se jal vytáčet svoje číslo. Najednou ho vyděsil pištivý hlas, jenž zcela jistě nepatřil vstřícnému ochránci pořádku. „No to je dost! Dal sis na čas!“

„Kdo jste?“

„Spíš jde o to, kdo jsi ty, Steele. A hned ti to povím: znesvětitel Jeho plánu. A z toho se budeš zodpovídat!“

Richard takřka přestal dýchat. Rychle se rozhlédl, ale všichni vyšetřovatelé byli u kartoték. „Přejete si mluvit opravdu se mnou?“ zeptal se klidným hlasem, jímž se obracel na potenciálně nebezpečné pacienty.

„S tebou a tobě podobnými si přeje mluvit Bůh. Já jsem jenom prostředník.“

„A kdo jsou ti *mně podobní*?“ Pořád neviděl nikoho z policistů.

„Ničíš jeho sémě.“

„A jak to dělám?“

„Dovedeš si představit, jaký to je?“

Náboženský ztřeštěnec vřeštěl tak nesnesitelně, že si Richard musel odtáhnout sluchátko od ucha.

„Nerozumím vám. Řekl byste mi, prosím vás, jak se jmenujete?“

„Přestaň mě urážet, Steele. Já nepatřím k těm tvým blbečkům, co ti na všechno skočí.“

„Samozřejmě že ne.“ Richard se důsledně držel zásady, kterou při každé příležitosti vštěpoval studentům: dojde-li ke konfrontaci s rozrušeným psychotikem, neodporujte, nepoučujte, nesud'te. Jak snadno se to řekne! Jemu trvalo roky, než si tento důležitý princip osvojil. Ovšem nejobtížnější byl poslední bod – za každých okolností k němu buďte soucitní – bez ohledu na odpor a hrůzu, kterou ve vás budí.

„Působíte dojmem, že provedete, co si usmyslíte.“

„A tos ještě nic neviděl.“

„A co bych měl vidět?“

Pronikavý smích Richardovi málem roztrhl bubínek. „Určitě si to chceš poslechnout?“

„Ano.“

„Víš, kde zrovna sedím?“

K Richardovi dolehl vzdálený pouliční rachot.

Nejspíš natočil telefon směrem k nějaké rušné křižovatce, blesklo mu hlavou.

„To může být v kterémkoli velkém městě. Třeba i v New Yorku.“

„Bezva. Ušetřím ti námahu: jsem na rohu Lexingtonu a Třicáté šesté.“

Richardovi zděšením vyschlo v ústech.

„Copak? Došla ti řeč? No tak to je zlý, protože pro tebe mám kupu nevyřízených vzkazů. Zahrál jsem si na tvou sekretářku. Docela jsem se pobavil.“

„Máte pro mě vzkazy?“ Není možné, aby ten zmetek byl, kde tvrdí. Aby byl u něho doma! V skrytu duše doufal, že to není pravda, že ho chce jenom vystrašit, a tak si nazdařbůh vybral místo nedaleko nemocnice.

„Jo. Pořád jenom: *ať volá na akutní příjem, ať volá na akutní příjem*. Moc zajímavých hovorů si teda neužiješ, to ti povím.“

„A volal ještě někdo?“

„Zaujal mě tvůj syn.“

Cože?! „Jak to myslíte?“

„Chtěl vědět, jak se daří doktorce Sullivanové.“

Richarda polil ledový pot. Chet mu přes den nevolá. Ten spratek lže. Určitě! Jistý si však nebyl. Proti své vůli se nechal strhnout strachem a v panice zapnul hlasitý odposlech. „Ty grázle, opovaž se dotknout mého syna...“

„Sám ničíš Boží sémě, a přitom chceš, aby On měl slitování nad tvým?“

Archivem se rozlehl zlověstný smích.

Vtom se objevil mladý policista s několika kolegy. Tvářili se zmateně. Richard se jim zuřivým gestem snažil naznačit, aby přiběhli blíž. Rychle vytáhl tužku a na kartu, která se mu první namanula pod ruku, načmáral: *To je on! Možná je u mě doma. Roh Lexingtonu a Třicáté šesté. Pošlete auta.* „Nechápu přesně...“

„Ale chápeš. Spíš tě zarazilo, že ti volal kvůli Sullivanové. Proč by rušil svého zaneprázdněného tatíčka, že? Zvlášť když si ta mrcha vede tak znamenitě.“

Richardovi se mezitím opět podařilo upokojit a předat zkoprnělým detektivům papír se vzkazem.

„Proč tedy volal?“

„Nebude se ti to líbit.“

Policisté se stále nevzpamatovali z údivu. Nejmladší odkráčel s vysílačkou v ruce z doslechu a začal udílet rozkazy. Jiný vyrazil k dalšímu stolku s telefonem a vyťukal číslo. Třetí vykřikl: „Seženu McKnighta,“ a zmizel ve dveřích.

„Telefonoval jsem k němu do školy, na gymnázium na Lexingtonu,“ líčil šílenec. „V ředitelně jsem nechal vzkaz, aby se ti hned ozval na mobil. Jedná se o závažné rodinné důvody...“

Hlas fanatického ztřeštěnce se Richardovi zarýval hluboko do hrudníku. Kde tak detailní informace získal?

„... Když mě konečně kontaktoval, byl celej vyplašeněj, chudáček. Báł se, že se Sullivanové přitížilo. *Ano*, potvrdil jsem jeho nejčernější obavy. *Došlo k novému krvácení. Tvůj otec mi půjčil mobil, protože asistuje u operace. Prosí tě, abys šel domů a dělal Lise společnost. Zhroutila se, a tak pro ni bude lepší čekat doma než v nemocnici. Potřebuje tě, Chete, tak si pospěš. S její matkou to nevypadá dobře.* Ani už si nepamatuju, co jsem mu nabulíkoval. Prostě jsem plácal, co mi slina na jazyk přinesla. Všechny ty nejapnosti schlamstl i s navijákem...”

„Ty bastarde! Kde je Chet? A jak ses vůbec dozvěděl o Lise?”

Mladík, jenž stále mluvil do vysílačky, se odmlčel a vytřeštil oči, jako by mu význam slov, která právě slyšel, nedocházel. I na obličejích ostatních policistů se zračil vzrůstající neklid.

Roztřesenou rukou napsal Richard novou zprávu: *Kontaktujte gymnázium na Lexingtonu. Je tam Chet? A ukázal ji zdvořilému mladíkovi.*

Ten rychle přikývl a zašvitořil do vysílačky.

„Pěkně si bydlíš, Steele. Ta cihlová fasáda je fakt prima.”

„Kde je můj syn, ty grázle?”

„Vevnitř, už se na tebe těší. Mám tu injekci s chloridem draselným. Už jednou jsem se ji chystal použít, ale překazili mi to...”

„Ne! Prosím!” Richard nevydržel v klidu. Začal přecházet z místa na místo a horečně uvažoval, co podniknout. Pádit domů. Dostat se k Chetovi. Ale co když je to všechno čirý výmysl? Třeba Cheta nemá. Nebo ho ukrývá jinde.

„Tvoje sémě za sémě Boha, Steele.”

Policie už je na cestě, rozvažoval. Musím udržet spojení, než tam dorazí. „Proč to děláš?” křičel chraplavým hlasem.

„Ty a ta tvoje genetická kámoška vraždíte nevinátka, která stvořil Bůh.”

„Cože?”

Detektiv přistoupil k Richardovi a šeptem mu sdělil: „Přepojili mě do ředitelny. Váš syn ve škole není. Mluvil jsem s jeho učitelkou.” Hrůzou se mu sevřelo hrdlo.

„Co se děje? Koho tam máš, Steele?“ zajímal se fanatik. „Odposlouchává mě někdo, nebo co? Hodláte si ověřit, jestli nekecám?“ Následovala salva hysterického smíchu.

Richard převzal vysílačku a zeptal se: „Můžu mluvit?“

Policista přikývl a odpojil sluchátko.

„Můj syn prý není ve škole. Jak je to možné?“

„Pane doktore,“ ozvala se vylekaná žena. Věty, které vyřkla, naplnily prostory archivu děsem. „Obdrželi jsme zprávu od vašeho praktikanta. Oznámil nám, aby vám Chet ihned zavolal na mobil. Opakoval, že jde o závažnou událost v rodině.“

Richard sevřel přístroj tak pevně, že ho skoro rozdrtil.

„Vy jste Cheta pustili?“

„Ano, pane doktore, zdálo se, že je potřeba jednat rychle. Chet mluvil s vaším praktikantem od nás z ředitelny. Doktorka Sullivanová prý dostala nový záchvat. Víím, jak na ní Chet lpí. Setkaly jsme se na třídní schůzce...“

„Co se hergot stalo s Chetem?“ skočil jí Richard do řeči.

„Ten lékař měl vaše soukromé číslo, a tak by mě v životě nenapadlo, že je to fingované. Posadila jsem Cheta do taxíku a poslala ho k Lise. Bylo to asi před hodinou. Povězte mi, prosím vás, co se děje?“

„Povězte mi, prosím vás, co se děje,“ pitvořil se pisklavý hlas. „Raději sebou hod a pojd' se podívat, jak se daří potomkovi, tatínku.“

Déle se Richard ovládat nedokázal. Vrátil přijímač a vystřelil ke dveřím. „Jestli nenajdu Cheta v pořádku, zabiju tě!“ zaburácel. Odpovědělo mu hlasité cvaknutí a pak už jen ticho.

„Ne, paní profesorko, to neplatilo na vás,“ uklidňoval detektiv vystrašenou učitelku.

„Jsou už vaši lidé u mě v domě?“ zakřičel ještě Richard.

„Promiňte, paní profesorko, musím končit,“ omluvil se policista a vyrazil za Richardem. Cestou ladil kanály.

„Už jedou,“ podotkl jeden z jeho kolegů.

„Sanitka tam bude každou chvíli,“ dodal někdo jiný.

„Ostatní by měli zůstat a hlídat to tady,“ doporučil třetí vyšetřovatel.

„Je někdo u Lexingtonu a Třicáté šesté?“ křikl mladík do vysílačky. Richardovi se držel v patách.

„Příjem,“ ozval se zastřený hlas. „Na adrese, kterou jste nám dali, se nikdo nehlásí. Máme vniknout dovnitř?“

„Ano!“ žádal Richard. Schody bral po dvou. „Vyřiďte jim, že klíč je na magnetu za tabulkou s číslem. Ale berte proboha v potaz, že je tam můj syn.“

„Rozumím.“

13

Okolí nemocnice doslova praskalo ve švech.

Richard – s policistou v závěsu – zamířil k Třicáté čtvrté ulici. Rázem se stal centrem pozornosti překvapených chodců, kteří mu ochotně uvolňovali cestu. Zhruba o dvacet sekund později – to už se blížil k Třicáté páté – pochopil, že vypadá jako uprchlík v bílém plášti pronásledovaný policií. Mylného dojmu využil ve svůj prospěch a vyvinul ještě vyšší rychlost.

Z lahůdkářství na druhé straně ulice vyšel muž s nápadně kulatým obličejem. Na sobě měl sportovní soupravu s kapuci a přes ni volnou bundu. Odemkl kolo, které nechal opřené o parkovací automat, a vydal se za Richardem. Dopřál mu mírný náskok. Ačkoli bylo zataženo, nasadil si tmavé sluneční brýle a kapuci. Skutečnost, že s pokrývkou hlavy může na konci června působit podezřele, ho neznepokojovala.

Ale policista ho zaskočil.

Pádící muže sledoval jen letmo a neustále odvracel tvář. Jeho portrét totiž vytrvale ukazovali v regionálním vysílání, a tak nechtěl riskovat, že na něho nějaký rýpal upozorní. Kolo představovalo ideální dopravní prostředek. Kdyby ho přece jen někdo poznal a pustil se za ním, snadno by ho setřásl. Až se naučí lépe nasazovat vousy a paruku, ušetří si spoustu starostí.

S tím klukem to zvládl hladce. Počkal, až dorazí ze školy. Pak stačilo jediné zazvonění a dostal se dovnitř. I zbytek šel výtečně.

A teď vyšťval Steela z nemocnice. Zběsile se žene domů a v hlavě má jen to děcko. Nebylo by nic snazšího, než ho dohnat, vytáhnout mačetu a jedním švihem mu rozseknout krk.

Nebýt toho zatraceného policajta.

Richard s policistou mezitím přeběhli Druhou Avenue a zabočili do Třicáté šesté ulice. Když přešel na opačnou stranu, zjistil, že

zaostal o čtvrt bloku. Teď se musí dostat přes Třetí Avenue a Lexington. Pak budou u Steela.

Šlápl do pedálů a rychle snížil náskok. K útoku dojde na následující křižovatce. Přiblíží se zezadu, sekne a ujede.

Nádherná poprava přímo před zraky kolemjdoucích.

Ale co ten polda?

Že by ho zlikvidoval jako prvního? Určitě někdo vykřikne. Steele se zastaví a ohlédne. Tehdy máchne podruhé a skolí ho. Dobře vymyšleno, zahihňal se.

Od inkriminovaného místa dělilo oběti půl minuty.

Přidal. Musí prokličkovat mezi protijedoucími vozidly a řadou aut zaparkovaných na chodníku a zároveň dbát na to, aby si ho nevšimli. Nervózní řidiči troubili jako o závod. Hustý provoz očividně na psychiku většiny motoristů pozitivní dopad neměl. Řídítka držel levou rukou. Pravou zajel pod bundu, pevně sevřel rukojeť a ještě trochu zrychlil.

Patnáct vteřin do křižovatky, odhadl.

Začal vytahovat mačetu.

Viděl, že Steele dorazil k vozovce a na obě strany se rozhlédl. Deset metrů.

V ohlušujícím hlomozu drobné cvaknutí přeslechl. Dveře vozu stojícího prakticky na křižovatce se bez varování otevřely. Nebezpečí si našťestí všiml včas a strhl kolo stranou. Nárazu se však nevyhnul. Poranil si koleno a upadl na asfalt. Z auta vystoupil starší muž s doutníkem v ústech a zíral na zem: „Sakra! Těch cyklistů už mám plný zuby. Copak se nemůžete dívat před sebe?“ pronesl a začal kontrolovat, zda incident neodnesl lak na jeho zánovním voze.

Vzápětí pocítil palčivou bolest na kolenou i na dlaních. Ještě štěstí že mačeta vyklouzla jen částečně a nikdo si jí nevšiml. Se sténáním vstal, upravil si zbraň a naskočil na kolo. Pohybuje se bez problémů. Nikde žádná zlomenina. Jeho dopravní prostředek ovšem dopadl hůř: přední část byla značně pokroucená.

Kořist mu tedy frnkla před nosem. Bůh mu však prozřetelně vnukl myšlenku, aby si připravil náhradní postup pro případ, že

původní plán nevyjde. Zaradoval se. Sáhl do kapsy a přesvědčil se, zda při pádu neztratil ovladač.

U chodníku parkovala tři modrobílá auta s dveřmi otevřenými dokořán. Na druhém konci ulice, v místě, kde výstražně blikalo červené světlo, odkláněla policejní jednotka dopravu. Před vchodem do Steelova domu stála policistka, vzrušeně mluvila do vysílačky a tvářila se vážně. Richardovi se strachem stáhl žaludek.

„Kde je?“ křikl ještě v běhu.

Okamžitě přerušila hovor a obrátila se na Richarda: „Vy jste otec?“

Panebože, jen to ne! pomyslel si a protlačil se ke vchodu. Vytušil, že otázku položila záměrně. Potřebovala získat pár vteřin, protože se odhodlávala oznámit špatnou zprávu. I on se podvědomě uchyloval k podobnému manévru, když k němu na oddělení vtrhli zoufalí rodiče. Věděl, že jakmile verdikt vyřkne, zabije poslední záchvěv šílené naděje. Nakonec však musel mít navrch lékař. Vše se dělo podle otřelého scénáře. Zatajil dech, vyjevil strašnou novinu a sledoval, jak jeho slova vysála z neznámých lidí život.

Nedopustí, aby tohle někdo provedl i jemu.

„Haló! Pane! Dál nesmíte!“ Chytla ho za rameno, ale Richard se vyškubl a vrhl se do chodby.

„Chete!“ křičel hrůzou bez sebe.

Dva muži v uniformě právě vyrazili ze suterénu a zamířili do odlehlejší části domu. Jeden z nich zpomalil a přistoupil k Richardovi. Druhý mezitím proběhl lítacími dveřmi do kuchyně. Než se za ním zavřely, bylo vidět, že chytá za kliku zadního vchodu.

„Kam jde? Co se stalo?“ zaúpěl Richard.

„Pojďte, musíme ven,“ drmolil, rukama pokyvuje k zemi, jako by se snažil odvrátit útok rozběsněného psa.

„A co Chet?“

„Pane doktore, nemůžeme se tady zdržovat,“ naléhal policista a uchopil lékaře za loket.

„Kde je?!“ křičel Richard. Vysmekl se, ale vzápětí byl zezadu polapen ženou, které předtím utekl, a mladíkem, jenž dorazil s ním.

„Přestaňte,“ obořila se policistka. „Nikoho jsme nenašli. Víte určitě, že je tady?“

„Chcete snad naznačit, že ho ten mizera unesl?“

„Zatím nic nevíme. Dívali jsme se nahoře, teď prohledáváme suterén, ale dosud nic nenasevřčuje tomu, že by se tu vůbec vyskytl. Nacházejí se v domě nějaká zákoutí, která nám mohla uniknout?“

Richard nebyl schopen uvažovat. „Ne, myslím, že ne,“ odpověděl konečně.

„Váš syn se tady mohl zdržet jen krátce a pak zase jít do školy. Zkuste tam zavolat. Třeba se už vrátil.“

„Ale co když ho ten maniak...“

„Nejdřív zavolejte do školy,“ nenechala ho domluvit.

Richard přikývl. Paže, které ho až dosud pevně svíraly, povolily. Přiskočil ke stolku s telefonem. S povděkem se chytal sebechabější naděje, jen aby nemusel myslet na nejhorší. *Bože, nedopusť, aby se mu něco stalo*, modlil se, když vytácel číslo. Zaposlouchal se do vyzváněcího tónu a najednou pochopil, že ho napálili. Potřebovali ho zkrátka nějak zabavit, aby v klidu dokončili prohlídku a potvrdili, co jim je jasné už nyní – že Chet je mrtvý. Jakmile uslyšel řev přijíždějící sanitky, ztuhl hrůzou.

„Dobrý den. U telefonu Steele. Volám z domu. Můj syn tu zřejmě není.“ Snažil se mluvit klidně, jako by doufal, že došlo k hroznému nedopatření a že Chetova absence se nakonec nějak přijatelně objasní. „Nevrátil se náhodou...“ Uprostřed věty se mu zlomil hlas a ze strachu, že se rozvzlyká, se raději ani nepokusil ji dokončit.

„Ne, pane Steele, není tady,“ řekl ředitel.

Na jméno si Richard nevzpomínal. Matně si však vybavil podobu: holohlavý mužík s obrovskými brýlemi s drátěnými obroučkami. Vyznačoval se sklonem k únavným proslovům na třídních schůzkách.

„Ale dáme vám vědět hned, jak se objeví.“

„Ano. Děkuji. To byste byl moc hodný. Hned jak se objeví...“

Richard zmrtvěl.

Z věšáku před ním splýval odraný batoh. Chet v něm nosíval učebnice. „Panebože!“ zděsil se a upustil sluchátko.

„Pane Steele? Haló? Pane Steele?“ linul se odkudsi ze země ředitelův hlas. Richard vyskočil, strhl z háčku aktovku a nedočkavě ji rozevřel. „To je jeho! Má tam věci do školy. Nikdy by je nenechal doma.“

„Pojďte rychle sem!“ ozvalo se z vysílačky, kterou držela policistka.

„Nalezli jste ho?“

„Jo. Potřebujeme pomoc. Nacpal ho do shozu na uhlí.“

„Ne!“ záupěl Richard a vystřelil ke schodům. Policisté vykřikli několik pokynů, které ho měly zastavit. „Počkejte!“

„Stůjte!“

„Zůstaňte na místě!“

Richard je nevnímal a jako smyslů zbavený se hrnul do sklepa. V chladivém vzduchu byla vřdycky cítit zatuchlina, nyní však jaksi intenzivněji. Vyrázil k místnosti, kde se v půlkruhu tísnil chumel policistů. Za pomoci baterek si uprostřed cihlové zdi prohlíželi asi šedesáticentimetrový otvor. Tato část domu připomínala dobu před zavedením elektrického vytápění a Richard se o ni přestal zajímat prakticky ihned poté, co nemovitost zakoupil. Důkazem jediného náznaku pozornosti byl visací zámek na venkovních dveřích a izolační vložka. Stanul před černou dírou. Připomínala mu hlaveň děla. Viděl, že lidé okolo ševlí rty, ale slovům nerozuměl. Zdálo se mu, že se k němu vzpínají něčí paže a snaží se ho zadržet. Bylo mu to jedno. Dál si razil cestu do chřtánu obludného tunelu, jenž pozřel jeho dítě. Měl pocit, že utíká vodou, proti silnému proudu a nemůže se dostat k tomu, na co se všichni s takovým zaujetím dívají.

Vnořil se do temné dutiny a natáhl paže, jako by vyplouval na hladinu. Do uší mu bušily úderý kladívka. Konečně objal dlaněmi čísi nohy v ponožkách.

„Chete!“ propukl v nářek. „Chete, můj chudáčku.“

Člověk uvnitř se začal zmítat a několikrát Richarda zuřivě kopl. Vzduch protal naléhavý nářek. Konečně porozuměl sdělení, které se mu policisté pokoušeli předat.

„Žije!“

„Zdá se, že je v pořádku.“

„Než ho vytáhneme, mrkneme se na něj zvenku.“

S hlasitým cvaknutím někdo nadzvedl plechový poklop a nevelký sklepní prostor se zalil světlem.

„Má roubík,“ vykřikl muž, jenž odklopil víko. Richardovi se zdálo, že slyší, jak někdo prudce strhl náplast.

„Nehýbejte mnou!“ zasténal Chet staženým, do nejvyšších tónin vyšponovaným hlasem. „Tvrdil, že ke mně připevnil bombu. Sebemenší pohyb, a vybuchne.“

Ze všech stran se začalo ozývat překotné mumlání.

„Ježíši!“

„Zavolejte pyrotechniky.“

„Vidíte něco?“

Před okamžikem zakusil Richard nevyslovitelnou úlevu. Vždyť svého syna už málem pohřbil. A teď se znovu řítí volným pádem. „Chete. Vytáhneme tě. Neboj se,“ zmohl se nakonec. Jeho slova však byla stejně dutá jako jeho naděje.

„Tati! Ať se mnou nehýbají.“

„Ne. Dokud se nepřesvědčíme, že nehrozí nebezpečí, nikdo se tě ani nedotkne.“

„Seshora nic nepozorujeme. Je tu jenom malý svazek kolíků.“

Richarda nejdřív zamrazilo v hrudníku, potom ho někdo uchopil za ramena a odstrčil bokem. „Dovolíte, prosím vás, rád bych se podíval,“ požádal typicky zdvořilým způsobem mladý policista. Pevným stiskem však dal jasně najevo, že žádné námitky nepřipouští.

„Ahoj, Chete. Já jsem Ted Mallory,“ zavolal. „Nelekni se. Prohlédnu to tady. Nestrčil ti něco do oblečení?“

„Přivázel mi ruce k nějaké rouře a pak mi řekl, že to vybuchne, jestli se pohnu.“

„Máš ruce za zády?“ zeptal se Mallory a zasunul hlavu do shozu. Centimetr po centimetru pečlivě prozkoumal malou, ale jasně svítící baterkou.

„Jo. A bolí to. Kotníky taky.“

„Dobře. To, co teď cítíš na šlapce, jsem já. Doufám, že nejsi lechtivý.“

„Ne,“ odpověděl Chet o něco klidněji. Mallory na něho ustavičně mluvil, a trochu ho upokojil.

„Výborně, protože dostat kopanec do obličeje by se mi moc nelíbilo.“

Richard ucítil, že zezadu k němu kdosi přistoupil a zlehka se dotkl jeho lokte. „Měl byste raději jít ven,“ doporučila mu policistka. Teprve tehdy si uvědomil, že ostatní odešli. „Ne. Já tady zůstanu!“

Polkla, přikývla a nepatrně se usmála: „Chápu.“ Pak rychle odcupitala.

Richard pozoroval mladíka při práci a najednou ho spatřil v jiném světle. Klidně mohl počkat na pyrotechniky. Místo toho tady stojí, polovinu těla nalepenou na trhavině, která může každou chvíli explodovat, a chlácholí rozklepané děcko.

„Chete, vypadá to, že u nohou nic není.“ Jeho hlas zněl jako ze záhrobí. „Teď přeřežu pásek kolem kotníků. Opatrně. Nesmíš cuknout,“ nařídil a podal si nožík. „Tak. Je to lepší?“ ozval se po pár vteřinách.

„Jo.“

„Teď se budu snažit dostat k zápěstí. Pane doktore, je tam poblíž nějaká bedýnka? Potřebuju si na něco stoupnout. Tak třicet centimetrů.“ Choval se tak ledabyle, jako by se pokoušel zprovoznit nefunkční kotel.

Richard mu požadovaný předmět přistrčil.

Po chvilce Mallory prohlásil: „Tak. Už se skoro dotýkám tvých rukou... a, kruci!“

Richard přestal dýchat.

„Co se děje?“ křičel Chet. Zase už byl vyděšený jako předtím.

„Nic,“ zahlaholil Mallory s předstíraným optimismem. I Richard takto mluvíval, když případ nabíral nečekaně rychlé obrátky k horšímu. „Jde jenom o to, že ti tu trubku přivázal k zápěstí dost pevně. Hned ji sundám, ale musím si podat nějaký lepší nůž, víš?“

Vynořil se a odvedl Richarda stranou. „Myslím si, že jsem zjistil, co to je. Musíme ho odsud dostat co nejrychleji.“

„Ale...“

„Na vysvětlování není čas. Snad až na jedno – vím, kdo za tím stojí. Nemám tušení, proč se zaměřili zrovna na vás, ale pokud se nepletu, je to trubková bomba. Je v ní zabudován mechanismus ze dveří aut. Odpaluje se na dálku. K detonaci může dojít kdykoli. Jděte, prosím vás, ven a řekněte to ostatním. Potichu, ať neznepokojíte Cheta. Já to odříznu, a až zavolám *hotovo*, vytáhnete ho a budete uhánět jako o život.“

„Ne. Nenechám...“

„Dejte si poradit! Ten bastard se zdržuje poblíž a připravuje se k akci!“

„Ale...!“

„Tu bombu nastražil na vás. Ted' vás sem vylákal a určitě ji taky odpálí. Je nezajímá, kdo všechno to odnese.“ Šeptal naléhavě a jeho hlas Richardovi připomínal trhající se látku.

„Kdo...“

„Rychle!“ Mallory se znovu zabořil do díry. „Chete, tatínek šel ven a pomůže tě vytáhnout, až ti uvolním ruce.“

„Ne! Vyhrožoval, že jakmile se pohnu...“

„Vymýšlel si. Říkal to proto, aby tě vyplašil, a tys zůstal na místě. Ted' ti přerežu pásek na pažích...“

Dál už ho Richard neslyšel. Pelášil po schodech, proběhl kuchyní, vyrazil zadní vchod a vystrašil policisty. Oba nakukovali do jámy smrti. Měli na sobě cosi jako loveckou vestu. Richardovi došlo, že je to kevlar. Věděl, že kdyby bomba skutečně explodovala, nebyl by jim nic platný. Přiklekl a nahlédl dovnitř. Chet byl necelý metr pod ním. Statečně se usmál.

„Ahoj, tati.“

„Když si vzpomenu, kolikrát jsem tě napomínal, aby sis tady nehrál,“ nutil se Richard do boдрého tónu.

„O co jde?“ ucedil jeden z vyšetřovatelů.

Podat vyčerpávající odpověď bylo nemožné. Chet by slyšel všechno.

„Až váš kolega křikne *hotovo*, vytáhneme ho.“ A pak dodal: „A budeme uhánět jako o život, jestli mi rozumíte.“

Policista se na Richarda úkosem podíval, mlčky stiskl rty a na znamení, že pochopil, kývl. Chmurný výraz na tváři jeho spolupracovníka dokazoval, že i on ví, co se bude dít.

„Určitě se nic nestalo, tati?“ zeptal se Chet přiškrčeným hláskem. Jeho zvukový projev se už v mnohém blížil mluvě dospělého muže, ale dikce poukazovala na přetrvávající chlapectví. Když Richard viděl, jak zranitelně jeho syn vypadá, zachvěl se.

„Dopadne to dobře, Chete. Ale připrav se na pořádný úprk. Pro jistotu.“ Richard ho pohladil po rozvrkočených vlasech, potom zajel níž a stiskl chlapcovo rameno.

„Jak to jde, Mallory?“ halasil policista.

„Dobře. Ještě chvílička a už to bude.“

„Vy budete držet Cheta a já se zaklesnu za vás,“ nařídil druhý vyšetřovatel.

„Hotovo!“ vykřikl Mallory.

Lékař i policisté smýkali chlapcem, seč mohli, jejich úsilí však kýžený výsledek nepřineslo. „To bolí!“ stěžoval si Chet.

„Zapři se mi za ramena,“ radil odkudsi zdola Mallory.

A pak se objevil, najednou, jako když se dítě konečně vyloupne z matčina lůna.

„Honem,“ vyzval je policista za Richardem.

Uchopili Cheta v podpaží a rozběhli se k sousedovu plotu. „Přelezeme tamhle,“ ukazoval Richard. „Potom se dostaneme skrz...“

Za nimi se ozval ohlušující výbuch.

Richard se otočil a spatřil ohňostroj stříbrných úlomků. Vytryskly do výše, rozcupovaly listí na stromech a zasypaly zeď protějščího domu. Skla v oknech pukla a s řinčením se vysypala. Na zem dopadly drobné střípky i velké kusy.

Ale nejhorší mělo teprve přijít.

Nářek byl zpočátku podezřele tichý. Utrpení zatím nepropuklo naplno. Pak zesílil. Nad chvilkovým šokem, kdy si Mallory neuvědomoval, k čemu došlo, se ujala vlády bolest. Úměrně mohutnějšímu křiku vzrůstala panika mladého muže, když zjišťoval,

co chybí a co zůstalo, znetvořené k nepoznání. Úpění vycházející ze sklepa připomínalo řev valící se z útrob pekla.

14

První vtrhl do suterénu lékař.

Vzduch čpěl pachem po výbuchu a kolem dokola se povalovaly betonové úlomky. Richarda překvapilo, že v místnosti není skoro žádný kouř a že nikde nevidí významnější materiální škodu. Výbušnina zamířila nejdříve na zem, posela místo dopadu dolíčky, a pak se odrazila, aby vykonala svůj skutečný úkol, jímž nebylo nic menšího než roztrhat lidské maso.

Tělo od pasu dolů se roztékalo v rosolovitou šhubající se hmotu propíchanou hřebíky. S cary svalů se prolínal rozervaný oděv. Dvě krvavé šmouhy za torzem dokazovaly, že Mallory se pokusil od vlastní krvavé lázně odpalzit. V šoku, ale stále při vědomí, se opíral o zed' a vytřeštěnýma očima nevěřícně zíral na zbytky svého těla.

„Ne! To ne! Nohy ne!“ úpěl v přestávkách mezi nesouvislým drmoláním a agonickým kvílením. Policisté, kteří se nahrnuli do sklepa za Richardem, se při pohledu na svého kolegu instinktivně přikrčili hrůzou.

„Tede, slyšíte mě?“ zeptal se Richard a klekl vedle raněného. Chřípí se mu okamžitě zahltilo pachem roztrhané tkáně.

„... Bože! Pomozte mi! Pomozte mi, prosím vás! Pomozte miiiiiiiiiii...“

Zběsilé výkřiky pronikaly do morku kostí. „Zavolejte na akutní příjem,“ nařídil Richard. Rychle uvažoval, jak zvednout Malloryho rozšroťované končetiny. Ze stehna i holeně odpadly kusy masa. „Ať vezmou kufřík s léky a sterilní prostěradla. Zajistěte nám volný průjezd do nemocnice! Tady může dostat jen kanyly, kyslík a prostředky na tlášení bolesti. To nestačí.“

„... panebože, dejte mi něco...“

Richard mu dlaněmi jemně objal obličej. „Hned se vám, Tede, uleví. Ještě chvíličky vydržte. Převezeme vás na pohotovost. Je to

odsud pár minut. Všechno bude v pořádku. Rozumíte mi? V pořádku!“

Zdálo se, že Mallory slova útěchy nevnímá. S vypětím sil se snažil nakouknout za Richarda, jako by se bál nechat spodní část svého těla bez dozoru.

„... kde mám nohy? Chci je vidět...“

„Jsou tady, Tede. Vaše nohy jsou tady.“

„... ať je nikdo nebere. Dejte mi už něco, kristepane, udělejte něco... vraťte mi nohy...“

„Tede, ještě okamžik. Zvládneme to.“ Richard se snažil odvést Malloryho pozornost od jeho roztrhaného těla. Dobře věděl, že tak strašná zranění už *nezvládne* nikdy nikdo. Ale léta strávená na akutním příjmu ho naučila lhát. Nešlo o Tedovy nohy. V sázce byl jeho život. Teď je sice bez sebe bolestí, ale v nabídnuté naději, třebaže falešné, snad najde útěchu. Smrti se přibližuje každým okamžikem. I kdyby mu to dal najevo, nestihl by se připravit. Naopak slib, že ho přece jen nějak dají dohromady – zbaví ho bolesti, zastaví krvácení, sešijí rozmačkané končetiny –, může utrpení zmírnit. Ať si autoři učebnic, které tvrdí, že lékaři mají za každých okolností sdělovat pravdu, strčí své teorie za klobouk!

„Tede, dívejte se na mě, poslouchajte, co vám říkám, a všechno dobře dopadne.“

Mallory se znovu rozvzlykal. Na chvíli spočinul pohledem na Richardovi. „Chytněte mě za ruku,“ drkotal zuby. „Nepouštějte mě.“

Richard stiskl natažené prsty. Třásl se a byly lepkavé, jako by už Mallory zemřel.

Vedle raněného se octli dva muži s nosítky a lékárníčkou. Konečně!

Richard otevřel kufřík, našel desetimiligramovou lahvičku s morfiem a tekutinu natáhl do stříkačky. „Tak vidíte, Tede, hned vám bude líp.“

„Ano. Děkuji. Rychle, prosím vás.“

Vyhrnul Mallorymu rukáv, nahmatal žílu a pomalu aplikoval polovinu injekce. Přitom pozorně sledoval dýchání. „Děkuji vám.

Děkuji vám, panebože, děkuji,“ začal Mallory šeptat po několika sekundách. Pak se odmlčel, ale po chvíli pokračoval:

„Dejte mi to všechno. Prosím vás, netrapte mě. Já takhle nechci žít.“

Na takovou žádost Richard nereflektoval. „Vsuneme pod něj prostěradlo, pak ho zvedneme,“ přikázal, když vytáhl jehlu.

„Ne, prosím, ne.“

„Tede, přestaňte s těmi nesmysly. Přežijete to! Máte ženu?“

„Přítelkyni.“

„Jak se jmenuje?“

„Cathy.“

„Myslete na ni. Bude na vás hrdá, až se jí pochlubím, že jste mi zachránil syna.“ Richard se posunul, aby mohl Malloryho lépe uchopit, a najednou ucítil, že se mu bota lepí k podlaze. Kdesi pod hýžděmi se vytvářela obrovská kaluž čerstvé krve. „Krucí,“ zadrmlol a sáhl do kufříku pro rukavice.

„Vezměte mě znovu za ruku,“ prosil Mallory. Jeho hlas byl o poznání slabší než prve a slova stěží srozumitelná.

„Tede, musím zjistit, odkud krvácíte,“ odpověděl lékař a opatrně prohmatával zakrvavenou hmotu v místech, kde ještě nedávno byla třísla. Narazil na hrot pulzujícího hřebíku.

„Neeee! Nedotýkejte se mě...,“ kroutil se bolestí. Zdálo se, že žádné morfium nedostal.

Ostrý předmět pravděpodobně prorazil stehenní tepnu a krev vytéká z druhé strany.

Opět zalovil v lékařských potřebách, vytáhl balíček gázy a napěchoval ho do rány.

„Ty bastardeee...,“ zaúpěl Mallory a pokusil se vysmeknout.

Richard injektoval novou dávku morfia, další dva muži umístili pod raněného prostěradlo a přenesli ho na lehátko.

Sténání zesílilo a ze znetvořeného těla vytryskl v oblouku proud krve. Richard přiložil další podušky. Kvůli vyčnívajícímu hrotu však nemohl cévu stisknout pořádně. Nechtěně zavadil o další hřebíky a krvavý tok zmohutněl. Bylo nutné uzavřít stehenní tepnu. K tomu však potřeboval skalpely a speciální, takzvanou Kellyho svorku, tedy

základní pohotovostní vybavení. Takhle vykrvácí, než ho dostanou do nemocnice. Za těchto podmínek nelze podniknout nic. Leda se začít modlit.

U schodiště uchopil první hřebík a zatáhl.

Malloryho křik se skoro nedal vydržet.

Hřebík uvízl hluboko ve stehenní kosti a veškerým snahám o odstranění odolával. Mezi prsty Richardovi dál tryskaly proudy krve.

Než se vydali po schodech nahoru, požádal své pomocníky o strpení a vrhl se ke zbytku pracovního stolu. Vrátil se se svěrákem. Mallorymu už víc morfia dát nemohl. A tohle bude bolet. „Držte ho,“ poručil.

Jeden zdravotník se postaral o paže a trup, druhý přikryl rozdrcené nohy a zmáčkl zraněného nad koleny.

Šlo to ztuha. Jako by hřebík dobýval z kusu dřeva. Všude bylo plno krve. Kov byl kluzký a v latexových rukavicích se nedal dobře uchopit. Malloryho křik dosáhl takové míry, až Richarda napadlo, zda by neměl přestat. Náhle se cítil prázdný jako čerstvě vykopaný hrob.

Při třetím pokusu hřebík povolil.

Z polomrtvého těla vystříkla krev a potřísnila všechno okolo. Jakmile odstranil další hřebíky, přitiskl na tepnu gázu a krvácení z větší části zastavil.

„Jdeme,“ přikázal.

Když běželi k sanitce, všiml si Cheta. Při pohledu na krvavou scénu zbledl a rychle couvl. Policistka po jeho boku ho objala kolem útlých ramínek.

„Chete, jeď s nimi do nemocnice,“ volal Richard. „A utíkej ke Kathleen. U ní se nemusíš ničeho bát.“

„Já ho tam zavezu,“ nabídla se žena, která se chlapce ujala.

Hochovy oči potemněly. „Co bude s Tedem?“

„Dohlédnu na něj. Určitě se z toho dostane,“ odpověděl Richard. Pomohl naložit lehátko a spolu se zřízcem nastoupil k raněnému. Než se za nimi zavřely dveře a rozkvílely se sirény, stačil ještě zahlédnout Chetův vystrašený obličej.

Krkolomná jízda po Třicáté šesté ulici a prudce vybraná zatáčka na Druhou Avenue měly za následek, že se trhliny způsobené množstvím zbývajících hřebíků rozšířily a krvácení zesílilo. Lesknoucí se trosky Malloryho končetin rozrývalo tolik ran, že se Richardovi a jeho pomocníkovi nedostávalo rukou. Prostěradla byla nasáklá krví a stěny sanitky postříkané. Nebyl čas, aby zavedli kanyly nebo aby pacienta napojili na monitor.

„Je konec,“ zašeptal Mallory. Jeho hlas v řevu motoru téměř zanikl.

„Pokud to zvládnou, tak ne,“ řekl Richard a pokusil se zastavit další krvácení.

„Vyřídíte McKnightovi, že je to Boží legie.“

„Jste katolík?“ zeptal se lékař. „Kněz přijde do nemocnice, pokud si to budete přát.“

„Ne! Vyřídíte McKnightovi, že je to Boží legie!“

Krucí, začíná blouznit, pomyslel si Richard. Zároveň si uvědomil, že o jakousi Boží legii se Mallory intenzivně zajímal už ráno. „Nebojte se, Tede. Brzy mu všechno povíte sám.“

Mallory mu sevřel paži. „Řekněte mu to!“ křičel napůl vsedě. „A přestaňte mi lhát!“ Na několik vteřin se na Richarda upřeně podíval, pak obrátil oči v sloup, klesl na lehátko a něco drmolil. Na okamžik setrval ve vzpřímené poloze, a připravil se tak o to málo krve, která mu zbyla.

Sotva proběhli dveřmi akutního příjmu, zavedli dvě centrální kanyly, o minutu později dostával raněný transfuzi a monitory konaly svou práci.

Veškerá snaha se však minula účinkem.

„Sakra. Je jak řešeto,“ povzdechl si Richard.

Zatímco jeho kolegové vynakládali všechnen svůj um na to, aby udrželi mladého muže při životě, on sám trpícímu už jen tiskl ruku. Sklonil se nad lůžko a mluvil. Ze zkušenosti věděl, že ze smyslů odchází nejpozději sluch. „Tede, pomůžu vašim blízkým. Vrátil jste mi syna. Tolik pro mě znamená. Cathy z vás bude mít radost, až jí povím, jak statečně jste se choval...“

Tlak nezadržitelně klesal, pulz byl nehmatný, rozvinul se šok.

„... Boží legie... Boží legie... Boží legie...,“ mumlal, dokud nezemřel.

Jedna z lékařek se odhodlala k poslednímu zoufalému činu: otevřela raněnému hrudník a rukou se pokusila obnovit srdeční činnost.

Richard odešel. Věděl, že je po všem.

„A jeho snoubenka?“

„Je služebně v Los Angeles,“ odpověděl McKnight.

„Měl ještě někoho?“

„Otce. Už je na cestě.“

„Oznámil mu to někdo?“

„Ne. Mallory ještě žil, když jsme mu volali.“

Richard byl v pracovně a nepřítomně se díval na plný šálek kávy. Před půl hodinou se hnal na místo, kde se mohl dozvědět ze všech možných zpráv tu nejhorší. Ted' byl v jeho situaci jiný otec. Zachvěl se – úlevou, vinou, zármutkem, vděčností. „Já mu to řeknu,“ vzchopil se nakonec.

McKnight neodpověděl. Seděl u protější strany stolu, oči jako z olova.

Richard si srovnal myšlenky a spustil: „Před výbuchem se mi Ted svěřil, že ví, kdo za vším stojí. Do podrobností mě bohužel zasvětit nestihl. Okamžitě mu bylo jasné, že se jedná o trubkovou bombu, která se aktivuje na dálku, ne Chetovým pohybem.“

„Na dálku?“

„Ano. Jako při automatickém otevírání auta.“ Detektiv se prudce naklonil nad stůl: „Co víc vám pověděl?“

„Vlastně už nic. Po explozi blekotal páté přes deváté. Zmiňoval se o jakési Boží legii.“

„Cože?“

„Naléhal, abych vás o tom uvědomil. *Vyříd'te McKnightovi, že je to Boží legie*, opakoval pořád. Obšírně se tím obíral i ráno při výsledku.“

„To mě zajímá.“

„Vzpomněl jsem si, že v jednu chvíli ten chlap zařval: *Jsem voják Boží legie*. Mallory tomu přikládal velkou váhu a do omrzení se mě vyptával, jestli jsem se nepřeslechl.“

„No to je pěkné nadělení!“ zneklidněl McKnight. V očích mu zajiskřilo a únava zmizela.

„Proč? Má to nějaký význam? Ty výkřiky se v ničem nelišily od řádění jiných poblouzněnců, s nimiž jsem měl tu čest.“

„Ano! Ale to nedává smysl.“ McKnight nasadil soustředěný výraz člověka, jehož úvahy se řítí rychlostí tisíc kilometrů za hodinu.

Dřív než mohl něco dodat, ozvalo se zaklepání a ve dveřích stanula Jo O'Brienová.

„Přišel pan Mallory,“ uvedla šlachovitého muže. Hlavu měl skoro holou, jen vzadu rostl věneček bílého strniště.

„Je Ted v pořádku?“ přeskakoval očima z doktora na detektiva.

Obávaný okamžik nastal. Okamžik, na který si Richard ani po letech lékařské praxe nezvykl. Bylo třeba zadržet dech a vyjavit mučivou skutečnost.

„Dobrý den, pane Mallory. Sedněte si, prosím. Mám pro vás špatné zprávy.“

Ve dvě hodiny, když se přesvědčil, že je tělo omyto a znetvořené nohy přikryty, zavedl pana Malloryho k mrtvému mladíkovi. Roztřesený stařec nejistě klopýtal, podpírán lékařem a Jo O'Brienovou. McKnight krácel těsně za nimi. Jakmile otec spatřil synovu tvář, mdlou a zsinanou, svrástil obličej a vydal ze sebe nelidsky syrový, nervy drásající sten. Pronikl do všech koutů oddělení a každého zanechal ve strnulém ohromení.

McKnight pak doprovodil nešťastného muže do čekárny, kde se mezitím shromáždili muži a ženy v tmavomodrých uniformách. Projevy soustrasti svou tíhou a melancholií připomínaly zpěv v kostele.

Richard přemítal, zda by měl i on Mallorymu staršímu něco říct. Ale co? Koho Ted zachránil? Pak zkusil dosadit do role zdrceného rodiče sebe. Jak by se asi cítil? Kondoloval by mu otec, jehož dítě přežilo. Ale on by svého syna ztratil. Život vykoupený smrtí. Jistě.

Chápal by, že to mohlo dopadnout jinak, že mohli zůstat naživu oba. Ale ubránil by se zlosti? Vždyť je to tak strašně nespravedlivé! Ne, vyvaruje se všeho, co by mohlo podobnou reakci spustit. Nechce starému muži ještě přitížit. Vhodná chvíle se najde později, až žal nad ztrátou syna nebude tak čerstvý. Určitě i Chet bude chtít utrápeného člověka potěšit – pokud se vůbec takové slovo dá použít.

Richard klesl na mysli. Neodložil onen nepříjemný krok ze zbabělosti? Koho vlastně chrání? Otce Teda Malloryho, nebo sebe? Hledá si záminku, protože by hněv toho muže nevydržel? V řešení citových záležitostí neobstál už jednou. A když strčil hlavu do písku tehdy, kdo mu zaručí, že to neudělá znovu? Že to nedělá zrovna teď?

To stačí, okřikl se. Pitváním se v morbidních myšlenkách nikomu nepomůže. Tedova smrt ho krutě zasáhla. A co teprve Cheta? Jak ten se s tím vypořádá? Těžko posoudit. Rozhodně mu všechno poví sám. Bude lepší, když se to dozví od otce než od sester někde na oddělení. A taky se nesmí stát, aby si Chet vyčítal, že neumřel.

McKnight nevyhlížel, že by se chystal pana Malloryho v dohledné době opustit. Ta věc s Boží legií bude zkrátka muset počkat. Richard naznačil, že zavolá, a odešel. Protože se mu nechtělo jet výtahem, vyběhl po schodech a za několik minut vcházel na jednotku intenzivní péče.

Chet seděl u Kathleenina lůžka a držel ji za ruku. Do obličeje se mu vrátila barva, ale oči měl zarudlé od slz. Za ním stála Lisa a štíhlými pažemi ho objímala kolem ramen. I na ní bylo poznat, že plakala. Kabinku hlídala policistka.

„Tvrdils mi, že se z toho dostane, že na to dohlédneš,“ vyhrkl Chet, když spatřil otce. Neobviňoval. Jen nemohl uvěřit. Stále předpokládal, že otec je neporazitelný. Alespoň na poli medicíny.

I nemocná vypadala zkroušeně. Zdravější ruku posunula směrem k Richardovi, druhou svírala Chetovu dlaň. Richard přistoupil k posteli, uchopil Kathleen za obě ruce a přes Chetova úzká ramínka se natáhl k Lise. Pln zármutku nad smrtí Teda Malloryho objímal své blízké. Ochrání je policie? Tomu zabijákovi je jedno, kdo padne za oběť. Co když se znovu Cheta a Lisu pokusí zneužít?

„Kdo to udělal, tati? A proč?“ vyzvídal rozechvěle.

Takovou úzkost viděl Richard na obličejích svého syna naposledy v době, kdy zemřela Luana. Lisa byla pobledlá a stejně bezradná. „Nevím,“ odpověděl. Uvědomil si, že ani jeden z nich není s událostmi posledních čtyřiaadvaceti hodin obeznámen.

„Ale dokud ho nedopadnou, budou nás střežit líp než Fort Knox,“ dodal rychle a zahleděl se dětem do obličejů. Pátral po náznaku úlevy. Doufal, že je poznámkou o policejní ochraně uklidní. Téma dalších útoků a jejich případné souvislosti s vraždami prozatím odloží. Nadělal by víc škody než užitku. Vyvstala by řada trýznivých otázek, na něž nikdo nedokáže uspokojivě odpovědět. Ale proč po něm ten fanatik jde tak vytrvale? Čeho jeho likvidační dosáhne? Vždyť o Hamlinových prapodivných praktikách se už veřejně ví.

Zamrazilo ho. Nejúděšnější bylo to poslední napadení. Protože nemá racionální jádro. Postrádá smysl! Alespoň z Richardova hlediska ne. Je možné, že ta hra přerostla v něco docela jiného? Třeba se ho vrah jednoduše potřeboval zbavit. Proč? Mohl by snad přijít na něco, čeho by si policie nepovšimla? Ale na co? Jedině na nějakou lékařskou záležitost. Pokud si ten gauner myslí, že ho zahnal do kouta, tak se pěkně spletl. Chtěl ublížit lidem, které Richard miluje. A to se mu nevyplatí. Tu bestii najde a v případě potřeby vezme spravedlnost do svých rukou.

Chtěl mluvit s McKnightem o Boží legii. Když však viděl, jak všechno v Chetově obličejích prosí *neodcházej*, pokušení vrhnout se k nejbližšímu telefonu odolal.

„Kde teď budeme bydlet, tati?“ ozval se Chet po chvíli. Jeho hlas se jednou či dvakrát zachvěl, byl však pevnější než dříve. „Já nechci jít domů.“

„Neboj se. Hned tak se tam nevrátíme.“

„Musím myslet na Teda. Na to, co se mu stalo. Pořád mi zní v uších ten nářek... Ta krev všude kolem...“ nedopověděl. Po pihovatých tvářích mu stékaly pramínky slz.

Richard si ho přivinul k sobě. „Šššš... Víím, že se to teď zdá nemožné, Chete, ale i tohle přebolí...“

„A když ne?“ Hochův pohled se naplnil hrůzou, jako by všechno prožíval znovu.

„To bude dobrý,“ hladila ho po černých kudrlinách Lisa. I Kathleen se pokusila dotknout Chetova obličeje, ale paži se jí nepodařilo natáhnout. Richard zamyšleně přihlížel, a pak se osmělil: „Možná nadešel čas, abychom se všichni – ty, já, Lisa i Kathleen – nastěhovali pod jednu střechu.“

Obě děti se na Richarda podívaly s otevřenými ústy. Kathleeniny zorničky se zúžily do velikosti špendlíkové hlavičky.

„Jako že bychom bydleli u nich?“ podivil se Chet a obličej se mu na okamžik rozjasnil.

„Super!“ komentovala to Lisa. „To teda u nás bude pěkná tlačénice.“

Kathleen mlčela. Její oči pozbyly i toho nepatrného kousíčku života, který v nich přežil.

„Ne. Museli bychom najít něco většího. Mám vás strašně moc rád a už se od vás nechci hnout.“

Lisa se potouchle zašklebila. „No výborně. Chete, co ty na to? Naši rodiče v doupěti hříchu. A z nás dvou budou něco jako sourozenci. To je skandální!“ Chet se slabě usmál a pak vzhlédl k otci: „Fakt, tati?“

„Pokud si nás Kathleen k sobě vezme,“ odpověděl a napjatě se na svou družku zadíval. Věřil, že ji mile překvapil.

Kathleen však odvrátila pohled.

Čekat na výbuch by bylo riskantní. Místo toho se urychleně přesunul do svého nového útočiště na Wooster Street. Šedivý brloh, který mu kamarádi našli, se od jeho předchozího bydliště příliš nelišil. Následující hodiny si nacvičoval nasazování knírku a kudrnaté černovlasé paruky. Když konečně dospěl k závěru, že působí nenápadně, uslyšel v rádiu mimořádné hlášení.

„... jeden mrtvý, jehož totožnost zatím policie nepotvrdila...“

Zmocnilo se ho zlé tušení. Že by to zase zvoral? „Klid,“ mručel a nervózně pochodoval po pokoji. Z ulice sem doléhal hluk sbíječek.

Brzy se všechno dozví. Teď stejně nic nenadělá. Jestliže dostal Steela, zbývají další tři. A na ty se upne.

Převlékl se do zeleného úboru zřízence, natáhl na sebe bundu a vyrazil. Vklouznout do nemocnice byla navzdory všem bezpečnostním opatřením hračka. Policisté se soustředili u hlavních vchodů a kontrolovali doklady – zaměstnancům na začátku služby a návštěvám stále. Díky důvěrné znalosti místních poměrů se mohl zbytečnému riziku vyhnout. V hlavě se mu okamžitě zrodil nápad: prádlo.

Odváží se v sedm, přiváží v pět. Dodávka sjede na nakládací rampu. Tam se obvykle zdržuje množství zavlých kuřáků, kteří nevydrží do vycházky. Těch se bát nemusí. Budou se strachovat, aby je někdo nenačapal, a jeho si nejspíš vůbec nevšimnou.

Krátce před pátou tedy přešlapoval u velkých vrat z vlnitého plechu. Zapálil si cigaretu a čekal, až řidič dodávky zatroubí, dveře se rozevrou a on pohodlně vejde. Nezdravě vyhlížející neřestníci se rozprchli jako vyplašené myši. Bez problému se mezi nimi ztratil.

„Páni. Vy sedíte!“ nadchl se McKnight, když uviděl doktorku Sullivanovou na židli.

Slabě se usmála. Přes lícni kosti jí visela volná kůže. Zemská přitažlivost tak notný váhový úbytek jen zvýraznila.

Richard stál za ní. Neseděla, spíš byla připoutaná k židli. Dnes potřetí. Sledoval, jak sestry pacientku zvedají, a uvědomoval si, jakou cenu Kathleen platí. Svaly na zádech se svíjely v křečích, až se nakonec vypnuly jako provazy. Z trubice zasazené v krku vycházely bolestivé vzlyky a tváře se smrštily do výrazu krajního utrpení. Muka absolvovala s očima upřenýma na Richarda. Připadal si jako pod drobnohledem. Zkoumala jeho reakce, pokoušela se zjistit, zda je schopen ji takto přijmout. V případě, že by mu obličejem kmitl záblesk nejistoty, poslala by ho pryč. Bůh ví, že k tomu měla důvod. V životní zkoušce přece neuspěl.

Přestože vypadala vyčerpaně, zvedla z klína pravou ruku a bez pomoci si přikryla otvor v průdušnici. Ve vertikální poloze to byl mnohem náročnější úkon než vleže. Richard k ní přiskočil, ale dostalo se mu příkrého odmítnutí. „Moje svaly... budou pracovat... samy,“ poznamenala nedůtklivě. „Pokud vůbec... nějaké mám.“

„Vy k sobě ale umíte být tvrdá,“ písl uznale McKnight. Přinesl si židli a zatáhl bílý závěs. Nabyt zřejmě dojmu, že tento akt jim zaručí soukromí. „Kam šly děti? A kam zmizela policistka?“ rozhlédl se na všechny strany.

„Vzala Cheta s Lisou do bufetu,“ vysvětlil Richard.

„Poručil jsem jí, aby se od doktorky Sullivanové nehnula ani na krok.“

„Já jsem je tam poslal, tak si vylejte zlost na mně. Co ta Boží legie? Co je to zač?“ šel Richard bez okolků k věci. Jeho podrážděný tón detektiva překvapil. Udiveně se na něj podíval, jako kdyby chtěl říct *co si o sobě myslíš?*, ale mlčel. Vzápětí však nasadil neutrální výraz, předklonil se a zašeptal: „Nejdřív se vás obou musím zeptat na něco osobního.“

Richard si nevybavil jedinou situaci, kdy by McKnight mluvil tak potichu. Svým energickým projevem okamžitě zaplnil seberozechlejší prostor. „Dobře,“ souhlasil Richard. „Tak račte.“

„Prováděl jste někdy potraty?“

„Cože?“

„Pšššt,“ přiložil si McKnight prst na ústa.

„Myslíte potraty ze zdravotních důvodů?“

McKnight přitakal.

„Ne. Pokud neberu v úvahu těch několik případů, u nichž jsem před dvaceti lety asistoval v rámci praxe. Proč?“ – „Obhajoval jste někdy veřejně práva žen na potrat? Mám na mysli přednášky, účast na demonstracích a podobně.“

„Ne.“

„Vyjadřujete se k těmto záležitostem více než jiní lékaři na vašem oddělení?“

„Ne. Ale jako šéf jsem samozřejmě vidět. A se svými názory se rozhodně netajím.“

„A směl bych je znát?“

„Že jde výlučně o medicínský problém. Kromě ženy, které se to týká, a jejího lékaře do toho nikomu nic není. Můžete mi konečně objasnit souvislost s tím napadením?“

„Ještě minutku strpení, prosím,“ požádal McKnight a obrátil se ke Kathleen. „A vy, paní doktorko? Bylo někdy vaše jméno spojováno s touto činností?“

„V tomto ohledu... jsem se veřejně... neprosazovala. Ale... plně souhlasím... s Richardem. V případě nechtěného... těhotenství nesmí být... ženě upřena možnost... svobodné volby. Nikdy jsem však... nikomu svoje stanovisko... nevnucovala.“

McKnight se opřel a promnul si čelo. „Pak ničemu nerozumím,“ mumlal. Zda svá slova adresoval sobě, nebo svým společníkům, nebylo jasné.

„Tak nám konečně řekněte, o co tady běží,“ přerušil ho netrpělivě Richard. Při další detektivově otázce by snad už křičel.

McKnight se zavrtěl a poposedl si k samému okraji židle. „Vzpomínáte si na tu explozi před dvěma lety na gynekologické klinice v East Village? Zaměřovali se tam na provádění potratů.“

„Kristepane, samozřejmě že ano.“ Nečekaná zmínka o bestiálním činu Richarda zaskočila. K výbuchu došlo pozdě večer a obětí se stala uklízečka. Zbytky těla převezli na akutní příjem. Byla babičkou a její syn chodil od jednoho k druhému a všem na oddělení vykládal, že matka umělé přerušení těhotenství neschvalovala a že dokonce odsuzovala manžele, kteří používají antikoncepci. Lékaře i sestry přesvědčoval o postojích své matky tak urputně, jako by věřil, že ji tím zachrání. V trhavině byly hřebíky. Ačkoli byla ta žena prakticky zaživa stažena z kůže, žila ještě tři dny. Museli jí dávat vysoké dávky prostředků proti bolesti, aby vůbec přestala křičet.

„Chcete tím snad naznačit...“ Konec věty Richardovi uvízl v krku.

„Bohužel. Tehdy použili trubku napěchovanou hřebíky. Aktivovali ji na dálku. Mallory na tom případě pracoval. Vlastně na tom dělaly stovky lidí, protože jsme se báli, že je to začátek teroristické kampaně. Ve stejnou dobu totiž došlo k výbuchům i v jiných městech: v Bostonu, Seattlu a Los Angeles. K zodpovědnosti se nikdo nepřihlásil, i když o důvodech nemohlo být pochyb. Až o něco později se na internetu objevila jakási skupina s názvem Boží legie. Vybízeli k násilným akcím vůči gynekologickým pracovištím,

která se zaměřují na interrupce, a propagovali právě tento typ bomby. Tehdy jsme si uvědomili, s kým máme tu čest.“

„Ježíši,“ polekala se Kathleen. „Loni jsem... o nich viděla... dokument... Děsí je představa... ženské emancipace, zabíjení jim však... přijde jako něco... docela přijatelného.“

„Předpokládáte, že ten útočník patří k nim?“

„Musíme to vzít v úvahu. To monstrum z East Village jsme nedopadli. Z předběžné laboratorní zprávy ale vyplývá, že hřebíky, které použil u vás v domě, se shodují s těmi z kliniky. V obou případech se jedná o deseticentimetrové kusy se spirálovitou drážkou.“

„Ale proč bych měl vadit cvokovi, který je proti potratům?“

„A proč bych... mu měla vadit... já?“

„Nebo Hamlin s Lockmanem?“ dodal Richard.

„Právě tomu nerozumím. Co proti vám dvěma může mít? U Hamlina a Lockmana to taky nesedí. Ledaže by pokoutně prováděli potraty. Vybírají si totiž jen doktory, kteří se zabývají touto činností. Nemusí to být často. Před několika lety v Rochesteru zastřelili ženskou lékařku. Potraty přitom prováděla jen příležitostně, a vždy jako součást své gynekologické praxe. Člověk se v nich nevyzná,“ pokrčil rameny.

„Moment,“ ozval se Richard. „Tak to byli oni?“ Zpráva o té události tehdy obletěla celou zemi. V médiích se následně rozpoutala vášnivá diskuse o tom, zda by gynekologové neměli nosit kevlar.

„Dostat se na ně není jen tak. Nemají žádné vůdce a neexistuje soupis členů. Setkávají se na internetu. Dokonce se zdá, že nikdo nevydává rozkazy k akcím. V podstatě jsou tedy nepolapitelní. Úkoly spíš zadávají jednotlivcům. Říkají si *vojáci*, ale já je považuju za zbabělce.“

„Mohli nás... napadnout omylem?“

„Na to působí ten chlápek příliš odhodlaně. Navíc, když neuspěl poprvé, zaútočil na doktora Steela podruhé. Ne, to bych vyloučil. Ten chce vás dva.“

„Co když... tu bombu napodobil? Třeba nemá... s Boží legií... nic společného?“

„To je sice možné, ale vysoce nepravděpodobné. Policie z pochopitelných důvodů nikdy nezveřejnila podrobnosti a použitý druh hřebíků nefiguroval na internetu. Spíš bych ho odhadoval na odpadlíka. Na člověka, který k nim kdysi patřil, a teď už ne. Nebo na někoho, kdo alespoň nějakého bývalého člena zná.“

„Tím se ty jeho bláboły vysvětlují,“ zamyslel se Richard.

„Ale o co mu tedy jde?“ zeptal se McKnight. „Proč se odklonil od původní linie a začal se zajímat o Hamlina a Lockmana?“

Vtom si Richard vybavil scénu z kantýny. Rozlíčené obličejy zírají na Hamlina. A mezi nimi... „Paul Edwards,“ řekl nahlas.

Rýhy na detektivově čele se zvýraznily. „Kdo?“

Ale Richard už byl myšlenkami na míle daleko. „A sakra,“ ucedil. Najednou mu došlo, co mohlo rozdurděnce v jídelně spojit. Co zřejmě udělali Kathleen. Co nejspíš způsobilo zázračná uzdravení a proč se stali trnem v oku Boží legie. „Myslím, že jsem na to přišel,“ oznámil. Šokovalo ho, jak přesně do sebe jednotlivé střípky mozaiky zapadají. Dokonce se domníval, že ví, co znamenají větvičky na místě činu.

„Prosím?“ zeptal se vyjevený McKnight.

I Kathleen se na Richarda nechápavě zadívala.

Ten je však nevnímal. Nestojí jeho teorie na vratkých základech? Odpovídá opravdu všechno? Záznamy v kartách pacientů, Hamlinovy podivné praktiky, vedoucí gynekologického oddělení a jeho centrum asistované reprodukce, kardioložka a fyzioterapeutka. Jedno navazuje na druhé. Dokonalý soulad!

Jak to ale dokázat? Jak přesvědčit o své hypotéze i ostatní?

Napadla ho jediná věc: podrobit tuto domněnku jiné zkoušce.

McKnighta k policejní akci nepřiměje. Snad se ale v nemocnici najde člověk, jenž možnost, která Richardův mozek přivedla do varu, alespoň zváží.

„Hned přijdu,“ křikl. „Musím něco zjistit.“

„Počkejte. Nemám jít s vámi?“ volal za ním McKnight.

„Ne! Jde o odbornou konzultaci,“ odpověděl Richard a vyrazil ze dveří.

McKnight ani Kathleen nestihli na nenadálny vývoj situace zareagovať.

15

Paul Edwards seděl ve své pracovně a hleděl na mahagonovou sošku těhotné ženy. Bezmála před dvaceti třemi lety ji dostal od manžela jedné pacientky. Prillo se jmenoval. O dítě usilovali deset roků. Léky nezabraly a metody umělého oplodnění byly v experimentální fázi. Pan Prillo však Edwardse vehementně přemlouval, aby na manželce vyzkoušel něco nového a jen tak, mezi řečí, mu podstrčil obálku s deseti tisíci dolary.

Vidina další odměny vedla Edwardse k hlubší úvaze. Párkrát zvedl telefon a kde se vzal, tu se vzal – nadějný vědec zabývající se extrakcí vajíček z vaječníku. O několik měsíců později mu James Norris pomohl úspěšně oplodnit vajíčko paní Prillové spermií pana Prilla a implantovat ho do dělohy.

K Edwardsově lítosti nabyla „další odměna“ podoby oné sošky. Ovšem s ohledem na fakt, že pýchou se dmoucí nastávající otec spolu s několika nastávajícími strýčky přijeli vyjádřit svůj dík v černých limuzínách, se Edwards rozhodl ponechat si veškeré výhrady pro sebe.

Pan Prillo jeho zklamání vycítil. Naklonil se nad stůl, podepřel se nejzarostlejšími prsty, jaké kdy Edwards viděl, a prohlásil: „Doktore, já se na to dívám takhle. Na té populační raketě, kterou jste díky mně odstartoval, jednou vyděláte.“

A vydělal.

V devadesátých letech však začaly zdravotní pojišťovny měnit pravidla hry. Lékaři vůbec, ale zejména odborníci na asistovanou reprodukci, se octli v nevýhodné pozici. Platby se prudce snížily, mnohé výkony přestaly být hrazeny úplně. Přestože Edwards získával četné dotace, granty a jiné finanční výhody, jimiž mu nejružnější instituce projevovaly uznání, už nikdy se jeho osobní příjmy nevyšplhaly do výšin, na něž si zvykl. Rozšířil proto

spolupráci s Jimmym Norrisem a stanul před možná nejfantastičtějším případem zbohatnutí v historii lékařství.

A teď ztratí všechno. Dnes večer.

O půl šesté odpoledne vtrhla do pracovny jeho sekretářka Mabel Brownová. „Paule,“ zalykala se. „Slyšel jste to?“ Než nastoupila do armády bílých plášťů, dosáhla hodnosti poručíka. Nosila křiklavé komplety, jež se daly charakterizovat jako výsadkářská kombinéza ve stylu haute couture, a neustále budila dojem, že prochází módní krizí. I ta nejbanálnější událost vyrostla v jejím podání do *nevidaných* rozměrů. Nakonec se však téměř vždy ukázalo, že jde o novinku, která svým dopadem odpovídá bouři ve sklenici vody. „Policie si myslí, že doktora Steela napadli ti protipotratoví aktivisté, co vyhazují do vzduchu gynekologické kliniky.“

Edwardsovy mohutné útroby se sevřely hrůzou. „Cože?!“

„Jo. Zaslechla jsem cosi o nějaké Boží legii. Tak se prý jmenují. Údajně stojí za vraždou Lockmana a Hamlina taky.“

„To není možné,“ protestoval ve snaze skrýt zděšení nad tím, že je to možné až moc. „Steele nikdy žádné potraty nedělal. Ti dva taky ne.“

„Ale ti blázni to třeba nevědí. A proč by, u všech všudy, měli uvažovat logicky? Ta spoušť, co napáchali na těch klinikách, to nebylo absurdní? No jo a co ta embrya, která tady v mrazicích boxech přechováváte? Tak to bych se nedivila, kdyby sem jeden z těch cvoků vrazil a rozstřílel nás na cimprcampr.“

„Co tím chcete říct?“ vyjekl. Lekl se, že ho odhalila. „No, já vím. Měli by nás považovat za dobré duše, protože my miminka děláme, nezabíjíme je. Ale pořád se teď polemizuje o těch výzkumech s embryi...“

„O jakých výzkumech?“ Sotva tu otázku vyhrkl, litoval, že ji nelze vzít zpět. Má pocuchané nervy a reaguje neadekvátně. Vždyť ona nemůže tušit, že zásobuje Norrise.

„Ale prosím vás. Přece o získávání kmenových buněk z embryí. Ta metoda má tolik odpůrců. Čert ví, co se někomu vylihne v hlavě.“

Kristepane, jí to došlo. Jakto? „My žádné výzkumy s embryi neděláme,“ tvrdil nepřesvědčivě. Marně se snažil nedat na sobě nic znát.

„Jistě. Ale to víme jenom my dva. Je přece veřejným tajemstvím, že gynekologické kliniky běžně dodávají do laboratoří zárodky, které by jinak musely být zlikvidovány. Snad si nemyslíte, že po nás některý z těch pomatenců bude žádat čestné prohlášení? Jim je tohle jedno. Oni tady jednoduše vidí potenciální zdroj kmenových buněk. A to stačí. Proč by zrovna nás měli obejít?“

Tento rozhovor se odehrál před dvaceti minutami. Mabel Brownová domluvila a ponechala Edwardse svému osudu. Horečně zvažoval možná řešení. Na zádech mu mezitím vyrazily perličky potu. Pokud se zvěsti o skupině šílenců potvrdí, je s ním amen. Jak mohli ti fanatici kápnout na Hamlina a Lockmana? Jedině na základě udání. A kdo je mohl tak ochotně poslat na smrt?

Samozřejmě ta zrádkyně Downsová. Nedohodla se tedy s policií, jak vyhrožovala. Místo toho na ně poštvala smečku vzteklých psů. Nejspíš si myslela, že ji ze svého likvidačního programu vyškrtnou, protože ona už s embryi nepracuje.

„Ta proklatá krvelačná svině!“ Sáhl po soukromém telefonu a z paměti vyťukal jedenáctimístné číslo. Do hodiny s firmou Fountainhead Pharmaceuticals dohodl podmínky nové, radikálním způsobem změněné smlouvy. Položil sluchátko a mrkl na hodinky. Sedm. Zbývá ukrást záznamy Downsové a Norrise. Mají je v pracovně v suterénu. Za předpokladu, že je nepřestěhovali. Hamlinovy zlikvidoval. Své partnery totiž přesvědčil, že je nebudou potřebovat, protože neurochirurgova metoda je velice komplikovaná a těžko by se našel někdo, kdo by ji chtěl uplatnit.

A pak už bude spěchat domů. Sbalí si pár věcí a nasedne do letadla. Vystoupí až na ostrově. Přesně jak se domluvili. Daleko od amerických policajtů, daňových úředníků a zběsilých atentátníků.

Přestože byli jeho zaměstnanci, včetně Mabel, dávno pryč, usoudil, že ještě posečká. Výzkumníci obvykle na svých experimentech lpěli opičí láskou a v laboratoři často setrvali do pozdních nočních hodin. Mezitím si zašel na parkoviště a z kufru

svého vozu vytáhl příruční zvedák. Večer mu prokáže neocenitelnou službu.

19 hodin 30 minut
Městská nemocnice v New Yorku
Ústav pro genetický výzkum

Ralph Coady mžoural do mikroskopu. Když se mu konečně podařilo zaostřit, spatřil změř' droboučkových červených vláčenek. Kdyby nepulzovala, nestahovala se a neuvolňovala, tvrdil by, že se dívá na malý kousek masa. „Co to je?“ vzhlédl k Francesce.

„Řekni mu to ty, Jimmy.“

Norris otočil spínačem a obrázek pod mikroskopem se promítl na plátno. „To je fungující srdeční tkáň, zbrusu nová, získaná kultivací v Petriho miskách,“ vysvětloval jaksi bez zájmu. Nadšení, které projevoval během jejich prvního rozhovoru, se vytratilo. „Slyšel jste někdy o kmenových buňkách?“

„Nevím. Zní to dost povědomě.“

„Jedná se o zárodečné buňky, které mají schopnost stát se kteroukoli částí lidského těla – srdcem, mozkem, játry, plícemi, krví nebo kostmi.“

„Jo. Už si to vybavuju,“ poznamenal Coady. „Píše se o tom ve všech novinách. Vyvinou se nové orgány, takže teoreticky by člověk nemusel zestárnout. Když mu něco přestane fungovat, vymění se to a hotovo.“ Najednou zahořel dychtivostí. „Ježíšimaria! Vy mi vypěstujete srdce?!“

Dosud zasmušilý Norris se neubráníl úsměvu. „Kdepak. To zatím nedokážeme. „Tyto buňky jsme získali kultivací v roztoku, ale stejně může vyrůst nový sval ve vašem srdci.“

„Víte, Ralphe,“ ozvala se Downsová. „Při infarktu se zablokuje průtok krve, část srdečního svalu za uzávěrem odumře a postižené místo se zjizví. Pokud se srdeční stěna poškodí příliš, nemůže už plnit úlohu pumpy. Proto jste měl na plicích vodu.“

„Když se přeplní jímka, taky se zaplaví sklep.“

Downsová se usmála. „Něco na ten způsob. Vám ale do té zjizvené tkáně vstříkneme roztok s kmenovými buňkami, nová tkáň sroste se starou a začne pracovat, jako by tam byla odnepaměti. Vaše obtíže se tím značně zmírní, a možná dokonce úplně pomínou.“

„Teď si ale ze mě utahujete,“ prohlásil Coady a podíval se z jednoho na druhého.

„Ne. Ověřila jsem to, zatím jen experimentálně. Samozřejmě na myších. Prvním člověkem, který bude mít tuto možnost, se stanete vy. A věřte mi. Vím, co dělám.“

„Je to operace?“

„Nečeká vás nic, co byste už neměl za sebou. Protože nemá význam zabíhat do zbytečných detailů, omezím se jen na to nejzákladnější. Použijeme katetr. To je dlouhá hadička, která se zavede do tepny. Přesně tak jsem postupovala, když jsem vás, jak to nazýváte, prošpikovala. Ovšem tentokrát mikroskopickými jehličkami injektujeme do poškozené tkáně roztok s kmenovými buňkami. Vše budeme sledovat na rentgenu.“

„Ale co bude dál? Tvrdili jste mi přece, že tyhle buňky se můžou přeměnit v cokoli. Co když mi v hrudníku vyroste kost nebo třeba noha?“

Downsová se zeširoka usmívala a srdce jí plesalo radostí. „V tom právě spočívá ten zázrak. Zdá se, že kmenové buňky vědí naprosto přesně, co mají dělat.“

„Jak?“

„Existuje několik teorií, ale dejme tomu, že na celou věc budeme pohlížet takto: vzpomínáte si na ten poprask, když byl před rokem dovršen výzkum lidského genomu?“

Coady posmutněl. „Jo. Slibovali revoluci v medicíně, ale pak ukázali druhou stranu mince. Prý potrvá možná i desítky let, než se něco z toho uplatní v praxi. Nehodláte mi doufám vykládat, že ty výzkumy s kmenovými buňkami jsou stejnej humbuk. Tak jste mě navnadili a teď řeknete, že to neplatí?“

„Ne, nebojte se. Výsledky toho projektu nám totiž mohou objasnit, proč se kmenové buňky chovají tak, jak se chovají. Dospělo se k závěru, že lidské tělo obsahuje jen asi třicet tisíc genů.“

„No a?“

„To je velmi málo.“

„Aha.“

„Všechny buňky v těle mají stejnou genetickou strukturu. Přesto se některé stanou srdcem, jiné kostní tkáň či kůží. Přesné instrukce, jak vyrobit buňku srdečního svalu, mozku nebo ledviny, jsou tak složité, že nemohou být zakódovány v pouhých třiceti tisících genech, které máme k dispozici. Tyto informace tedy musí pocházet odjinud. Předpokládáme, že z buněk v bezprostředním okolí.“

„Jak by to mělo podle vás probíhat?“

„Buňky srdečního svalu přikážou svým sousedkám, aby se staly srdcem. Mozková tkáň zase poručí buňkám, které se octnou blízko, aby tvořily mozek. A tím to zdaleka nekončí. Tyto pokyny jsou zřejmě přenášeny specifickými chemikáliemi, které začnou buňky uvolňovat, dojde-li k jejich poškození. Máme zato, že zároveň vysílají jakýsi nouzový signál, čímž přivábí nové buňky tam, kde je to nejvíce zapotřebí. A ty už svou úlohu dokonale znají. Jde tedy o přirozený proces, jehož tělo běžně využívá k obnově tkání. My ho jenom usměřňujeme.“

„To je fantastický,“ vypravil ze sebe Coady. Slovům, která právě slyšel, stále nemohl uvěřit. Obavy, jež ho sužovaly od doby, kdy poprvé pocítil ty hrozné bolesti v hrudi, byly pryč. Chtěl ještě něco říct, ale přemohla ho osvobozující úleva a rozplakal se. „Omlouvám se,“ vykoktal po chvíli. „Myslel jsem, že když mi srdce přestalo pořádně fungovat, bude ze mě už na pořad poloviční mrtvola. A teď mám naději, že se uzdravím a omládnou, že všechno bude jako dřív.“ Setřel si slzy a zeptal se: „Tak kdy se do toho pustíme?“

„No, je tady jeden háček,“ zchladila jeho dychtivost Downsová. „Musíme počkat, až odezní zánětlivá odpověď a až vaše tělo přestane likvidovat mrtvou tkáň, která tam po infarktu zbyla. V opačném případě by makrofágy, tedy druh bílých krvinek, který pohlcuje odumřelou tkáň, kmenové buňky zničily.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Přibližně tři měsíce.“

Jeho radost znovu pohasla. „Krucí,“ zašeptal a zhroutil se do sebe. Za okamžik se však vzpamatoval: „No ale přesto je to ohromný. Tak platí,“ natáhl ruku na znamení souhlasu.

„To není všechno,“ zarazil ho Norris. „Zhruba za šest týdnů vám budu muset ze stehenní kosti odebrat vzorek dřeně.“

„Co?“

„Ano. Tak získáme potřebné kmenové buňky. Budu muset vykultivovat několik generací, abychom jich měli dostatek, až budete k zákroku připraven.“

„Copak ty buňky nepocházejí ze zárodku? Já jsem to z vašeho výkladu tak pochopil.“

„Zpočátku se skutečně pracovalo se zárodečnými buňkami, ale teď už ne. Alespoň pro naše účely to není nutné. My používáme speciální typ buněk. Všichni dospělí ho mají v dřeni stehenní kosti. Osvědčuje se výborně.“

„Na myších možná. Ale co na lidech?“

„Důvěřujte nám,“ uzavřela debatu Downsová a věnovala mu úsměv, za nímž by šel i do pekla. „Vyjde to.“

„Ty v tom chceš pokračovat?“ zeptal se jí Norris po tom, co Coadyho doprovodila na koronární jednotku. „Co když si ten rapl z Boží legie brousí zuby i na nás?“ Od chvíle, kdy se po nemocnici roznesla zpráva o Boží legii a druhém útoku na Steela, nemyslel na nic jiného.

„Uklidni se, Jimmy. To už jsme přece vyřešili,“ prohlásila, když se ubírali do Norrisovy laboratoře.

„Copak to nechápeš? On jde po nás. Proč by jinak zabíjel Hamlina a Lockmana? A jak na nás přišel? Vsadím se, že v tom má prsty Edwards nebo Blainová. Potřebují se zbavit svědků. Bude to drsný. Tihle blázni se kolem kmenových buněk začínají dost nebezpečně motat. Jako kdysi kolem potratů. Doktoři se před nimi mají pěkně na pozoru. A teď to čeká i na vědce.“

„Nejvyšší čas zveřejnit Coadyho případ, Jimmy. Když zdůrazníme, že nepoužíváme zárodečnou tkáň, musí se do nás ten ignorant zamilovat. On a jemu podobní.“

„Jestli se vysadil na nás, nezbyvá nám možná ani deset hodin, natož deset týdnů.“

„Tak si holt musíme pospíšet. Uspořádáme tiskovou konferenci o nenahraditelné roli kmenových buněk a oznámíme, že se chystáme na klinické zkoušky. Samozřejmě se odvoláme na lékařské tajemství a Coadyho jmenovat nebudeme. Novináři se k němu dostanou, až bude po všem. Vysvětlíme, že naše konání nemůže nikoho pobouřit, protože s embryonálními buňkami nepracujeme. Pacientovi vlastně jen vrátíme jeho buňky. A z technického hlediska přece nejde o žádný novum. Tak to alespoň podáme. Autotransfuze, katetrizace koronárních tepen, zavedení mikrojehel do srdeční tkáně – to všechno jsou zcela běžné postupy. K jejich provedení žádná povolení nepotřebujeme. Zkrátka nic nového pod sluncem. Nové je jen využití.“

Norris opět propadl kouzlu jejího podmanivého hlasu. Ta by člověka uhranula, pomyslel si, ale řekl jenom: „Budeme to muset podložit fakty.“

„Fajn. Dám dohromady své nepublikované příspěvky o výzkumech na zvířatech a ty uděláš totéž. Dobře se podíváme na data, starší věci vynecháme a sem tam něco upravíme. Dej mi vědět, až to budeš mít.“ Letmo ho políbila na tvář a odplula ke své laboratoři.

Se vším si vždycky ví rady, napadlo ho, když sledoval její ladnou chůzi.

Podléhal jí snadno. V posteli i mimo ni, přiznal si a zapýřil se. Léta trpěl po boku žen, které se mu nemohly rovnat v ničem. Pak přišla ona. Strhla ho nezdolnou vitalitou a přímo jako šíp je oba dovedla na hranice možností. Pro tohle ji miloval. Vyprostila ho z bezútešné šedi, v níž se většinu života zmítal. Svobodně se cítil jen sám a v jejím područí. Potom se ale přihlásily staré pochybnosti. Opravdu jí může věřit? Nenamlouvá si něco? Po pár krocích ztuhl: Francesca má nervy jako ze železa, protože manipuluje vrahem. Uvedla ho do pohybu. Potřebovala se totiž zbavit svědků. Ale jemu, snažil se uklidnit, se nic nestane. Dokud pro ni bude užitečný a dokud ho bude považovat za přítele.

Richardovi bušilo srdce vzrušením. Opět se nacházel v centrálním archivu. Tentokrát se hodlal podívat na zoubek Downsové. Pokusy na myších prokázaly úžasné regenerační schopnosti kmenových buněk. Ty dokázaly vyhojit poškození, ke kterým došlo v důsledku uměle navozené mozkové příhody či infarktu. Neuvěřitelně rychlá počáteční zotavení Hamlinových pacientů tedy mohla znamenat, že neurochirurg nelegálně používal kmenové buňky. Klinické zkoušky nebyly povoleny.

Nikdo také s určitostí nedokázal vysvětlit, *proč* to na myších účinkuje. Podle nejrozšířenější hypotézy slouží kmenové buňky jako zásobárna růstových faktorů, cytokinů a dalších látek a regenerační proces je pravděpodobně řízen okolní zdravou tkání.

Pokud Downsová buňky s úspěchem implantovala, objevil by se u ní stejně prudký zvrát k lepšímu jako u Hamlina.

Následující okamžiky Richardovo očekávání potvrdily.

Její výsledky působily až nevěrohodně. Výskyt dvou infarktů u téhož pacienta byl o polovinu nižší, než odpovídalo průměru. Jak toho docílila? „Francesko, budeš nám muset něco vysvětlit,“ zamumlal.

Tušil, že zavětril správným směrem. Přesto se nechtěl ukvapit. Neexistuje jiná příčina? Pořád se přece testují nějaké nové léky. Bude se muset probrat jejími výkazy. Jako to udělal u Hamlina.

Ovšem kardiochirurg může ucpanou tepnu zprůchodnit nebo obejít mnohem rychleji než neurochirurg.

A kromě toho je infarkt asi tisíckrát častější než krvácení z kapsulárního angiomu. Zatímco u Hamlina se zabýval osmnácti případy, Downsová jich měla na kontě 503.

„Ježíši,“ povzdechl si a vydal se ke kartotékám. Hlavou se mu mihly události, které ho zde včera potkaly, a kdyby u dveří nestál ozbrojený policista, zachvěl by se strachem. Teď se však nechal unášet pocitem, že je na horké stopě a že Kathleen zachrání život.

Když se probudil, obklopovala ho neproniknutelná tma. Trvalo mu několik sekund, než si uvědomil, kde vůbec je.

Jakmile se octl v nemocnici, bez dlouhého otálení zamířil do Ústavu pro genetický výzkum. Nacházel se v suterénu. Nápadně připomínal rozlehlé bludiště plné malých pracoven a laboratoří s nízkými stropy. Otevřenými dveřmi zahlédl vědce v bílých pláštích, jak se – zavaleni spoustou přístrojů – sklánějí nad stoly. Prošel bez povšimnutí.

Ačkoli se to tady za poslední dva roky, co tu nebyl, trochu změnilo, orientoval se bez větších problémů. Z toho, co viděl, odhadoval, co se v které místnosti odehrává. Před laboratoří se podél zdi táhla řada klecí s bílými potkany. Někteří se vzpínali na zadních nožkách a růžovými nosíky hbitě čenichali. O kousek dál stál nerezový stolek na kolečkách s nádobami opatřenými výmluvnou cedulkou *chloroform*, velkou sklenicí a hromadou tamponů.

Komora smrti, usoudil.

V následující laboratoři spatřil cosi jako soupravu malého chemika. Sestávala z lahviček propojených umělohmotnými hadičkami, jimiž proudila temně červená tekutina. Uprostřed, jako moucha v pavučině, visel potkan. Z hrudníku mu vyčnívaly dvě jehly. Z jedné tekla do krychlového přístroje tmavá krev a v podobě světlé plazmy se vracela do místa pod krkem.

Takže mimotělní oběh, napadlo ho.

Za dalšími dveřmi se mu naskytl pohled na lavice s mikroskopy a monitory. Na instrumentálním stolku čekaly skalpely.

V přilehlé místnosti uviděl odstředivku velikosti naftového barelu, police s automatizovanými pipetami, nořícími se do vzorků na podnosech, a spirály umělohmotných trubiček. Ty dodávaly automatickým analyzátorům různobarevné tekutiny. Tím celý proces končil. Chemický obsah hlodavců, v této fázi redukováných na tělesné šťávy, byl zpracováván digitálním měřičem a výsledky chrlený na papír.

Lítacími dveřmi prošel do oddělení určeného lidem. Malý operační sál, pitevní stůl pod stříbrnou chirurgickou lampou, vozík s nástroji, sterilní zelené roušky. Poté mu padl zrak na zkumavky s červenými, oranžovými a modrými zátkami. Ve skříňkách u zdi se nacházely bezbarvé nádoby na preparáty a kultivační misky byly

vytrvale ochlazovány klimatizací. Na druhé straně stálo několik mrazicích boxů. Číšel z nich chlad.

Ovšem pracovny si svůj dřívější vzhled zachovaly. Využil dokonalé znalosti zdejšího prostředí a vkradl se do odemčené komůrky, která plnila funkci jakéhosi odkladiště. Byla přímo proti Norrisově kanceláři. Tady si počíná na další oběť.

Protože však byl více než dva dny vzhůru, klížila se mu víčka, a navzdory veškerým předsevzetím upadal do trhaného spánku.

Rázem se probral. Baterkou si posvítil na hodinky a... nevěřil vlastním očím. Bylo za deset minut devět. Spal přes tři hodiny!

Bože, odpusť mi, naříkal. Kéž by nebylo pozdě!

Byl si vědom, že svou příležitost propásl. O Norrisovi se sice vykládalo, že v laboratoři málem nocuje, ale touto dobou už je asi doma. Počká ještě chvíli. Možná se Bůh smiluje a Norris mu přece jen sešle.

Kolem deváté Edwards usoudil, že nastala vhodná doba.

Pobouřen jednáním Downsové mrštil soškou, jež spočívala na jeho stole od roku 1978, na stěnu vedle knihovny. Na obložení z tmavého dřeva zanechala hluboký vryp, a poté s tupým zaduněním přistála na koberci.

Když se loučil se svým – teď již prakticky bývalým – královstvím, ulpěl pohledem na zemi. Třiceticentimetrová figurka těhotné ženy bylo to jediné, co by si s sebou chtěl vzít. Vrátil se a vsunul ji do kufříku. Pak z pracovny vyklouzl a vydal se k nejbližšímu schodišti. Výtah by v tuto chvíli představoval příliš vysoké riziko.

Sešel do suterénu a opatrně se rozhlédl.

Nikde ani živáčka.

Nedostatečně osvětlenou chodbou se pustil ke komplexu, v němž se nacházel kabinet Downsové. V pustém prostoru se jeho kroky hlasitě rozléhaly, ale protože kolem panovalo naprosté ticho, poznal, že je sám. Našlapovat po špičkách tudíž považoval za zbytečné.

Míjel dveře jiných výzkumných pracovišť – virologie, bakteriologie, patologie. Všechny byly na noc uzamčeny. U piteven

se rozběhl. Formaldehydové aroma ho šimralo v nose a téměř, ne docela, pohltilo nasládlý pach linoucí se z márnice.

Vchod do *Ústavu pro genetický výzkum* si otevřel kartou. Ve šťastných dobách plných důvěry mu ji dal Norris. „Takhle se sem dostaneš kdykoli,“ řekl tehdy ten vychrtlík. „A můžeš mě nepřetržitě zásobovat.“

A tak to bylo. Běžně se stávalo, že si Edwards v noci odskočil do suterénu a do dusíkových mrazicích boxů uložil zárodečné buňky. Děti se z nějakého důvodu často rozhodly přijít na svět nad ránem, a tak porodníková přítomnost v nemocnici byla v těchto neobvyklých hodinách čímsi samozřejmým. A dvacetiminutová absence na oddělení nemohla vzbudit žádné podezření. Norris buňky množil a následně je dodával Hamlinovi a Downsové. A sotva se ve vědeckých časopisech začaly objevovat články o mimořádných schopnostech buněk získaných z kostní dřeně, naskytlo se mu nové pole působnosti. První pacienti si vedli znamenitě. V rehabilitačním centru Adély Blainové dosahovali nevídaných výsledků a mnozí se zásluhou agresivních léčebných metod vrátili domů. Budoucnost se jevila v růžových barvách. Vždyť se měli zlatým písmem zapsat do historie medicíny! A pak všechna očekávání přišla vniveč.

Hořkost nad jatkami, v něž tato neopakovatelná šance vyústila, zasáhla Edwardse znovu, s neztenčenou silou.

Aspoň že on přišel s nápadem, jak z těch sutin něco vytěžit.

Prošel okolo mrazicích boxů s tekutým dusíkem, do nichž tak pilně přispíval, a zachvěl se chladem.

U pracovny Downsové nejdříve sáhl na kliku. Zamčeno, jak předpokládal. Karta mu tady taky nepomůže. Sundal si tedy plášť, ovinul ho kolem paže a příručním zvedákem rozbil výplň. Sklo se roztránilo a velké kusy se vysypaly na linoleum.

Vsunul ruku dovnitř a otevřel si.

Místnost působila stejně jako Francesca: stroze, až asketicky. Podél tří stěn se táhly prosklené knihovničky s pečlivě vyrovnanou odbornou literaturou. Vchod byl obklopen kartotéčnými skříňkami a na jinak prázdném stole stál počítač. Dále byla pracovna vybavena

jen dvěma kovovými židlemi pro návštěvy a jednoduchým černým křesílkem s otočným opěradlem.

Hledal kompaktní disky s podrobnými informacemi o technikách, které Francesca při aplikaci kmenových buněk uplatňuje. Viděl je na vlastní oči, když se svými výsledky seznamovala ostatní. Měly by být v krabici s označením *regenerace*. Přistoupil ke skřínce a vypáčil první zásuvku.

Haldy papíru. Po discích ani stopy.

Stejným způsobem otevřel další přihrádky – zámek pokaždé s hlasitým lupnutím povolil –, nic však nenašel.

Když byl zhruba v polovině, uslyšel za sebou kroky. Někdo zlehka našlapoval na rozbité sklo.

Zprudka se otočil a spatřil tmavovlasého muže s kulatým obličejem a tenkým knírkem. Nad hlavou držel mačetu. Gynekolog zalapal po dechu.

„Á, pan doktor,“ promluvil vetřelec a divoce se rozesmál. „To je ale překvapení. Ani nevíte, kolik starostí jste mi ušetřil. Nebudu se po vás muset shánět později.“

Edwards zaslechl vlastní řev. Jako by místo něhoúpěl někdo jiný. Zavrávorál, svalil se na knihovnu a instinktivně se ohnal zvedákem. Hlasitý nářek rychle přešel v ustrašené fňukání. Kohosi mu připomíná, postřehl, než přišel první zásah. Vytřeštil oči a zaraženě hleděl na místo, kde mělo být předloktí. Z otvoru prýštily proudy světla červené tekutiny a znetvořená končetina se okamžitě zalila tmavou krví. Potom mu lebkou projela krutá bolest.

Začal křičet. Krev stříkala na zdi i na strop. Koutkem oka uviděl vraha. Připravoval se k novému úderu. Než se mohl pokusit před lesknoucím se ostřím ucuknout, ucítil, že rána dopadla pod čelist. Mozek mu zalila hustá bílá mlha. Tohle na řezné zranění nevypadá, ulevilo se mu, zřejmě dostal zásah tupou hranou. A už nekřičí. Chtěl útočníka uprosit, aby ho nezabíjel. Otevřel ústa, pohnul rty, ale žádný zvuk nevyšel. Zvláštní, stihl si pomyslet, než bílé světlo ustoupilo neproniknutelné tmě. Místnost se mu mihla před očima ještě jednou. V tu chvíli ležel na zemi bez hlavy.

16

**Tentýž večer,
středa 27. června, 21 hodin 45 minut**

Přestože ji sestry obracely co chvíli, začínaly se jí tvořit proleženiny. Zmobilizovala síly a lehce pohnula horními i dolními končetinami. Podařilo se jí sice nepatrně změnit polohu, ale bolest se nezmírnila. Jsem zajatec vlastního těla a pracovního rozpisu ošetřovatelek, chtělo se jí křičet. A klidně by křičela. Jenže – než by zvedla ruku, nadechla se a přikryla otvor, hněv by ztratil na spontánnosti. Tak proč se namáhat?

Frustrace a rozhořčení. Úzkost a vztek. Takové duševní rozpoložení zajišťovalo značný přísun adrenalinu. Ten ji držel při životě. Naději cítila jen v přítomnosti Adély Blainové. Bez ní byla na dně.

A Richard všechno jenom zhoršoval. Snažil se ji dostat kam, kde nemohla být. Například ten nápad, že budou žít společně. To se mu opravdu povedlo. Hra na šťastnou rodinku, ušklíbala se v duchu. Přitom maminka se sama nenají, nedojde na toaletu, dokonce ani pořádně nemluví! A manželka vlastně – co? Jako manželka bude k nepoužití.

Oči se jí zalily slzami, ale ovládla se. Cítila se jako na vozíku horské dráhy. Jízda ze svahu jí však připadala pokaždé delší, strmější, bez šance na změnu k lepšímu. Bála se, že spadne do černé propasti bezmoci a beznaděje. Raději se vztekat než si zoufat!

Na Richarda se zlobila. Ačkoli je lékař, netuší, jak se vyrovná s péčí o invalidního člověka. Tohle břemeno by ho tížilo mnohem víc než smrt jeho ženy. Musel by ho nést věčně. Za každou cenu se musel zachovat správně, a tak neviděl skutečný stav věcí. Nechtěl vidět. Vždycky když ho odmítla, se zatvrdil a ze svého předsevzetí neustoupil ani o píd'. Ale jak ho donutit odejít? Touto otázkou se v

posledních dnech trápila nejvíc. Hodiny se topila v slzách. Z času na čas někdo prošel kolem a bílé závěsy se lehce zachvěly. Obzvlášť si všímala kroků, které by nasvědčovaly, že někdo zamýšlí vniknout do jejího soukromí. Ale nic neobvyklého nepostřehla. Do přítomí jejího životního prostoru doléhaly jen běžné provozní zvuky jednotky intenzivní péče. Šumění přístrojů vnímala jako neodmyslitelnou hudební kulisu. Sestry aspoň nepoznají, že plakala. Až dosud si myslely, že ta mokrá skvrna na polštáři je od slin. Nač je vyvádět z omylu? Pak se otevřely dveře a za hradbou bílé clony stanul Richard. Legitimoval se policistce, rozhrnul závěsy a přistoupil ke Kathleen. Únavy v jeho tváři si nebylo možné nepovšimnout.

„Řekl bych, že to mám,“ šel přímo k věci. Přisunul si židli a vzal Kathleen za ruku. Navzdory vyčerpání mu v očích svítilo vzrušením. „Jsou to kmenové buňky.“

„Cože?“

„Hamlin ti dal kmenové buňky.“

„Kmenové buňky?“ pronesla nevěřícně. „Injektoval je do mozku. Proto děláš tak ohromné pokroky.“ Poznámka o *ohromných pokrocích* Kathleen bezpečně uvedla do stavu krajního rozčilení, ovšem tentokrát ji skoro nezaznamenala. „Z embryí?“

„O tohle tady právě jde. A zdaleka se to netýká jenom Hamlina s Lockmanem. Podle všeho je zásoboval Paul Edwards, šéf gynekologického oddělení. Zárodečné buňky však používala na svých pacientech i Francesca Downsová z kardiochirurgie. Zdá se, že se stoprocentní úspěšností.“

„Moment..., vysvětlí mi to... po pořádku.“ Richard se sklonil a ztišil hlas. „Prostudoval jsem si padesát jejích záznamů. Všechno šlo podle předem dohodnutého schématu. Pacienti, u kterých došlo po infarktu k srdečnímu selhání, byli zhruba tři měsíce po operaci podrobeni opakované koronární angiografii. Takové vyšetření dělali při přijetí i tobě – s tím rozdílem, že v jejich případě se katetr provléká srdečními tepnami, do nichž se vstříkne kontrastní látka. Jde o jeden z nejběžnějších kardiologických postupů. Až na to, že se většinou provádí pouze u nemocných, kteří znovu vykazují známky

narušené dodávky kyslíku do srdce. Tito lidé si obvykle stěžují na svírání nebo sílící bolest na hrudi. Z toho, co jsem četl, ale vyplývá, že většina pacientů, kteří tento zákrok podstoupili, neměli buď žádné nebo alespoň ne větší bolesti než předtím.“

„Jinými slovy?“

„Jinými slovy prováděla Francesca Downsová nadbytečná vyšetření a zřejmě zadarmo. Žádná pojišťovna by jí je neuhradila. No a když se pacienti objevili po dalších třech měsících, u více než poloviny došlo podle ultrazvuku k výraznému zlepšení síly stahu postižené srdeční tkáně.“

„Takže?“

„Jejich srdce pracovalo v podstatě normálně! Během druhé angiografie tedy musela aplikovat roztok s kmenovými buňkami a ty poškozenou srdeční stěnu opravily!“

„To jde?“

„Vypadá to tak.“

„Aha. A Lockman... byl radiolog.“

„Přesně tak.“

„Takže tenhle roztok... jsem dostala... i já. Do mozku.“

„Určitě.“

„Ale proč čekala... čtvrt roku? Hamlin provedl... zákrok hned.“

„To právě nevím. Doufal jsem, že odpověď najdu v jejích výkazech, ale neměl jsem to štěstí. Zato jsem však natrefil ještě na jednu zainteresovanou osobu.“

„A kdo to je?“

„Jimmy Norris. Břídil v civilním životě, ale ve světě mikrobiologie a genetiky nemá konkurenci. Zabývá se pěstováním tkáňových kultur. Na experiment s kmenovými buňkami by těžko našli někoho povolanejšího. Navíc není žádným tajemstvím, že to táhne s Downsovou. Jeho jméno se vyskytuje v záznamech lidí, které Downsová za poslední rok operovala. Mluvil skoro se všemi, aniž o to někdo z hospitalizovaných požádal. Navíc neexistuje jediný důvod, proč by se o ně měl z odborného hlediska zajímat. Přesto však figuruje mezi lidmi, kteří pacienty po infarktu navštívili. Taky jsem si všiml dvou nebo tří poznámek od sester. Pacienti jim sdělili,

že se mají šest týdnů po propuštění z nemocnice dostavit do laboratoře doktora Norrise kvůli nějakým testům. Doktorka Downsová prý na tom trvala. Ve výkazech z předchozího roku však není o Norrisovi ani zmínka.“

„Co to... podle tebe... znamená?“

„Nemám tušení. V každém případě to souvisí s naší kauzou. Musel Downsově nějak pomáhat.“

„Co kdybychom... obvinili všechny tři: Edwardse, Norrise a Downsovou... z provádění... nepovolených experimentů... bez souhlasu pacientů?“

„To nejde. Nemáme v ruce jediný důkaz. Všechno to jsou jen nepřímé indicie. Downsová by mi s největší pravděpodobností tvrdila, že nechápe, o čem mluvím, případně by se zeptala, odkdy je výjimečnost trestným činem. Ta se nemusí ničeho obávat, protože se pohybuje po pevné půdě. Žádný z jejích pacientů při převozu na akutní příjem nezemřel. A sotva si někdo bude stěžovat, že se mu daří výborně. Takže pokud budou její partáci držet jazyk za zuby, nikdo na ni nemůže. S výjimkou vraha. Pochopení pro práci s kmenovými buňkami se od Boží legie zřejmě očekávat nedá.“

Z příválu šokujících informací se jí zatočila hlava, přesto zaznamenala, co Richardovi uniklo.

„Ledaže by Downsová..., Norris a třeba ještě někdo... toho zabijáka ovládali.“

„Jakže?“

„Proč by... mě nějaký šílenec... chtěl usmrtit tak..., aby to vypadalo... přirozeně...? A proč bys mu... vadil ty..., když jsi... na stopě jeho... nepřátelům? Kdo by... měl z naší... likvidace prospěch...? Kdepak. To je... akce Downsově a... jejích přívrženců..., ne reklama... pro jakéhosi teroristu... Vyříd' jim, že... jsme je... převezli... Vypálili jsme jim... rybník.“

Umlkla. Poddala se vlně vzteku a Richardovy úvahy o dalším postupu skoro nevnímala. Co si to Hamlin dovolil? Ale neurochirurgovo počínání ji paradoxně naplnilo i obdivným úžasem a bizarní nadějí. Richard domluvil, objal ji a políbil na ústa. Poprvé za uplynulé týdny. Bylo to sladké, dokonce nádherně sladké a

nečekané. Ke svému překvapení v sobě vzkřísila touhu. Přála si, aby byl s ní a dotýkal se jí jako dřív. Polekala se.

Hlavou jí proběhly tisíce otázek a iracionálních myšlenek. Pak ale Richarda odstrčila a násilím se vrátila do reality. Nesmí s ní lomcovat kdejaké emoce a potměšilé iluze. „Prosím tě..., potřebuju si trochu... odpočinout. Po... tom, cos... mi řekl...“

„Neboj se, Kathleen. Ty buňky ti nejspíš pomáhají. A soudě podle ostatních Hamlinových pacientů, máš vynikající šanci na zotavení.“

Neušlo jí, jak obratně se vyhnul poznámce o lidech, kteří následkem neurochirurgových experimentů zemřeli. Ale tak lehce z toho chlapec nevybruslí. Jako sopka začala chrlit lávu frustrace, která ji šířila a kterou od samého počátku držela v sobě.

„Jaké zotavení...? Jaké pokroky?“ obořila se na něj. „Takhle nazýváš to..., co vidíš...? Měnil bys... snad se mnou...? Chtěl bys někoho... vedle sebe, kdybys... byl na mém... místě? Tomu nevěřím... Co budeš dělat...? Čekat, až mě... najdeš mrtvou...? Tak mi už... dej pokoj!“

Richard oněměl zděšením. „Kathleen, já tě neopustím. Přísahám,“ vykotl po chvíli.

„*Já tě neopustím... Přísahám,*“ opičila se. „Nech mě být... Kdo ví, jak... se ti to všechno bude... jevit po letech... Proč bych se... měla na něco... spoléhat?“

„Kathleen...“

„Co...? Tohle je... tvrdá realita.“ Její slova ho omráčila.

Několikrát polkl. Kathleen věděla, že ťala do živého.

„Máme přece čas. Zjistíme, proč zemřeli. Určitě s tím něco uděláme.“

„Vzpamatuj se... už konečně... Neunesla bych... tvůj strach... Nehnul by ses na krok..., trnul bys..., kdy to přijde,“ bila kolem sebe hlava nehlava. Nechtěla jít na Richarda tak zhurta, teď už se však zastavit nedokázala.

„Ale...“

„Mlč...! Musím spát.“

V polosvětle viděla jeho ztrhanou tvář, rysy zhutnělé do starostlivých vrásek a zšedlých záhybů kůže.

Ráda by ho pohladila, ale neměla dost sil. Tak daleko nedosáhne. Možná nikdy. Než se mohl vzchopit, dodala:

„A teď... jdi za dětmi... Potřebují tě... Policie je... odvezla do hotelu... Udělej to... pro mě... McKnight tě tam vezme... Máš mu zavolat... Ale ať tě netrápí... moc dlouho... Chet s Lisou jsou... důležitější.“

Zmateně se na ni zadíval. „Samozřejmě,“ svolil a letmo ji políbil na spánek.

Nereagovala. Musí to být, přesvědčovala se. Nesmí se vznášet někde v oblacích, protože dopad na zem by byl příliš tvrdý.

Zase to zpackal.

Jména na dveřích si prve nevšiml. Byl příliš zaujat Edwardsem.

Podíval se, až když vycházel. Na cedulce stálo: *Dr. Francesca Downsová*.

Jí se měl širokým obloukem vyhnout. Nechápal sice proč, ale příkaz zněl jasně: *neklást jí do cesty žádné překážky, neubližovat, do ničeho ji nezatahovat, její pracovnu nechat bez povšimnutí*.

A on se na svou kořist vrhne přímo u ní!

Kristepane! Bude to tu muset uklidit.

Mrkl na hodinky.

Zabere to skoro celou noc, ale koneckonců nikam nespěchá. Štěstí že pracoval jako zřízenec a ví, jak odstranit stopy po krvi a jiných tělesných tekutinách. Strávil tady roky, takže s úkrytem pro mrtvého Edwardse si nemusí lámat hlavu. Najdou ho až za několik dní. Dřív ne.

Pustil se do práce.

Čtvrtek ráno 28. června

Norrise probudilo hlasité zvonění. Jako obvykle klimbal před televizí.

„... Odznak? Žádný nemáme. Nepotřebujeme ho. Žádný zatracený odznak ti nemusím ukazovat,“ rozhořčoval se tam zavalitý muž se sombrerem na hlavě a nábojnicovým pásem přes hrudník.

V polospánku nahmatal sluchátko.

„Jimmy, rychle přijď ke mně do pracovny.“

Downsová byla vyděšená. Hrůzu z jejího hlasu nesmazal ani telefonní přístroj. Hodiny na televizi ukazovaly 7:10. „Proč? Co se stalo?“

„Neptej se a pohni.“

Nad čtvrtí Queens, na druhém břehu East River, vycházelo slunce. Ulice nebyly touto dobou ještě ucpané, a tak mu cesta do nemocnice trvala necelou čtvrt hodinku.

Na oddělení si zpočátku ničeho mimořádného nevšiml. V některých laboratořích se už pracovalo. Pak ale uviděl rozbitou výplň, překrytou archem papíru. Hlavou mu projela myšlenka na tajné údaje v jejím počítači a ve skříňkách.

Když se přiblížil o dalších pár metrů, pod nohama mu zakřupaly kousičky skla. Někdo to tady ve spěchu uklízel. Odstranil velké střepy, ale na drobnou drť mu už nezbyl čas.

„Kdo je?“ ozvala se rozklepaným hlasem Downsová dřív, než zaklepal.

„To jsem já.“

V zámku zarachotil klíč a dveře se otevřely. Z bílého obličeje na něho hleděl pár hnědých očí. „Pojď dál. Pospěš si.“

Do nosu ho udeřil silný pach čistého alkoholu. Vzápětí mu padl zrak na vypáčené zásuvky. Jeho nejhorší obavy se tedy naplnily! Nejvíc ho ale znepokojil nepřirozeně ztuhlý výraz Downsové.

„Netvrd' mi, že je to pryč.“

„Ne. Myslím, že ne. Otevřel jen několik šuplat. Zdá se, že nic nechybí. A i kdyby. Naše data jsou tak dokonale zašifrována, že je nikdo nerozluští.“

„Rozluštit se dá všechno.“ Její naivní ujištění ho neuklidnilo. Naopak. Přiskočil ke kartotéce a vytáhl zásuvku: „Musíme všechno zkontrolovat. Proč by se sem někdo vloupával, kdyby neměl zájem o náš výzkum? Vsadím se, že to byl Edwards nebo Blainová. Chtěli

ukrást výsledky naší práce a pak na tom vydělat.“ Když uviděl seřazené složky, sáhl po druhé zásuvce.

„S disky se nic nestalo, věř mi. Jimmy, došlo tady k něčemu jinému. Mnohem horšímu. Cítíš ten alkohol?“

Zarazil se. „Jo. Všiml jsem si toho, hned jak jsem vešel. Tys čistila pracovní?“

„Ne. Ujal se toho někdo jiný, ale dost to odflákl. Vsadím se, že na desce stolu nechal krvavý šplíchanec. A nejenom tam. Krev je na zdi, v rozích, na zemi – všude. Tady se stala vražda, Jimmy.“

„Vražda,“ zopakoval mechanicky.

„Tak se sakra podívej sám!“ ukázala na stůl.

Náhlá drsnost v jejím hlase ho zatáhla za uši. Klekl si k nepraktickému kusu nábytku a spatřil špatně setřené šmouhy. Kousek dál, na přečnívajícím okraji pracovní desky, však byly stopy po krvi už zřetelné. Zaschlou tekutinu téže barvy uviděl i ve spárách mezi černými a bílými čtverci linolea. Vstal a přistoupil k proskleným dvířkám knihovny. V pantech, těsně vedle ušmudlaného, takřka bezbarvého stříkance, našel hmotu stejné konzistence. Znečištěny byly i zbývající dvě knihovničky.

„Určitě je to krev?“ pípł přidušeně.

„Jo. Vzorek jsem dala pod mikroskop.“

„Lidská krev?“

„Zřejmě ano. Ale jistě pochopíš, že to nebudu posílat na hematologii ani žádat analýzu DNA.“

„Co se tady mohlo přihodit?“

„Nevím. Stojí za tím vrah Hamlina a Lockmana. Na sto procent.“

„Myslíš, že chtěl napadnout tebe, ale omylem zaútočil na někoho jiného?“

„Možná. Nebo oběť vylákal sem, místnost pak umyl, ale schválně zanechal dostatek stop, aby policie podezřívala mě.“

„To je divné.“

„Proč? Má to logiku. Byl to Edwards nebo Blainová. Jednomu z nich záleží na tom, abych vypadala jako člověk, který tomu šílenci diktuje, co má dělat.“

„A ty předpokládáš, že ta krev patří tomu druhému?“

„Ano.“

„Ježíši,“ otrásl se. „A kde je tělo?“

„Co já vím! Nejsem vševědoucí, tak laskavě začni používat mozek. Třeba ho odsud odvezl na lehátku, nacpal do auta a shodil do East River.“

Nabroušenost jejího jazyka už okusila většina praktikantů i sestřiček, bez razantní kardioložky by zkrátka v nemocnici cosi chybělo. Takové manýry byly sice neoblíbeny, leč – s ohledem na Francesčiny odborné kvality – trpně snášeny. Až dosud byl Norris podobných výpadů ušetřen. Rázem se v něm vzedmula vlna potlačeného strachu. Aby vyvázla se zdravou kůží, obětuje cokoli – i jeho.

„Kdo z těch dvou to je, se dozvíme brzo. Prostě nepřijde do práce,“ dodala a sevřela bledé rty.

„To tady chceš do té doby sedět se založenýma rukama?“ vzbouřil se Norris. Kdesi v žaludku ho zastudila ledová koule.

„Ne. Mezitím si obstaráme zubní kartáčky a pár litrů isopropylu a pak celou místnost vycídíme tak, že ani policajti nic nenajdou.“

Francesčin panovačný tón se mu přestával líbit. „Tomu fakt věříš? V tom případě bych tě rád vyvedl z omylu. Policie disponuje látkami, které určí sebemenší množství krve. Ta totiž začne svítélkovat. A víš stejně dobře jako já, že k analýze DNA stačí několik buněk. Jakmile naleznou tělo, můžeš jim chystat pohoštění.“

Mlčky ho pozorovala. Jako dravec připravující se k útoku. „Tak drž hubu a táhni.“

Představa nechat ji v maléru ho lákala. Cítil však, jak v ní doutná vztek, a usoudil, že by měl každý svůj čin obezřetně zvážit. „Tak dobře,“ kapituloval nakonec. Právě chtěl navrhnout, že pro nezbytné pomůcky skočí, když vtom se z chodby ozvaly kroky. Následovalo suverénní zaklepání na dveře.

„Ano!“ vykřikla.

„Francesko, tady je Richard Steele. Přišel jsem s detektivem pro vyšetřování vražd, panem McKnightem. Potřebujeme s tebou mluvit.“

Norrisovi se rozbušilo srdce. Kdyby se poblíž vyskytovala nějaká úniková cesta – jakákoli – třeba i okno, neváhal by ani zlomek vteřiny. V životě se neocitl v hroznější pasti. Podíval se na Downsovou.

Stála bez hnutí. Pomalu svěsila ruce, několikrát se zhluboka nadechla a polkla. Tento rituál znal z operačního sálu. Utíkala se k němu vždycky, když se nedařilo. „Ano,“ odpověděla naprosto klidně. Vykročila ke dveřím a divokými posunky žádala Norrise, aby mlčel.

Do pracovny vstoupil Steele s urostlým vyšetřovatelem, jehož v poslední době vídal v nemocnici denně. Působili stejně vyčerpaně jako Downsová. Jak vypadá on sám, si raději nepředstavoval.

„Pojďte dál. Ale pozor na sklo. Někdo se sem v noci vloupal a vypáčil mi pár přihrádek v kartotéce,“ šveholila. Dokonce se jí podařilo vykouzlit odzbrojující úsměv. „Něco ho muselo vyplástit. No, hlavně že nic nechybí.“

V místnosti jako by najednou bylo příliš těсно. „Jestli mi už nic nechceš, Francesco, tak tě nebudu zdržovat,“ měl se Norris k odchodu. Bylo mu jasné, že v sebeovládání Downsově konkurovat nemůže. „Zavolám sklenáře a...“

„Vlastně se to, Jimmy, týká i tebe,“ zastoupil mu Richard cestu. „Detektiva McKnighta vám jistě nemusím představovat.“

„Mě?“ zachroptěl Norris. Najednou nevěděl, jak by měl policistu pozdravit. Rozpačitě před sebe natáhl pravici, ale vyšetřovatel se ani nehnul. Ruce měl zabořené hluboko v kapsách pláště velikosti šapita.

„Bohužel nemám dost židlí,“ omlouvala se Downsová, jako by se před ní octli dva známí, kteří se tak trochu nečekaně stavili na kávu.

„Já postojím,“ nabídl se McKnight. Opřel se o rozbitou skříňku a se zájmem si prohlížel zdemolované zásuvky. „Vlastně tady doktoru Steelovi zajišťuji policejní ochranu. Jak je vám pravděpodobně známo, někdo se ho už dvakrát pokusil zabít. Ale vy si samozřejmě můžete sednout.“

Všichni zůstali stát.

„Ano, Richarde. Slyšela jsem o tom. Nemusím ti ani říkat, jak zdrcující...“

„Podívej, Francesko. Málem jsem přišel o Kathleen i o syna. Jistě tedy pochopíš, že na zdvořilostní ekvilibristiku nemám zrovna náladu. Nebudu chodit kolem horké kaše. Domnívám se, že jsem odhalil, proč zavraždili Hamlina a Lockmana. A myslím, že to moc dobře víš i ty. Šlo o experiment s kmenovými buňkami. Nelegálně je aplikovali pacientům po mozkové příhodě, co?“

Norrisovi se podlomila kolena. Všiml si, jak Downsová překvapením pootevřela ústa, nevydala však ani hlásku. Čas se zastavil. Norrisovi přišlo tak zle, že zavrával a musel se zachytit knihovničky.

Ten pohyb Richarda zaujal. Neváhal a jako tygr se vrhl na nejslabší kus stáda. „Tys je musel zásobovat, Jimmy,“ osopil se na roztřeseného výzkumníka. „Ta kvanta, která potřebovali, by nikdo jiný nebyl schopen vykultivovat.“

Norris cítil, jak rudne. „Já... já... vůbec nechápu, na co narážíš.“

„Ne? Tak co se tady motáš jako opilý?“

„Takové řeči si laskavě odpusť,“ nedala se Downsová. „Oba se – jak říkáš – motáme, protože tvoje tvrzení je tak... tak... přitažené za vlasy. A i kdyby se nebohý Tony s Mattem do něčeho takového skutečně zapletli – a určitě máš důvod si to myslet, co podle tebe dokazuje, že s tím měl něco společného i Jimmy? A proč s tím vlastně jdeš za mnou?“

„Protože ty jsi dělala přesně totéž s kardiologickými pacienty. A tvůj miláček Jimmy ti pomáhal. Ostatně stejně jako Paul Edwards a Adèle Blainová.“

Norrisovi se zatočila hlava.

„Jakže?!“ vykřikla. „No, vyříkáme si to před etickou komisí. Obviním tě z šíření pomluvy...“

„Výborně. Aspoň budeš mít možnost vysvětlit, proč jsi prováděla všechny ty angiografie u nemocných, kteří nejevili známky...“

„Ty zpochybňuješ mou kompetentnost? Po tolika letech na akutním příjmu?“ Neomylně vystihla slabinu Richardovy teorie a přešla do protiútku. „V léčbě kardiologických pacientů jsem dosáhla nejlepších výsledků v celé nemocnici. Dokonce v celé zemi. A ty si to dobře uvědomuješ. A co když je těch pár vyšetření navíc

cenou za úspěch? Čistě pro tvou informaci, neúčtovala jsem si ani cent.

„Nenamáhej se, Francesko. Aby tedy bylo úplně jasno – předpokládám, že Boží legii jsi na Hamlina, Lockmana, Kathleen a na mě nasadila ty. Potřebuješ totiž zakrýt stopy. Tak mě přestaň opíjet rohlíkem.“

„Ne!“ zasténal cizím hlasem Norris.

Downsová vypadala jako solný sloup. „Panebože, ty si snad děláš legraci.“ Na obličeji se jí zračila hrůza a zmatek. Takhle přesvědčivé divadýlko by sotva sehrála, ujišťoval se Norris. „Richarde, přece nevěříš, že bych mohla někoho zabít. Jsem lékařka a celý život zachraňuji nemocné. K takové hnusotě bych se nikdy nepropůjčila. Za nic na světě.“

„Za nic na světě? A kdyby byla v sázce tvoje kariéra? Nebo kdyby se ti naskytla možnost dostat se jako jedna z prvních k senzačnímu objevu regenerativní medicíny? Kdepak. Zkrátka si myslím, žeš toho hrdlořeza na mě a na mé blízké pošvala ty, tak se nezlob, že mám vůči tobě jisté výhrady.“

Chytla ho za ruce. „Richarde, proboha, tak to není. Přistoupila bych na cokoli, jen aby se tobě, Chetovi a doktorce Sullivanové nic nestalo.“

„Tak mi pověz, kdo to je.“

„Nevím.“

„Přestaň si už ze mě konečně dělat blázný! Zapírání ti teď dozajista neprospěje.“

Vzhlédla k němu s lesknoucíma se očima a zapálenými tvářemi. Stále ho držela za ruce. Poznenáhlu se zjihlost z jejího obličeje vytratila a Francesca zaujala nekompromisní postoj.

„To by stačilo,“ rozhodla. „Trvám na tom, abys okamžitě opustil moje pracoviště.“

Norrisovi z toho výhružného tónu naskočila husí kůže.

Richard její žádost ignoroval a znovu se obrátil na Norrise. „A co ty, Jimmy? Ještě nemáš náladu se přiznat? Třeba je to tvoje poslední šance, jak se z toho bahna vyhrabat.“ Richard postoupil o dva kroky vpřed. Od Norrise ho dělily centimetry. „Upřímně řečeno se mi tvá

budoucnost nejeví zrovna nadějně. Existuje záznam o tom, že kontaktoval Francesčiny pacienty. A několik měsíců poté všichni doslova utekli zubaté. U jejich lůžka si tě všimla spousta sester. Prostě sis s nimi přišel pokecat, nebo jak?“

„To je nehoráznost. Asi tě brzy seznámím se svým právníkem,“ zamával rukama Norris ve snaze předvést rozhořčení stejně věrohodně jako jeho milenka. Sotva však vypustil odvážná slova z úst, poznal, že udělal chybu. Působil teď ještě zranitelněji.

„Aha, tak pro změnu zase právník. To si můžeme povídat třeba o zabití nebo o spiknutí. Jak to asi fungovalo? Edwards poskytoval embrya, tys kultivoval zárodečné buňky a dodával je Hamlinovi a své zde přítomné přítelkyni. Pak jste do hry vtáhli Lockmana. Radiolog byl zapotřebí, ne? Někdo přece musel provádět angiografii a injektovat infuze. A rehabilitační centrum Adély Blainové vám taky přišlo vhod. Je pěkně bokem, a tak jste tam bez velkých obav pacienty mohli odklízet. Sledovali jste, jak to s nimi vypadá, a případná nepříjemná překvapení jste vždycky nějak zaonačili. Ale ouha! Najednou začali Hamlinovi pacienti cestou na akutní příjem umírat. Proč projevil zájem o Kathleen? Jaké pohnutky ho asi vedly? Zachránit jí život, abych ho pak z vděčnosti kryl?“

„Nevíš, co mluvíš,“ potrásla Downsová smutně hlavou. Náhle byla úplně klidná.

Richard znejistěl. „Opravdu?“ zamumlal po chvíli.

„Ano. A vzhledem k tomu, co se stalo tvému synovi a doktorce Sullivanové, ti snad bude odpuštěno. Ty hrozné události mají logicky dopad na schopnost rozumného uvažování. Tvé závěry ale nejsou správné.“

„Jsou! Za to dám ruku do ohně.“

Vyklízí pozice, pomyslel si Norris. A Francesca nabyla své obvyklé vyrovnanosti. Ví, jak z toho ven!

„Co spolu Hamlin a Lockman kuli, to netuším. Ale my s Jimmym se skutečně zabýváme kmenovými buňkami.“

Norrisovi se znovu stáhlo hrdlo.

Richard napjatě naslouchal.

Policista se konečně narovnal, oči doširoka rozevřené. Francesčino sdělení ho zaujalo.

„Pracujeme však s buňkami z kostní dřeně.“ Odmlčela se a plně si účinek svých slov vychutnala. „Loni v létě se je skandinávskému týmu vědců podařilo izolovat a úspěšně implantovat do srdce téže osoby. Chtěli pouze dokázat, že tuto proceduru je možné provést bez rizika. Musím přiznat, že nás inspirovali. Buňky jsme odebírali ze stehenní kosti dospělé myši a vpravovali je do uměle poškozeného srdce téhož zvířete. Došlo k obnovení prakticky normální srdeční činnosti. Výsledky jsou tak slibné, že jsme se odhodlali pokusit se o totéž na člověku. A proč se Jimmy vyskytoval poblíž mých pacientů? Hledali jsme totiž vhodného kandidáta. A už ho máme. Našli jsme pacienta ochotného naši novou techniku vyzkoušet. Hodláme s Jimmym uspořádat tiskovou konferenci, kde tento superobjev oznámíme. Bavili jsme se o tom, než jste přišli.“ Downsová se dmula pýchou a nadšením.

Ted' zase zrudl Richard. „Podle statistiky dosahuješ neobyčejných výsledků už dva roky. A jsem přesvědčen, že kdybychom se zeptali pacientů, o které jsi během posledních dvanácti měsíců pečovala, dozvěděli bychom se, že odběr vzorku kostní dřeně podstoupili všichni.“

„Jen někteří. Samozřejmě jsme se nemohli omezit pouze na testování zvířecích buněk. Potřebovali jsme absolutní jistotu, že lze izolovat a kultivovat i lidské kmenové buňky. Všichni pacienti s tímto výkonem souhlasili a písemně potvrdili, že jsou si jeho pravděpodobného přínosu plně vědomi. Také se zavázali k mlčenlivosti.“

Richard otevřel pusu, ale McKnight ho předběhl: „Může mi to někdo vysvětlit lidskou řečí?“

„Richard si tu čest jistě nenechá ujít,“ sladce se usmála Downsová. „Ted' mě prosím omluvte. Musím zařídit spoustu věcí. To víte, událost takového významu.“

Přistoupila k Richardovi a položila mu ruku na rameno. Její prsty mu připomínaly tarantuli.

„Richarde, z toho maniaka máme strach stejně jako ty. Doufáme, že když patřičně zdůrazníme, o jaké buňky se jedná, k dalším vraždám už nedojde.“

Richard ji chvíli provrtával pohledem. „Pozor, ať si na mně nevylomíš zuby, Francesko,“ zahrozil a odešel. Norris ho očima doprovodil ke dveřím, a poté úlevně vydechl. Zdálo se mu, že celou tu dobu zadržoval dech.

McKnight se už zase opíral o nábytek. Líně se odlepil a upozornil: „Měla byste to nahlásit.“ Ukázal na vylomenou přihrádku a pokračoval: „Vzali bychom otisky, vyslechli personál...“

„S těmi vraždami to nesouvisí,“ ujistila detektiva a podala mu ruku.

Stiskl ji svou obrovskou tmavou dlaní a zářivě se usmál. „Jak to můžete vědět?“

„Co to mělo znamenat?“ zajímal se McKnight, když stoupali po schodech.

„Nemohl jsem na ni. Perfektně si to ohlíдалa.“

„Co ty buňky?“

„Vysvětlím vám to u kafe. Ať si tvrdí, co chce. Víím, že všichni táhnou za jeden provaz. Ale jestli používá buňky z kostní dřeně, měla by být jakýchkoli výpadů ze strany odpůrců potratů ušetřena.“

„To jsou ty buňky, k jejichž využívání nabádají konzervativci? Místo zárodečné tkáně?“

„Jo.“

„Ale to by se jí Boží legie měla vyhnout.“

„Pokud se striktně drží své filozofie, pak ano. Ale u takových šílenců člověk nikdy neví.“

„Pracoval s těmi buňkami i Hamlin?“

„Těžko. Na rozdíl od Downsové musel jednat okamžitě. Neměl čas čekat, až ze vzorku z pacientovy dřeně vyroste nová tkáň. Norris tedy musel mít při ruce i zárodečné buňky. Jinak by se s Edwardsem dávno rozloučili. Nepotřebovali by ho. Bez zárodečných buněk se se vší pravděpodobností až do loňského léta neobešla ani Downsová. Tehdy se dočetla o tom skandinávském pokusu a promptně přešla na

kostní dřev. Je všemi mastmi mazaná. Například ta historka, jak pacienti darovali kostní dřev, nemá jedinou trhlinu.“

McKnight hvízdal. „Teď už chápu, proč na ni nic nemáte. Vycházejme tedy z předpokladu, že Boží legie považuje Francesku Downsovou za vzornou občanku. Nebylo by tudíž pro ni nejjednodušším řešením spolčit se s nimi a nechat nepohodlné spolupracovníky zneškodnit?“

„Ano. Co tím chcete naznačit?“

„Mohla by ty fanatiky dokonce přesvědčit o tom, že likvidace vás a doktorky Sullivanové je v jejich zájmu, protože se tak uchrání její tajemství. Nic by jí potom nestálo v cestě a jako první by vyrukovala s kmenovými buňkami, které však nepocházejí z embryí. Tenhle argument by měl zabrat aspoň na některé vojáky.“

„Taky je mohla nakrmit nějakou báhorkou. Tvrdila třeba, že kryju Hamlina a on na oplátku léčí Kathleen. Nebo něco v tom smyslu. Ale pořád nevím, kam míříte.“

„Jako jediná z celého týmu může uvést Legii do chodu a zároveň doufat, že zůstane naživu. U ostatních je riziko, že se stanou obětmi, příliš vysoké.“

„Takže?“

„Downsová možná přece jen určuje vrahovi, koho má zabít.“

Richard zpomalil. „To je zajímavý úhel pohledu.“

„Jenom se dívám, kdo by měl nejlepší příležitost, prostředky i nejsilnější motiv. A myslím, že vede ta Downsová.“

„Co navrhuje?“

„Její exkolegové jsou už asi pěkně nervózní. Nechtěli by si třeba popovídat?“

„Myslíte, že jsou dost nervózní a že proti přátelskému poklábosení nebudou nic namítat?“

„Řekl bych, že nastala vhodná doba,“ ušklíbl se McKnight. „Zastavíte se u nich a...“

„Tak jdeme!“ zavelel Richard a otočil se k výtahům.

„Moment,“ ohradil se detektiv. „Kantýna je přece tamhle.“

„Ta nám neuteče. Nejdřív oblažíme svou milou návštěvou Edwardse. Jakkak se asi bude tvářit?“

McKnight si pospíšil a srovnal s Richardem krok. „Dobře. Ale musí to probíhat klidněji než tam dole. Vždyť to málem hraničilo se zneužitím policejních pravomocí.“

„Vy jste přece mlčel.“

„Ale byl jsem u toho. Někdo z nich může vznést stížnost.“

„Dosvědčím vám, že jste nemluvil. Navíc, na Edwardse tlačit nebudu. Prostě nadhodím, že Downsová pustila z řetězu hladové psy, a ti už zřejmě na něj někde cení zuby. Vy můžete zopakovat, že jste policejní ochrana.“

„To je chabá výmluva a vy to víte. Moje přítomnost každého přinejmenším vyvede z míry. Vždyť ten Norris vypadal, jako by nedoběhl na záchod.“

„Tak má buď průjem, nebo nečisté svědomí. Za to vás přece nemůže nikdo popotahovat. Tudy,“ mávl Richard rukou.

„Zdá se, že je dost slabý v kramflecích. S chutí bych ho vyslechl o samotě.“

„Strach asi má, ale Downsovou nezradí. Ani kdyby se měl zachránit sám. Úplně mu popletla hlavu. Přes rok jsou milenci.“

„To byste se divil, co s láskou udělá policejní stanice.“

Richard se usmál. „Možná. Ale s Edwardsem se nadřeme míň. V duchu hesla *Pohodlí nade* vše se orientuje spíš na materiální požitky. Jakmile na něho udeříme, složí se jako skládací židle. Pokud bychom na základě jeho výpovědi mohli Downsovou usvědčit z nelegálních praktik, nepochybně by z role ledové královny vystoupila a dala by se obměkčit ke spolupráci.“

Z mohutného McKnightova hrudníku se vyvalil hřmotný smích. „Teď bez urážky. Držte se raději svého kopyta a Edwardse přenechte mně. Sledujete moc detektivek.“

Najednou se octli před přísně vyhlížející dámou v sytě oranžové kombinéze. Seděla za stolem před masivními mahagonovými dveřmi, které sahaly až ke stropu.

„Tam bydlí Godzilla?“ zašeptal McKnight.

„Doktor Edwards zatím nepřišel,“ informovala je spěšně.

„Kdy ho čekáte?“ zeptal se Richard.

„Upřímně řečeno, nevím. Chodí včas. A kromě toho,“ dodala ustaraně, „jsem mu telefonovala. Hospodyně mi ale řekla, že přes noc vůbec nebyl doma.“

Richarda zamrazilo. A soudě podle detektivova výrazu, nebral sekretářčino sdělení na lehkou váhu ani on.

Už v kantýně McKnight poznamenal: „Co si myslíte o tom alkoholovém zápachu u Downsové? Je to normální?“

17

Tentýž den dopoledne, čtvrtek 28. června, 10 hodin 4 minuty

Gordon Ingram přecházel po své skromně zařízené pracovně. „Krucinál! Mně se ty Hamlinovy statistiky hned nezdály. Měl jsem je prostudovat pečlivěji.“

„Tys o tom věděl?“

„Vyhledal jsem si údaje o počtu uzdravených pacientů. Jeho chování v případě doktorky Sullivanové mi totiž přišlo prazvláštní. Napadlo mě tedy, jestli indikuje taková kvanta léků i ostatním. A pak ten rozohněný výstup v bufetu. Bylo jasné, že se něco peče. Ale nemohl jsem kápnout na to, co by to mělo být. Tak jsem nahlédl do záznamů všech zúčastněných.“

Richard nespouštěl z Ingrama oči, ale brzy si připadal, jako by sledoval pohyb pingpongového míčku. Začalo ho bolet za krkem. Právě nedůvěřivost a povaha lovce mohly z Ingrama učinit vítaného pomocníka.

„Čekal jsem špatné zprávy,“ pokračoval, „a tak znamenité výsledky mě mile překvapily. Přesto jsem je chtěl prověřit. Stejně jako tebe, i mě upoutala ta dvě nedávná úmrtí, ke kterým došlo při převozu na akutní příjem. A samozřejmě i ty diagnózy. Ale znáš to, v poslední době nevím, kam dřív skočit. Lidi si dneska stěžují na kdeco a doktoři se bojí bez porady předepsat pomalu i acylpyrin. Zkrátka a dobře, pinožit se po problému byl luxus, který jsem si nemohl dopřát. Muselo to počkat na příhodnější dobu.“

„Tak co s tím dál?“ zeptal se Richard v naději, že se Gordon konečně soustředí na konkrétní postup.

Ingram ztěžka dosedl na židli. Brýle s drátěnými obroučkami se mu svezly téměř až na špičku nosu. Bože, jak vyčerpaně vypadá, pomyslel si Richard. Když pracoval jenom na jednotce intenzivní

péče, byl čipernější. V péči o svůj zevnějšek však nepolevil. Tmavé sako a košile působily elegantně, ale skoro na něm visely. Že by ještě zhubl?

„Svolám mimořádnou schůzi,“ prohlásil Ingram a promnul si oči. „Navrhuji, aby pozvali všechny Hamlinovy pacienty, o nichž předpokládáme, že dostali kmenové buňky. Tvrdíš, že je jich osmnáct?“

„Šestnáct, dva zemřeli při převozu.“

„Není jich tolik, takže vyšetření magnetickou rezonancí by mělo proběhnout hladce. U těch zbývajících dvou případů požádám o povolení k provedení exhumace a pitvy. V úvodní fázi bude prvořadým úkolem zjistit, proč ti lidé vlastně zemřeli.“

„Myslíš si, že naši právníci připustí odpovědnost nemocnice tak ochotně?“

„Vyskytl se možná vážný problém. A snažit se ho ututlat by nám rozhodně neprospělo. Tak budu argumentovat. Spadli jsme do pěkné šlamastyky, a pokud urychleně nenajdeme řešení a oněch šestnáct pacientů dopadne jako ti dva, je pověst naší nemocnice v háji.“

Richard si vzpomněl na Kathleen a zachvěl se.

„Promiň,“ omluvil se Ingram. „Nechtěl jsem se tě dotknout. Víím, že máš plnou hlavu obav o Kathleen.“

„Teď mi největší starosti dělá ten vrah. Musím ho vypátrat dřív, než zase zaútočí. Na Kathleen nebo – prostřednictvím dětí – na mě. Proto se potřebuju dostat na kobylku Francesce Downsové. Domnívám se, že ho využívá, aby se zbavila nepohodlných svědků.“

Ingram si posunul brýle a zatvářil se, jako by se mu zjevil mimozemšťan. „Jak to myslíš?“

„Jak to říkám.“

„Francesca spolčená s vrahem? To je absurdní.“

„Není. Viděl jsi přece její statistiky. A když se probeřeš jednotlivými případy za uplynulé dva roky, nevysvětlíš si zázračné účinky její léčby jinak, než že používá kmenové buňky. Nejdříve zárodečné a v posledním roce z kostní dřeně.“

Ingram našpulil rty, opřel si brýle o čelo a očima uvízl na téměř prázdné pracovní desce. Po chvílce upřel pohled na Richarda: „Dejme tomu, že beru tvou hypotézu o kmenových buňkách. Opakuji – dejme tomu. Až prostuduju její složky, udělám si samozřejmě vlastní názor. To přece ještě neznamená, že si najala krvelačného horlivce, aby odstranila kolegy, kteří by ji mohli udat. Můžeš to nějak dokázat?“

„Ne. Ale ona má motiv, prostředky a příležitost.“

„Mluvíš jako policajti. Netvrd' mi, že *oni* s tvou teorií souhlasí.“

„Ne úplně.“

„Ne úplně? A podnikají v tomto směru něco? Vyslechli ji? Povýšili ji na hlavního podezřelého?“

„Ne.“

„Jinými slovy: zabývají se touto možností, ale důkazy jim rovněž chybí.“

„I takhle by se to dalo formulovat.“

Opřel se a zhluboka si povzdechl. „Policisté tedy podezírají Francesku z nejhoršího. Dobře. Je to jejich práce a dá se to pochopit. Ale ty, Richarde? Proboha, strávil jsi s ní léta na akutním příjmu. Pochopitelně že nebudu zavírat oči, dopustila-li se nějakého pochybení, ale vždyť ona má duši dítěte. Dovedu si představit, že by kvůli úspěchu obešla leckteré nařízení. Jistě. Ale uvědom si, jaké možnosti se před ní rýsují. Vidina osvobodit lidi od dosud nevyléčitelných nemocí je tak atraktivní, až se divím, že se za ní nežene víc doktorů. Vždyť jenom získat povolení ke klinickým zkouškám může trvat rok! A v době, kdy s tím údajně začala, hrozilo dokonce nebezpečí, že výzkum kmenových buněk zakážou úplně. Dokážu tedy pochopit, že se vzbouřila. Ale spáchat vraždu? To nepřipadá v úvahu. Její práce je oslavou života. Sám si to myslíš také.“

Richard mlčel, protože s Ingramem souhlasil. I on cítil, že Francesca by nebyla schopna zabít. Během dlouholeté praxe na akutním příjmu si však vypěstoval ještě jiný způsob myšlení. A v něm šly všechny pocity stranou. Často musel s chladnou hlavou připustit i diagnózu, která se mu z celého srdce přičila. A

McKnightova poznámka o tom, že Downsová má motiv, prostředky i příležitost, se prostě ignorovat nedala, ať si Ingram hlásá, co chce.

Potom se ale kdesi hluboko v mysli ozval vnitřní hlas. Pozor, teď nejsi na akutním příjmu, upozorňoval ho. Možná se v tomto případě opravdu nemůže řídit jen čistě logickou úvahou. Vzpomněl si přitom na Luanu a usmál se. Vždycky mu připomínala, že život mimo nemocnici medicínskými kritérii měřit nelze.

„Pokud jde o Jimmyho Norrise,“ pokračoval Ingram, „ten je taky tak trochu romantik. A i když skáče, jak Francesca píská, těžko si ho představit se zbraní v ruce.“

I s tímto vývodem se Richard ztotožnil.

„Pak tady máme Paula Edwardse a Adélu Blainovou. Tak ti by rozčtvrtili vlastní matku, kdyby jim to něco vyneslo. Aby vyvážli se zdravou kůží, nerozpakovali by se podniknout cokoli. A to nemluvím o té závratné sumě, o kterou tady jde.“

Na finanční stránku ve své posedlosti vypátrat vraha Richard prakticky nepomyslel. Uvědomil si samozřejmě, že se v takové kauze točí velké peníze, ale to bylo asi tak všechno. A kdyby se chtěl o tržní hodnotě zdraví dozvědět víc, požádal by o výklad Ingrama. Důvěrná znalost kdejakého podfuku vyplývala jaksi z podstaty jeho profese. „Snad by nebylo od věci objasnit mi, jak se dá vydělávat na zdraví, Gordone. V tomhle ohledu neoplývám zrovna bujnou fantazií.“

Ingram se samolibě usmál. Zájem o jeho názory v oboru, kde se cítil erudovaný, mu vždycky polichotil. „Kmenové buňky slibují možnost obrovského ekonomického přínosu. Předsedám v komisích, které udělují povolení ke klinickým zkouškám, a laboratoře se můžou přetrhout, která přijde jako první s nejlepší komerční nabídkou. Hrnou se se vším – od přípravků na obnovu mozku a nervů po infuze určené k regeneraci srdce, ledvin, kostí, slinivky a jater –, ostatně čteme o tom léta. Tak tyhle přípravky chtějí uvádět na trh. A na jaký trh!“

„To je ten věčný problém lidstva smířit se se svou konečností. Za vizi nesmrtelnosti jsme schopni zaplatit cokoli.“

„Je to tak,“ podotkl Ingram. „Soukromé farmaceutické firmy tedy neprojevují zájem jen o odborníky typu Norrise, kteří jsou schopni buňky úspěšně množit, ale i o lékaře jako je Francesca a Hamlin. Ti totiž zdokonalují techniky klinického využití kmenových buněk. Takže vyjdeme-li z předpokladu, že Paula Edwardse a Adélu Blainovou lákají horentní zisky, je jejich účast v tomto projektu podmíněna finančními důvody. Tipl bych si, že třeba některé laboratoři výsledky zkoušek tajně prodávají. A když se to tak ošklivě zvrhlo, možná se rozhodli odstranit svědky. Vyhnuli by se vězení a doufali by, že se přece jen někdy budou topit v miliardách.“

Richard se zabýval možností, že se Downsová s Norrisem nebojí dopadení, ale toho, že by je Blainová s Edwardsem mohli zabít za to, co vědí.

„Dobrá,“ ozval se po chvíli Richard. „Dejme tomu, že máš pravdu. Edwards vzal roha. Do práce nepřišel a hospodyně tvrdí, že přes noc nebyl doma. Zůstává nám tedy Adele Blainová. Ta se nám však leda vysměje. S ostatními ji totiž nic nepojí – až na skutečnost, že k ní posílali své pacienty. Potřebujeme tedy něco vymáčkout z Downsové. Kdyby proti těm dvěma svědčila, policie by pak snad mohla vymámit z Blainové, kdo je vrah. Výměnou za méně přísný trest.“

„Vypadá to dost komplikovaně.“

„Jo,“ připustil Richard. „A aby to nebylo tak jednoduché, vsadím se, že Downsová s Norrisem se obklopili právníky, a nebudou-li k tomu přinuceni, neprozradí nikomu ani ň. Aspoň víš, na čem jsi.“

„Já?“

„Ano. Ty jediný ji můžeš z úřední moci přitisknout ke zdi kvůli těm nadbytečným angiografiím. Pořádně s ní zatřepeš, až z ní něco vypadne. Na tvé otázky odpovědět musí. Apeluj třeba na její lidskost. Řekni, že když se přizná, pomůže nám zastavit vraha.“

„Oba víme, že Francesca čelí krizím s ledovým klidem. Silně pochybuji, že by se tak snadno nechala zahnat do úzkých.“

„Jasně, ale nic jiného na ni nemáme. A jak říkám, bůh sud', na koho se ten chlap chystá teď. Musíme podniknout všechno pro to, abychom ho polapili co nejdřív.“

„Jistě,“ přitakal. „Udělám, co bude v mých silách.“

Richard se zvedl. Víc od Ingrama požadovat nemohl. „Jo, abych nezapomněl. Ještě jsem ti pořádně nepoděkoval za to, jak ses postaral o Kathleen. Od té doby se toho semlelo tolik, že jsem se k tobě nedostal.“

Ingram mávl odmítavě rukou. „Hlavně že jsem jí pomohl. Vlastně to pro mě byla taková malá dovolená. Práce na operačním sále přináší přece jen méně pochyb než hledání pravdy.“

Richard se na něj povzbudivě usmál. Pohled na muže, který se nesmířil se ztrátou fyzické zdatnosti, díky níž zvládal sebenáročnější úkoly na jednotce intenzivní péče, ho naplnil lítostí.

„Mimochodem,“ vrátil se Ingram k původnímu námětu jejich konverzace. „Co se týče Hamlinových pacientů, nepadl ti do oka případ, který se výrazně odlišoval od ostatních? Mohli bychom jím začít a odpovědi bychom se třeba dočkali hned.“

„To ne, ale napadá mě jeden pacient. Sám jsem ho ošetřoval, což by mohlo představovat určitou výhodu.“

„Bezesporu. Pamatuješ si, jak se jmenuje?“

„Abraham Paxton.“

„Jakmile ho tady budeme mít, dám ti vědět.“

14 hodin 10 minut

Sotva Richard vstoupil na jednotku intenzivní péče, dolehl k němu hřmotný McKnightův hovor.

„... to ale teď není zapotřebí. Víme, co Hamlin...“

„Ale nevíte..., kdo je vrah... ani kde ho... hledat.“

Ke svému překvapení rozeznal už u vchodu i Kathleenin hlas. Byl mnohem silnější než obvykle.

„Zatím ne. A to je pádný důvod, proč se do ničeho nemíchat,“ odpověděl McKnight.

„Do čeho se nemíchat?“ zajímal se Richard, když rozhrnul závěsy. Udivilo ho, že je zde i Jo O'Brienová. Ochranitelsky seděla u

Kathleen, brýle posunuté do půlky nosu. Obě se tvářily neoblomně. Ale ale, pomyslel si Richard, když uviděl obličej plný odhodlání.

McKnight Richardův příchod uvítal. „Doktorka Sullivanová stále trvá na tom, aby byla přemístěna do rehabilitačního centra Adély Blainové,“ postěžoval si.

„Co?“

„A já jdu s ní,“ dodala Jo.

„Tak moment...“

„Všechno je už... zařízeno... Najala jsem si... Jo jako pečovatelku.“

„Ale proč?“

„Protože nehodlám... čekat, až... zase napadne... děti, když... nemůže na nás... Vlákám ho... do pasti.“

„Ale Cheta a Lisu hlídá policie.“

„To je nemusí... ochránit.“

„V hotelu jsou v bezpečí.“

„Ten chlap se dostane..., kam se mu... zachce.“

McKnight reagoval na tuto narážku zaťatými zuby, ale zdržel se komentáře.

„Takže ty budeš dělat volavku?“ pokračoval Richard. Došlo mu, že Kathleen oponuje sám. „To je bláznovství.“

„Richarde, uvažuj... Tvrdil jsi přece, že... Blainová mluvit... nebude. Jestliže vraha... diriguje ona, dopřejme jí možnost... poslat ho na mě... přímo u ní... Jakmile se o to... pokusí, lidé detektiva... McKnigha ji chytanou... při činu.“

„Ha ha! Před chvilkou jsi naznačovala, že ani policie nepracuje vždy bezchybně.“

McKnight se tvářil uraženě, ale nadále zarytě mlčel.

„Ať na to raději... doplatím já... než děti.“

„Takový podnik přece nemůžete podporovat,“ obrátil se Richard k Jo.

„Domnívám se, že doktorka Sullivanová k Adéle Blainové půjde, ať s tím souhlasíme nebo ne,“ řekla pevně babičkovsky vyhlížející dáma. „Coby sestra mám přístup do míst, kam se pacienti nedostanou, a tak si můžu ledačeho všimnout.“

„Vaše přítomnost uvede Blainovou do střehu.“

„Ona už je ve střehu, nemyslíte? Zejména pokud mluvila s Downsovou nebo Norrisem. Nerada bych se vás dotkla, ale co se diskrétnosti týče, nezadal byste si prý s tornádem.“

„Ježíši.“ McKnight obrátil oči v sloup.

Kathleen pověděla Jo všechno.

„Jedna věc je podílet se na nezákonné aplikaci kmenových buněk,“ pokračovala Jo. „A druhá manipulovat brutálním psychopatem. Jestliže nemá s tím maniakem nic společného, naše přítomnost ji jistě neznervózní tak jako strach o holý život. Snad ji dokonce přimějeme ke spolupráci. Rozhodně by to pro ni byla ta lepší cesta.“

„A kdybychom připustili tu... druhou možnost, policie... si s ní poradí. Lepší šance... se nám sotva... naskytne.“

Richard se nezmohl ani na slovo. Pochopil, že nad ním mají převahu jak v počtu, tak v argumentech. Tohle si pěkně dlouho nacvičovaly, svitlo mu. Stále nemohl uvěřit, že se Kathleen dobrovolně vydá všanc takovému nebezpečí. Musel si však přiznat, že kdyby se nacházel v Kathleenině situaci a byl o účinnosti této riskantní akce přesvědčen, nejednal by jinak. „Podívej,“ řekl nakonec. „Vím, že tě teď nezviklám, ale přesto bych si dovolil navrhnout jiné řešení.“

„Ty si dělej, co... uznáš za vhodné... Na mých plánech... to však nic nezmění.“

Polkl. Taková odpověď ho zaskočila. Zase se od něj odtahuje. Připomnělo mu to včerejší večer. V hrudníku pocítil palčivou bolest, jako by mu z něj vytahovala dýku.

„Takže, pane vyšetřovateli, neměli bychom na sebe mít kontakt? Teď když jsem vlastně nasazena do policejní akce, by to nebylo od věci,“ prolomila Jo mrazivé ticho. „Vaši lidé zavolají mým lidem a tak.“

„Víte, paní O'Brienová...“

„Slečna O'Brienová.“

„Jistě. Promiňte. Totiž, chtěl jsem říct, že v policejních operacích civilisté...“

„Nesmysl,“ nenechala ho domluvit. „Bez informátorů se neobejdete. V televizi se každou chvíli obracíte na veřejnost s žádostí o pomoc. Kdybyste si to rozmyslel, zastihnete mě tady,“ sáhla do náprsní kapsičky a podala mu složený papírek. „Je to číslo ke mně domů.“

Napsala si ho dopředu, postřehl Richard. Další detail dokonale připraveného plánu.

McKnight lísteček zdráhavě přijal, pokrčil rameny a zasunul ho do kapsy. „Přeji vám dobré odpoledne, dámy,“ zdvořile se uklonil a rozhrnul závěsy. „Povinnosti volají.“

Sotva poodešel pár kroků, naklonila se Jo k Richardovi a spiklenecky na něj mrkla. „Povězte mi, vy dva,“ pronesla jevištním šepem tak, aby rozuměl i divák v poslední řadě. „Existuje nějaká paní McKnightová?“

16 hodin Přednáškový sál Městská nemocnice v New Yorku

Přestože bylo toto shromáždění ostentativně určeno médiím, přilákalo všechny lékaře, kteří se v daný okamžik mohli uvolnit. Posedali si do stupňovitě se zvedajících půlkruhových řad a vytvořili před Franceskou bílou hradbu. I ona měla na sobě plášť, ovšem na rozdíl od zmačkaného oděvu, který nerozlučně patřil ke konci pracovního dne, byl tento nažehlený a působil skoro elegantně. Jejím světlým kadeřím a hnědým očím dal vyniknout červený kostýmek vespod.

Jako filmová hvězda by se taky uplatnila, pomyslel si Richard, když spatřil sešikované kameramany. Se zapálenými tvářemi pateticky pronášela:

„... Když jsme se tedy, dámy a pánové, octli v úžasné říši regenerativní medicíny, dovolte mi trochu se zasnít. Nemocní postižení chorobami srdce, kteří sotva přejdou po pokoji, si jednou

budou vykračovat svižným tempem. Činorodost a naprosté zdraví v pokročilém věku...”

Bezesporu to úžasné bylo. Richard vzpomínal na pacienty, kteří sotva dýchají, plíce se jim nalévají vodou a co pár týdnů jsou přijímáni do nemocnice. Přistihl se, jak hledá Gordona Ingrama. Co se mu asi honí hlavou? Z jeho obličeje se však nedalo vyčíst nic. Seděl nehybně, v lehkém předklonu a s podepřenou bradou. Na příkladech pacientů z jednotky intenzivní péče se terapeutické možnosti kmenových buněk demonstrovaly nejlépe. Richard popustil uzdu fantazii. Kolik lidí, kteří lpí na životě v odulém, hadičkami propíchaném těle s vyhlídkou blízké smrti, by se do konečného stadia nemoci srdce, ledvin či jater nemuselo protřpět? Dokonce i Ingramovo zjizvené srdce by mohlo fungovat normálně.

„... rychlejší a plnější zotavení z mozkových příhod všeho druhu...”

Richard se v myšlenkách odtrhl od Kathleen a zabloudil pohledem k Norrisovi. Seděl za Downsovou, sám za dlouhým stolem. Nervózně se vrtěl a roztržitě těkal očima po sále. Zdálo se, že se obává reakce některých kolegů.

„... obnova myelinu kolem nervů rozdrásaných roztroušenou sklerózou, regenerace kostního povrchu zničeného artritidou a konečně možná naděje pro diabetiky. Děkuji za pozornost.”

Sálem se rozlehl potlesk. Ale ne nadšený, jak by Richard vzhledem k významu právě sdělených skutečností předpokládal. Naopak. Brzy přešel v nespokojené brblání. Bílé pláště vstaly a hrnuly se k východům.

„Cirkus, jinak se to nazvat nedá,” zamumlal kdosi vedle Richarda.

„Neřekla nic konkrétního. Samý balast, věda žádná...”

„Evidentně pozvala média sama.”

„Nikdy bych do Downsové neřekl, že se sníží k tak ubohému propagačnímu triku. V debatních pořadech se jí už nemůžou dočkat...”

Na Francesku se vrhly desítky lidí v civilu s kamerami a mikrofony a začali jeden druhého překřikovat.

„Mohlo by používání buněk z kostní dřeně odvrátit útoky skupin, jako je třeba Boží legie?“

„Pracovali s vámi i lékaři Hamlin a Lockman?“

„Souvisí jejich smrt či napadení doktora Richarda Steela s výzkumem kmenových buněk?“

Downsová očividně zbledla. „To jsou otázky pro policii, ne pro mě. Mně přísluší odpovídat na dotazy odborného rázu.“

Reportéři byli čím dál útočnější.

„Proč jste neuvedla, o kterého pacienta se jedná?“

„Protože je vážně nemocný a má právo na soukromí.“

„Budou buňky z kostní dřeně stejně efektivní jako zárodečné?“

„K tomu mohu poznamenat jen tolik, že při obnově srdečního svalu se osvědčily.“

„Budete požadovat, aby se přestala používat embrya coby zdroj kmenových buněk?“

„Samozřejmě že ne.“

Tady už se nic nedozvím, usoudil Richard a vydal se uličkou k Downsově, proti proudu odcházejících lékařů. Všiml si, jak na něm Norris vylekaně uvízl zrakem. Chvilí vypadal, jako by se hodlal urychleně vzdálit, ale vtom ho chytil za paži korpušentní redaktor s černou kšticí a položil mu otázku.

Jakmile Richarda uviděla Downsová, ztuhla a úlekem rozevřela oči. Dál se věnovala reportérům, avšak s menším zaujetím, a sem tam se kradmo podívala na Richarda. Nakonec konferenci uzavřela slovy: „Promiňte, dávají mi znamení, že mám případ na akutním příjmu. Na zbývající otázky vám rád odpoví doktor Norris.“ Vymanila se dřív, než se vzedmula vlna protestu, chytila Richarda za loket a směřovala k nejbližšímu východu. „Proboha, Richarde, tady ne!“ šeptala a strkala ho pryč.

„Uklidni se. Chtěl jsem ti jenom říct, že jsem tě včera soudil příliš přísně. Francesca, kterou si myslím, že znám, by nikoho nezabila.“

Zastavila se. „Mluvíš vážně?“

Přikývl.

Po obličeji se jí rozlila úleva. „Díkybohu, konečně jsi uvěřil, že...“

„Ne tak zhurta. Pořád jsem přesvědčen, že jsi používala kmenové buňky na nic netušících pacientech. Ale na rozdíl od včerejška jsem teď ochoten připustit, že to peklo rozpoutala Blainová nebo Edwards.“

Downsová se zamračila. „Richarde, opravdu...“

„Nejste náhodou doktor Steele?“ zaútočila na Richarda žena s kamerou. Stála stranou ostatních reportérů, v jejichž obležení se právě nacházel Norris.

„Ne, já jsem zřízenec,“ odpověděl Richard. Vzal Downsovou za paži a vedl ji ke dveřím. „Nutně potřebujeme kardiologa.“

Když vyšli na chodbu, vtáhl ji do výklenku s automatem na kávu. „A Francesca, kterou znám, by udělala všechno, aby řádění toho pošuka vzalo rychlý konec,“ šeptal, zatímco házel do přístroje mince na dvě kapucina. „Tak pověz policajtům, co víš, ať můžou Blainové vypráskat kožich. Nebo Edwardsovi, pokud ho kdy najdeme.“

Nenápadně se rozhlédla a usrkla kávu. V doslechu nikdo nebyl. „Předpokládejme, že se nemýlíš, pokud jde o Hamlina, Lockmana, Blainovou a Edwardse. Ale ani tak ti nemůžu pomoci.“

„Nejsi schopna tomu krveprolití učinit přítrž?“

„Nedám se zavřít kvůli něčemu, s čím nemám nic společného.“

„Nenamáhej se, Francesko. Nemusíš se ani tak bát vězení jako spíš toho vraha. A nemysli si, že tě tahle tisková konference zachrání. Tedy, měl-li to být její účel. Jsi ve stejném nebezpečí jako Kathleen nebo já. Stačí, aby mu Blainová s Edwardsem práskli, že jsi kdysi používala zárodečné buňky, a budeš to mít spočítané.“

„Mě nezastrašíš, Richarde. Jestliže má na mě spadeno, tak ať. Hlavně že nechá na pokoji mou práci.“

„Prosím?“

„Řekla jsem to srozumitelně.“

„Ty raději přijdeš o život, než abys přiznala svůj díl viny?“

Zatvářila se znechuceně. „Samozřejmě že nechci zemřít.“ Její obličej náhle pozbyl tvrdých kontur. „Richarde, pokusím se vysvětlit, proč ti nemůžu vyjít vstříc.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Znova se napila. „Dejme tomu, čistě teoreticky, že to, z čeho mě podezříváš, jsem skutečně provedla. Svou metodu bych však pečlivě vyzkoušela na zvířatech, do úmoru bych ji zdokonalovala a podnikla všechno pro to, abych nepoškodila pacienty. Nic z toho by se o Hamlinově práci tvrdit nedalo. Jednak byl příliš zbrklý a jednak na zdlouhavé experimenty neměl čas.“

„Jo, takže ses vlastně dopustila jen takového nicotného prohřešku. Pacienty jsi jaksi zapomněla informovat.“

Jízlivou poznámku přešla bez povšimnutí a pokračovala: „Kdybych ale měla teď, kdy by moje nezměrné úsilí mohlo začít přinášet lidstvu užitek, svědčit proti Hamlinovi, neudělala bych to. Můj postup by byl kladen do souvislosti s jeho odfláknutou technikou, alespoň v očích veřejnosti, což by nepochybně vrhlo špatné světlo na mou bezchybně odvedenou práci. Léčba s doslova zázračnými výsledky, která spasí miliony lidí ročně, by byla zdiskreditována a její uvedení do praxe minimálně o rok oddáleno. A tohle riziko bych podstoupit nemohla, ani za cenu záchrany vlastního života.“

„Přiznáváš tedy, že jsi pacientům aplikovala zárodečné buňky.“

„Nepřiznávám nic. Jenom se ti trpělivě snažím objasnit, že nebudu doplácet na chyby jiných, ani kdyby se ta tvoje fantazmagorie zakládala na pravdě.“

„Ten chlap mi málem zabil syna.“

„Tak pátrej po něm! Podej si Blainovou. Ať vyklopí, kdo to je. Ale mě laskavě vynech a neohrožuj projekt takového významu.“

„Ty bezcitná potvoro!“ neudržel se Richard.

„Máš plné právo myslet si o mně, co chceš,“ naznala. Mluvila tak nezaujatě, jako kdyby právě rozebírala fakt, že je škaredé počasí.

Ona není normální, usoudil Richard. Mučednice vědy! Nenapadalo ho už nic, čím by mohl její rozhodnutí zvrátit. V tomto kontextu by se výhrůžka pohovorem s Gordonem Ingramem jevila jako trapný vtip. „Tak mi řekni aspoň tohle: upozornila jsi Blainovou nebo Edwardse, že mám na ně pítku?“

„Čeho bych tím dosáhla?“

„Francesko!“

„Jistěže ne. A nejspíš ani Jimmy.“

„Víš, kde je Edwards?“

„Ne. Proč bych...“

„Nemáš tušení, proč dva Hamlinovi pacienti zemřeli?“

„Ne. A vsadila bych se, že to bylo záhadou i pro Hamlina. Mně by to stejně nepověděl,“ konstatovala a vyloudila na rtech úsměv, který by jí mohla závidět i Mona Lisa. „Já jsem totiž ta poslední, komu by se se svými kličkami svěřil. Záhy pochopil, že mu zrovna dvakrát nefandím.“

„Paní doktorko,“ mávala na Francesku jakási dáma, v níž Richard rozpoznal Edwardsovu sekretářku.

„V přednáškovém sále mi řekli, že jste šla tímto směrem,“ postavila se před Downsovou. „Máte nějaký hovor, až z Mexika.“

„Já? Nespletla jste si mě s někým?“

„Kdepak. Chce s vámi hovořit jistý doktor Ramiros. Dozvěděl se o vaší konferenci ze CNN.“

„Tomu nerozumím.“

„Nejdřív chtěl k telefonu doktora Edwardse. Když jsem mu ale sdělila, že nepřišel do práce, požádal mě, ať zavolám vás. Prý je generálním ředitelem společnosti Fountainhead Pharmaceuticals.“

„Tady jste, Francesco,“ vyřítla se ze sálu jiná žena. Richard ji znal od vidění z kardiologického oddělení. „Mám pro vás a doktora Norrise řůru vzkazů. Vypadá to, že o vás jeví zájem snad každá farmaceutická firma v zemi.“

Downsová se tvářila zmateně.

„Blahopřeji,“ poznamenal Richard. „Nadešel čas, abys sklízela ovoce, které ti tohle představení přineslo. Budeš na roztrhání.“

„Panebože! To jsem nemohla tušit!“

„Tak v tom případě jsi uvažovala dost naivně.“ Otočil se na podpatku a zamířil do sálu. Obličej mu jen hořel. Blesklo mu hlavou, zda Francesca nakonec nesehrála i tento tak spontánně působící údiv. Nejvíc mu ale vadilo, jak je přesvědčena o své nedotknutelnosti. A oprávněně, musel připustit.

Rozhodl se vyhledat Norrise. Doufal, že rozhovor s ním bude plodnější. Pak ho ale zahlédl, jak mizí jedním z východů v doprovodu vlasatého reportéra, s nímž mluvil už předtím.

Nechal Norrise vykládat zhruba ještě půl hodiny, dokud nenabyl absolutní jistoty, že všichni odešli. Možnost pochlibit se svou prací ctizádostivého vědce zjevně nadchla. Zřejmě ho mrzelo, že veškerou pozornost na sebe stáhla Francesca a on zůstal jaksi stranou. Zrovna se skláněl nad mikroskopem a ochotně předváděl pulzující srdeční tkáň. „Buňky, které aplikujeme do srdce, samozřejmě nenecháme takto vyrůst. Do jizvy injektujeme nerozlišené buňky. Ty přijmou příkazy od svého okolí, vytvoří srdeční tkáň a začnou normálně pracovat...“

Mohl by k němu přistoupit zezadu, přitáhnout si ho za vlasy a skalpelem rozříznout průdušnici.

Nezabilo by ho to. Jen umlčelo, jako Lockmana. Protože Jimmy Norris, masový vrah nevinátek, si zaslouží něco speciálního. Pomsta se potáhne hodiny.

„... první známky zlepšení jsou patrné po několika týdnech, ale plné zotavení trvá měsíce...“

V kapse kalhot nahmatl rukojeť, z ostří sňal kryt, posunul se k Norrisovi a zahleděl se mu na krk. Pokožka se zdála drsná, opálená a ošlehaná větrem. Řez by napoprvé nemusel vyjít. Ani tuhé strniště mu práci neusnadní.

„Pacient, kterého jsme si vybrali,“ rozplýval se Norris, „by měl výrazné zlepšení zaznamenat přibližně po devadesáti dnech.“ Norris se pyšně usmál a vzhledl od mikroskopu. Host mu úsměv oplatil a pohnul se, jako by se ho chystal obejmout.

Skalpelu si Norris všimnout nemohl.

Falešný reportér přiložil hrot pod hlasivky a řízl. Podařilo se, rozchechtal se.

Bolest vystřelila k uším a do hrudníku. Norris se pokusil vykřiknout, ale z přední strany hrdla se vydralo pouze mohutné zasyčení. Instinktivně vymrštil ruce a zakryl si krvácející ránu. Košili měl potřísněnou, ale ne tolik, jak by se dalo předpokládat. Velké

cévy minul, uvědomil si. Na tohle by zemřít nemusel. Podíval se do rozjařeného obličeje útočníka. Nebo má prostě zůstat naživu déle než Lockman?

Než se mohl začít bránit, vrah jím smýkl a Norris se octl na linoleu. V hlavě se mu rozlilo oslnivé světlo, ale vědomí neztratil. Cítil, jak mu svazuje ruce i nohy.

„Konečně máme na sebe čas,“ uslyšel odkudsi zblízka a ovanulo ho nakyslé teplo.

Prudce otevřel oči. Jejich obličeje se skoro dotýkaly. Pokusil se vysvobodit. Napínal se a škubal sebou. Chtěl křičet. Ale opět z něho vyšel jen chrčivý sten.

„Tak co, Norrisi, chápeš, proč budeš potrestán?“

Norris sebou divoce trhl a zavrtěl hlavou.

„Vyjmenuju ti tedy tvoje hříchy,“ funěl mu do tváře. „Vraždiš nevinátka. Rveš jim z těla buňky, které se mají stát srdcem, mozkem, očima, nožičkami...“ Odmlčel se. „Byl by to pěkně dlouhý seznam.“

Norris sípal a po obličeji mu stékaly slzy. Pálily ho už i tváře, v ústech cítil kovovou pachut' a dělalo se mu mdlo. Ne! Ne! Ne! Zmítal se.

„Ale Bůh ví, jak s tebou naloží.“

Ve světle zářivek se zablesklo ostří.

„Pamatuješ si na mě? Pracoval jsem tady.“

Norris znovu zavrtěl hlavou.

Sáhl do kapsy a vytáhl pomačkanou fotografii.

„Poznáváš ho?“

Norris se zadíval na obrázek, ale nakonec zakroutil hlavou.

„Ne? Nevadí. Byl tehdy mnohem mladší. Když ho zabili, objevila se sice jeho fotka v novinách, ale tam si nebyl už vůbec podobnej. To byl aspoň voják! To on mě naučil zacházet s bouchačkou. Pomohl jsem mu očistit svět od pár sadistických doktorů. Pak ho dostali. Stalo se to v Rochesteru, po naší poslední akci. Zdržel poldy, a já jsem se mezitím zachránil. Potom si vzal život. Nechtěl padnout do zajetí. Ale na mě by byl hrdej. Na to, jak si poradím s takovýma, jako jseš ty.“

Jeho oběť začala znovu ztrácet vědomí.

„Haló! Probud' se! Tak co, už máš dost? Chceš se rozloučit se životem?“

Norris polkl, z koutku úst mu vytekl pramínek krve, a po několika vteřinách přikývl.

„No to je malér. Protože já tě tak snadno nepropustím. Pohřbím tě zaživa, hned vedle tvýho parťáka Edwardse. Bude to trvat dny, než tě někdo objeví. Aspoň budeš mít dost času zpytovat svědomí, než se konečně setkáš se svým stvořitelem. Mezitím už budou po smrti všichni ze seznamu. Možná odejdeš poslední a oni tě už budou čekat v pekle.“

Norris rozevřel rty. Znovu a znovu se pokoušel vyslovit jediné slovo.

Kdo?

„Kdo mě poslal? Kromě Boha?“ Přikývl.

„Neboj se, Jimmy. Kdyby bylo po mém, šla by taky. Ženská jako ona se nepodřídí. Ženská jako ona przní přirozený řád věcí. Zasahuje do Jeho světa. Jedna taková mě opustila a otce přivedla do záhuby. Vynasnažím se, aby i ona splatila svůj dluh.“

Rty se opět pohnuly.

Kdo?

„Francesca, kdo jinej. Využila tě, Jimmy. A nevěřím, že vždycky pracovala s buňkami z kostní dřeni. Pověz mi pravdu. Nezasobovali jste s Edwardsem kromě Hamlina i ji?“

Norrisovy oči se znovu naplnily slzami.

„No, no. Pořád se jí zastáváš? Vidíš, jak tě zradila.“

Norris zmobilizoval zbytky sil a pokusil se postavit. Rád by se dostal k telefonu. Sotva se však pohnul, jeho trýznitel ho surově srazil k zemi.

Ležel na zádech, mlátil kolem sebe hlavou a dusil se vlastní krví. Pak pevně sevřel víčka a připravil se na útok nožem. Vtom však uslyšel pisklavý zvuk pily na řezání kostí.

Úklid laboratoře a náležité odstranění Norrisova těla zabralo několik hodin. Potom zabalil pilu do prostěradla, uložil ji do kufříku, převlékl se a východem pro zaměstnance opustil nemocnici.

Když se vrátil do svého nového pelechu, zasedl k počítači a podíval se do pošty. Z loga internetové kavárny na East Village usoudil, že jeho informátor uznal za vhodné ho opět kontaktovat. V přiřazeném dokumentu našel detailní instrukce a pochvalu za odpravení Edwardse.

Francesca Downsová? podivil se. Přišlo mu to zvláštní, navzdory tvrzení, které předložil Norrisovi. Šlo mu přece jenom o to, aby ho před smrtí dohnal na pokraj šílenství. Ať je to kdokoli, s jeho posledním výkonem bude jistě spokojen.

Všechno si pozorně přečetl ještě jednou, lehl si na postel a dlouho do noci přemítal o dalším postupu. Bylo to dobré řešení. Elegantní a tak nějak veřejné. Alespoň Jeho sdělení každý pochopí. Samozřejmě za předpokladu, že to média nezkreslí. Ale o to se už postará. Vydá komuniké. Uvede v něm zločiny všech popravených a upozorní, že akce stejného druhu budou pokračovat. Budou vedeny proti doktorům, pacientům a organizacím, které se z jakéhokoli důvodu odváží ublížit lidskému embryu. Jedním z bodů programu bylo i setkání s informátorem.

Je-li to Francesca Downsová, zlikviduje i ji. Nařídil budík na šestou hodinu a upadl do hlubokého, bezesného spánku.

18

Pátek 29. června, 8 hodin Jednotka intenzivní péče

„Paní doktorko, čeká na vás sanitka. Převezou vás k doktorce Blainové.“

Kathleen s námahou otevřela oči. Asi před hodinou jí podali snídani, přesněji řečeno zavedli jí do žaludku hadičku s běžovou tekutinou, a od té doby podřimovala. „Tak brzy...? Vždyť to není... ani plných... čtyřicet osm hodin...“

„Vaše hodnoty jsou v pořádku. Lékaři je dneska ráno pečlivě prostudovali. Příkazy k převozu jsou také vyplněny. Vám se odsud nechce?“

„To ne, ale...“

„Mám jet taky?“ pohodila hlavou policistka, která právě převzala službu. Pramínky zrzavých vlasů jí splývaly přes límeček tmavomodré uniformy.

„Asi ano... Detektiv McKnight... trval na tom, abych... měla policejní ochranu... i tam.“

„Zeptám se ho.“ Nasadila si klobouk a odešla do sesterny telefonovat.

„Uvědomím doktora Steela,“ nabídla se sestra a sbalila Kathleeniny toaletní potřeby.

„Ano..., buďte tak hodná... Chtěl to vědět... A povězte to... prosím i Jo O'Brienové... Bude na... akutním příjmu.“

„Co písemný souhlas? Nařídil nám, že mu máme o všem okamžitě podat zprávu a nedělat nic bez jeho svolení. Mám počkat, až přijde a podepíše, že s vaším převozem souhlasí?“

Ta otázka ji podráždila. „Ne..., to nebude nutné... Pacient jsem... přece já... Rozhodnutí je... tedy na mně.“

Sestra pokrčila rameny. „Tím líp. Jestli nám totiž ujede tahle sanitka, další se hned tak nenaskytne. Mají plno práce s akutními případy.“ Ošetřovatelka jí tedy pomohla s podpisem a zeptala se: „Osobní věci chcete s sebou, nebo je mám poslat po něm?“

Ani tato otázka nebyla Kathleen po chuti. „Vezmu si je hned.“

Zatímco na připravené lehátko stěhovali infuze, infuzní sety a monitory, přemýšlela, z čeho plyne její popudlivost. Proč jí vadí, že ke všemu potřebují Richarda? Vždyť zpočátku vítala, když každý krok personálu pořádně proklepl. Ale teď se mají věci jinak. Překvapilo ji, jak rychle se její emoce sladily s rozhodnutím... s jakým vlastně? Richarda od sebe nechce odtrhnout. Spíš se bude distancovat, a vytvoří mu tak prostor k odchodu. No tak, povzbuzovala se Kathleen, buď důsledná. Celý život si zakládá na pevné vůli. Dokáže to. A láska postupně vyhasne. Určitě.

Povzdechla si. Věděla, že jedná správně, ale přišlo jí to líto. Má ho tak ráda!

Sestry pro jistotu připravily kyslík a ambuvak.

„Všechno připraveno?“

„Ano.“

8 hodin 15 minut

Radiologické oddělení

„Zdravím vás, pane doktore,“ ozval se z lehátka mladý muž v nemocničním županu. Vzepřel se na loktech a dodal: „Dlouho jsme se neviděli.“

Richardovi v první chvíli ani nedošlo, že ten milý úsměv patří člověku, jehož obličej se před rokem a něco kroutil v znetvořujících křečích. Povšiml si sice drobné asymetrie kolem úst, ale jinak nebyl v pohybu hlavy nebo očí patrný žádný defekt. Ovšem dvě hole opřené o stolek vypovídaly o závažném postižení trvalého rázu.

„Podívejme,“ zvolal Richard. Přistoupil k bývalému pacientovi a potřásl mu rukou. Jeho stisk dosahoval sotva poloviční síly. Na štítku kolem zápěstí stálo: *Abraham Paxton*.

„Docela dobrý, ne? A to mám ještě rehabilitace. Chůze se zlepšuje, i když ne tak rychle jako ze začátku.“

Richard pokýval hlavou. „Udělal jste pořádný kus práce. Když jsme spolu včera telefonovali, vůbec jsem netušil, jak skvěle si vedete. A děkuji, že jste přišel.“

„Nebýt vás – a samozřejmě doktora Hamlina –, bylo by po mně. Kristepane, ten šok, co jsem zažil, když jsem se dozvěděl, že je po smrti. A k tomu ty články v novinách. Prý se stal obětí odpůrců potratů. No a teď se objevily spekulace o kmenových buňkách. Jak tomu mám rozumět?“

V kabině byli sami. Richard si povzdechl. Na jednu stranu chtěl být upřímný, ale na druhou nehodlal přilévat vodu na mlýn nemocničních drbů. Vedle totiž asistenti připravovali přístroj a hrozilo velké riziko, že část konverzace zaslechnou. Richard tedy ztišil hlas: „Nikdo to neví přesně. Zdá se, že Hamlin spolu s jinými lékaři předčasně aplikovali nicnetušícím pacientům kmenové buňky.“

„Cože?“

„Je možné, že jde i o vás. Proto jsem také navrhl opakovat vyšetření magnetickou rezonancí.“

Paxton se zatvářil, jako by dostal ránu pod pás. „To nemůže být pravda.“

Richard trpělivě vyčkal, až pacient informaci stráví.

„Co by to pro mě znamenalo? Má to vedlejší účinky?“

„Těžko říct. Je však pravděpodobné, že za své zázračné zotavení vděčíte kmenovým buňkám.“

Paxton se svalil na lehátko a mlčky zíral do stropu. Jeho před chvílí tak příjemné rysy ztvrdly.

„Jak se daří dalším pacientům? Zjistili jste u nich něco?“

„Ty si taky pozveme. Vás vyšetřujeme jako prvního. Sám jsem to požadoval, protože váš případ znám.“

Paxton – ponořený do sebe – dál strnule hleděl do stropu.

„Tak jdem do toho,“ prohlásil po půl minutě.

Přes dva týdny necítila teplo slunečních paprsků. Přes dva týdny se nenadechla svěžího vzduchu. A teď si po třicet vteřin připadala jako v ráji. Přesně tak dlouho trvala cesta po parkovišti k přistavené sanitce.

„Jste ráda, že konečně vidíte denní světlo, že?“ zeptala se policistka.

„Aby ne... Jak se jmenujete?“

„Carla Reidová.“

„Líbí se mi... vaše vlasy..., Carlo. Na slunci... vypadají... překrásně.“

„Děkuju.“

„Moje dcera... má podobné.“

Naložili ji do sanitky a rozjeli se k První Avenue. Jelikož nesklopili přední díl lehátka, zadním okénkem se jí nabídl pohled na vzdalující se nemocnici. Na okamžik ji přemohla hrdost a úleva. Hrdost na to, že vydržela, a úleva proto, že ji vezou pryč. Byla svobodná. Dokonce i známý obrázek plápolajících vlajek před budovou Organizace spojených národů v ní posílil pocit nově nabyté volnosti.

Na Sedmdesáté druhé ulici zabočili na York Avenue a pokračovali severním směrem. Projížděli kolem obchodů a irských hospůdek. Tohle bylo Lisino oblíbené místo. Nejednou ji přemluvila, aby sem zašly na nákupy a posléze na pivo. Při té vzpomínce se Kathleen neubránila úsměvu. Jak jí to všechno chybí! Ale vtom jí hlavou bleskla slabounká naděje: třeba se ty doby vrátí!

Opět zahnuli doprava, na Sedmdesátou devátou, a po East End Avenue se znovu vydali na sever. Brzy se řítili pod klenbou převislých větví kolem Carl Shurz Parku. Branami zahlédla hloučky hrajících si dětí. Maminky postávaly v jejich blízkosti nebo seděly na lavičkách a povídaly si. Ten ospalý poklid jim záviděla.

Přibrzdili a zatočili doleva. Nakrátko spatřila masně lesklou hladinu East River a Gracie Mansion, vznosné, nažluto natřené oficiální sídlo starosty.

Potom už byli na místě. Sanitář přivolal nedaleko stojícího zřízence a společně Kathleen vyložili. Carla nesla malou tašku s

osobními věcmi. Vyrazili k hlavnímu vchodu moderní několikapatrové budovy z třpytivého bílého kamene. Okna byla z kouřového skla a táhla se vždy po celém poschodí. Jako čokoládový dort s vanilkovou náplní, pomyslela si Kathleen.

Nemohla zahnat pocit, že se taková stavba tady octla jakýmsi nedopatřením. Do prostředí cihlových, jakoby venkovských domků prostě nezapadala. O bezpečnost je tu, jak se zdá, postaráno, usoudila při pohledu na kontingent uniformovaných policistů před starostovým obydlím na druhé straně ulice.

Ve vestibulu ji přivítalo lákavé aroma čerstvé kávy se skořicí. Linulo se od prostoru zaplněného desítkami stolků a odděleného plátěnými zelenobílými roletami. Na pultě bylo pečivo, talířky, sklenice a velké lžíce. Nemocniční kantýnu připomínalo tohle bistro jen vzdáleně.

„Mléčnou kávu, prosím,“ požádal pacient s chodítkem. Žena, jejíž uniforma barevně ladila s roletami, stiskla tlačítko a automat odpověděl hlasitým bubláním. Kolem stolků seděli klienti, usrkávali kávu a četli noviny. Někteří měli na sobě domácí župan, ale většina byla oděna do civilního oblečení. Na zbývajících ploše foyeru byly rozmístěny sedací soupravy. Celkový dojem dotvářelo jemné osvětlení a vázy s čerstvými květinami.

Kathleen se začaly sbíhat sliny a poprvé za celou dobu pocítila hlad. Do týdne ochutná zdejší kávu, umínla si.

Přijímací kancelář mohla směle konkurovat recepcím těch nejluxusnějších hotelů. Místnost byla obložena dřevem a personál nosil obleky. Nikde žádný bílý plášť. Ovšem zdlouhavým přijímacím procesem, jenž začínal otázkou na matčino dívčí jméno, nevybočoval tento ústav z řady jiných zdravotnických zařízení.

„Můžu vám ji tady na okamžik nechat a skočit si pro kafe?“ zašeptal sanitář Carle, jakmile se úřednice dala do vyplňování Kathleeniných formulářů.

„Jasně,“ odpověděla policistka. „Tady byste vystál důlek.“

„Dál budu potřebovat číslo zdravotního a sociálního pojištění.“

Kathleen vychrlila požadovanou informaci bez zaváhání. Během uplynulých čtrnácti dnů ji udávala tolikrát, že se všechna osobní čísla naučila nazpaměť.

Richard se díval na obrázky velikosti fotografie do občanského průkazu. Zobrazovaly řezy mozkiem Abrahama Paxtona tak jasně, jako by ho někdo pacientovi vyjmul z hlavy, rozřezal a vyfotografoval.

„Tady tehdy došlo ke krvácení,“ ukázal radiolog na oblast pod čelním lalokem. „Ale podívejte se sem,“ dotkl se malého tmavého kolečka. „Kdybych nevěděl, že Hamlin prasklou výduť odstranil, tvrdil bych, že ten člověk má další.“

„Je možné, že to přehlédl?“

„Ne.“ Radiolog vsunul do prohlížeče druhou řadu snímků. „Toto vyšetření provedli těsně po operaci. Všechno bylo vyoperováno.“

Richardovi nezbylo než souhlasit. Místo s černou tečkou bylo čisté.

„Nechce se mi tomu věřit. Jako by se mu vytvořila druhá vaskulární anomálie. To je absolutně vyloučeno. Alespoň jsem nikdy o něčem takovém neslyšel. Každopádně je to velmi malé. Musíme udělat angiografii a přesvědčit se, že jde opravdu o cévní...“

„Díky,“ přerušil ho Richard. „Zavolejte mi, až budete znát výsledky,“ křikl a vyběhl ze dveří. Věděl, co se stalo.

„Zpomal, prosím tě. Nestačím ti,“ stěžoval si Gordon Ingram.

„Kmenové buňky, jež Hamlin používal, totiž kopírovaly jak neurony, tak cévní anomálie, které se vyskytovaly v jejich bezprostředním okolí. Stala se z nich nejen mozková tkáň, ale i tepna se strukturální abnormalitou.“

„Tomu tedy říkám hypotéza.“

„Copak nepanují obavy z toho, že kmenové buňky mohou přepisovat i chyby? Vždyť se vůbec neví, jak u lidí fungují. K tomu taky slouží výzkum.“

„Dobrá, dobrá. Jedno je jisté: nic nesmíme nechat náhodě. To, na co jsi kápl u Paxtona, nám bezesporu bude k užitku. Aspoň víme, na

co se zaměřit u ostatních pacientů. Ovšem, co budeme dělat, pokud najdeme recidivu i u nich, to netuším...”

Vtom zazvonil Richardův nový mobil. Manipulace s jiným modelem mu činila potíže, a tak chvíli trvalo, než se ohlásil. „Haló?”

„Pojďte rychle do pitevny,“ přikázal McKnight.

„Proč?”

„Je to naléhavé. Našli jsme Edwardsovo tělo.”

„Doprčic.”

„Honem. A vezměte někoho s sebou. Máme i Norrise. Je na maděru, ale zdá se, že ještě žije.”

Teplota v boxu byla podobně jako u chladničky nastavena tak, aby tkáň uchovala v nezměněném stavu, ne aby ji zmrazila. A právě silné podchlazení Norrise zachránilo. Přesněji vyjádřeno, to, co z něho zbylo.

Pravé ucho, ruka a část oka mu ležely u hlavy, vedle hromádky větviček. Pulz měl nehmatný a dýchal velmi mělce, takřka neznatelně. Kůže se dala hníst do kuliček, jako by byla z plastelíny. Na slova ani na bolest nereagoval. Laik by ho zkrátka považoval za mrtvého.

Ne však pronikavý pozorovatel McKnight. Zornice druhého oka, nehybně upřeného kamsi před sebe, měla normální velikost. Končetiny byly sice prakticky neohebné, přesto se jejich strnulost nedala označit za posmrtnou ztuhlost. Tělo bylo promodralé, ale bez posmrtných skvrn.

Richard se naklonil k hrudníku a stetoskopem naslouchal. Každé tři vteřiny se srdce zachvělo. „Jdeme,” poručil. „Má na kahánku. Až ho zahřejeme, uvidíme.”

Napojili ho na monitory, do nohou i do paží zavedli kanyly a žilami se rozproudil teplý fyziologický roztok. Intubaci provedl Richard osobně. Silou, kterou by si vyžádala manipulace s mraženou kuřecí nohou, rozevřel čelist, pomocí laryngoskopu odsunul jazyk a podíval se na hlasivky. Trubici vsunul jako u kteréhokoli jiného pacienta, ale v tomto případě viděl její hrot procházet dírou v průdušnici.

„Osmnáct stupňů,“ přečetla sestra na právě použitém rektálním teploměru pro nízké hodnoty.

V literatuře se uvádí nejnižší naměřená teplota u člověka, který přežil, patnáct stupňů.

Na cestě z márnice k výtahům přilákal tento zvláštní průvod nemálo zvědavých pohledů zaměstnanců patologického oddělení. Někteří nešetřili ani komentáři. Ovšem Richard a jeho kolegové měli plné ruce práce s Norrisem a instruktáží praktikantů, takže si dění kolem prakticky nevšíмали.

„... kyslík nahřát na čtyřicet pět stupňů...“

„... teplotu zvyšujte pozvolna. Maximálně stupeň a půl za hodinu. Zdůrazňuji: *pozvolna* a pouze centrálně. Nebalte ho do teplých přikrývek. Rozšířil by se periferní oběh a pacient by dostal šok...“

„... nezavádějte centrální katetry. V tomto stavu může při sebemenším podráždění srdce dojít k fibrilaci a budeme resuscitovat hodiny...“

Než se dveře výtahu zavřely, zaslechl Richard ještě jednu cynickou poznámku. *Další nařízkovanej?*

„Už ji odvezli?“

„Ano. Sanitka přijela dřív. Nechala jsem vám vzkaz na oddělení, pane doktore.“

„Měli jste mě uvědomit osobně.“

„Doktorka Sullivanová vás nejspíš převezla. Veškeré dokumenty chtěla podepsat sama. Co jiného jste čekal? Zotavuje se a nehodlá být pořád na někom závislá.“

Richard zkoprněl.

„Žádný strach,“ ozval se McKnight, když položil telefon. „Právě ji přijímají. Policistka stojí hned vedle ní. Povolal jsem další lidi. Prozkoumají terén a zjistí, jaká bezpečnostní opatření budou potřeba. Než se tam dostanou, postaví se k hlavnímu vchodu pár chlapíků, kteří strážejí starostovo sídlo. My bychom se spíš měli zaměřit na nemocnici. Vždyť on nám tady vraždí přímo před nosem. Kdy si

myslíte, že bude schopen vypovídat?“ zeptal se a kývl palcem ke kóji, kde ošetřovali Norrise.

„Zatím ani nemůžeme napevno počítat s tím, že přežije. V nejbližších dnech si s ním rozhodně nepokecáme.“

„Sakra! Jak se to mohlo stát? Nová dvě těla v márnici, jedno bez hlavy, a nikdo nic neví?“

„No, můžete být rád, že s tím nepřišli až příští týden.“

„Panebože! Tady je to ještě praštěnější než u nás. Od nynějška dovnitř nebo ven neproklouzne ani myš. Dám hlídat všechny východy, a je mi jedno, kolik lidí tahle akce spolkně. Celou nemocnici obrátím vzhůru nohama. Při troše štěstí na toho gaunera musíme narazit.“

„Opravdu tomu věříte?“

„Ne.“

„Nevsadíte raději na Downsovou?“

„Vydal jsem příkaz, aby ji sem přivezli. Se zájmem se podívám, jak se bude tvářit, až uvidí svého miláčka. Pak ji vyslechnu.“

„Co Blainová?“

„Pocítíme ji návštěvou hned, jak budeme hotovi s Downsovou.“

„Nechci, aby tam teď Kathleen byla.“

„Dohlédneme na ni, ať ji pošlete kamkoli.“

No jo, kdyby mě tak poslechla, pomyslel si Richard. O svém vlivu na Kathleen si přestal dělat iluze, stejně jako o schopnosti policie ji ochránit.

„Dneska nám přece jenom něco vyšlo,“ pokračoval McKnight. „Víme, o koho se jedná. Díky těm portrétům. Přihlásil se totiž jeho bývalý domácí. Prý si pronajal pokoj na Canal Street. Od středečního rána se tam ale nevyskytuje. Ten den ho sousedé zahlédli, jak nakládá počítač do dodávky. Bylo to zřejmě po tom, co na vás zaútočil, ale před tím, než nastražil bombu ve vašem domě.“

„Takže vám pláchl.“

„Máme jeho otisky. Nepoškozené. Na rozdíl od těch neúplných, které jsme získali jen zásluhou toho, že si roztrhl rukavici. Kontaktovali jsme FBI, a tam už si s nimi věděli rady.“

„Vážně?“ nadchl se Richard.

„Ano. Před pár lety našli v motelovém pokoji v Rochesteru dvoje otisky. Nějaký recidivista tam zdržel místní policii, a pak spáchal sebevraždu. Bylo to v době, kdy zastřelili tu gynekoložku. Mysleli jsme si, že v tom má prsty Boží legie. Ale o tom případu jsem vám už vyprávěl. Ovšem to, zda střelil právě on, se nikdy nepodařilo dokázat. Ty druhé otisky se výborně hodí k objektu našeho zájmu.“

„Znáte jméno?“

„Domácímu se představil jako Rob Lowe.“ Richard se pohrdavě usmál.

„Nesmějte se. Ten chlap z Rochesteru – Bobby Nappin – proslul velice krutým postojem k ženám. Manželka mu utekla a deset let se před ním skrývala. Taky měl syna. A ten jako by mu z oka vypadl, alespoň podle sousedů. FBI se domnívala, že ten druhý muž mohl být on.“

„No nazdar!“

„Tím to nekončí. Prošli jsme si seznam zaměstnanců nemocnice. Jméno Lowe jsme samozřejmě neobjevili, tak jsme zkusili Nappin a skoro se trefili. Jistý Robert Nape pracoval svého času na patologii jako asistent pro biopsii, před několika lety přešel coby zřízenec do centra asistované reprodukce. Když začal rozdávat útočné letáky a obtěžovat pacientky, aby zabránily smrti svých nevyužitých vajíček, vysloužil si kárné řízení. O pár týdnů později ho nachytali, jak se v noci dobývá do mrazicích boxů. Po tomhle incidentu ho Edwards bez milosti vyhodil. Zaměstnanci si ho vesměs pamatují. Míval prý dlouhé vlasy a bradku. Náš portrétista mu je tedy přimaloval, a vyšel nám Robert Nape.“

Otevřel auto, natáhl si ukradený oblek řidiče sanitky, vyložil složený invalidní vozík a vykročil k rehabilitačnímu centru. Kdyby se někdo zaměřil na spodní stranu vozíku, neuniklo by mu, že od chromované kostry trčí trubky. Věděl však, že zkoumavých pohledů se bát nemusí, zejména tady ne.

Kolem klientů popíjejících kávu prošel bez povšimnutí. Cedulku s nápisem *Přijímací kancelář* ignoroval a rovnou se vydal do pracovny ředitelky.

„Dobrý den. Co si přejete, prosím?“ obrátila se k němu sekretářka s hřívou černých kudrlin. Lesklé rudé rty mu připomněly Cher.

„Je doktorka Blainová v kanceláři?“

„Ano, ale očekává pacienta.“

„Roberta Nappina?“ Před necelou hodinou si telefonicky domluvil schůzku. Jen na skok, prohlašoval. Pan Nappin by rád poskytl doktorce Blainové částku ve výši milionu dolarů, velice však spospíchá, odlétá na Bahamy a není zvyklý nabízet dvakrát.

Na jejím pěkném obličejí se objevil užaslý výraz. „Ano, ale...“

„Jsem jeho řidič. Pan Nappin je velice hrdý a za každou cenu chtěl přijít po svých. Dorazí co nevidět. Je u něho pečovatelka. Bez vozíku se však úplně neobejde, a tak mě s ním poslal napřed. Mohu ho nechat u paní doktorky v pracovně? Víte, pan Nappin se chová trochu extravagantně a je pro něho velice důležité pozdravit ji ve stoje.“

„No, nevidím v tom žádný problém. Vydržte, prosím, chvíličku, zeptám se.“ Vstala, zaklepala a vsunula hlavu do dveří pracovny své nadřízené. „Přišel řidič pana Nappina. Mohl by u vás nechat vozík? Pan Nappin trvá na tom, že vás přivítá ve stoje.“

Blainovou sice neviděl, slyšel však její hrdelní smích. „Pro mě za mě, drahoušku. Dá nám milion dolarů, tak ať sem vejde třeba po uších.“

Svěřil tedy vozík mladé dámě a odešel. Po pár krocích se ohlédl a přesvědčil se, že už prošla dveřmi. Přidal, sáhl do kapsy a nahmatl ovladač. Když byl dost daleko, stiskl tlačítko.

Explozi doprovázel mohutný třesk, jako když se podpálí petrolejem nasáklé hadry. Výbuch, třebaže zmírněný zdmi dvou místností, ho mrštil na zem. Ze stropu pršely dlaždičky a světla. Klekl si a opatrně vybíral z paruky smetí. Kolem se prohnala první skupinka lidí. Běželi k místu, odkud se ozvala detonace. Jakási žena se zastavila a pomohla mu na nohy.

Mluvila na něho, ale třesk ho naprosto ohlušil a její slova k němu doléhala odkudsi zdálky.

Naznačil, že je v pořádku, a odklopýtal směrem k přijímací kanceláři. Sluch se mu pozvolna vracel. Kromě tisíce zvonků, jež se

mu rozezněly v hlavě, uslyšel výkřiky. Už asi uviděli těla, uznal. Ty dvě v žádném případě nepřežily.

Najednou se vedle něho octla policistka. Ruku na pistoli, ve tváři zmatek. Kousek od ní se nacházelo lehátko Kathleen Sullivanové. Její zelené oči na něho vytřeštěně zíraly. V naději, že upoutá pozornost své spolence, začala jednou rukou mávat a druhou si bryskně přiložila k hrdlu. Doufala, že na nebezpečí upozorní hlasem.

Ona to ví, pochopil. „Rychle, prosím, potřebují vás tam,“ vyhrkl na policistku.

„Ale já musím zůstat tady,“ snažila se překřičet rámus. Zoufalého úsilí své svěřenkyně si ani nevšimla. „Co se stalo?“

„Nejspíš výbuch plynu. Je tam strašný chaos. Měla byste se na to raději mrknout.“ Vzal ji za loket a strkal před sebe. „O tu paní se nemusíte obávat. Dohlédnu na ni.“

„Teče vám krev,“ neuniklo jí jeho zranění na hlavě.

„Nic mi není. Hlavně už utíkejte.“

Rozběhla se směrem, odkud přišel. „Počkejte na mě v sanitce,“ křikla přes rameno. „Hned jak to půjde, jsem tam. Ať někdo zatím zavolá záchranku.“

Otočil se k Sullivanové. Lomcovala postranní zábranou. Ve snaze sdělit své podezření neutuchala. Ale v nastalém rozruchu její dýchavičný sípot zanikl.

Uchopil lehátko a pospíchal k východu. Lehce pokrčila nohy a začala tlouci rukama. Užasl nad tím, jak hbitě se pohybuje. Pokusila se ho chytit, ale její slabounké prsty bezmocně sklouzly po bundě. Ven směřovala spousta lidí, někteří o berlích, jiní na vozíčku, ale o Kathleen nikdo koutkem oka nezavadil. Dokonce se jí ani nepodařilo přivolat policisty, kteří se právě vříteli do budovy.

Jakmile ji dopravil do sanitky, vytáhl z náprsní kapsy injekční stříkačku a pomalu aplikoval roztok. Oči se jí pozvolna zavřely a končetiny bezvládně klesly. Použil však midazolan, ne draslík, a dával si dobrý pozor, aby dávka nebyla příliš vysoká. Pro své velkolepé finále ji potřebuje živou, jako návnadu pro Steela.

Zapnul sirénu i maják a bez obtíží prokličkoval mezi modrobílými vozy newyorské policie. Na East End Avenue se vydal

jižně, minul řadu houkajících hasičských aut a před klinikou nedaleko Sedmdesáté sedmé ulice a Lexingtonu vjel na parkoviště vyhrazené pro sanitky. Zastavil, vyskočil z vozu a otevřel zadní dveře. Okolo postávající řidiči byli plně zaujati popíjením kávy.

„Hochu, ta už to má jasný,“ poznamenal při pohledu na nehybné Kathleenino tělo muž, který ji pomáhal vykládat.

„Vezu ji z Městské nemocnice. Má rezistentní pneumonii, tak se k ní moc nepřibližujte.“

„Ježíši,“ cukl sebou horlivý dobrovolník. „Proč jste mě nevaroval dřív?“

„Na nic jste se neptal,“ křikl ještě a tlačil lehátko směrem k hlavnímu vchodu. Obratně se propletl chodbami v přízemí a na Sedmdesáté šesté ulici vyšel. Dodávku uviděl okamžitě. Řidič vystoupil vzápětí. Představoval si ho jinak, ale to nevadí.

Zadními dveřmi nasoukali Kathleen dovnitř a vyrazili.

East Side mezitím zaplavil řev sirén z širého okolí.

Jo O'Brienová vtrhla do Richardovy pracovny bez zaklepání. „Richarde, právě jsme dostali naléhavou informaci. Z rehabilitačního centra nám posílají oběť bombového útoku.“

„Co!“ Srdce mu vyskočilo kamsi do krku.

„Doktorka Sullivanová to není. Adéle Blainová je mrtvá, jde o její sekretářku. Pulz sice má, ale to je asi tak všechno.“

„Kristepane! A Kathleen?“ Richard vyskočil ze židle a vrhl se ke dveřím. „Musím zjistit, co s ní je.“

„Další zranění nejsou hlášena,“ snažila se ho zadržet. „A kromě toho ji co nevidět budete mít zpět. Vracejí totiž pacienty do nemocnic, kde byli hospitalizováni. Zůstaňte tady a ošetřete raději tu dívku. Saniťáci tvrdili, že jedou rovnou sem, jinde to prý zkoušet nebudou.“

Jinak řečeno: nedostane-li se okamžitě na vysoce specializované pracoviště, nepřežije.

On ale musel vědět, že se Kathleen nic nestalo. „Zavolejte McKnightovi. Ať se spojí s tou policistkou a potvrdí, že je vše v

pořádku,“ poručil a zamířil k resuscitačnímu pokoji. V dálce zlověstně vyly sirény.

Jak asi vypadala?, pomyslel si Richard, když spatřil obličej znetvořený hřebíky. Kůže od čela k hrudníku byla roztrhána na cucky. Hlavní nápor však zasáhl tváře a oči. Nebylo dokonce ani možné určit barvu duhovky. Asi se k bombě sklonila a prohlížela ji, aniž tušila, co to je. Na spodní části těla, třebaže popálené a zalité krví, nebyla vážněji zraněna. I nádherné, na polštář splývající černé vlasy působily skoro normálně. Když se jich ale dotkl, oddrolil se mu mezi prsty kousíček škvarku. A intenzivní puch sežehnutého masa by se nedal překrýt snad ničím.

Pulz sice měla, jak ho informovala Jo, ale přesto bylo pozdě. Ačkoli do ní Richardův tým napíchal centrální kanyly, katetry a intubační rourku, srdce dotlouklo. Ale ani tento orgán nemohl pokojně zemřít. Na důkaz úporné snahy přivést ho k životu jí pod levým prsem zel ošklivý řez.

Bylo po všem. Na Richarda však čekal ještě jeden úkol. Sdělit to rodičům.

Za jiných okolností by teď odstříhoval hadičky vyčnívající z kůže a potom by přes mrtvou přehodil prostěradlo. Kvůli pitvě se nemohly odstranit úplně. Na tělo zesnulého totiž měl být *přijatelný* pohled, jak se hlásá v učebnicích. Co ksakru může být *přijatelného* na smrti milovaného člověka? Richard se roztrásl vztekem. Takové doporučení mu najednou přišlo obscénní, ohavně cynické. Připadal si jako olupovač mrtvol.

„Už dorazili, pane doktore,“ nakoukla dovnitř Jo.

Stál bez hnutí. „Tentokrát to nezvládnú, Jo.“

„Zvládnete. Nic jiného vám nezbývá. Uvedla jsem je k vám do pracovny.“

„Zastihla jste McKnighta?“

„Ano. Byl už na cestě do rehabilitačního centra. Ujistil mě, že k dalším obětem nedošlo a že pacienti rozvezli po nemocnicích. Kontaktuje vás osobně.“

Richard ještě jednou pohlédl na mrtvou dívku, vyšel na chodbu a začal se připravovat na rozhovor s rodiči.

Zhluboka se nadechl a umrtvil veškerý cit. Věděl, že se blíží doba, kdy už v sobě žádné emoce nevykřeše. Mnohokrát to zažil u svých kolegů. Nikdo se nemůže beztestně pořád dokola jako had z kůže svlékat ze svých pocitů. Dříve či později dojde ke zlomu. Tomu, co nastane potom, se říká různě. Nejčastěji deprese nebo vyhoření. A i když se zdá, že se časem ten či onen vzchopí, navždy bude někým jiným. Zlhostejní. Důsledků – nápadné zamlklosti a pohledu do prázdna – si často všimnou jen ti nejbližší – manželé, partneři, děti. Člověk, který se kdysi hrál na výsluní, je odstrčen do tmavého kouta. Richard se zatím vždycky vzpamatoval. Jak dlouho ale bude všechno to utrpení na akutním příjmu schopen snášet? A takovéto chvíle k jeho duševní rovnováze nepřispívaly, toho si byl vědom.

O půl hodiny později se vynořil z pracovny a truchlící manžele předal do péče Jo O'Brienové. Opřel se o zárubeň a pozoroval, jak se mechanicky šinou k východu vstříc novému, zničenému životu. Znovu pocítil vděčnost za to, že takové ztráty byl ušetřen.

Když se otočil, uviděl McKnighta. Přicházel z druhé strany a sledoval Steela s vyděšeným výrazem ve tváři. Richard ztuhl, a když detektiv promluvil, málem mu přestalo bít srdce. „Snad byste si měl raději sednout.“

19

Probouzela se postupně. V bolestech.

Nejprve pocítila povědomý chlad v hlavě. Zase jí dali tisíci prostředek!

Potom pálení ve znecitlivělých končetinách. *Měla jsem znovu mrtvici! Panebože, nemůžu se hýbat!* Otevřela oči do naprosté tmy.

Nepatrně se jí ulevilo. Neochrnula. Někdo ji svázel. Ležela v nějakém vozidle, ale sanitka to nebyla. V každé zatáčce, při zabrzdění nebo zrychlení se ve směru náklonu posunula. Soudíc podle zvuků z venku, byli pořád ve městě.

Za hlavou jí do uší bušily dva hlasy. Námahou jí div nepraskly bubínky, ale slovům nerozuměla. První, pištivý hlas patřil útočníkovi, druhý byl znatelně nižší a povědomě přerývaný. Ten člověk mluvil téměř v tak krátkých úsecích jako ona.

Náhle zastavili. Vůz se lehce zhoupł. Někdo vystoupil a práskł dveřmi. Potom se znovu dali do pohybu. Proč ji nezabili rovnou?

Hlavně žádné legrácky jako u Lockmana. Čistý zásah, injekce – cokoli, jen ne rozřezat na kusy.

Pokud ovšem ten cvok nenávidí ženy stejně zapřísáhle jako jeho bratři z Boží legie, nerýsuje se před ní vidina zrovna klidné smrti.

Snad by se mohla pokusit jeho nenávisti využít. Mohla by se před ním plazit, škemrat, doprošovat se, aby ji zabil. Přesvědčit ho, že smrt při plném vědomí je pro něho cennější trofej, než když ji připraví o život pološílenou utrpením. Musí něco podniknout! Dodávka zabrzdila. Nevystupoval.

Venku, necelý metr od ní, se bavili dospělí a výskaly děti. Jediný zvuk, na který se zmohla, bylo žalostné zasípání.

„Vy jste ji zabili, vy pitomci! Vy nemožní, neschopní pitomci! Ta zrůda vám ji odvezla přímo před očima.“

„Prosím vás,“ uklidňoval Richarda McKnight. „Rozčilováním teď ničemu nepomůžete...“

„Chcete vidět, co dokáže? Stačí říct a ochotně vám jeho poslední práci předvedu,“ soutil Richard. Zběsile přecházel po pracovně a bušil pěstmi do zdi.

Detektiv stál beze slova u dveří. Znenadání se Richard zastavil přímo před ním. „Tak sakra promluvte! Nebo se hodíte jenom k tomu, abyste mě tady držel? Čeho se bojíte? Že se ji vydám hledat sám? Uhněte. Odvedu lepší...“

„Její fotografii mají všechny hlídky ve městě. Povolali jsme posily. Děláme, co můžeme. Většina místních televizních i rozhlasových stanic už odvysílala naši žádost o pomoc. Uvedli jsme značku ukradené sanitky a poprosili občany, aby se neprodleně spojili s policií, kdyby spatřili ženu, která by odpovídala popisu doktorky Sullivanové...“

„Zatkli jste Downsovou?“

McKnight se zarazil. Potom s velkou námahou polkl, jako by měl v ústech úplně sucho. „Dá se říct, že ne.“

„Dá se říct, že ne? Ale ona nás – zřejmě jako jediná – k němu může dovést.“

„Nevíme, kde je. Domovník ji prý viděl brzy ráno odcházet. Nesla kufr.“

Richard se málem zalkl zlostí.

„Pusťte mě,“ skočil po detektivovi. „Chci ven.“

Policista ho obrovskými dlaněmi uchopil za ramena a stiskl. „Musíte zůstat tady. Co když bude volat?“

„Mám mobil.“

„Teď nemůžete nic dělat.“

„Jistěže můžu.“

„Co třeba?“

Setřást McKnigha, napadlo Richarda. Kdyby vrah zatelefonoval, šel by za ním. Sám. Bez poldů, kteří by to zase zpackali. Nabídl by sebe výměnou za ni. „To zatím netuším. Ale tady se zblázním. Potřebuju se projít. Provětrat si hlavu. Tak mě přestaňte drtit a ustupte,“ prohlásil nakonec.

Mohutný detektiv se na něho nedůvěřivě podíval. „Do ničeho se nepouštějte. Varuju vás. Jste vzteky bez sebe a bůh ví, že po právu, ale spolupráce s námi představuje stále tu nejlepší možnost, jak ji zachránit.“

S vypětím veškerého úsilí se Richard ovládl. „Dopřejte mi trochu soukromí.“

Policista uvolnil stisk, ale neustoupil.

„Nemáte důvod mě tady zatarasit!“

Náhle se ozvalo zaťukání, dveře se otevřely a v nich, čelem k McKnightovým zádům, stanul Gordon Ingram. „Omlouvám se, Richarde, nerad tě ruším. Chtěl jsem se jen přesvědčit, že se ty zvěsti o Kathleen nezakládají na pravdě.“

„Chci se projít, Gordone, a uvítal bych tvou společnost,“ odpověděl, nespouštěje z policisty oči.

Detektiv pokrčil rameny a nechal Richarda projít. „Kdyby něco, číslo na mě máte.“

Ingram vrhl tázavý pohled nejdřív na McKnighta a potom na Richarda. Napětí mezi oběma muži nepochybně vycítil.

„Na výlety mě teď moc neužije, ale mohl bych ti třeba koupit kolu.“

„Tak jdeme.“

Richard předestřel Gordonovi svůj plán. Ingram ho trpělivě vyslechl, ale s konkrétním řešením nepřišel.

Telefon zazvonil chvilku před tím, než dopili druhou limonádu.

„Steele?“

Pisklavý, vysoce posazený hlas nenechal Richarda na pochybách.

„Poslouchej mě, ty zmetku! Nepřej si mě, a pokud jí zkřivíš jediný vlasek...“

„Postav se k oknu nad hlavním vchodem a zavolej mi. Jestli se do třiceti sekund nezveš a jestli se někde kmitne nějaký polda, stisknu tlačítko. Jasný?“

„Kam mám přesně jít?“

Spojení se přerušilo.

Na displeji se objevilo Richardovo číslo.

„Rychle za mnou!“ vyštěkl na Ingrama a vyrazil z bufetu. Jakmile zdolal schody, zarazil se u nejbližšího okna, které vedlo na Třicátou třetí. Bryskně se rozhlédl po ulici a roztřeseným ukazovákem vyťukal číslo. Pět pater pod ním stála na opačné straně silnice, u ústí do Druhé Avenue, obyčejná dodávka bez oken a bez jakéhokoli označení. O zadní kolo se opíral muž s knírem a načechránými černými vlasy. Právě přikládal k uchu telefon.

To je přece ten reportér, co se na tiskovce točil kolem Norrise, pochopil Richard. S úžasem si uvědomil, jak dokonale paruka zamaskovala široký obličej, jež znal z policejního portréту.

„Vidíš mě?“ ozvalo se.

„Ano.“

„Tak teď sleduj.“ Prudce otevřel zadní dveře, naskočil do auta a zavřel. Celá akce netrvala déle než pár vteřin, ale Richard přesto zahlédl část lehátka. „A máš ji tady,“ zaskřehotal. Dříve než promluvila, uslyšel, jak namáhavě dýchá. „Richarde..., neposlouchej ho... Pozdravuj děti...“

„Co na to říkáš, Steele? Dávám ti čtyřicet pět sekund na to, abys doběhl ke své kámošce. Postavím se pár metrů odsud a budu tě bedlivě sledovat. Stačí vteřinové zpoždění nebo nějaká blbost, a je po všem.“

„Ne, moment...“

Kathleenin únosce hovor ukončil.

Vyskočil z dodávky, zabouchl dveře a odešel.

Richardovi se zamotala hlava. Nemá čas upozornit McKnighta ani nikoho jiného.

Vyrazil ke schodišti a pro sebe si odpočítával vteřiny.

„Richarde,“ křikl za ním Ingram. Zrovna se přišoural na místo, odkud Steele telefonoval. „Kam tak pádíš?“

„Za Kathleen,“ zavolal v plném trysku. „Musím se k ní dostat co nejrychleji. Je v dodávce před nemocnicí. Spoj se s McKnightem. Ale ať se proboha nikde nevyskytne žádný uniformovaný policista. Ten mizera ze mě nespouští zrak a vyhrožuje, že všechno vyhodí do povětří.“

„Cože!“

„Udělej, co ti říkám.“ Když se octl v přízemí, zbývalo ještě půl minuty. Cesta k hlavnímu vchodu spolkla deset sekund. Přeběhl ulici a prchal ke Kathleen. Rozevlátý bílý plášť mu propůjčil vzezření anděla. Útočníka stále nikde neviděl a čas se povážlivě krátil. Celou dobu ho pátilo v krku a čím víc se blížil cíli, tím v něm sílilo přesvědčení, že auto vybuchne v okamžiku, kdy k němu dorazí. Postupně nabyl jistoty, že padl do léčky.

K dodávce se přičítal zepředu.

Nic.

Kolem, směrem k První Avenue, prošla mladá žena s kočárkem. Jiní chodci se v blízkosti sice nevyskytovali, ale po silnici pomalu plynul proud vozidel. Kdyby jen na chvíličku zaváhal, zabiják by bombu odpálil, a všichni ti lidé za volantem nebo na přechodu by na to doplatili. V krizových situacích byl zvyklý jednat neprodleně. Opatrně tedy otevřel zadní dveře.

Ze tmy ho pozorovaly Kathleeniny oči.

Stále se nic nedělo.

Nastoupil do vozu.

Klid před bouří.

Na spodní straně lehátka uviděl čtyři šedé roury. Každá dosahovala zhruba pěti centimetrů na šířku a skoro metru na délku. Nálož, která detonovala v suterénu jeho domu, byla čtvrtinová.

V první chvíli ho přepadlo pokušení vzít ji do náručí a dát se na útěk. Vzápětí se mu však vkradl na mysl obraz dívky s černými vlasy a rozedraným obličejem, a prvotní myšlenku zavrhl jako nerozumnou.

Zabouchl dveře a octl se v neproniknutelné tmě.

„Neboj se,“ uklidňoval ji. „Pomoc už je na cestě.“

O pár sekund později někdo otočil v zámku klíčem a uvěznil je uvnitř. Pak se vyšplhal do kabiny, nastartoval a vůz se rozjel.

Richard šátral kolem, až nahmatal Kathleeninu paži. „Policie o nás ví,“ zašeptal a uvolnil jí ruku.

„Hlupáku!“ vydechla, sotva se dotkla hrdla. „Takhle... zemřeme oba.“

„Ne! Něco objevíme.“

„A co?“

Nevěděl. Se vším hned běžel za McKnightem. Plně na detektiva spoléhal a to, že by se na eventuální krizovou situaci mohl připravit sám, ho ani ve snu nenapadlo. Choval se jako idiot! Svůj vztek si vylil na pásce, která Kathleen bránila v pohybu. Vyprostil i druhou paži a přešel k nohám. Ve snaze setřást případné pronásledovatele vůz divoce kličkoval ulicemi. Řidič co chvíli prudce stočil volant a Richard pokaždé ztratil rovnováhu. Snad McKnightovi došlo, že by měl zapojit vrtulník, přál si.

Jen co Kathleen vymanil kotníky, auto náhle zabrzdilo.

Poté zazvonil telefon.

Jakmile se ozval, uslyšel: „Je tam nějak rušno. Jestli s tím hned nepřestaneš, vyletíš do vzduchu. Jasný?“

„Ne, prosím...“

„Taky se nepokoušej spojit se svýma policajtskýma kamarádkama. Nebo s někým jiným. Varuju tě.“

Richard horečně přemýšlel. Hovory z mobilních telefonů se přece dají monitorovat. Tento krok už McKnight nepochybně učinil. „Kam vlastně jedeme?“ prohodil, doufaje, že vrah konečně rozváže a snad i prozradí, kde má tohle putování skončit. Je také docela dobře možné, že je policie mezitím zaměří. „Živí stejně nevyjdeme, tak co na tom záleží?“

Z telefonu se vyvalil škodolibý smích. „Včas se to dozvíš. Bude tam pěkný randál, a tak si nikdo nevšimne, jak na tobě vykonávám Boží trest.“

Kristepane, zhrozil se Richard. Nebude nakonec lepší dohnat toho maniaka k tomu, aby bombu odpálil rovnou? Vzalo by to rychlý konec a nepřežil by ani on.

Venku se bezstarostně bavili chodci a nervózní řidiči poháněli své dopravní prostředky kupředu.

On ani desítky nevinných obyvatel New Yorku.

Ne. Takovou radost téhle zrůdě neudělám. Lidského masa se už namlсал dost.

„Vy se nerozpakujete někoho zabít,“ rozhodl se Richard pokračovat v konverzaci co nejdéle. „Kolik lidí vám vlastně padlo za obět?“

„Když se kácí les, lítají třísky.“

„Ale proč do toho taháte nás s Kathleen? S Hamlinem ani nikým jiným jsme neměli nic společného.“

„Ne?“

„Ne.“

„Tak tohle mi nesdělili.“

„A kdo vám co sdělil?“

„Vím, cos udělal, nebo bys byl rád pro záchranu té své genetičky udělal. Kolik ubohých nevinátek přišlo kvůli ní do záhuby, co myslíš? Proč byste teď ještě měli mít právo žít? Po tom, čemu jste se zaprodali.“

„Ničemu jsme se nezaprodali.“

„Lžeš! Chtěl ses zavázat ke spolupráci s Hamlinem a ostatníma. Kryl bys jejich chyby a dodával jim nové případy. A vraždění by nikdy neskončilo.“

„Kdo vám to nabulíkoval?“

Tmou šlehla salva ostrého smíchu.

„Uvidíš.“

„Byla to Francesca Downsová...“

Uslyšel cvaknutí předních dveří. Náhle se signál změnil, jako by člověk na druhém konci zaclonil sluchátko dlaní. Z kabiny se ozvaly tlumené hlasy. Tíhou nového pasažéra se vůz lehce zhoupl.

„S tímhle vykládal už předtím,“ vyhrkla Kathleen jedním dechem. „Všímáš si..., jak trhaně mluví...? Jako já.“

Než jí mohl Richard dát za pravdu, motor se rozeřval a auto vyrazilo. Po pár minutách zabočili doprava a zastavili. Ruch ulice byl vystřídán rachotem sbíječky. Pak uslyšeli jakési drnčení plechu. Následovala rána, jež se rozlehla po okolí a na několik sekund přehlušila venkovní lomoz. Oboje přední dveře se otevřely téměř současně, ale Richardovi se zdálo, že vystoupil pouze řidič.

Potřeboval zbraň.

Že by jednu trubku uvolnil a útočníka praštil, až se na ně začne dobývat? Ale času je příliš málo. Musí se uchýlit k rychlejšímu řešení.

„Dovolíš?“ zašeptal. Vsunul pod Kathleen paže a zvedl ji z lehátka. Věděl, že velice zhubla, ale lehkost jejího těla ho přesto překvapila.

„Co to děláš?“

Opatrně ji položil na podlahu. „Připravuju si torpédo.“ Potom ji odpojil z přístrojů naskládaných na lůžku a mezi nohy jí dal infuzní soupravu. Nakonec jí do ruky zasunul telefon. „Až ta sranda vypukne, zavolej policii.“

„Já ale nevím, kde jsme.“

„McKnight už zřejmě okouní někde poblíž. Vykřikni: ted'. To by mělo stačit.“

V zámku zarachotil klíč.

„Jsi to nejdražší, co mám, Kathleen,“ vyhrkl. Jemně ji uchopil za ruce a letmo políbil na tvář. Potom rychle vstal, uvolnil nožní brzdu a pevně se chytl lehátka.

Zadní dveře se pozvolna rozevíraly. „Mám bouchačku, tak žádný vylomeniny,“ upozornil pisklavý hlas.

Sotva se v pološeru zjevila vrahova silueta, Richard se plnou vahou opřel do lůžka obtěžkaného moderním lékařským vybavením. Lehátko vystřelilo z vozu a zasadilo řidiči úder přímo do hrudníku.

„Sakra!“ zaúpěl. Prohnul se dozadu, pod nákladem monitorů se zhroutil na zem a pistole mu vyletěla z ruky. Richard po ní skočil, aniž se staral o to, kam se poděl nepřítelův spolujezdec. Nezajímalo ho, zda je ještě v kabině nebo zda se chystá napadnout ho zezadu. Jediné, co mu teď leželo na srdci, bylo zmocnit se zbraně jako první. Jinak by se s Kathleen nestihli se životem ani rozloučit. Za praskotu roztrštěných obrazovek přistál s bolestným zasténáním na betonu, ale po zbrani sáhl pohotově.

„Tak co? Jak ti mám říkat? Nappin nebo Nape? Či snad raději zrůdný Robbie?“ křičel. Doufal, že tak svého protivníka, mátožícího se pod lehátkem s bombou, vyvede aspoň na okamžik z míry, a získá nějaký čas k dobru. Navzdory chabému světlu zaznamenal v

zabíjáčově kulatém obličejí střepiny. V obličejí, který z hloubi duše nenáviděl. Okolo očí mu tekla krev. Na tvář se mu muselo vysypat sklo z některého monitoru.

Vzápětí ucítil charakteristicky nakyslý tělesný pach.

Richardova poznámka násilníka rozlítla.

Náhle se začal divoce zmítat a hulákat. Během zlomku vteřiny se vymotal ze sutin a vrhl se po zbraní.

Richard byl sice hbitější, ale než stihl zamířit, jeho protivník uchopil hlaveň a nadlidskou silou, živou nezakrotnou zlostí, se zbraně zmocnil.

„Podívej, co mám,“ mával kořistí. Tváře se mu zkřivily do krvavé grimasy.

„Ne!“ vyjekl Richard. Vyděsila ho představa, že po jeho smrti skončí Kathleen ve spárech šílence. „Policie už je tady. Vezmi nohy na ramena! Jinak se nezachráníš...“

Kolem ucha mu prosvištěl výstřel, a pak ještě další dva.

Podsaditý mladík povytáhl obočí, zavrával a nakonec zkroutil obličej v bolestném výrazu překvapení.

Richard na něho užasle zíral. Pohled na nečekanou smrt se mu naskytl nejednou, a pokaždé provázenou oním nechápavým šklebem.

Paruka nasákla krví a červeň zalila i obličej. Nakonec upadl a nosem se zabořil do rozbitého monitoru.

Když se Richard obrátil, uviděl Ingrama. Opíral se o dodávku a pomalu spouštěl ruku se zbraní.

20

Úlevou se mu zatočila hlava. „Gordone! Jak ses sem proboha dostal? Panebože, tys mi zachránil život!“

Ingram se posunul k otevřeným zadním dveřím. I přes nedostatek světla bylo zřejmé, že dýchá s velkými obtížemi. „Ježíši, nestalo se ti něco?“ Vykročil k němu. „Nepostřelili tě?“ Uvnitř jakési obří vybetonované garáže se ozvěna rozléhala tak hlasitě, že nebylo jednoduché určit, zda všechny rány vyšly ze stejného bodu.

Ingram zavrtěl hlavou.

„Richarde..., co se děje?“ zavolala Kathleen z útrob vozu. „Nemám... signál.“

„Všechno je v pořádku,“ odpověděl. „Doktor Ingram nám přispěchal na pomoc. Nějakou záhadou...,“ uprostřed věty umlkl. Jediným zdrojem osvětlení byly sice umazané tabule automatických dveří, ale ani tak se Ingramovy zdravotní problémy nedaly přehlédnout. Nedostávalo se mu dechu a jeho popelavý obličej se leskl potem. „Kristepane, co je ti, Gordone? Snad ne další infarkt?“

Ingram se na něho zahleděl, zvedl paži a zamířil do prázdna. „Asi jsem se uhnal,“ vyrazil ze sebe.

„Kde je ten druhý? Zabil jsi i jeho?“ zeptal se Richard a vydal se podívat do kabiny.

„To je ten lékař..., co mě operoval?“ ozvala se Kathleen.

„Ano, to je ten lékař, co...“

Uprostřed kroku se zastavil. Obě sedadla byla prázdná. Pomalu se otočil.

Ingram mezitím klesl na kolena, žíly na krku naběhlé. Z kapsy vytáhl tubu nitroglycerinu ve spreji a hojně si stříkl pod jazyk. „Na něho kašli... Zasáhl jsem ho... do paže... Utekl... Pomož mi... Je to... plicní edém.“

Srdce bylo přetíženo, a tak se kapalina vlila do plic. Nitroglycerin rozšíří tepny, sníží tak nápor na oběh, a přinese úlevu.

To by mělo stačit. Ovšem kyslík by usnadnil dýchání, diuretické prostředky by odvedly z těla přebytečnou tekutinu, morfium by snížilo objem krve valící se k srdci, a Ingramovy naděje na přežití by podstatně stouply. Ale zajistit takovou péči bylo možné jen v nemocnici.

Přesto se Richard nehnul z místa. Teprve teď se soustředil na kolegovu zbraň. Nápadně se podobala pistoli, kterou ho ohrožoval ten pomatenec. „Kdes sehnal tu zbraň, Gordone?“

Ingramův stav se rapidně zhoršoval. Jelikož se mu nedostávalo kyslíku, začal dýchat ústy. Byla to praktická ukázka jevu, jež lékaři označují „hlad po kyslíku“.

„To je... fuk. Připrav mi... lehátko... Injekce... mám.“ Volnou rukou sáhl do náprsní kapsy a vyjmul něco jako velkou peněženku. Položil ji na beton a rozevřel.

Byla to jakási modifikace nouzové lékárníčky pro diabetiky. Vešly se do ní čtyři stříkačky naplněné inzulinem.

„Furosemid... a morfium..., dvě od každého,“ máchl otevřenou dlaní k lékům a sotva znatelně se usmál. „Zabírá to... Jak vidíš..., počítám se... vším.“ Zbraň mířila kamsi do země. „Sám sobě... lékařem... To je... výhoda.“

Lékař s nemocným srdcem, pomyslel si Richard.

Lékař, jenž měl přístup ke všem záznamům.

Lékař, jenž si nakonec přece jen podrobně prostudoval karty Hamlina i Downsové. Dopřál si ten *luxus pinožit se po problému* a stejně bystře jako Richard dospěl ke správnému závěru.

Panebože, zastyděl se. Tak nejapnému podezření se zpěchoval uvěřit. Ta představa se však nedala odbýt. Dorážela na něho, vyjevovala události posledních dvou týdnů a proti Richardově vůli je posouvala do rozličných – avšak hroživě reálných – scénářů. Všechno mluvilo v Ingramův neprospěch. *Ne, to je nějaké strašné nedorozumění*, přesvědčoval se. Přesto řekl: „Dej mi tu pistoli, Gordone.“

Náznak úsměvu se vytratil a hlaveň se začala pomalu zvedat. Ingram cílil na Richardův hrudník.

Tento prostý pohyb Steelovy obavy potvrdil.

„Taková snůška lží... nemohla obstát... Můj původní... plán se zhatil... Chtěl jsem vás tři... tady mít... pěkně pohromadě...

Až by ten psychopat... zlikvidoval tebe... a Kathleen..., zabil bych ho... Samozřejmě jsem... netušil, že... dopadnu takhle... a že budu... nucen využít... tvých služeb... To byl škrt... přes rozpočet.“ Levou rukou zajel do saka a vyňal několik centimetrů dlouhý řetízek s černou krabičkou velikosti zapalovače. Byla poseta tlačítky.

Richardovi nikdo nemusel vysvětlovat, k čemu se onen předmět hodí.

Nenávist vůči člověku, jemuž ještě před chvílí slepě věřil, se bleskurychle vystupňovala. Celý se roztrásl vzteky a nebýt jeho touhy zachránit Kathleen, byl by Ingrama zardousil. Neodradila by ho zbraň ani odpalovací zařízení. „Nehnu pro tebe prstem,“ ovládl se.

„Jak je libo... Injekci si prozatím... píchnu sám... Ale za chvíli to... třeba nepůjde... Mimochodem..., jakou smrt bys... naordinoval Kathleen?“ Kývl k dodávce. „Okamžitou a bezbolestnou..., nebo pozvolnou a krutou?“ Palcem klouzal po detonátoru.

Richard se znovu vrátil k možnosti, že po něm skočí, a – tentokrát už s chladnou hlavou – hodnotil svou šanci na úspěch. Ať raději něco tlachá, rozhodl nakonec. „Z toho, cos udělal, se mi obrací žaludek.“

„To, co jsem udělal..., mělo hájit doktorku..., jež potají překročila hranici... do impéria regenerativní... medicíny, doktorku, jež... dokáže zacelovat... zjizvená srdce a jež... svým výzkumem... kmenových buněk... předběhla dobu... o celá léta.“

„Zneužils naší důvěry. Dva mladí a nevinní lidé přišli o život. Hamlin, Lockman, Edwards a Blainová – ti všichni jsou tvou zásluhou mrtví. A Norris možná také. Trochu vysoká cena za to, aby se Downsová vyhnula vězení a uzdravila tě.“

Ingramova hrud' se lopotně zdvíhala. Z přivřených očí sálalo opovržení. „Pochopitelně jsem... myslel na sebe... Jinak bych se mohl... těšit leda na transplantaci..., zbytek života se cpát... léky na potlačení imunity a ani tak... bych se s největší... pravděpodobností nedožil... stárí... Ovšem zdaleka nešlo... jen o mě... Vždyť Francesca by vybojovala... život milionům nemocných.“ Odložil zbraň, ale stále ji bedlivě sledoval. V levé ruce držel detonátor, palec

na tlačítku. Richarda provrtával zlým pohledem. Volnou rukou si vyhrnul rukáv, pak sáhl do lékárničky a uchopil škrtidlo. S pomocí zubů, jako narkoman, se ho opakovaně snažil utáhnout. Odpalovací zařízení mu jeho úkol výrazně komplikovalo. Ani jeden pokus se nezdařil. Nakonec gumovou pásku odhodil a chňapl po pistoli.

„Jestli mě... neposlechněš na slovo..., chcípne všichni. I Kathleen.“ Palcem pohladil ovladač a opět zamířil na Richarda. „My dva... trpět nebudeme..., Kathleen však leží... ve voze... Výbuch ji rozsápe..., ale nejspíš neusmrtí... Ze staveniště jde... takový randál, že... explozi nikdo... neuslyší... Může to trvat dny... Tak nevyváděj hlouposti..., protože já, i když... na to nevypadám..., budu čilejší.“ Na napřažené pravé paži vystupovaly žíly, levou na okamžik svěsil. „Chci první... dávku furosemidu..., pak morfia... A stoupni si zprava.“

Richard zaváhal.

„Myslíš, že... jen tak plácám?“ vyzvídál Ingram. „Nemám co ztratit... Moc života... už mi stejně... nezbyvá. Klidně... tě vezmu s sebou... Než strávit poslední chvíle... v cele, to... raději zemřu rovnou... A spekulovat... nad tím, jak sem... přivábit policii, bych... ti taky nedoporučoval... Hod' sebou..., a pěkně zčerstva.“

Snaž se získat čas, omílal si Richard pro sebe. Avšak beze slova vzal opodál se povalující škrtidlo, klekl si a proužek gumy obtočil kolem Ingramova pravého bicepsu. Ingram přiložil Steelovi hlaveň pod žebro a jemně dloubl. Dost na to, aby způsobil bolest. Richard zase na oplátku bodl co nejsurověji. Natáhl do stříkačky trochu krve a podal čtyřicet miligramů silného diuretika. Jehlu ponechal v naběhlé žíle, vyjmul prázdnou stříkačku a zavedl novou, plnou morfia. Aplikoval deset miligramů. Celá dávka by patrně vedla k zástavě dýchání, k nástupu šoku a následně i ke smrti. Ale malé množství srdci odlehčovalo.

„Odoláváš pokušení?“ provokoval Ingram. Rýpl razantněji. Co chvíli se ubezpečil, že Richard na ovladač nedosáhne.

Oba si uvědomovali, že Ingram by stihl stisknout tlačítko, i kdyby dostal sebevětší kvantum morfia.

Richard se zdržel komentáře a vstříkl počáteční, dvouapůlmiligramovou dávku. Byl by si mohl dovolit přidat. „Ještě trochu,“ poručil Ingram.

„Tak se o sebe postarej sám,“ odsekl Richard. Stříkačku nechal viset ze žíly, vstal a vydal se k převrácenému lehátku pro láhev s kyslíkem. Má ho jí uhodit? Ne. Nevyšlo by to.

Ingram upíral zraky na zapíchnutou stříkačku, ale zbraň ani odpalovací zařízení neodložil. Dýchal s čím dál většími problémy.

Snaž se získat čas, zopakoval si znovu Richard a s maximální mírou nevole napojil Ingrama na kyslík. Jak by vůbec s nějakou tou minutou k dobru naložil? Jak je na tom Kathleen? Určitě něco zaslechla a dovedla si, v jaké jsou bryndě. Třeba naskočí signál. Ale s tímhle si Ingram očividně hlavu nelámá. Pozapomněl snad, že nějaký telefon vůbec existuje? Nemusí mít nutně děravou paměť. Možná zcela logicky vychází z přesvědčení, že v prostoru takřka bez oken, zavaleném vrstvami betonu, lze uvést jakýkoli mobil do provozu jen zázrakem. A i kdyby se to podařilo, Kathleen – stejně jako Richard – nemá nejmenší potuchy o tom, v jakých končinách se zrovna nacházejí.

„Zhoršuje se to... a dochází mi... trpělivost,“ zaskřehotal Ingram.

Richard tedy aplikoval víc morfia. Musí si dávat dobrý pozor, protože jakmile by se Ingram trochu sebral, dlouho by se s nimi nemazlil. Ale – umíral by tak ochotně, kdyby nabyl dojmu, že se kdesi v dáli mihotá možnost jakž takž slušného života? Richardovi by to jistě pomohlo. Když už nic jiného, pominulo by nebezpečí výbuchu. A pistoli v ruce vážně nemocného muže snad zvládne.

Richardovi se honily hlavou desítky více či méně riskantních postupů. Uvažoval obdobně, jako když řešil těžký případ na akutním příjmu: sápal se po nových nápadech a zavrhoval staré. Z nepříjemné představy, že v tomto případě jsou všechny pokusy předem odsouzeny k nezdaru, se však vyvléct nedokázal.

Slyšela je. Richarda zahlédla vždycky, když vstal. Ingram však ležel kdesi u zadní části vozu a zůstával mimo její zorné pole.

Přestože se posledních šestnáct dnů obírala možností vlastního skonu víc než dost, nechtělo se jí nečinně čekat, až ji rozpáře salva hřebíků. Proč by si zrovna on měl uzurpovat právo rozhodnout, kdy zemře?

Musí z toho přece nějak vyvážnout, usoudila, když pochopila, že s mobilem skutečně počítat nemůže.

Nejdřív je třeba se vyprostit ze všech těch hadiček a kanyl. Ačkoli se jí nedostávalo síly, odtrhla náplast a vytáhla si jehly. Místa vpichu se zalila krví, ale ona si toho nevšímalá. Potom odstranila vak, jež nenáviděla od prvního okamžiku. Vytekl proud kapaliny. Nic jí nemohlo vadit méně.

Protože se nebyla schopna překulit na bok, vzepřela se na patách a loktech a po centimetru se přetáčela na stranu. Po mnoha pokusech konečně dosáhla svého. Neležela teď podél, ale napříč. Každý pohyb byl přitom vykoupen nezměrným úsilím. Po chvíli už sotva funěla, ale neutuchající hluk ze staveniště hekání a šramocení spolehlivě překryl. Pak se začala šinout k otevřeným zadním dveřím. Richard na ni – přesněji řečeno, tam, kde si myslel, že je – občas vrhl kradmý pohled a nepatrně se usmál. Nepochybně jí chtěl dodat odvahy, ale v takové tmě jí zahlédnout nemohl, uvědomila si.

Když byla dost blízko, uviděla Ingramovy roztažené nohy. Vždy po několika vteřinách jí téměř před očima zamával miniaturním detonátorem.

Kdyby jí sloužily svaly, vytrhla by ho.

Ale takhle...

Vzápětí si všimla řetízku.

Zajistil přívod kyslíku a zvolna aplikoval další dávku.

„Věděla Francesca, žeš ji kryl?“ zeptal se Richard. Přál si odvést Ingramovu pozornost od injekce. Nechtěl, aby poznal, že dostal méně morfia než prve. Nejrozumnější bude udržovat nemocného přibližně ve stejném stavu, jako je teď. Prudké zlepšení, nebo naopak zhoršení by se Richardovi nemuselo vyplatit.

„Francesca...? Kdepak...! Ta všechno podniká... na vlastní pěst... Je to osamělý... běžec.“

„Tak proč se nalepila na Hamlina?“

„Ona se... na nikoho nenalepila. Začala se tahat... s Norrisem. Ten se... napojil na Hamlina.“

„Tos vyčetl v jejich kartách?“

„Jo... Taky jsem se... dostal k... chráněným údajům... Nechápu, jak... si někdo může... myslet, že ho spasí... pár čísel a nějaké heslo. Na... takovéhle finty... vyzraju jedna dvě.“

„Jaktože jí to fungovalo, a Hamlinovi ne?“

„Hamlin byl... totiž idiot... Francesca svou... metodu dovedla... k dokonalosti na myších, a teprve potom ji... tajně... uplatnila na lidech... Hamlinovi chyběla... trpělivost. Předčasně se... hnál do... nedomyšlených testů... Improvizoval..., podceňoval přípravou... fázi... Bylo jen otázkou... času, kdy... umřou... první pacienti... a kdy všechno... praskne... Musel jsem... Francesku bránit... A jakmile ke svým... účelům zneužil Kathleen a do hry chtěl vtáhnout i tebe, nezbylo než... požádat tady Roberta.“

Drmolil čím dál rychleji a mezi kratičké pauzy se snažil vtěsnat co nejvíce slov. Dokonce se zdálo, že občas si obsah svého sdělení neuvědomuje přesně. Neklamná známka blížícího se konce, doufal Richard. Bezpočtukrát byl svědkem podobných výlevů. Chvatné tempo řeči přičítal deliriu, k němuž došlo vinou nedostatečného okysličení mozku. Ne vždy však měl pravdu. Někdy se trpící člověk potřeboval jednoduše podělit o svůj životní příběh.

„...Jako ochránce pacientů... jsem prohrěšky Napa alias Nappina mladšího, chceš-li..., vedl v patrnosti... Věděl jsem, jak... na to, a tak kontaktovat... ho přes internet byla hračka. O jeho vazbách... s Boží legií... jsem měl informace... už z dřívějšíka a z toho se... dalo na leasco usuzovat. Tedy... ohledně jeho přesvědčení... Ostatní už znáš... Dvě vraždy... proběhly bez komplikací... Trval na tom..., že u těl... zanechá nějaký... vzkaz. Navrhl jsem ratolest... jako symbol života... Dávalo to smysl, a přesto by... pravý význam nikdo... nepochopil... Každý by to považoval... za projev pokrouceného... psychotického myšlení...“

Čím dál kratší odmlky. Ještě uspěchanější tempo. Hlasitě hvízdal a kdesi hluboko v hrudníku mu slyšitelně klokotalo.

Každopádně to s ním jde od desíti k pěti. Trochu ho vzpružím, než mu dojde, jak na tom je, říkal si Richard.

„... ale když se... přestal řídit... mými příkazy..., bylo jasné..., že musím zlikvidovat... i jeho... Smluvili jsme... si schůzku... Slíbil jsem, že... mu pomůžu s Kathleen a s tebou... Chtěl jsem ho... zastřelit, a pak vyhodit do... vzduchu vás dva... Policie by si... bezpochyby vyhrála, kdyby... měla z cárů mrtvol... vydedukovat, co se tady vlastně seběhlo... A na Francesku... by nepadl ani stín podezření... Už mě poprosili o konzultaci... v Norrisově případu... Stačilo by málo..., a už by nikdy nezazpíval.“

„Jak to myslíš?“

„Obrátili se na mě... z jednotky intenzivní péče... Nebylo by nic snazšího, než postarat se..., aby nepřežil.“

„Asi bych ti měl podvázat druhou paži a nohy,“ poznamenal Richard. Touto klasickou technikou chtěl snížit průtok krve srdcem. Na paži použil škrtidlo a na stehna Ingramovy ponožky.

„Je se mnou... zle, Steele.“ Zvedl ovladač.

Richard strnul, a ačkoli chápal, že by byl časově znevýhodněn, připravil se ke skoku.

„Není,“ lhal a vpravil do žíly tolik morfia, kolik si troufl. Na oddělení by mu práci ulehčovaly přístroje a údaje na displejích. Sledoval by, jak pacient na lék reaguje, a snáz by volil další postup. Takhle si připadal jako pilot, který má bez radaru přistát v mlze. Neznal ani hodnotu krevního tlaku, ale vysoká být nemohla. Jako jediné vodítko mu posloužil mělký a zrychlený pulz.

„Tohle nevypadá dobře,“ pronesl pacient. Nedostávalo se mu vzduchu a začal se neklidně vrtět. Přehmátl si ovladač a zacinkal řetízkem. Ruku, v níž držel zbraň, si přiložil k hrudníku. Ukazovák měl stále na spoušti, ale palcem se snažil uvolnit knoflíčky na luxusní modré košili s monogramem. Jako by věřil, že se mu tak uleví.

Vypadalo to, že ztrácí kontrolu nad pohyby prstů, jimiž vzrušeně přejížděl po ovladači.

Kristepane, jemu to bouchne nedopatřením, hrklo v Richardovi. „Na záchod se ti zatím nechce?“ zeptal se. Doufal, že otázka Ingrama rozptýlí a ruce se mu trochu zklidní.

„Jo.“ Dál zápasil s knoflíčky a límcem.

„Tak to pusť,“ pobízěl Richard a s obavami pozoroval Ingramův levý palec. Byl přímo na tlačítku.

„Ne. Dones... mi mísu.“

„Žádná tu není.“

„Panebože..., já se... dusím,“ fňukal.

„Pusť to! Tady nejsi v nemocnici!“

V rozkroku tmavých kalhot se šířila ještě tmavší skvrna. Nato udeřil Richarda do nosu pach čerstvé moči.

„Umírám,“ křičel Ingram.

„Gordone, dej mi raději ten ovladač. Ať ho nestiskneš omylem. Potom už ti sotva pomůžu.“

„Ne!“ zapištěl a pokusil se ukrýt ruku za zády.

Neoblomný jako vždy. Teď má ale pěkně nahnáno a možná přestane dělat problémy. „Proč bych ti měl kruci vycházet vstříc, když nás s Kathleen stejně zabiješ.“

„Nezabiju.“

„A to ti mám věřit?“

„Přísahám.“

Jeho neústupnost se opět zlomila. Očima rozevřenýma hrůzou divoce šlehal kolem, jako by hledal únikovou cestu. Nemůže popadnout dech, zaznamenal Richard. Pacienti s podobnými obtížemi takto reagují často. Ingram působil dojmem, že v přítomnosti vidí něco, co ostatním zůstává utajeno. „Panebože, zachraň mě,“ naříkal.

„No, bůh tě asi nezachrání, ale mně by se to podařit mohlo.“

„Prosím!“

Richard vzal zbývajících stříkačky a ustoupil. Pohledem zabloudil ke Kathleen, která se mezitím doplazila až ke dveřím. Otočila k němu hlavu, kývla a rty neslyšně naznačila *Vydrž, láska*. Ještě dva pohyby, a ocitne se těsně nad Ingramem.

Netušil, co zamýšlí, a tak se dál snažil hrát o čas.

„Odevzdej mi zbraň a odpalovač. Zahodím je.“

„Ne!“

„Není tak snadné zřít se života, když ta s kosou stojí na zápraží, co?“

„Přestaň s tím!“ Rozkašlal se. Z úst se mu řinuly krvavé bubliny. Množství vzduchu, které do sebe vpravoval, by neuspokojilo ani kanárka.

„Víš, co bude následovat, že? Setkával ses s tím dost často. Z nosu i úst se ti povalí krvavá pěna. Nebudeš dýchat, ale přesto zůstaneš při vědomí. Nesnesitelně dlouhých třicet, čtyřicet vteřin, až se ti zastaví srdce, a ty konečně zemřeš.“

„Ale předtím... stisknu.“

„Na to bys musel mít nervy, Gordone. Ne, nemáš na to žaludek. Příliš lpíš na životě. Takže mi dej pistoli a ovladač, dokud je čas.“

Hrudník se mu zdvíhal jako dávicímu zvířeti. Z nozder a úst chrllil rudé bubliny. V obličeji zbrunátněl a oči mu málem vypadly z důlků.

Ale pistoli ani odpalovací zařízení neupustil.

Stočenými prsty se Kathleen zachytla řemínku.

Trhla a předmět vyletěl do vzduchu.

Instinktivně zamířil šikmo za sebe a třikrát vystřelil. Kulka pokaždé Kathleen prosvištěla kolem hlavy.

Richard se vrhl na Ingrama a jedním hmatem mu zbraň vykroutil z ruky. Ovladač opsal oblouk a přistál na beton. V očekávání nejhoršího zatajil Richard dech. Ale nic se nedělo.

Ingramův obličej, barvou blízky lilku, se zkřivil a tělem začaly lomcovat mohutné záškuby. Během půl minuty křečovitých pohybů se skrz sevřené rty prodraly další obláčky pěny. Potom tělo ochablo a jen občas jím projel drobounký záchvěv. Navzdory tekutině, která uvízla v hrdle, vydal Ingram pozoruhodně suchý zvuk, připomínající lámání kostí.

21

O tři týdny později, pátek ráno 20. července

S trochou nadsázky by se dalo konstatovat, že Norris byl ovázán od hlavy k patě. Gáza překrývala ucho, krk a pahýl pravého předloktí. Důlek po pravém oku maskovala poduška. Navíc nedokázal zřetelně artikulovat. Rána na hrdle narušila motorické nervy ovládající měkké patro a jazyk. A i když podstupoval léčbu u logopeda, nebylo pravděpodobné, že bude někdy normálně mluvit.

„Takže kam zmizela Downsová?“ naléhal McKnight.

Netuším, naškrábal Norris levačkou.

„Nepokusila se vás kontaktovat?“

Ne.

„Kde tedy předpokládáte, že je?“ Norris pokrčil rameny.

Výslech trval už přes půl hodiny, ale Norris se dosud k ničemu nevyjádřil. „Ježíšikriste,“ procedil McKnight a zaklapl záznamník.

„Tohle nikam nevede.“

Norris si mohutně povzdechl.

Jakmile McKnight odešel, mávl Norris na Richarda a horlivě začal čmárat na papír. Když dopsal, podal vzkaz Richardovi.

O Kathleen se neboj. Nenechal jsem Hamlina, aby jí dal nezralé buňky, které aplikoval ostatním pacientům.

„Cože?“

Zpočátku pracoval s nezralými buněčnými liniemi. Ty bohužel kopírovaly úplně všechno, včetně abnormálních cév. U doktorky Sullivanové jsem použil jiný typ buněk. Jakési prekursorů nervové tkáně.

„Co to znamená?“

Odebral jsem je z nervové trubice osmitýdenního embrya. Tyto buňky vytváří jen neurony. Neměly by jí tedy hrozit komplikace.

Richard se na okamžik zamyslel. „Proč nepoužil zralé buňky hned?“

Z neznalosti. Jednal příliš zbrkle a neprovedl žádný dlouhodobý výzkum. Ale těm pacientům se dá pomoci.

„Jak?“

Je třeba odstranit nově vzniklou malformaci dřív, než začne krváct, a aplikovat kmenové buňky nervového typu. Jen tak bude rekonvalescence pokračovat. Právě tohle chtěl nabídnout doktorce Sullivanové. Mělo tě to přimět ke spolupráci.

„Ten hajzl!“

Zdejší neurochirurgové nutné operace zajisté provedou.

„Kolik si odsedí?“ otázal se Richard McKnighta. Detektiv na něho čekal na chodbě.

„Co já vím. Zatím shromažďujeme obvinění. Omezování svobody nemocných a podíl na zabití dvou pacientů mu vynese tak deset let. Možná i dvacet. A to jak teď zapírá mu ke cti taky neposlouží. Co po vás chtěl?“

„Nic. Jenom se mi omlouval.“

„Lepší zprávu jsem si nemohla přát!“ výskla Kathleen. Seděla vedle lůžka, a přestože stále měla zavedenou dýchací trubicí, mluvila souvisle a bez větších obtíží. Protože se obešla bez podpory dýchání a byla schopna polykat sliny i tekutinu, otvor po tracheostomii jí utěsnili. Jakmile si poradí i s pevnou stravou, přestane aparát potřebovat. „Ke spolupráci s Hamlinem ho tedy v mém případě vedly čistě altruistické důvody? Udělal to proto, aby mi zachránil život, ne aby tě vydíral?“

„Vypadá to tak,“ kývl Richard.

„Pozoruhodný člověk. A teď bude pykat i za ostatní.“

„Všechno tomu nasvědčuje.“

„Ale to je strašně nespravedlivé.“

„Já vím.“

„Co s tím?“

„Žádné řešení mě zatím nenapadá, ale snad se něco najde.“

„Taky doufám. Musí se to podařit. Za každou cenu. Najmeme právníky. Vyburcujeme média. Nesmíme ho v tom nechat.“

To je celá ona, pomyslel si Richard. Sotva uteče hrobníkovi z lopaty, už dumá nad ztraceným případem.

Seděli proti sobě, na křesílkách s květinovým vzorem. Richard zajistil, aby je do nemocničního pokoje převezli z Kathleenina bytu. Vzduch voněl kapučínem z nového kávovaru a ve vázách z broušeného skla byly vkusně naaranžované řezané květiny, jež Richard každý den vyměňoval. Jistý neosobní chlad sice přebít nelze, říkal si, určitě je ale možné ho aspoň trochu proteplít.

Kathleen chvějící se rukou uchopila šálek aromatického nápoje. Skutečnost, že se dokáže sama napít, ji naplňovala patřičnou hrdostí.

„Teď spíš sleduj, kolik toho do sebe naliješ. Připravil jsem totiž kofeinový lomcovák. Má pěkně vysoké oktanové číslo.“

Usrkla a vítězoslavně se zasmála. Kolem úst se jí otiskla bílá pěna. „Utrhla jsem zase nějaký ten plod úmorné práce. Takhle se mi bude studovat jedna radost,“ poznamenala a ukázala na konferenční stolek. Prohýbal se pod komínky novin, odborných časopisů a laboratorních protokolů. Podivné napětí v hlase však prozradilo přemáhané obavy.

„Užij si to, protože pak už budeš dostávat jenom bez kofeinu.“

Nohy ji stále neunesly, a dalo-li se věřit odhadům fyzioterapeutů, její hospitalizace potrvá další tři až čtyři týdny. Poté ji čeká ambulantní léčba. To, zda bude někdy chodit, bylo ve hvězdách. Právě ta nejistota ji sužovala ze všeho nejvíc. Na Richardovy zmínky o budoucnosti reagovala odměřeně, a tak se rozhodl nechat tohle choulostivé téma být.

Teď však sebral odvahu k novému útoku.

„Víš, že se chováš úplně stejně jako já?“

„Prosím?“

„Prcháš.“

Ztuhla. „Na pečlivou volbu slov si zrovna nepotrpíš, co?“

„K útěku nepotřebuješ nohy,“ odvětil a poklepal si na hlavu. „Všechno je tady.“

„Nezačínej s tím...“

„To tak! Ty ses taky nerozpakovala dát mi pořádnou lekci. No a teď je řada na mně. A je mi ukradený, jestli se ti to líbí nebo ne. Nebýt tebe, skončil jsem někde ve stoce. A nemysli si, že se mě jen tak zbavíš. Nedám ti pokoj. Budu do tebe rýpat tak dlouho, dokud z té temné nory, kam chceš vtáhnout i nás, nevylezeš.“

„Nás?“

„Jo, nás. Mě, Lisu a Cheta.“

„To není fér. Děti laskavě vynech.“

„Aha, tak podle milostpaničky to není fér. A jak je asi mám vynechat, když už v tom jsou až po uši? Abys věděla, shodli jsme se na tom, že ty nehraješ fér.“

Kathleen údivem klesla brada. „Ty jsi to s nimi probíral?!“

„Samozřejmě. Samy mě o to požádaly. Dospěli jsme k názoru, že ses pominula. A uděláme všechno proto, abys zase přišla k rozumu.“

„Takovéto řeči si vyprošuju.“

„Takhle bych měl mluvit spíš já, nezdá se ti? Tys opravdu předpokládala, že se necháme odstrčit?“

„Já Cheta ani Lisu neodstrkuju! Nikomu nechci komplikovat život...“

„Ty nikdy nikomu život komplikovat nebudeš. Nemáš na to povahu. Napořád zůstaneš tou nezávislou a soběstačnou Kathleen Sullivanovou a skutečnost, jestli tě svaly budou poslouchat nebo ne, na tom nic nezmění. Nepochybně to vymyslíš tak, že nezasvěcený člověk si tvůj handicap ani neuvědomí.“

„To se lehce řekne. Realita bývá jiná...“

„Pochopitelně se bez jistých úprav neobejdeme, ale nezapomeň, že si je můžeme dovolit. A taky tě budu v jednom kuse nosit na rukou. Tuhle činnost rozhodně nesvěřím nějakému placenému hejskovi. Aby tě ochmatával!“

„Richarde! Je tu ještě jedna věc. Možná... nebudu... možná... se spolu...“

„Nebudeme moct milovat?“

„Ano,“ zapýřila se.

Vstal, přešel ke dveřím a zamkl.

„Co to sakra vyvádíš?“

Přistoupil k ní a vzal jí z ruky šálek. „Předvedu ti, čeho je doktor s fantazií schopen.“

Opatrně ji nadzvedl. Byla lehoučká jako pírkó a Richard se skoro polekal.

„Okamžitě mě polož!“

Přemístil ji na postel. Ačkoli se jí barva už vrátila, v obličeji i na těle byla nápadně vyhublá. Působila tak křehce, že kdyby protestovala ještě chvíli, Richard by od svého záměru neprodleně upustil. V jejích rozšířených zorničkách však vyčetl cosi jiného. Usmál se, lehl si k ní a rty ji jemně laskal po spáncích.

„Co když se někdo bude chtít dostat dovnitř?“ zašilhala nervózně ke dveřím.

Políbil ji na ústa. „To si nikdo nedovolí.“

„Není to zakázané?“ hlesla a opětovala polibek.

Pohládl ji po šíji. „Jako šéf oddělení požívám určitých výhod,“ zašeptal jí do ucha.

„Ale týkají se ty výhody i mě?“

„Pokud budeš mít zájem.“

mlčela.

„Kathleen?“

„Je mi s tebou dobře.“

Rozvázal jí pásek na županu, prsty přejel po vychrtlém hrudním koši a dotkl se napnutých prsů.

„To je krása,“ vzdechla, v očích jí zajiskřilo a drobně se prohnula v zádech.

„Snad tě to překvapilo?“

„Bála jsem se, že už na sex nebudu mít ani pomyšlení.“

„Mám pokračovat?“

„Ano.“

Vyhrnul jí noční košili. „Ještě?“

„Kéž by to trvalo věčně.“

O Kathleeninu spokojenost se postaral rty.

Neděle 22. července

„Mám jít s tebou, Chete?“

„Ne. Zvládnou to sám. Bylo by mu strašně smutno, kdyby uviděl otce se synem pohromadě.“

„To máš pravdu,“ usmál se Richard. Slova jeho dítěte na něho udělala mohutný dojem.

V šeru rozlehlé katedrály sv. Patrika se chýlila ke konci zádušní mše za Teda Malloryho. Pohřeb se konal v úzkém rodinném kruhu před několika týdny. K Tedovi Mallorymu staršímu proudily davy policistů v uniformě. Kondolence přijímal se zrakem upřeným kamsi před sebe. Obličej měl bílý, tváře a oči propadlé. Štíhlá tmavovláska po jeho boku působila stejně zdrceně.

Tedova snoubenka Cathy? Až se naskytne vhodná příležitost, Richard si s ní promluví. Věděl, že i když jí rozhovor způsobí bolest, s povděkem přijme vyprávění o posledních okamžicích života svého přítele. Pozůstalí chtějí slyšet, jak jejich blízcí skonali. Richard své povídání obvykle trochu přikrášlil: nepouštěl se do popisu agonického stavu a přimyslel si nějaký důkaz statečnosti. V případě Teda Malloryho však žádné cenzury nebylo zapotřebí.

Sledoval Cheta, jak neohroženě kráčí k první řadě. Stanul před nešťastným mužem a prohodil několik vět. Jako mávnutím kouzelného proutku se starcův obličej rozjasnil. Zoufalý otec uchopil chlapce za ramena, skrz slzy se usmál a silně ho k sobě přitiskl. I dívčiny napjaté rysy povolily. Láskyplně hochu objala a konečně dala průchod srdceryvnému pláči.

Chet chvíli toporně stál, ale poté se k dvojici rozpačitě přivinul. Ostatní přítomní rázem ztichli. Prostorem se nesl vzlykot otce a Cathy.

Po několika vteřinách si pan Mallory otřel oči a zlomeným hlasem pronesl: „Bůh ti žehnej. Tedovu smrt ospravedlňuje jedině to, že jsi naživu. Jinak by byl zemřel zbytečně.“

Pondělí 23. července, 22 hodin 35 minut

Proč by měl absolvovat vyšetření magnetickou rezonancí zrovna v tuto prapodivnou dobu, Jimmy Norris netušil. Když požádal o vysvětlení, odbyli ho se slovy, že *to bylo nařízeno*.

Co s ním hodlají podnikat, mu stejně neleželo ani v patě. Byl konec. Zbytek svých dnů si odsedí za mřížemi. Za těchto okolností se skutečnost, že přežil, nedala interpretovat jinak než jako krutý vtip. Jedinou útěchou mu byl fakt, že nedopadli Francesku. Přestože o místě jejího pobytu neměl nejmenší zdání, v skrytu duše se kochal představou, že se jí podařilo nalézt vhodné útočiště, kde nerušeně pokračuje v bádání. Tak si v jistém smyslu uchoval kousíček svobody i on. Ale potom mu na mysli vytanuly všechny překážky, které by musela překonat, a zmalomyslněl. Veškeré jejich úsilí přišlo vniveč.

Zřízenec ho usadil na vozík a vyrazili k radiologickému oddělení. V závěsu poklusával policista, který měl Norrise hlídat.

„Dovnitř s ním bohužel nemůžete,“ upozornil ošetřovatel. Byl to obdivuhodně čiperný mužík.

„Magnet je tak silný, že by přitáhl všechny kovové předměty, které máte u sebe, a ty by proletěly místností jako šrapnel...“

„Vím, jak to chodí,“ zachroptěl tlouštík. Z břicha, jež vláčel před sebou, bylo možno usoudit, že dozor nad obviněnými pacienty je jeho jedinou pracovní náplní. V čekárně se pohodově uvelebil na nejbližší židli, z kapsy vytáhl křížovku a pustil se do luštění.

Zřízenec pokrčil rameny a pomohl Norrisovi na nohy. Jakmile se octli uvnitř, předal nemocnému objednávku na vyšetření a přikázal: „Odevzdejte to radiologovi.“ Poté za sebou zavřel bytelné dveře, a ty se se slabým zabzučením automaticky zamkly.

Norris osaměl. Vedle něho se rozkládal dva a půl metru dlouhý tunel.

Jako plynová komora, napadlo ho. Náhle ho přepadl pocit, že začíná trpět klaustrofobií. V místnosti bylo jediné okno. Vedlo do kontrolní kabinky, kde se kdosi v zeleném operačním úboru skláněl nad přístrojovým panelem. Nejspíš laborant.

Přešel k lehátku. Na něm zajede do útrob obrovského přístroje. Tam bude zhruba čtyřicet pět minut nehnutě ležet. Nedostatek prostoru uvnitř mu ostatně žádný pohyb nedovolí.

Kdo si tohle usmyslel? Aby viděl na podpis, naklonil formulář ke světlu.

Rachael Jorgensonová.

Hamlinova praktikantka a štetka. Jak ta může někoho odesílat na vyšetření? To musí být nějaké nedorozumění.

Směrem od kabiny se ozvalo zabzučení a dveře se otevřely. Vstoupil člověk, jehož před chvílí zahlédl. Tentokrát mu však viděl do obličej.

„Nazdar, Jimmy,“ pozdravil Richard Steele. Tvářil se, jako by se spolu měli odebrat na golf.

„Foo!“ vyjekl Norris. V tu ránu zapomněl, že nedokáže pořádně artikulovat a že se dobrovolně rozhodl pro komunikaci výlučně písemnou formou.

„Jsme v časové tísní, Jimmy, tak dávej dobrý pozor. Touhle kabinou projdeš do další místnosti. Nachystal jsem ti tam nějaké oblečení a kartu, abys mohl proklouznout zadním vchodem. Venku na tebe v autě čeká pilot, kterého mimochodem dobře znáš, se svou přítelkyní. Zavezou tě na soukromé letiště, a odtud budeš cestovat rovnou k Francesce. Nějak ti to zařídili. Počítám, že za slabou hodinku nás sem někdo přijde zkontrolovat, takže si pospěš.“

Norrisovi se rozbušilo srdce. Má mu věřit? Ne. Steele si z něj utahuje, jen ho škádlí. Zabouchl by mu dveře před nosem, sotva by k nim Norris vykročil.

„Neh me na pokoji,“ zaskuhral.

„Jimmy, no tak! Je to tvoje jediná šance. Víckrát se ti nenaskytne.“

Nepřipadalo mu, že by si Richard dělal legraci. Snad přece jenom jedná na rovinu. Tak proč to nezkusit? O nic mu přece nejde, protože ztratil úplně všechno. Váhavě zamířil k východu. V pokoji za kabinou našel košili, kalhoty, ponožky a boty. Chvatně se dal do oblékání. Od nynějška si bude muset vystačit s jednou rukou. „Ploch mi pomáhách?“ zašišlal.

„Díky tobě Kathleen přežila. A nejen ona. Pro kriminál by tě byla škoda, když uvážíme tvůj přínos pro lidstvo, ne? A teď už jdi.“

Norrise zaplavila zvláštní úleva. Richard je čestný. A neriskuje zrovna málo. „Nebudech mít problémy?“

„Prosím tě! Praktikanti se seknou co chvíli. A že vypsala žádanku pro jiného pacienta? Takové věci jsou na denním pořádku. Policie prostě dojde k závěru, žeš dokonale využil situace, šikovně sis obstaral všechno potřebné a zdrhl. Já budu mimo podezření.“

„A Jogesonová?“

„Ta ani nemukne. Jednak nemá důkazy, jednak se bojí, abych v její neprospěch nepromluvil já. Po odborné stránce by byla odepsaná.“

V kapse kalhot nahmatal Norris slíbenou kartu. Teprve nyní si plně uvědomil, že stojí na prahu svobody. Hlavou se vznášel kdesi v oblacích a hrudník se mu rozpínal nápirem euforie.

„Dýky,“ zahuhňal. Po tváři mu skanula velká slza a poprvé si při loučení potřásl levačkou.

„Hlavně už utíkej!“

Za pár minut byl na Třicáté čtvrté ulici. Od East River foukal svěží vánek a nad Norrisem zářily tisíce hvězd. Poletí se dobře, usoudil. Kousek dál nastartovalo auto. Napůl plakal, napůl se smál. Dal se do běhu. O několik vteřin později už ve společnosti Králíčka a Ralpa Coadyho uháněl do bezpečí.

EPILOG

Neděle 2. září, Zpráva v tisku:

Minulý týden implantovali lékaři na Kajmanských ostrovech nemocnému s narušenou srdeční tkání tzv. zralé kmenové buňky, které pocházejí přímo z pacientovy kostní dřeně. Jedná se o zcela unikátní zákrok, jenž se zapíše do historie medicíny. Pětačtyřicetiletý Ralph Coady, bývalý pilot z New Yorku, byl před deseti týdny postižen silným infarktem. Došlo ke středně těžkému poškození, a tím i ochabnutí srdečního svalu. Odborníci předpokládají, že nové buňky zjizvenou tkáň opraví, a ta bude do dvanácti týdnů plně funkční.

Celá záležitost je kuriózní ještě z jednoho důvodu. Po lékařích, kteří operaci provedli – tedy po dr. Francesce Downsové a dr. Jamesi Norrisovi, totiž v souvislosti s nedávným skandálem v Městské nemocnici v New Yorku pátrají americké úřady. Oba vědci jsou podezřelí z toho, že na nicnetušících pacientech prováděli nepovolený výzkum kmenových buněk. Úřady na Kajmanských ostrovech však vehementně odmítly předat dvojici americké policii. Naopak, oběma výzkumníkům bylo uděleno povolení pracovat v Centru pro genetický výzkum. To bylo na Ostrovech zřízeno za účasti mexické farmaceutické firmy Fountainhead Pharmaceuticals. Mluvčí této nově vzniklé instituce oznámil, že zaměstnávají věhlasné odborníky doslova z celého světa a že jsou neustále bombardováni žádostmi o vyšetření.

Reakce dr. Francesky Downsové je poměrně strohá: „Poptávka logicky existuje. Uvažujeme o tom, že budeme otevírat centra i v jiných zemích, jejichž právní normy napomáhají vědeckému pokroku. Dr. Norris i já máme radost, že se můžeme s plným nasazením věnovat této důležité práci.“

Kathleen Sullivanová odložila noviny a zahleděla se na Richarda. Tolik ho miluje! Tolik je mu vděčná za všechnu tu péči, jež jí

zachránila život. A společně zosnovali Norrisův útěk. Ale co když otevřeli Pandořinu skříňku?

PODĚKOVÁNÍ PŘEKLADATELKY

*I tentokrát děkuji za odbornou a technickou pomoc MUDr.
Marku Tejralovi a ing. Jiřímu Kalovi.*

Dagmar Kalová